

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KING'S MEN

mann ænnnwso

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALIN ADAMLARI

Nora Sakavic

HEPSİ OYUN İÇİN
Tilki Deliğı Sarayı
Kuzgun Kral Kralın
Adamları

BİRİNCİ BÖLÜM

Palmetto Eyalet Üniversitesi'nde bir dönem geçirdikten ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük Exy stadyumunda birkaç hafta pratik yaptıktan sonra bile, Foxhole Sahası Neil'in nefesini kesmeye devam ediyordu. Yarı saha çizgisine sırt üstü uzandı ve her şeyi içine çekti. Turuncu ve beyaz koltukların sıralarını saydı, ta ki koltuklar bulanıklaşana kadar. Kirişlerin yanında belli belirsiz bir karmaşa vardı, sonra kaynağı inceledi şampiyonluk pankartları sayısal sıraya göre Stadyum. Merhum Seth Gordon da dahil olmak üzere Tilkilerin her biri için bir tane vardı. Tilkiler Noel için ayrılmadan önce oraya gitmemişlerdi ve Neil, Allison'ın onları gördüğünde ne diyeceğini merak ediyordu.

"Nasıl ayağa kalkılacağını unuttun mu Josten?"

Neil koçuna bakmak için başını iki yana salladı. Saha kapısını arkasında açık bırakmıştı ve şimdi David Wymack kapıda duruyordu. Neil, Wymack'ın evrak işlerini bitirmesine yetecek kadar uzun süredir burada olduklarını düşünmüyordu. Ya Wymack, Neil'in tamamen iyileşene kadar antrenman yapmayacağına dair verdiği sözü tutacağına güvenmiyordu ya da Neil zamanın izini tekrar sürdürdü. Neil bunun birincisi olmasını umuyordu ama midesindeki düğüm aksini gösteriyordu.

Noel tatilini Edgar Allan'geçirmeyi kabul etmişti ama Kuzgunlar tatillerinde günde on altı saat çalışıyorlardı. İki hafta olması gereken süre üç hafta gibi geçti ve Neil'in iç Güney Carolina'ya döndükten iki gün sonra bile saat sapıyordu. Gerçi derslerin Perşembe günü başlaması gerekiyordu ve bahar sezonu bir sonraki hafta başlayacaktı. Wymack'ın çok eğleneceği kesindi. normal rutinin yardımcı olacağını düşündü. Neil sadece haklı olduğunu umabilirdi. "Gitme vakti geldi," dedi Wymack.

Bu, hırpalanmış vücudu itiraz etse de Neil'in ayağa kalkması için yeterliydi. Uzun zamandır aşına olmanın verdiği rahatlıkla acıyı görmezden geldi ve karşıya geçerken omzundaki ağrıyla uğraşma dürtüsüne direndi.

Wymack'e döndü. Wymack'ın kendisine yaptığı kritik bir üstten geçişi kaçırmadı ama bunu kabul etmemeyi tercih etti.

"İnmişler mi?" Neil yeterince yaklaştığında sordu.

"Telefonuna cevap veriyor olsaydın ."

Neil cebinden telefonunu çıkardı ve çevirerek açtı. Birkaç tuşa bastıktan sonra karanlık ekranı

Wymack. "Şarj unutmuş olmalıyım."

"Öyle olmalı," dedi Wymack, hiç de aldanmamıştı.

Şüphelenmekte haklıydı; Neil telefonunu açık unutmuştu.

Amacı. Yılbaşı gecesi yatmadan önce telefonunu kapatmış ve fişini çekmemişti. Takım arkadaşlarının tatil boyunca kendisine gönderdiği mesajları hâlâ okumamıştı. Onlardan sonsuza dek kaçamazdı ama Neil yaptıklarını nasıl açıklayacağını bulamamıştı. Sahip olduğu çirkin yaralar Riko'yla karşılaşmanın beklenen bir sonucuydu.

Yanağındaki dövmeyle haklı çıkarmak için biraz daha uğraşmak gerekecekti ama yapılabilirdi. Neil'in üstesinden gelemediği şey ise Riko'nun görünüşünü değiştirdi.

Dokuz yıllık renkli lens ve saç boyasından sonra Neil nihayet doğal rengine kavuşmuştu. Kumral saçları ve parlak mavi gözleriyle, hayatının yarısını kaçarak geçirdiği katil babasına tıpatıp benziyordu. İki gündür aynaya bakmamıştı. İnkâr görünüşünü değiştirmezdi ama yansımasını tekrar görürse kusardı. En azından saçını birkaç ton boyayabilseydi biraz daha rahat nefes alabilirdi ama Riko, Neil görünüşünü değiştirirse Tilkilere ne yapacağını açıkça belirtti.

Wymack, "Bagaj alım bölümündeler," dedi. "Konuşmamız gerek."

Neil saha kapısını arkasından sürgüledi ve Wymack'i soyunma odasına kadar takip etti. Wymack arkalarından stadyum ışıklarını kesti ve Foxhole Sahası karanlık tarafından yutulurken Neil arkasına baktı. Işığın aniden yok olması omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Bir an için

O anda Evermore'a geri dönmüş, Kuzgunlar'ın kötücüllüğü ve sarayın yasaklayıcı renkleri tarafından boğuluyordu. O asla klostrofobikti ama bu kadar nefretin ağırlığı neredeyse vücudundaki her kemiği eziyordu.

Anahtarların şingirtisi onu o tehlikeli sınırdan geri getirdi ve Neil irkilerek döndü. Wymack soyunma odasına gitmişti. ve ofis kapısının kilidini açıyordu. Burada sadece ikisi rağmen -zorunlu olarak içeri giren güvenlik görevlisi hariç

Bir yerlerde yuvarlanıyordu, Wymack kısa yokluğunda ofisi kilitlemişti.

Neil, Wymack'ın Wymack'i sevmediğini bilecek kadar raflarında özellikle değerli bir şey bulundurmuyordu. Önemli olan tek şey, Neil'in mahkemeye gitmeden önce ofis köşesine sıkıştırdığı spor çantasıydı. Neil Güney Carolina'daki ilk gününde Wymack'ten eşyalarını korumasını istemişti ve yedi ay sonra Wymack hâlâ bu sözünü tutuyordu. Bu neredeyse Neil'e Riko'yu unutturmak.

Wymack kenara çekildi ve Neil'e kendisine yardım etmesini işaret etti. Neil'in çantasını alıp askısını omzuna atması için geçen kısa sürede Wymack ortadan kayboldu. Neil onu salonda buldu, televizyonun bir tarafındaki eğlence merkezinde oturuyordu. Neil cesaretini toplamak için çantasının askısına tutundu ve onun önünde durmaya başladı.

"Kevin dün sabah sana ulaşamayınca beni aradı," dedi Wymack. "İyi olduğundan emin olmak istedi.

Görünüşe göre nerede olduğunu başından beri biliyordu." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Neil "Evet" dedi.

Wymack, "Ona diğerlerine söylettim," dedi ve Neil'in kalbi durdu. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Wymack elini kaldırdı ve devam etti. "Neye geri döndüklerini bilmeleri gerekiyordu - senin iyiliğin için. Bir an için, hiçbir uyarı olmadan bu duruma geri dönerlerse nasıl tepki vereceklerini düşünün. Seni çağırdıklarında bocalıyorsun 'arkadaş'; senin için çıldırdıklarında muhtemelen psikotik bir kriz geçirirdin."

Neil bununla tartışmak istedi. Yapabildiği en iyi şey inandırıcı olmayan bir "Bir şeyler bulmaya çalışıyordum" demek oldu.

"Oyalanıyordun," diye suçladı Wymack onu, "ben de senin yerine yaptım. Onlara bir Koca Ayak'la altı raunt dövüşmüş gibi söyledim ve muhtemelen bu konuda konuşmak istemeyeceğini söyledim. Seni boğmayacaklarına söz verdiler ama bu sözü tutup tutmayacaklarını bilmiyorum.

Seni yakından görüyorlar. Ama bunu onlara söylemedim." Kendi yüzüne belli belirsiz bir işaret yaptı.

Neil elmacık kemiğindeki yeni dövmesini gizleyen bandaja dokundu. "Bu mu?"

"Hepsi bu," dedi Wymack ve Neil elini saçlarına götürdüğünde salladı. "Riko'nun bunu neden yaptığını bilmiyorum ama cevaplarımı bekleyeceğim. Onlara ne söyleyeceğin sana kalmış."

Neredeyse göğsündeki buzları eritmeye yetecekti. Neil ne diyeceğini bilemedi, o yüzden başını salladı ve saate baktı. Diğerlerini havaalanından alması gerekmiyordu çünkü Matt kamyonetini uzun süreli park yerine bırakmak için para ödemişti. Neil'in onlarla Fox Tower'da buluşması gerekiyordu ama bavullarını şimdi alıyorsa Upstate Regional'dan kampüse ulaşmaları yirmi dakika kadar sürecek.

"Seninle hakemliğe geleyim mi?" Wymack sordu.

"Yatakhane mi?" Neil sordu.

Wymack Neil'e kısa ve acıyan bir bakış attı. "Columbia'yı kastetmişim."

Andrew bugün serbest bırakılıyordu. Diğerleri de Eşyalarını yurda bıraktıktan sonra Easthaven Hastanesi'ne doğru yola çıkacaklardı. Tilkiler onu en son yedi hafta önce görmüşlerdi ve Andrew temizleneli neredeyse üç yıl olmuştu. İçlerinden ikisi Andrew'un ayıkken nasıl biri olduğunu biliyordu; diğerleri ise sadece tatsız söylentileri ve spekülasyonları biliyordu. Andrew'un Neil'in yarı parçalara ayrılmış olmasını umursaması pek olası değildi ama Neil, Andrew'un yokluğunda Kevin'in yanında kalacağına dair verdiği sözü tutmamıştı. Neil, Andrew'un bunu iyi karşılayacağından şüpheliydi.

Buna rağmen Neil endişelenmedi. "İyi olacağız."

"Olmazsa bile en azından Abby yarın seni iyileştirmek için kasabaya dönmüş olur." Wymack saatini kontrol etti ve tünediği yerden kaydı. "Hadi gidelim. Gidelim o zaman."

Sporcuların yatakhanesine kısa bir yol vardı. Fox Tower'ın arkasındaki park alanı çoğunlukla terk edilmişti ama Fox'ların birkaç arabası hâlâ park halindeydi. Güya güvenlik görevlileri sahiplerinin yokluğunda arabalara girilmediğinden emin olmak için yuvarlandı, ancak Neil yine de Wymack'i Andrew'un arabasının yanına çekti. Önce kapı kollarını denedi, ardından camlarda çatlak ya da vandalizm olup olmadığını kontrol etti. Lastikleri tekmeledi ve yolculuk için yeterli olduğuna karar verdi. Wymack, Neil işini bitirene kadar motor rölantide bekledi.

"Kalmam mu?" Wymack sordu.

"İyi olacağım," dedi Neil. "Andrew'u aldığımızda Kevin'e seni aramasını söyleyeceğim."

"Telefonunuzu şarj edin ve beni kendiniz arayın," dedi Wymack. "İyi şanslar."

O uzaklaştı ve Neil yatakhaneye girdi. Koridorlar Belli belirsiz oda spreyi ve temizlik malzemesi kokuyordu; teneffüste biri ortalığı toparlamak için uğramıştı. Odası üçüncü kattaydı, Tilkiler'in üç odasından merdivenlere en uzak olanıydı. İçeri girdi, kapıyı arkasından kilitledi ve süitte yavaşça bir tur attı. Yerinde olmayan hiçbir şey bulamayınca telefonunu şarja taktı ve çantasını açtı. Çıkardığı son şey bir paket sigaraydı. Onları yatak odasının penceresine taşıdı ve yaktı.

Ön kapı açıldığında ikinci sigarasını içiyordu. Sessizlik ona Matt'in yalnız geldiğini söylüyordu; Nicky hayatını kurtarmak için sinsi davranamazdı. Neil yere bırakılan bir bavulun gümbürtüsünü ve çerçevesine sıkışan kapının tıkırtısını duydu. Neil son bir kez derin bir nefes çekti ve sigarasını pencere pervazına bıraktı. Omuzlarındaki gerginliği zorla attı, nötr ifadesini koruması için dua etti ve pencereyi çekip kapattı. Arkasını döndüğünde Matt yatak odasının kapısında duruyordu ve ellerini ceket cepleri.

Matt'in ağzı birkaç dakika sessizce hareket ve sonunda boğuk bir sesle, "Tanrım, Neil," diyebilirdi.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Neil.

"Yapma. Yapma, tamam mı?" Matt öyle dedi. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, jöleli dikenlerini karıştırdı ve döndü. "Burada bekle."

Matt odadan çıkarken Neil yatak odasının kapısına gitti. Kapı kapanır kapanmaz bir cesedin ağır sesi duyuldu. duvara çarptı. Neil, Matt'in birine saldırırkenki öfkeli sesini duydu ama duvarlar onun sözlerini gizleyecek kadar kalındı. Neil bir ayağından diğerine geçti ve şu hatayı yaptı sağına bakıyordu. Banyonun kapısı açık olduğundan yansımaları rahatça görebiliyordu. Teknik renklerdeki çürükler yüzüne sıçramıştı. Yüzü korkunçtu, ama ona bakan mavi gözler

bin kat daha korkutucuydu. Neil mide bulantısına karşı sertçe yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

Telefonunu almak için geri döndü ve şarj cihazından çekti. Henüz bitmemişti ama umarım Columbia'ya kadar yetecek kadar gücü vardı. Neil ihtiyacı olana kadar telefonu kapattı ve cebine attı. Yatağa girme isteği neredeyse bastırıyordu. Şimdiden bitkin düşmüştü ve Matt'in onunla işi bittikten sonra uğraşması gereken yedi takım arkadaşı daha vardı. Kızlar bugün geri gelirse hayatta kalmasının imkânı yoktu; neyse ki üçü yarın sabah uçakla gelecekti. İnzivaya çekilmek ve yeniden şarj olmak için bir gecesi olacaktı.

Beklemek için ana odaya gitti. Matt bir dakika sonra ona katıldı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. O da sakinleşmek için gözle görülür bir çaba sarf etti, ancak konuşurken sesinde hala bir gerginlik vardı. "Koç sana çoktan bağırdı mı?"

"Yüksek sesle ve uzun uzun," dedi Neil. "Hiçbir işe yaramadı. Üzgün değilim ve mecbur kalırsam yine yaparım. Hayır," diye araya girdi Neil, Matt'ten önce. tartışabilir. "Elimdeki tek şey Tilkiler, Matt. Yapabileceğim tek çağırışı yaptığım için yanıldığımı söyleme bana."

Matt ona sonsuz bir dakika boyunca baktı, sonra, "Onun suratını altı yerinden kırmak istiyorum. Eğer bir daha senin bin metre yakınına gelirse-"

"zorunda," dedi Neil. "Finallerde Kuzgunlarla oynayacağız."

Matt başını salladı ve bavulunu aldı. Neil, Matt'in geçebilmesi için bir kenara çekildi, ama Matt geçerken Neil'in yüzüne son bir kez baktı. Şaşkınlık öfkesini dindirmişti. Neil bakışa karşılık vermedi ama kapıya doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse ; Matt konuştuğunda eli kapı kolundaydı.

Matt, "Koç gözlerin hakkında soru sormamamı söyledi," . "Riko'nun onları kararttığını sanıyordum."

Bu aslında bir soru değildi, bu yüzden Neil cevap vermedi. "Birkaç saat içinde döneceğiz."

Matt itiraz edemeden gitti. Kevin, Nicky ve Aaron iki kapı ötede, yatak odalarının önünde bekliyorlardı. Nicky'nin elinde iki hediye torbası vardı ama Neil yaklaşıncı onları bıraktı. Neil, Kevin'in yüzündeki morluğu görene kadar yolu yarılarmıştı. Kırmızı leke

Yanağının yarısında ikinci bir çürük oluşmasının uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Bu Matt'in Kevin'e ilk vuruşu değildi ve kesinlikle ama Neil onunla daha sonra konuşmak için bir not aldı. Bunların hiçbiri Kevin'in suçu değildi.

Bununla birlikte Matt'i zihninden uzaklaştırdı ve önündeki üç adama odaklandı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Aaron bakılabilecek en güvenli kişiydi. Ağzının kenarını çekiştiren kaşları meraktan çatılmıştı. Sempatî duyuyordu ve bakışları Neil'in saçlarında, Neil'in yüzünü boyayan morluklardan daha uzun süre kaldı. Neil sorup sormayacağını anlamak için ona bir an verdi ama Aaron'ın tek yaptığı omuz silmek oldu.

Nicky ise Neil'in enkaz halindeki görüntüsüne bakarken kesinlikle yıkılmış görünüyordu. Neil yeterince yaklaşır yaklaşmaz uzandı ve elini Neil'in boynunun arkasına doladı. Neil'i dikkatlice kendine doğru çekti ve çenesini

Neil'in kafası. Nicky taş gibi gergindi ama uzun nefes titrekti.

"Oh, Neil," dedi boğuk bir sesle. "Berbat görünüyorsun."

"Solup gidecek," dedi Neil. " çoğu. Bunun için endişelenme."

Nicky'nin parmakları bir parça sıkılaştı. "Sakın bana iyi olduğunu söyleme. Bugün senden bunu duymak istemiyorum, tamam mı?"

Neil itaatkâr bir şekilde sustu. Nicky bir dakika daha dayandı, sonra sonunda gitmesine izin verdi. Neil en son Kevin'e döndü ve midesinin bulandığını hissetti.

Kevin hayalet görmüş gibi Neil'e bakıyordu. Diğerleri

Neil'in görünüşündeki ani değişimi şaşırtıcı bulan kuzenler, Neil'in mavi gözlerini Columbia'ya yaptıkları gezilerde gördükleri için daha az şaşırmışlardı ama Kevin Neil'in gerçekte kim olduğunu biliyordu ve Neil'in babasıyla tanışmıştı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Neil sessiz kalması için sessizce yalvarırcasına başını salladı. Kevin'in bunu görmezden gelmesine pek şaşırmamıştı ama Kevin en azından Fransızca konuşma nezaketini

göstermişti. "Bana efendinin bunu onaylamadığını söyle."

"Bilmiyorum," dedi Neil. Riko'nun bakımında geçirdiği son birkaç gün, hâlâ anlamlandırmaya çalıştığı acı verici, anlamsız bir bulanıklıktı. Jean'in elleriyle saçlarına boya sürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Bunun ona yaptıkları son şeylerden biri olduğunu düşünüyordu ama Riko'nun amcası Tetsuji'nin de orada olup olmadığını hatırlayamıyordu.

"Riko, geri değiştirirsem bize zarar vereceğini söyledi. Tek yapabileceğim başımı eğmek ve en iyisini ummak."

"Başını eę," diye yineledi Kevin. İnanılmaz bir şekilde kendi yüzünü işaret etti. "Riko Noel'de beni arayıp seni dövdiğünü söyledi. Seni bunu göstermeye zorlamadan önce ne kadar saklanmana izin vereceğini düşünüyorsun?"

Kapalı mı? Basın bu işin peşini bırakmayacak ve dövmeni görünce sorularına son vermeyecekler. Seni buldurmaya çalışıyor."

Korku, Neil'in midesinde buz kesmiş, boğazına doğru ilerliyordu. Bunun sesine yansımaları engellemek Neil'in sahip olduğu her şeyi aldı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Beni oyundan çıkarmaya çalışıyor.

yarı finallerden önce. Takımı için gerçekten bir sorun olacağımızı düşünmediği sürece zamanını boşa harcamaz. Bu da demek oluyor ki bir şey, değil mi?" "Neil."

"Bunun için endişeleneceğim, Kevin. Ben kendim için endişelenirim. Sen en iyi yaptığın şeyi yap ve Exy'ye odaklan. Bizi onun gitmemizi istemediği yere götür."

Kevin'in ağzı sert bir çizgiye dönüştü ama itiraz etmedi. Belki de bunun anlamsız olduğunu biliyordu; belki de çok geç olduğunu biliyordu. Nicky

İşlerinin bittiğinden emin olmak istercesine aralarına baktı, sonra çantalarını tekrar topladı ve birini Neil'e uzattı.

"Gecikmiş Noel hediyesi," dedi biraz üzgün bir şekilde. "Millport'taki adresini kimse bilmiyordu, ben de sana şahsen vereyim dedim. Erik seçmeme yardım etti." Neil'in şaşkın bakışları karşısında Nicky, "Noel sürprizi olarak birkaç günlüğüne New York'a uçtu. Kevin'in Orada senin için de bir şey var. Paketlememe izin vermedi, o yüzden çirkin bir plastik poşetin içinde. Özür dilerim."

Neil kendisine uzatılanı alırken Nicky diğer hediye paketini salladı. "Andrew'un ki de yanımda. Aslında ikinize de aynı şeyi aldım. Çünkü siz dünyada satın alınması en imkânsız insanlarsınız."

"Özür dilerim," dedi Neil. "Kimseye bir şey almadım. Noel'i kutlamaya alışık değilim."

"Yani alışveriş yapamayacak kadar toz haline gelmekle meşguldün," dedi Aaron. Nicky kuzeninin kabalığı karşısında boğulacak gibi oldu ama Aaron

Yanlış bir şey söylememiş gibi devam etti. "Kevin senin Andrew yüzünden gittiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Neil Kevin'a uyarıcı bir bakış fırlattı. "Evet."

"Neden?" Aaron sordu. "Minnettar olmayacaktır."

"Drake'i öldürdüğün için sana minnettar olmayacaktır," dedi Neil.

"Bu

önemli değil. Biz yapmamız gerekeni yaptık. Andrew'un ne düşündüğü umurumda değil."

Aaron sessizce onu inceledi. Cevap arıyordu ama Neil sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Tek yapabildiği bakışlarını

Aaron sonunda başını sallayıp başka tarafa bakana kadar. Neil bir açıklama için bastırmak istedi ama enerjisini Andrew için saklaması gerekiyordu. Nicky'nin verdiği hediyeyi açarak dikkatini dağıttı.

Onu. Turuncu kağıt mendile sarılmış siyah bir palto vardı. Görünüşe göre

Küçüktü ama ellerinde ağırdı; Güney Carolina'ya yerleşmiş olan acı soğuğu dışarıda tutacaktı. Neil, Nicky'nin çantayı ondan almasına izin verdi.

"Teşekkür ," dedi.

"Hâlâ doğru dürüst kışlık kıyafetin yok," dedi Nicky. "Seni dışarı çıkarıp gardırobunu yeniden genişletmeliyiz ama bununla başlayalım diye düşündüm. Takım kapüşonlarını giymeye devam edemezsin. ve üşütmeyi beklememek. Uyuyor mu?"

Neil fermuarı açtı ve içine doğru silkelenmeye başladı. Göğsünün tamamı ve yan tarafı acıdan bembeyaz kesilmeden önce sadece bir kolunu geçirebildi.

Dondu kaldı ve görüşünü kemiren bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdı. "Özür dilerim," dedi ve hemen pişman oldu. Sesinde acıyı duyabiliyordu, kelimeleri bulanıklaştıracak kadar kalındı. Nicky suçluluk duygusuna kapılmış görünüyordu. "Henüz yapamam."

"Özür dilerim," dedi Nicky. "Düşünemedim. Al, al.

Bana bırak. Ben alırım." Nicky paltoyu Neil'kolundan indirdi ve katladı. "Sen iyileşene kadar bende kalacak, tamam mı?"

"Tamam."

Neil, Kevin'in hediyesini çantadan çıkarmadan önce nefes almak için kendine bir an daha verdi. Ağırlığını hisseder hissetmez ne olduğunu anladı. Bu defter için çok uzun zamandır endişeleniyordu. elinde nasıl hissettiğini fark etti. İlk bakışta bu dosya, Kevin ve Riko'nun saplantılı bir hayranının tapınağı gibi görünüyordu. Biraz daha araştırınca

Neil'in kaçak bir hayat için ihtiyaç duyduğu her şeyi ortaya çıkarır. Para, yeraltı bağlantıları ve amcasının telefon numarası sayısız Exy makalesinin arasına gizlenmişti.

"Bakmayacak mısın?" Nicky sordu.

"Ne olduğunu biliyorum." Neil çantayı sıkıca kavradı ve Kevin'e baktı. "Teşekkür ederim."

"Ben açmadım."

Neil Matt'le tekrar uğraşmak istemiyordu, bu yüzden dosyayı Columbia'ya götürüp daha sonra kilitleyebileceğini düşündü. "Hazır mıyız?"

Nicky, "Araba kullanmanın senin için sorun olmayacağından eminsen," dedi.

Neil cevap vererek merdivenlere doğru ilerledi. Üçü birden ve onu arabaya kadar takip etti. Kevin yolcu koltuğunda her zamanki yerini aldı ve Nicky de Aaron'u arka koltuğa kadar takip etti. Neil elindeki dosyayı sürücü koltuğunun altına sakladı ve arabaya binerken vücudunun ağırlığına aldırmadı. Herkes yerleşir yerleşmez Neil onları yola çıkardı. Dün Wymack'ın bilgisayarından Easthaven'a giden yol tarifine bakmıştı. Buradan kolay bir yolculuktu, neredeyse Eden's Twilight'a gittiklerinde izledikleri yolun aynısı Kolombiya'da içiyorlardı. Tek gerçek fark son on beş dakikada, başkentin etrafında döndüklerinde ve Kuzeydoğu.

Neil, Easthaven Hastanesi'nin bir hapisane gibi görünmesini beklediğini fark etmemişti.

çit onu ürküttü. Kapıda kimse yoktu ve park yeri nispeten boştu. Neil motoru durdurdu ve arabadan indi. Kevin onun çok gerisinde değildi ama Nicky ve Aaron daha yavaş hareket ediyorlardı. Bakışları Nicky gergin bir şekilde ön kapıya vurdu. Neil'in kendisini izlediğini fark ettiğinde tedirginliğini bir gülümsemenin ardına sakladı.

"Gerçekten ondan korkuyor musun?" Neil sordu. Nicky inandırıcı olmayan bir şekilde, "Hayır," dedi.

Kevin, Neil'in peşinden içeriye doğru ilerliyordu ve Neil, Aaron ve Nicky'nin biraz geride durduklarını fark etmemişti. O Son dakikada yaptıkları rezervasyonun, burada onları neyin beklediği konusunda onu biraz daha endişelendirmesi gerektiğini düşündü ama hiçbir şey hissetmedi.

Resepsiyona doğru giderken lobiyi kolaçan etti. Çiçekli tablolar biraz renk katmış ve uzak duvara bir şömine cephesi inşa edilmişti. Burası ev gibi görünmeye çalışıyordu ama bir katalog galerisine benziyordu. En azından antiseptik ve hastalık kokmuyordu.

Tezgâhtar bilgisayarından başını kaldırıp Neil'in hırpalanmış yüzünü gördüğünde "Çok nazıksınız," dedi. "İyi misiniz?"

"Andrew Minyard'ı almaya geldik," dedi Neil.

"Kastettiğim bu değildi," dedi ama Neil ona sadece sessizce bakmakla yetindi. Sonunda önündeki masanın üzerinde duran panoya işaret . "Giriş Dr. Slosky'yi arayıp burada olduğunuzu haber vereceğim."

Masaya doluştular ve sırayla isimlerini en üstteki kağıda karaladılar. Neil, kalemi yazarken tereddüt eden tek kişiydi. kağıda dokundu. Riko onun Evermore'da "Neil" olmasına izin vermemişti. Neil sahada her cevap verdiğinde, Riko onu yeniyordu. Neil Kuzgunlar ona başka ne diyeceklerini bilemedikleri için fazla seçenekleri yoktu, ama Riko onun ne kadar sorun çıkardığını bilmesini istiyordu. Moriyamalar'ın tüm mazeretlerine neden oldu.

Görevli elini uzatmış bekliyordu, sonunda Neil dişlerini sıktı ve diğerlerinin altına kendi adını yazdı. Panoyu ona uzattı ve omuzlarındaki yeni gerginliği atmaya çalıştı.

Orta yaşlı bir adamın onlara katılması için çok beklemeleri gerekmedi. Gülümsedi ve sırayla el sıkıştı. Kaşları kalktı Neil'i görünce ayağa kalktı ama sormadı. "Benim adım Alan Slosky. Burada kaldığı süre boyunca Andrew'un başlıca terapistiydim. Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Birincil," diye Nicky. "Ona kaç kişi verdin?"

"Dört," dedi Slosky. Nicky'nin yüzündeki ifadeye bakarak şu açıklamayı yaptı: "Hastalarımızın birden fazla doktorla görüşmesi alışılmadık bir durum değil. Örneğin, bir hasta grup danışmanlığı için beni, bire bir yoğun danışmanlık için bir meslektaşımı ve rehabilitasyon uzmanlarımızdan birini görebilir.

ilaç yönetimi. Andrew'un ekibini ben seçtim ve sizi temin ederim ki onlar benim en iyilerimden bazılarıydı."

"Eminim çok büyük bir fark yaratmıştır," dedi Aaron.

Slosky, Aaron'a attığı bakışa bakılırsa, Aaron'un sesindeki alaycılığı fark etmemişti ama yemi yutmadı. Neil merak etti.

ihtiyatlılık mı yoksa istemeden de olsa bir başarısızlık itirafı mıydı? "Önümüzdeki günlerde sizin desteğinize sahip olacağına güvenebilir miyim? Eğer herhangi bir sorularınız varsa veya nasıl ilerleyeceğiniz konusunda tavsiyeye ihtiyacınız varsa lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Size kartımı verebilirim."

Nicky, "Teşekkürler ama Betsy elimizde," dedi ve Slosky'nin kendisine gönderdiği sorgulayıcı bakış üzerine, "Dr. Dobson?" diye sordu.

"Ah, evet." Slosky başıyla onayladı. Omzunun üzerinden boş koridora baktı, bir an düşündü, sonra bitişikteki bekleme odasını işaret etti. "Lütfen rahatınıza bakın.

Rahat. Birazdan aşağıda olur; sadece odasından çıkışını imzalaması gerekiyor."

Nicky ve Aaron ayrı sandalyelerde, Kevin ise Neil ile bir kanepayı paylaşacak şekilde odanın etrafına dizildiler. Neil gözlerini şömineyi görmeden. Akli dünyanın öbür ucundaydı, Lübnan ve Yunanistan arasında gidip geliyordu. Oda sadece sıcaktı uykusunu getirecek kadar. Arayı gereken haftalık uykusu vardı. Kuzgunların geceleri kısıydı ve acı ve şiddet Neil'inkilerin çoğunu bölmüştü. Kevin'in bastırılmış Fransızcası onu uyandırana kadar uykuya dalmaya ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi Kevin. Neil ona baktı ama Kevin ellerini inceliyordu. "Riko. Eğer konuşmak istersen."

Bu Kevin'in hayatında yaşadığı en garip ve rahatsız edici şeydi. ona hiç söylemedi. Kevin yeteneğiyle tanınırdı, duyarlılığıyla değil. Düşünce ve nezaket ona kuzenlerin konuştuğu Almanca kadar yabancıydı. Kevin'in bunu denemesi o kadar beklenmedik bir şeydi ki Neil bunu derisinin her zedelenmiş santiminde bir merhem gibi hissetti.

"Teşekkür ederim."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorum ama yapamam-" Kevin çaresiz bir hareket yaptı. "Riko acımasızdı ama başarılı olmak için bana ihtiyacı vardı. Exy'nin varisleriydik; beni incitti ama geçemeyeceği çizgiler vardı.

Sonuna kadar. Jean için durum farklıydı. Daha da kötüydü. Babası Moriyamalar'a çok borcu vardı. Efendi bu borçları Jean'in sahamızdaki varlığı karşılığında. O bir maldı, başka bir şey değil. Onların gözünde siz de aynısınız."

Neil alçak bir sesle, "Ben mal değilim," dedi.

"Seni nasıl gördüğünü biliyorum," dedi Kevin. "Bunun kendini tutmadığı anlamına geldiğini biliyorum."

"Önemli değil." Ona bile yalan gibi gelmişti ama Kevin onu bu konuda aramadı. "Artık bitti ve ait olduğum yere döndüm. Şimdi önemli olan tek şey bundan sonra ne olacağı."

"O kadar kolay değil."

"Sana neyin kolay olmadığını söyleyeyim: Jean'den Koç'un baban olduğunu öğrenmek," dedi Neil ve Kevin şiddetli bir şekilde ırkıldı. "Sen de mi

ona hiç söylemeyecek misin?"

"Benimle sözleşme imzaladığında ben de imzalayacaktım," dedi Kevin. "Yapamadım." "Onu mu koruyordun yoksa kendini mi?"

"İkisi de olabilir," dedi Kevin. "Efendi ne kardeşi gibi ne de Riko gibi. Onun krallığı kendi sarayıdır ve kontrol seçtiği tek alan da budur. Daha önce Koç'a karşı hiç elini ya da sesini yükseltmedi çünkü Koç onun için hiçbir zaman gerçek bir tehdit olmadı. İtirafın bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum. I riske . Belki tüm bunlar erdiğinde."

"Bu hiç olmayacak mı-" diye başladı Neil ama kapı aralığındaki hareket ona sözlerini unutturdu.

Andrew, arkasında Slosky olduğu halde kapının girişinde duruyordu. Daha önce giydiği siyah kazak ve kot pantolonu giymişti. Omzunda bir çanta asılıydı ama Neil onu hatırlamıyordu. Betsy onu evden çıkarmadan önce toparlandı. Neil belki de Easthaven'ın onu eve neyle gönderdiğini sordu, ancak bakışları sonunda Andrew'un yüzüne takıldı ve sözlerini unuttu. Andrew'un ifadesi boştu ve bakışları Neil'in midesine bir düğüm atmaya yetecek kadar boştu. Andrew onu kimin almaya geldiğini görecektik kadar oyalandı ve arkasını döndü.

İlk tepki veren Aaron oldu. Yıllardır ağabeyi tarafından görmezden gelinmişti; kendisine bir taştan daha ilginç değilmiş gibi bakılması artık eskide kalmıştı. Aaron Nicky'ye işaret etti ve kardeşinin peşinden gitti. Neil ve Kevin bakıştılar, geçici bir süre için sessiz bir ateşkes yaptı ve ayağa kalktı. Onlar salondan çıkarken Slosky onlara bir şeyler söyledi ama Neil onun sözlerini deşifre etmekle vakit kaybetmedi. Slosky, Andrew'un ilaçlarını bırakmasını sağlayarak amacına hizmet etmişti. Neil'in ondan başka bir şeye ihtiyacı ya da isteği yoktu.

Neil kapıya Andrew çoktan binayı yarılamıştı. Aaron onu takip etmedi ama avludan geçerek otoparkta. Nicky de onunla birlikte gitti ama Neil ve Kevin durup Andrew'u izlediler. Binanın köşesinde iki çöp konteyneri duruyordu. Andrew çantasını bunlardan birinin içine attı ve Neil içinden giysilerin döküldüğünü gördü. Onları Easthaven'ın sağladığından şüpheliydi; büyük olasılıkla

Betsy Dobson ve Andrew, Andrew'u hastaneye kabul ettirmeye giderken yolda birkaç kıyafet almışlardı. Andrew ailesini bir bakışta buldu ve arabasının yerini belirlemek için onların yolunu kullandı. Arabaya doğru yola çıktığında, Neil ve Kevin onun peşinden gittiler.

Nicky'nin anahtarları yanındaydı ve Aaron'la birlikte arka koltuğa geçebilmek için arabanın kilidini açtı. Andrew sürücü kapısını açtı ama içeri girmedi. Sırtını arabaya dayamış, bir kolunu Bir elini kaputun üzerine koymuş, diğer elini de kapının üstünden sarkıtmış, grevcilerin yaklaşmasını izliyordu. Kevin geri dönen takım arkadaşını incelemek için tam önünde durdu. Neil açık kapının yanında tereddüt etti.

Arka kapıdan onların buluşmasını izleyebilecekti.

Neil, Andrew'un son bir buçuk yılını Kevin'ı şiddetle koruyup kollayarak geçirdiğini bilmeseydi, yabancı olduklarını düşünebilirdi. Andrew Kevin'i sıkılarak inceledi, sonra da parmaklarını şıklatarak başından savdı. Çürükler bile ilginç değildi. Bir yorum almak için yeterli görünüyordu. Kevin başını salladı ve gitti. arabanın önünden geçip yolcu koltuğuna oturdu. Neil, Andrew'un bakışlarının tekrar kendisine yönelip yönelmediğini görmek için beklemedi ve arabaya bindi.

Herkes yerleştğinde Andrew sürücü koltuğuna kaydı ve koltukların arasından elini uzattı. Neil anahtarlığını Andrew'un avucuna bıraktı. Nicky, elini indiren Neil'in bileğini yakaladı ve kısa, sert bir sıkma hareketi yaptı. Nicky muhtemelen kuzeninin soğuk omzu için özür dilemek istemişti ama ateş Neil'ön kolundan parmak uçlarına kadar cızırdadı. Riko'yla dövüşürken bileklerini acımasızca ovmuştu. Kelepçeler ve bandajları onu Nicky'nin sıkı tutuşundan koruyacak kadar kalın değildi. Neil kendini durduramadan irkildi.

Nicky yanmış gibi elini bıraktı. "Özür dilerim, özür dilerim, yapmadım-" Neil'in eli zonkluyordu ama "Sorun değil," dedi.

"Değil," diye ısrar etti Nicky ve kuzenine baktı. "Yani, Tanrım, Andrew, sormayacak mısın bile-"

Andrew radyoyu, söyleyecekleri diğer her şeyi bastırarak kadar yüksek sesle açtı. Nicky'nin ağzı bir karışık açık kaldı ama Neil başını sallayıp konuyu kapattı. Bu Nicky'nin gözlerindeki hasta bakışı hafifletmedi ama Nicky şimdilik bu konuyu kapattı.

Kevin ses kontrolüne sadece bir kez uzandı. Andrew elini yoldan çekti ve gözlerini yoldan ayırmadan ona bir uyarı parmağı doğrulttu. Kevin kollarını kavuşturdu.

Andrew'un görmezden geldiği sessiz bir hoşnutsuzluk beyanı. Neil'in kafası

daha şehir dışına giden yolun yarısına bile gelmeden çarpmaya başlamıştı. Fox Tower'ı gördüğüne sevinmişti, Andrew park edip de araba merhametli bir sessizliğe büründüğünde daha da sevindi.

İlk çıkan Neil oldu ve Andrew kapıyı kapatamadan o kapıyı yakaladı. Andrew hareket etmedi, ama sadece Neil'in eğilip ciltleyicisini alması için yeterli alan vardı. Doğruldu ve Andrew'un daha yakına kaydığını görmek için döndü. Neil'in Andrew'a yaslanmak dışında durabileceği bir yer yoktu ama Neil bir şekilde Zihin. Yedi haftadır ayırdılar ama Neil neden kaldığını çok iyi . Bu inatçılığı hatırlıyordu,

Kendisini ve tüm sorunlarını ter dökmeden taşıyabilecek sorgusuz sualsiz bir ağırlık. Aylar sonra ilk defa

Sonunda tekrar nefes alabilmişti. Bu öyle bir rahatlamaydı ki korkutucuydu; Neil Andrew'a bu kadar yaslanmak istememişti.

Sonunda Andrew bir adım geri çekildi ve bakışlarını Nicky'ye kaydırды. "Sen kal. Diğerleri gitsin."

Neil, Andrew ile yalnız kalmasının sorun olup olmadığını anlamak için Nicky'ye baktı. Nicky'nin hafifçe başını sallaması üzerine Neil arabanın etrafından dolaşarak Aaron ve Kevin'in yanına gitti. Kevin arabanın tavanından Andrew'a sertçe baktı, sanki Andrew'un boş maskesinin arkasını görebiliyordu. Neil onu zorla yatakhaneye doğru çevirmek zorunda kaldı.

Merdivenlerden üçüncü kata çıktılar. Aaron süitin kapısını açtırdı ama Neil, Kevin'in onlara katılma işaretine başını salladı. Onlar kapıyı arkalarından kapatana kadar bekledi.

koridorun sonuna gidip telefonunu açtı. Yanıp sönen logo nihayet yerini ana ekrana bıraktığında şunları tuşladı Wymack.

Wymack merhaba yerine, "Seni öldürüp yol kenarında çürümeye bıraktığını düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Henüz değil," dedi Neil. "Artık geri döndük."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa telefonum yanımda. Siz de telefonunuzu açık tutmaya çalışın."

"Evet, Koç," dedi Neil ve telefonu kapatır kapatmaz tekrar kapattı.

Anahtarlarını Andrew'a vermişti, bu yüzden odasına girmek için kapıyı çalması gerekiyordu. Dosyasını diğer odaya taşıdı ve dolaptan kasasını çıkardı. Kasada artık sadece yıpranmış bir mektup vardı ama o

dosyasının içine tıktı ve saklamak üzere kilitledi. Oturma odasına döndüğünde Matt'in kanepenin kolunda onu beklediğini gördü. Neil, Matt'in araştıran bakışlarına kendi temkinli ifadesiyle karşılık verdi. Kaçınılmaz soruların ve suçlamaların gelmesini bekledi, ama Matt sonunda konuğuğunda sadece Çunu söylemekle yetindi,

"İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Neil.

Matt, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana inanmıyorum," dedi.

Neil yorgun bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırdı. "Muhtemelen söylediğim hiçbir şeye inanmamalısın."

Matt ofladı, gerçek bir kahkaha olamayacak kadar gergin ve sessizdi. "Bana bütün yıl boyunca söylediğin en dürüst Çey olduğunu hissediyorum. Ama Neil? Bu konuda konuşmak istediğinde biz buradayız."

"Biliyorum."

Bunun gerçek olması onu Çağdırttı. Sadece Matt'e bakarak bile, Matt'in şu anda Neil'in ona söyleyeceği her gerçeği kabul edeceğini biliyordu, ne kadar acımasız ya da inanılmaz olursa olsun. Evermore'a gitmekle doğru olanı yapmıştı; burada Tilkiler'le birlikte durmakla da doğru bir seçim yapıyordu. Yansımasının onu ne kadar önemli değildi. Eğer takım arkadaşlarını güvende tutmanın tek yolu buysa Riko'nun zalimliği, ödenmesi kolay bir bedeldi.

Neil, "New York'a hiç gitmedim," dedi.

Söylemesi gereken ya da Matt'in duymak istediği Çey bu değildi, ama Matt zorlamadı. Neil'e tatilleriyle ilgili hikâyeler anlattı; kuzenlerin annesiyle ilk tuhaf karşılaşmalarından Nicky'nin çılgın alışveriş çılgınlıklarına kadar. Matt Neil'i mutfağa götürüp ona

yerel bir kahve dükkânından getirdiği bütün çekirdekleri içti. Kahve içmek için geç bir saatti ama Matt seyahat etmekten yorgundu ve Neil de hâlâ keyifsizdi. Neil dolaptan filtreleri çıkarırken Matt bir tencereye yetecek kadar fasulye öğüttü.

Neil tencereye su doldururken kapı çalındı. Matt daha yakındı, o yüzden cevap vermeye gitti. Neil bu açıdan konuklarını göremiyordu ama Matt sessiz adımlarla geri döndüğünde Nicky kapıdan içeri girdi. Zarar görmemiş ama gergin görünüyordu ve Matt'le yüzleşirken yüzündeki suçluluk ifadesini gizleyemiyordu.

Nicky, "olsam bir süre ortalıkta görünmezdim," dedi. "Andrew az önce Kevin'in yüzündeki morlukları kimin yaptığını öğrendi. Kevin bunu hak ettiği ve Aaron'ın kefaletini ödediğin için seni savunmaya çalıştım ama bunun ne kadar işe bilmiyorum. Mantık ve Andrew'un arası pek iyi değil."

"Uyardığın için teşekkürler," dedi Matt.

Nicky Neil'e baktı. "Seni almam için beni o gönderdi." "Ona ne kadarını anlattın?" Neil sordu.

"Seninle ilgili bir şey yok." Nicky ellerini ceplerine soktu ve rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yaptı. "Aaron'ın davası, Kevin'in yüzü ve Kuzgunlar gibi diğer her şey hakkında bilgi istedi. Ben de ona

şampiyonaya gittiğini ve Noel ziyafetinde ona dövüşten bahsettiğini söyledi. New York'ta bizimle olmadığını ona söylemedim."

Neil başını salladı ve yatak odasına geri döndü. Önce sigara paketini aldı ve arka cebine soktu. Andrew'un kollukları yastığının altındaydı, Neil onları geçen Kasım ayında saklamıştı. Nicky onları görünce yüzünü buruşturdu.

Nicky, "Belki de şu anda onu silahlandırmak iyi bir fikir değildir," dedi.

"Her yoluna girecek," dedi Neil ve koridordan merdivenlere yöneldi.

Andrew merdiven boşluğunda bekliyordu, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş ve sırtını korkuluklara dayamıştı. Bakışları

Hemen Neil'in uzattığı elindeki koyu renkli beze baktı ve tek kelime etmeden aldı. Neil, Andrew'un yara izlerini zaten görmüştü ama Andrew bantları takmak için arkasını döndü. Neil'in kolları bantları saklıyordu, Andrew aşağı yerine üst kata yöneldi.

Merdiven boşluğu, üzerinde "Çatıya Erişim - Sadece Bakım Personeli" yazan bir kapıyla son buluyordu. Neil kapının kilitli olacağını düşünmüştü ama

Andrew'un kapıyı açmak için kolu birkaç kez sertçe sallaması yetmişti. Kapı ve çerçevedeki düzgün kesiklere bakılırsa, Andrew kilidi uzun zaman önce sabote etmişti. Neil sormadı ama Andrew'u takip ederek serin öğleden sonraya çıktı. Rüzgâr yerden bu kadar yüksekte daha güçlü hissediliyordu ve Neil yeni paltosunu giyebilmiş olmayı diledi.

Andrew çatının kenarına çıktı ve kampüsü inceledi. Neil onun yanına çıktı ve dikkatle yan tarafa baktı. Yükseklik onu ürkütmüyordu ama dört kat aşağıya inerken korkuluk olmaması sinir bozucuydu. Neil sigaralarını çıkardı, iki tanesini salladı ve yaktı. Andrew onunkini dudaklarının arasına yerleştirdi. Neil sigarasını rüzgârdan korumak için avuçlarının içine aldı.

Andrew yüzünü ona döndü. "Şimdi bir açıklama alacağım."

"Cevapları içeride, sıcak bir yerde isteyemez miydiniz?" Neil sordu.

"Eğer maruz kalmaktan ölmekten endişeleniyorsan biraz geç kaldın." Andrew elini Neil'in yüzüne doğru kaldırdı ama parmakları Neil'in tenine bir nefes kala durdu. Andrew yaralarına bakmıyordu; Neil'in korumasız gözlerine bakıyordu. "Ben mi sözümü tutmadım yoksa sen mi sözünü tutuyordun?"

"İkisi de değil," dedi Neil.

"Biliyorum, yokluğumda bir şeyler bulmak için bolca vaktiniz oldu. Değerli yalanlarınızla, ama unutmayın ki Kasım ayında size kredili bir gerçek verdim. Oyunumuzda sıra sende ve bana yalan söylemeyeceksin."

"İkisi de değil," dedi Neil tekrar. "Noel'i Evermore'da geçirdim."

Andrew'un ilk yaptığı şeyin bu olmasına şaşırılmamalıydı. yanağındaki bandaj için gitti. Aaron ve Nicky diğer gazlı bezler ve bantlar arasında fark etmemişlerdi bile.

Andrew, Kevin'in arkasını kollamak için çok fazla zaman harcamıştı. parçaları birleştirdi. Bandın bir köşesini kazıdı ve Neil'in yüzünü almak istercesine bandajı yırttı. Neil kendini şiddete hazırladı ama Andrew'un boş ifadesi Neil'in yeni dövmesini görünce de değişmedi.

"Bu senin için bile yeni bir alçaklık," dedi Andrew.

"Bunu kendi isteğimle giymiyorum."

"Evermore'a gitmeyi sen seçtin."

"Geri döndüm."

"Riko gitmene izin verdi," diye düzeltti Andrew onu. "Bu yıl çok iyi gidiyoruz ve senin kavgan da çok aleni. Sezon ortasında Edgar Allan'a kendi isteğinizle transfer olduğunuza kimse inanmazdı." Andrew Bandajı tekrar Neil'in yüzüne çarptı ve sert parmaklarıyla bandı düzleştirdi. "Kevin'in yanından ayrılmaman gerekiyordu. Unuttun mu?"

"Onu güvende tutacağıma söz verdim," dedi Neil. "Senin yaptığın gibi onu her adımda takip edeceğimi söylemedim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

"Ama bu şekilde değil," dedi Andrew. "Bunun Kevin'le bir ilgisi olmadığını söylemiştin. Neden gittin?"

Neil bunu söyleyip söyleyemeyeceğini bilmiyordu. Bunu düşünmek neredeyse çok fazlaydı. Andrew bekliyordu, bu yüzden Neil Mide bulantısı. "Riko eğer yapmazsam Dr. Proust'un yapacağını söyledi-"

Andrew bir elini ağzına kapatarak sözlerinin geri kalanını bastırdı ve Neil başarısız olduğunu anladı.

Riko, Easthaven'dan Dr. Proust'un "terapötik hastalarına yardım etmek için yeniden canlandırmalar". Bu ince bir çizgiydi.

ve Riko, Neil itaatsizlik ederse Proust'un bu çizgiyi aşmaya istekli olduğunu açıkça belirtmişti. Riko'nun sözüne güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Nefret damarlarındaki yeni buzu eritmişti ama Andrew'un yüzündeki sıkılmış ifadeyi hazmetmek zordu. Birkaç ay önce Andrew o kadar uyuşturulmuş ki

kendi acısına ve travmasına güldü. Bugün bunu bile yapacak kadar umursamıyordu. Neil hangi aşırılığın daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Neil sessizleşince Andrew elini indirdi. "Senin korumana ihtiyacım olduğunu düşünerek hata yapma."

"Denemek zorundaydım. Eğer bunu durdurma şansım olsaydı ama hiçbir şey yapmasaydım, seninle tekrar nasıl yüzleşebilirdim? Kendimle nasıl yaşayabilirdim?"

"Senin çökmekte olan ruh halin senin sorunun, benim değil."

Andrew

dedi. "Bu yıl seni hayatta tutacağımı söylemiştim. Kendini öldürtmeye çalıştığında işimi çok daha zorlaştırıyorsun."

Neil, "Bütün bu zamanı bizim arkamızı kollayarak geçiriyorsunuz," dedi. "Seninkini kim izliyor? Öyle olduğunu söyleme, çünkü ikimiz de

biliyoruz ki sen kendine çok iyi bakıyorsun."

Andrew, "İşitme sorunun var," sonucunu çıkardı. "Çok fazla Belki de miğfere gelen toplar. Dudak okuyabiliyor musun?" Andrew konuşurken ağzını işaret . "Bir dahaki sefere biri senin için geldiğinde, geri çekil ve bırak ben halledeyim. Anlıyor musun?" Neil,

"Eğer bu seni kaybetmek anlamına geliyorsa, o zaman hayır," dedi.

"Senden nefret ediyorum," dedi Andrew kayıtsızca. Sigarasından son bir nefes daha çekti ve çatıya fırlattı. "Senin bir işadamı olman gerekiyordu.

ilaçların yan etkisi."

Neil şaşkınlıkla, "Ben halüsinasyon görmüyorum," dedi.

"Sen boş bir hayalden ibaretsin," dedi Andrew. "İçeri gir ve beni yalnız bırak."

Neil ona, "Anahtarlarım hâlâ sende," diye hatırlattı.

Andrew Neil'in anahtarlarını cebinden çıkardı ve arabasının anahtarını cebinden çıkardı. Geri kalanını geri vermek yerine sigarasının arkasından fırlattı. Neil birinin üzerine düşüp düşmediklerini görmek için eğildi, ama Aşağıdaki kaldırım boştu. Anahtarları zararsız şekilde yere çarptı. Neil doğruldu ve Andrew'a baktı.

Andrew onun bakışlarına karşılık vermedi ama "Artık değil" dedi.

Neil ağzını açtı, son anda fikrini değiştirdi ve sessizce arkasını döndü. Merdivenlerden zemin kata indi ve ön cam kapıları iterek açtı. Anahtarları dışarıda bir yere düşmüştü.

Ama metalin üzerinde parlayan güneş ışığı onları

Bulması kolaydı. Neil onları topladı ve birkaç metre ötede Andrew'un sigarasını gördü. Sigaranın külü çarpmanın etkisiyle dağılmıştı ama ucundan hâlâ ince bir duman tütüyordu.

Andrew hâlâ ölmek istiyormuş gibi kenarda tünemiş onu izliyordu. Neil bunu neden yaptığından emin değildi ama Andrew'un sigarasını kaldırımdan aldı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. Andrew'un sabit bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğdi ve Andrew'un alaycı selamıyla iki parmağını şakağına vurdu. Andrew arkasını döndü ve gözden kayboldu. Yine de kazanmış gibi hissetti Neil neden olduğundan emin değildi. İçeriye dönerken sigarayı ayakkabısının altında söndürdü.

Neil odasına döndüğünde Matt kanepedeydi. Kahve demlenmişti ve sıcak bir fincan Neil'in vücuduna iyi gelmişti.

Soğuk eller. Matt kanepeye giderken onu kontrol etti, muhtemelen

yeni yaralar arıyordu. Neil olabildiğince dikkatli bir şekilde en uzaktaki mindere oturdu ve içeceğinin buharını içine çekti.

"Nerede kalmıştık?" Neil sordu.

Matt içini çekti ama kaldığı yerden devam etti. Neil'e Central Park'taki kardan ve Times Meydanı'nda geçirilen bir Yeni Yıl geri sayımından bahsetti. Neil onu dinlerken gözlerini kapadı ve hayal etmeye çalıştı,

Bir an için kendisinin de orada olduğunu hayal etti. Uykuya dalmak istememişti ama kahve fincanını dikkatlice çekmesi onu sarsarak uyandırdı.

Matt darbe almaktan kıl payı kurtuldu ve Neil'i savuşturmak için ellerini kaldırdı.

"Hey," dedi. "Sadece benim."

Kupa elinde soğuktu ve odadaki ışık yanlış görünüyordu. Neil pencereye baktı, gökyüzünü görmek istiyordu ama panjurlar çekiliydi. Matt'in kahvesini almasına izin verdi ve Matt geri çekilince ayağa fırladı. Hırpalanmış vücudunun hareket edebildiği hızlı bir şekilde odayı geçti ve perdeleri çekmek için kordonları çekti. Panjurlar yukarı. Güneş batmıştı ama gökyüzünde hâlâ biraz ışık vardı. Alacakaranlık ya da şafak vaktiydi; Neil hangisinin olduğunu bilmiyordu.

Neil ellerini düz bir şekilde cama bastırdı. "Bugün günlerden ne?"

Matt'in cevap vermesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ve kelimeleri yavaşça döküldü. "Bugün Salı."

Alacakaranlık o zaman. Sadece birkaç saat kaybetmişti. "Neil?" Matt sordu. "İyi misin?"

"Düşündüğümden daha yorgunum," dedi Neil. "Erken yatacağım."

Matt'in yüzündeki mutsuz ifadeden Neil'e bir an bile inanmadığı anlaşıyordu, ama Matt onu durdurmaya çalışmadı. Neil yatak odasının kapısını arkasından sıkıca kapattı ve zahmetli bir süreç olan üstünü değiştiriyordu. Sonunda eşofmanlarını giydiğinde sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyordu. Durdurmak için ellerini sıktı. ama çatı katına tırmanmak midesini titretmeye yetmişti. Saat çok erkendi ve uyuyamayacak kadar ağrıyordu.

Yine de başının üzerine çekti ve düşünmeyi bırakmayı diledi.

İKİNCİ BÖLÜM

Çarşamba sabahı yataktan kalkmak devasa bir çaba gerektiriyordu ve Neil bunu ancak yalanlarını sürdürmeye olduğu kadar kendini korumaya da meraklı olduğu için başarabildi. Takım arkadaşlarının iyi olduğunu düşünmesine ihtiyacı vardı. Bu da güne sanki Noel gelmiş gibi devam etmek demekti.

hiç olmadı. Perimeter Yolu'nda dünyanın en yavaş koşusunu yaparak düşüncelerini kilitlemek için kendine zaman kazandırdı. Her attığı adım bacaklarında acıya yol açtı ve Neil, Fox Tower'a geri döndüğünde dizlerinden ayak parmaklarına kadar uyuşmuştu.

Neil kalkmadan önce spor salonuna gitmiş olan Matt, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle oturma odasında onu bekliyordu. "Sen delisin, bunu biliyor musun? Bana gerçekten böyle dışarı çıkmadığını söyle."

"Dan ne zaman iniyor?" Neil sordu.

Neil bir an için Matt'in oyun oynamayacağını ve konuyu değiştirmesine izin vermeyeceğini düşündü. Matt'in ağzı onaylamayan bir çizgiye doğru inceldi. Yine de Matt ders vermeye başlamak yerine, "Ben saat on birde onları alıp doğruca mahkemeye getirecek. Andrew'la mı gideceksin?"

"Evet," dedi Neil. "Koç toplantıdan önce Abby'yi kontrol etmemi istiyor."

Neil hızlı bir duş almak için kendini banyoya kilitledi. Kurulandı Dikkatli olmak için elinden geleni yapmasına rağmen, koşudan sonraki koşu neredeyse koşudan daha acı vericiydi. Salyangoz hızıyla giyinmiş, yol boyunca yüzünü buruşturmuş ve sonrasında nefes almak için bir dakika beklemişti. Bu dövmesinin üzerine yeni bir bandaj koymak için zaman kazandı, ancak Banyonun bunaltıcı sıcağından çıktığında kalbi hâlâ şakaklarında çarpıyordu.

Neil giyinmiş olarak yatak odasından çıktığında Matt kanepeye yayılmış, televizyonu açıyordu. Neil çıkarken hiçbir Gey söylemedi, belki de Neil'in kuzenlerini rahatsız etmek için iki kapı aĞağıya gittiğini düşünüyordu.

Bunun yerine Neil yataktan çıktı ve Çevre Yolu'na inen dolambaçlı patikayı takip etti. Kampüs boyunca yavaş bir yol izleyerek kütüphaneye ulaştı.

Merdivenlerden bilgisayar laboratuvarına çıkarken sadece birkaç öğrenci daha gördü. Görece mahremiyete rağmen Neil en son sıradaki bir bilgisayara gitti. Eylül ayında saplantılı bir şekilde haberleri takip etmeyi bırakmıştı ama bugün geçmişine dair bir şey aramıyordu. Önce Evermore'daki göreviyle ilgili bir şey aradı, hiçbir şey bulamadı ve diğer takımları araştırmaya devam etti.

bahar şampiyonasına katılmaya hak kazandı. Düşünmeyi bırakıp birkaç saat harcamak için kolay bir yoldu.

Başını eğdiğini hatırlamıyordu ve uykuya daldığını da kesinlikle hatırlamıyordu. Parmaklar kafatasının arkasını kazıyordu.

onu uyandırdı. Bir silah, bir bıçak ya da herhangi bir şey aradı.

Ona kaçacak yer kazandıracak kadar yaklaştı ve bilgisayar faresini masanın üzerine savurdu. Neil boş gözlerle önce ona, sonra da önündeki ekrana baktı. Parmakları saçlarını yumruk yaptı ve Andrew başını zorla arkaya yatırırken Neil diremedi.

"Öğrenme eğriniz yatay bir çizgi mi?" Andrew sordu. "Dün sana hayatımı zorlaştırmayı bırakmanı söylemiştim."

"Ve sana hiçbir şey için söz vermeyeceğimi söylemiştim."

Andrew onu bıraktı ve Neil'in başını ovuşturmasını acımasızca izledi. Neil dik oturdu ve tarayıcılarını kapatmaya başladı.

Saat kaç olduğunu görmeden önce üç sekmeyi gözden geçirdi. Saat on biri geçiyordu, bu da Matt'in Dan ve kızları karşılayacağı anlamına geliyordu.

Gelenler ve Neil'in çoktan stadyumda olması gerekiyordu.

Abby. Neil hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, böyle iki saat kaybetmiş olması mı yoksa açık alanda uyuyakalmış olması mı? Sessizce Fransızca ve İspanyolca ona kadar saydı. Sinirini yatıştırmak için çok az şey yapmıştı.

Andrew merdivenlere doğru yürümeye başladı, haklı olarak Neil'in Takip et. Araba kaldırımın kenarındaydı, dörtlülere yanıyordu.

Gruplarındaki diğer üç kişi arka koltuğa sıkışmıştı. Neil, Kevin'i yolcu koltuğunu bırakmaya kimin ikna ettiğini ya da neden ikna ettiğini bilmiyordu ama buna değmezdi.

. Arabaya bindi ve kemerini .

Andrew onları yola çıkardığında, "Kütüphaneye gideceğimi kimseye söylemedim," dedi.

"Sadece birkaç saklanma yeriniz var," dedi Nicky. "Koç stadyumda olmadığını söyledi. Telefonuna cevap vermediğinde

aradım."

Neil ceplerini yokladı ve telefonunu çıkardı. Telefonu çevirip açtığında ekran karanlık kalmıştı. Dün şarj etmişti ama uzun süre dayanmamıştı. Telefonu kapattı ve ön koltukların arasındaki bardak tutucuya bıraktı. Andrew arabanın diğer tarafına uzandı ve torpido gözünü açtı. İçinde bir şarj aleti vardı. Neil bir an için Andrew'un kendi eşyalarını karıştırdığını düşündü ama kablonun üzerindeki kırmızı etiket tanıdık gelmemişti. O halde bu Andrew'un olmalıydı; aynı model telefona sahiplerdi. Neil şarj aletini çıkardı ve torpido gözünü tekrar kapattı.

Adaptörün başına bir lastik bantla bir anahtar tutturulmuştu. Neil, Andrew'un araba anahtarını son birkaç ay içinde şeklini tanıyacak kadar sık kullanmıştı. Neil ondan arabadaki anahtara baktı. Ateşleme. Ya Andrew Nicky'nin kopyasına el koymuştu ya da ve Neil'e kendisinden bir tane aldı. Her iki seçenek de Neil'e pek mantıklı gelmedi. Andrew'un arabasını sadece Andrew'un bir arabaya ihtiyacı olduğu için kullanmıştı. onun yokluğunda ikinci sürücü.

Foxhole Court'a kısa bir yol vardı ve Andrew onları içeri kadar takip etmedi. Neil onları içeri almak için kodu tuşladı ve diğerlerinden önce soyunma odasına girdi. Wymack ve Abby salonda onu bekliyorlardı. Abby, Neil'in üzgün haline ölçülemeyecek kadar üzgün görünüyordu, ama yaptığı şey için onu azarlamadı. ya da ona nedenini sormadı. Belki de Wymack'ten çoktan tatmin edici cevaplar almıştı ya da belki Wymack onun ne yaptığından emin olmak için buradaydı. burnunu . Neil her minnettardı.

"Seni iyileştirmesi için David'e güvendiğine inanamıyorum," dedi Abby. "Adam bırakın dikişleri temizlemeyi, bulaşık bile yıkayamıyor."

"Sus be kadın," dedi Wymack. "Ona karşı dikkatli davrandım."

Abby iki eliyle Neil'i takip etmesi için işaret etti. "Hadi, sana bir bakalım."

Ofisine giden yolu açtı ve adam içeri girer girmez kapıyı kapattı. Yatağa tırmanmak o kadar da acı verici değildi.

Merdiveni çatı katına tırmanıyordu ve Neil ince şiltenin kenarına tünemişti. Abby gazlı bez ve antiseptik toplarken Neil kazağını kafasına geçirmeye çalıştı. Dişlerini sıktı

Omuzlarından sırtına doğru bıçak gibi inen sıcaklık ve acıyla sığ nefesler almaya çalıştı.

Abby kollarını bağlamasına yardım etti ve kazağını dikkatlice bir kenara koydu. Neil uzak duvarda bir yer seçti ve sessizce oturdu O çalışırken. Tepeden başladı, parmaklarını saçlarında gezdirerek gizli tümsekleri aradı ve aşağıya doğru indi.

Wymack daha dün sabah Neil'i kontrol etmişti ama Abby elmacık kemiğindeki hariç Neil'in tüm bandajlarını çıkarmıştı.

"Sana dövmemden bahsetmiş," dedi Neil.

"Ve bunlar." Abby başparmaklarını adamın gözlerinin altındaki hassas deride gezdirdi.

"Sormayacak mısın?" Neil söyledi.

"Yara izlerini gördüm Neil. Sakladığın tek şeyin onlar olmadığını öğrendiğimde şaşırmamam gerektiği kadar şaşırmadım. Sormak istiyorum ama daha önce bana burnumu sokmamamı söylemiştin."

İşe geri döndü, ancak uzun bir süre sonra Bitti. Adamın üst kısmıyla işi bittiğinde bacaklarıyla da ilgilenmesi gerekiyordu. Kalçalarında ağır raketlerin bıraktığı çizgili çürükler, kızın öfkeyle dudaklarını büzmesine neden oldu. Katmanlar halindeydi, solan yeşil ve sarının üzerinde daha taze mor olanlar vardı. Neil'in dizleri de pek iyi durumda değildi, birçok kez dizlerinin üzerine düşmesinin bir sonucuydu bu.

Neil, "Koç sen izin verene kadar sahaya çıkmama izin vermiyor," dedi. "Ne kadar çabuk yapabilirsin?"

Abby ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı.

"Derbide ezilmiş gibi görünmediğinizde vites yükseltebilirsiniz."

"Daha iyiye gidiyorum," dedi Neil. "Ayrıca, Evermore'da daha kötü bir durumda oynamıştım."

"Burası Evermore değil. Sezonun sizin için önemli olduğunu biliyorum, ancak güvenliğinizi ve sağlığınızı daha fazla riske atmanıza izin vermeyeceğim. Yapman gereken

Bir sürelğine sakın ol. Bir hafta boyunca," dedi ve Neil itiraz

etmeye başlayınca sesini yükseltti. "Önümüzdeki Salı günü

oynamana izin verip vermeyeceğime karar vereceğim. Bu iki hafta arasında yorucu bir şey yaparsan

Şimdi ve sonra seni bir hafta daha yedekte tutacağım. Anladınız mı?

Kullan

Bu hafta dinlen. Ve yapabildiğin zaman bandajları çıkar. Bunların hava alması gerekiyor."

"Bir hafta," diye Neil. "Bu hiç adil değil."

"Hayır," dedi Abby ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu adil değil. Bunların hiçbiri adil değil."

Kadının sesindeki acı Neil'in boğazında düğümlenen tartışmayı bastırdı. Abby ona baktı, korkunç yara izlerini ve yeni yaralarını ıssız bir bakışla inceledi.

Abby, "Bazen bu işin beni öldüreceğini düşünüyorum," dedi. "İnsanların Tilkilerime yaptıklarını ve yapmaya devam ettiklerini görüyorum. Keşke sizi koruyabilseydim ama her zaman çok geç kalıyorum. Tek yapabildiğim seni iyileştirmek ve en iyisini ummak. Üzgünüm, Neil. Senin için orada olmalıydık."

"Ben olsam izin vermezdim," dedi Neil.

Abby kollarını onun etrafında kavuşturdu ve onu kucakladı. Dikkatli olmaya çalıştı ama yine acıyordu. Bu acı değildi.

Neil kıpırdamadı ama kararsızdı. Neil'e sarılan tek takım arkadaşlarıydı ve onlar da bir gün boyunca hızlıca sıkılmışlardı.

iyi oyun. Annesi onu daha önce de kendine çekmişti ama bu genellikle meraklı gözlerden kaçarken olurdu ve annesi onu vücuduyla isterdi. Onu hiç onun gibi tutmamıştı.

korunacak bir şey. O her zaman sertti. Sonuna kadar sert ve kırılmazdı.

Neil onun havayı pençelediğini ve son bir nefes için boğulduğunu düşündü. Vücudunun kanının aktığı yerdeki yırtıkları hatırladı.

derisini vinile yapıştırmıştı. Neil'in parmakları bir sigaraya, güven verici olduğu kadar berbat olan duman kokusuna duyduğu ihtiyaçla seğirdi. Ondan geriye kalan tek şey ateşti. Yansımasında ondan bir iz bile yoktu; her santimiyle babasına benziyordu.

O gitmişti. Burada olsaydı bile.

Bunun için onu teselli etti. Onu, parçalanmasına ramak kalmış gibi tutmazdı. Yaralarını temizlerdi çünkü enfeksiyonun yavaşlatma riskini göze alamazlardı ama

Tilkileri kendi güvenliğine tercih ettiği için ona vuracaktı. Neil neredeyse onun kulağına fısıldadığını duyabiliyordu. Onun sesini unutacak kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Aynı anda hem güven verici hem de

İç karartıcıydı ve ani bir keder dalgası onu bütününüyle yutmakla tehdit ediyordu.

"Gitmem gerek," dedi Neil. "İşimiz bitti mi?"

Abby yavaşça onu bıraktı ve tekrar giyinmesine yardım etti. Ayakkabılarını bağlayabilirdi ama Abby bunu onun için yaptı. Neil ona izin verdi ve kazağını düzeltmeye odaklandı. Abby hareket etti, böylece yataktan ve onu takip etmedi.

Neil koridordan salona gitmek yerine dışarı çıktı. arka kapıdan sahaya girdi. İç ringde elleri duvara çarpana kadar nefes alamadı ve sonra aldığı ilk gerçek nefes onu neredeyse parçaladı. Neil, Evermore'da hayatta kalmak için ördüğü tüm duvarların yıkıldığını hissedebiliyordu. O Parmak uçlarıyla kontrole yapıştı, izin verirse boğulacağını biliyordu. kendini bıraktı. Kalbi erimiş taş gibi hissediyordu ama aldığı her nefes sıcaklığı biraz olsun yatıştırıyordu. Neil titreyen parmaklarının hareketsiz kalmasını diledi ve soyunma odasına geri döndü.

Wymack ve Andrew kayıptı ama Matt ve kızlar Neil'in yokluğunda ortaya çıkmışlardı. Henüz onlara bakmak istemiyordu, bu yüzden açık bir priz arayarak oyalandı. Eğlence merkezinin arkasındaki aşırı gerilim koruyucunun üzerinde bir yer buldu ve telefonunu şarj etmek için prize taktı. Telefonunun ışığı kırmızıya döndüğünde kanepeye yöneldi. Rahat tavırları ancak oturmak zorunda kalana kadar işe yaradı. Yaptığı hiçbir şey ne kadar dikkatli oturması gerektiğini gizleyemiyordu.

Minderin üzerine manevra yap.

Dan'in öfkesi sonunda bu noktada patladı. "O orospu çocuğu _"

O kadar ani kesti ki Neil ona bakmak zorunda kaldı. Renee'nin bir eli vardı.

Dan'in omzunda. Neil ona doğru baktığında Renee ve "Biz de tam öğle yemeği için ne sipariş edeceğimizi tartışıyorduk. Abby arayıp bizim için alacağını söyledi, böylece teslimatı beklemek zorunda kalmayacağız. Herhangi bir öneriler?"

"Bana her şey uyar," dedi Neil.

Allison ona şüpheli bir bakış attı. "Çiğneyebiliyor musun?" "Evet," dedi Neil. "Andrew nerede?"

Matt, "Onu içeri girerken gördüm," dedi. "O ve Koç park yerinin

uzak ucunda konuşuyorlar. Birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı.

tekrar, sanırım. Umarım son ilk karşılaşmalarından daha iyi geçer."

"Hâlâ seninle konuşuyorum," dedi Allison.

Neil onun ısrarını bir başka atlatmayla ödüllendirdi. "Seth'in afişini gördün mü?"

Sözcüklerin kafasında yer etmesi bir an aldı ve sonra Allison sandalyesinden kalktı ve altı inçlik gökkuşağının içinde sahaya doğru adım attı

Topuklular. Dan bir an için peşinden gidecekmiş gibi göründü ama başını kısa bir süre sallayarak fikrini değiştirdi.

"Sandviç mi Çin yemeği mi?" diye sordu

Neil. "İkisi de olur."

"Çiğneme konusunda Allison'a katılıyorum." Nicky kendi yüzünü işaret ederek Neil'in yanaklarını ve çenesini boyayan morlukları gösterdi. "Erişte ve pirinç, denizaltılardan daha yumuşaktır. Çin yemeği yiyelim."

Matt kalktı ve kararı Abby'ye iletmeye gitti. Tam geri dönüyordu ki, dış kapı gümbürdeyerek kapandı. Odanın öbür ucundaki Dan biraz daha dik oturdu ve Renee'ye anlamlı bir bakış fırlattı.

Renee elini bıraktı ve parmaklarını kucağında birleştirdi. Bu Dan'in beklediği hevesli bir tepki değildi, Dan'in

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çatı ama Andrew salonun kapısından tek başına çıkmadan önce Dan'in onu itecek zamanı yoktu.

Matt bakmak için durmak gibi bir hata yaptı. Andrew tereddüt bile etmeden Matt'in ayaklarını yerden kesecek kadar sert bir yumruk attı.

Onu devirmek imkânsız olmalıydı; Matt'in ayaklarında

Andrew'a ayak basıyordu ve spor salonunda hepsine üstünlük sağlayabilirdi. Andrew sürpriz yapma avantajına sahipti ve Matt'in düştü. Matt yere düşer düşmez yumruğunu Matt'in yüzüne indirdi.

Dan hemen ayağa kalktı ama Neil nasıl olduysa Andrew'un yanına önce varmayı başardı. Hareket etmeye karar verdiğini bile hatırlamıyordu. Andrew'u geri itmek için vücudunu ve momentumunu kullandı. Andrew'un kendini tutmasını bekliyordu ama Andrew itilmesine izin verdi ve

Neil'e umursamaz bir bakış fırlattı. Neil, Andrew'un etrafından dolaşmaya çalışması ihtimaline karşı ellerini aralarına koydu.

"Yeter," dedi. "Matt yanlış bir şey yapmadı."

Andrew kovarcasına parmaklarını şıklattı. "O ne olacağını biliyordu Kevin'e elini sürerse ne olur, ama bunu iki kez yapacak kadar aptal. Eğer bunu bir daha yaparsa o kadar dostça davranmayacağım."

"Onu ciddi ciddi tehdit etmiyorsun," dedi Dan, inanamayarak. "Aaron'ın kefaletini kim ödedi sanıyorsun? Matt olmasaydı, Aaron hâlâ hapiste duruşmasını bekliyor olacaktı."

"Fark etmez," dedi Aaron sandalyesinden.

Dün Nicky, Matt'i dikkat çekmemesi için uyarırken suçlu görünüyordu.

Bugün kuzenleriyle aynı safta yer ve Dan'e genişçe omuz silkti. "Matt bunu yaparak Aaron'a yardım etti, Andrew'a değil. İkiz oldukları için birine yaptığın iyiliği ikisine de yapılmış sayamazsın, biliyorsun. Bu hile yapmaktır."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, canavar," dedi Matt biraz buruk bir sesle. Matt yeniden ayağa kalkarken Neil arkasına baktı. Matt bir elini burnundan akan kanda gezdirdi, burnuna kalın bir koku çekti ve Tadını alınca biraz yüzünü buruşturdu. "Hâlâ deli olduğunu görmek güzel." "Şaşırmış gibi bakma," dedi Aaron. "Uyuşturucu değildi onu delirtti."

"Merhaba Andrew," dedi Renee.

Andrew hiçbir şey söylemedi ama ona kayıtsız bir bakış fırlattı. Renee'nin dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi ve hafifçe başını salladı, Andrew'un ağır bakışlarında gördüğü her şeyi onaylıyor ve kabul ediyordu. Bu iki saniyelik alışveriş, yeniden bir araya gelmelerinin tamamıydı;

Renee karnını doyurur doyurmaz Andrew dikkatini tekrar Neil'e çevirdi.

Abby bir an sonra içeri girdi ve çantasını omzuna yarıya kadar atarak duraksadı. Dan'in bariz bakışlarından Matt'in gergin ifadesine ve kanlı burnuna öfke duyuyordu. Parçaları bir araya getirmesi uzun sürmedi ve temkinli bakışlarını Andrew'a çevirdi.

"Andrew," dedi. "hoş geldin. Sensiz hiçbir şey gibi olmadı." Andrew sessizce ona baktı. Abby bekledi, sonra bir yanıt alamayacağını anladı. Etrafta toplanan diğer Tilkilere garip bir şekilde baktı. "Yemek Ben oraya varana kadar hazır olur. Hemen döneceğim, tamam mı? Ben yokken uslu durmaya çalış."

"Teşekkürler," dedi Dan.

Abby Andrew'a son bir kez baktı ve çıktı. Wymack içeri girmeden önce kapı arkasından güçlükle kapanmıştı. Neil Acaba sigara mı içiyordu yoksa sadece zaman mı harcıyordu, takımının Andrew'un ani dönüşüne ve Neil'in sakatlıklarına alışmasına izin veriyordu, tıpkı Eylül ayında Allison'ın kederine onları terk ettiği gibi. Wymack

Matt'e kaşlarını çatı, sonra Neil ve Andrew'a baktı.

"Takım arkadaşlarınızı öldürmemeniz konusunda konuşmamış mıydık?"

Wymack sordu. Andrew duymamış gibi yapınca Wymack baktı etrafta. Tilki'nin aşağısında olduklarını fark etmesi bir anlık bakışını aldı. "Allison az önce buradaydı. Nereye gitti?"

"Şampiyonluk pankartlarını görmeye gitti," dedi Neil.

"Ağlaması bitince geri gelecek," diye ekledi Nicky.

"Ağlamıyor," dedi Neil.

Nicky sırtıttı. "Beş dolarına bahse girerim ki öyle."

Ortamı yumuşatmak için kaba bir girişimdi. Neil bunu görmezden gelmeliydi. Belki bir ay önce yapardı. Biliyordu ki Takım arkadaşları saplantılı kumarbazlardı; final skorlarından Andrew ve Renee'nin var olmayan ilişkisine ve bir tartışmada ilk yumruğu kimin atacağına kadar her şey üzerine bahse girerlerdi. Birinin psikolojik travmasına para yatırmak yeni ya da beklenmedik bir şey değildi ama Neil bugün buna katlanacak havada değildi. Abby ile görüşmesi sinirleri iyice gerilmişti ve takımı için kendini zar zor toparlıyordu. Andrew'un ceketine sinen keskin sigara kokusu bardağı taşıran son damla oldu.

Neil sesindeki gerginliği zar zor da olsa korudu. "Sakın birinin kederi üzerine bahse gireyim deme."

"Oh, hey, hey." Nicky kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Zarar vermek istemedin, değil mi? Alınmak yok. yumuşatmaya çalışıyordum."

"Koltuğunuzu hafifletin ve gidip onu kontrol edin," dedi Wymack. "Bugün üzerinden geçmemiz gereken çok şey var ve o dönene kadar başlayamam. Onsuz başlarsak bize, sözünü kesersen kızacağından daha çok kızacaktır. Ve evet, seni kastediyorum, Hemmick. Neil'in gerekenden fazla hareket etmesini istemiyorum."

"Yürüeyebilirim," dedi Neil.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Wymack. "Sormadım."

Nicky sandalyesinden kalktı ve gitti.

Andrew, Neil'in tüm dikkatini toplayana kadar bir tırnağını Neil'in boğazının çukuruna soktu. "Otur ve kıpırdama."

Neil, Andrew'un elini ve kanepeye geri döndü.

Andrew ortadaki minderi kaptı, Neil de onun yanındaki boş yere yerleşti. Vücudu bu kavgaya karıştığına pişman olmuştu ama Matt, Neil karğıdan göz göze gelince hafifçe başını sallayarak teğekkür etti. oda. Neil ruh halini anlamaya çalışarak Andrew'a baktı ve onun kapüşonlu bakışlarını takip etti. Andrew küçük bir bıçak çıkarmış ve parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Bu bıçak Ama Neil bıçağı tanımamasına şaşırmamıştı. Aynı bıçağı neredeyse hiç iki kez görmemişti.

"O kadar da büyüleyici değil," dedi

Andrew. "Hayır," diye onayladı Neil.

Keskin bir bıçağın uyandırdığı karmaşık duyguları nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Babasına Kasap denmesinin bir sebebi vardı. En sevdiği silah, tek bir hamlede uzuvları koparabilecek kadar keskin ve ağır bir satırdı. Nathan Wesninski satırdan önce Balta. O baltayı hala çok istediği zamanlar için yanında taşıyordu. Birinin acı çekmesi için. Bıçak artık kemiği kesmek için biraz daha fazla ağırlık ve çaba gerektirecek kadar körelmişti. Neil onu sadece bir kez kullanırken görmüştü, Evermore Stadyumu'nda Riko ve Kevin'le karşılaştığı gün.

"Sadece..." Neil de kelimeler bulmaya çalışıyordu; odanın diğer ucundaki konuşmanın biraz sakinleştiğinin farkındaydı. Neil'in Üst sınıflar belli etmeden dinlemeye çalışıyordu. Neil yapabileceği en belirsiz açıklamayı yapmakla yetindi ve takım arkadaşlarının zamiri Riko'yla karıştıracığını umdu. "Ben hiç bıçakları neden sevdiğini anladım."

Bu kadar basit bir sözün bu kadar tepki çekmemesi .

Andrew hareketsiz kaldı ve başını kaldırıp baktı ama Neil'e bakmadı. O da

Renee'ye baktı, Neil de öyle yaptı. Cümlesinin ortasında Neil'e baktı ama onu inceleyen Renee, Tilkiler'in Renee'si değildi.

kurtarılmış iyimser. Tatlı gülümsemesi gitmişti ve çok boş

Yüzündeki ifade Neil'e Andrew'u hatırlattı. Neil içgüdüsel olarak kaç ya da dövüş için gerildi. Vücudu Renee'nin ne yapacağını anlamadan önce

esrarengiz bakışlarını Andrew'a çevirdi.

Takım arkadaşlarının şaşkın bakışlarından habersiz, sessiz ve hareketsiz bir şekilde birbirlerine baktılar. Andrew bir şey söylemedi ama Renee çenesini kaldırdı. Andrew cevap olarak mırıldandı ve bıçağı yerine koydu.

"Bağırsağında bir tane olduğunda tadını kaybedecek" dedi.

Neil, Öteki-Renee'nin kaybolduğunu görmek için tam zamanında Renee'ye tekrar baktı. Sakin bir maske yüzündeki ölümü eritti ve Renee kaldığı yerden devam etti. Neil'i kabul etmedi. Az önce ne olduğunu ya da Dan'ın yüzündeki bariz soruları anlamadı ama arkadaşlarını nazıkçe zorlayarak sohbete yeniden katılmalarını sağladı.

Allison ve Nicky birlikte döndüler. Allison'ın yanakları kurumuştur. Yerine otururken gözleri kararlılıkla parlıyordu. Renee'nin gülümsemesi cesaret vericiydi ve Dan de onaylayarak sırttı. Allison sabırsız tırnaklarını sandalyesinin kollarına geçirdi ve Wymack'e beklenti dolu bir bakış fırlattı.

"Önce kimi eleyeceğiz?"

"Birinci raunt: Güneydoğu güneybatıya karşı." Wymack panosunu eline aldı ve üst sayfayı gözden geçirdi. "Tek sıradaki takımlar bu yıl Perşembe günleri oynuyor, bu yüzden Cuma günlerimiz var. 12 Ocak'ta Teksas Üniversitesi'ne karşı deplasmandayız. İyi haber şu ki, Austin

Bu da kurulun oraya uçmamıza izin vereceği anlamına geliyor.

"19'unda Belmonte ile rövanş maçı için evimizdeyiz. 26 Ocak'ta Arkansas'a karşı deplasmandayız. Ölüm maçlarına geçmek için üçte iki. Belmonte dördüncü sırada ama hatırlarsınız

Geçen sonbaharda nasıl olduklarını. SUA da dördüncü sırada. UT ikinci sırada ve son beş yıldır kendi bölgelerinde ikinci sırada yer alıyorlar.

"Bu üç takım da daha önce farklı sonuçlarla bahar şampiyonalarında yer aldı. Ne yaptıklarını biliyorlar. Kalifiye olmak için ne gerektiğini biliyorlar. Biz zayıf halkayız. Bu bizi zayıflatmaz. kırılacağımız anlamına gelmez. Bu sadece ayak uydurmak için iki kat daha fazla çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Eğer bunu yapmaya istekliysen, bir savaşımız var. bir şans."

Bir yığın kâğıdı çıkardı ve Matt'e doğru salladı. Matt ayağa kalktı ve onları dağıttı. Wymack birinci raundu hazırlamıştı.

Onlar için paketler. İlk sayfada UT'nin sonbahar programı sonuçlarıyla birlikte yer alıyordu. Altaki notlar UT'nin son yedi denemesini detaylandırıyordu

bahar şampiyonasında. Üç yıl boyunca önce üçüncü tura kadar gelebilmişlerdi. Neil sayfayı çevirdi ve takım listesini gözden geçirdi. Sonraki dört sayfa Belmonte ve SUA için aynı şablonu izledi.

Wymack, "Pazartesi günü oyun tarzlarını derinlemesine inceleyeceğiz ve stratejilerini belirleyeceğiz," dedi. "O zamana kadar tüm sonbahar maçlarının kopyalarını da disklere yazdırmış olacağım. Merak ediyorsanız boş zamanlarınızda onları izleyin. Bir istisna dışında, size birkaç özetten fazlasını göstermek için antrenmanlardan zaman ayırmayacağım.

"Birinci tur ile ölüm maçlarının ilk seti arasında bir hafta ara var," diye devam etti Wymack. "Kötü haber, Şubat ayına kadar kiminle karşılaşacağımızı bilemeyeceğiz. İyi haber: Bu yıl Üç Büyükler'in hepsi de ihtimaller grubunda yer alıyor. Birbirleriyle karşılaşmak zorundalar üçüncü turda. Son altı yıldır ilk kez içlerinden biri yarı finallerden önce eleniyor."

"Oh, kahretsin," dedi Dan, irkilerek. "Bu büyük şans." "Benim param Penn'in düşeceğine dair," dedi Nicky.

Diğerleri bahislerini oynamadan önce Kevin, "Yapmayın," dedi. "Hangisinin elendiği önemli değil; hiçbiriyle yüzleşmeye hazır değiliz. Neil daha ne kadar yedek kalacak?"

"Bir hafta," dedi Neil, biraz da kızgınlıkla. "Abby önümüzdeki Salı gününe kadar tekrar düşünmez."

"Cömertçe," dedi Dan. "Ben olsam seni ilk tur boyunca yedekte bekletirdim."

Neil, "Oynayabilecek durumdayım," dedi.

Kevin, Andrew'un arkasına uzanarak Neil'in kafasının arkasına vurdu.

Neil'in sinirli bakışlarına sert bir bakış ve bir yumrukla karşılık verdi. "Sağlığın hakkında yalan söylememen için seni daha önce uyarmıştım. Sana sahada ihtiyacımız var ama bizi de kendinle birlikte aşağı çekmeyeceksen olmaz. Şu anki halinle bizim için tam bir zaman kaybı olursun."

"," dedi Neil. "Beni sahaya çıkarın ve bunu kanıtlayayım."

"Kapa çeneni," dedi Wymack. "Elliden az dikişin olduğunda seni tekrar sahama almayı düşüneneceğim. Eğer o zamana kadar seni ekipmanlarına bakarken yakalarsam, inadına seni bir hafta daha yedek bırakırım. Anladın mı?"

"Ama-"

"Bana bir 'Evet, Koç' de." "Koç-"

Andrew bileğini çimdiklediğinde Neil tartışmasının geri kalanını unuttu. Parmaklarının arasından bir ateş parçası fırladı ve elini olabildiğince hızlı bir şekilde çekti. Neil Andrew'a sinirli bir bakış fırlattı, Ama Andrew ona bakmadı bile. Neil elini Andrew'un ulaşamayacağı bir yere koymak için kolunu karnına doladı ve somurtkan bir tavırla dikkatini tekrar Wymack'e çevirdi.

"Takdir ediyorum, sanırım," dedi Wymack. "Andrew, ne kadar geride kaldın? Easthaven'ın olanakları arasında bir fitness merkezi göremedim."

"Öyle şey yoktu," dedi Andrew. "Doğaçlama yaptım."

"Bilmek istiyor muyum?" Wymack önce sordu, sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Hayır, istemiyorum, tabii bilmem gereken bir dava yoksa."

"Sabah antrenmanları yine spor salonunda. Neil, sahaya dönene kadar benimle burada buluşacaksın. Seni kaset izlemeye ve UT'nin savunmasını araştırmaya vereceğim. Yarın öğleden sonra Betsy ile sömestr buluşmaları yapacağız. Biliyorsun."

rutin: aynı pozisyonda oynayan biriyle gidemezsiniz.

Dan çiftleri belirleyecek ve sabah antrenmanı sırasında size bir zaman ayıracak. Tamam mı?"

"," dedi Dan.

Wymack, "Benim için resmi işlerin son sırası hasar kontrolüdür," dedi. "Herkesin dikkatini çektik. Şiddetli bir sezon ve çok sayıda trajedi, şehrin konuşulduğu anlamına geliyor ve bu yıl

insanlar gerçekten mazlumu destekleyebilir. Yönetim kurulu bu ateşi daha fazla tanıtımla teşvik etmemizi istiyor. Maçlarda daha fazla kamera, daha fazla röportaj ve genel olarak daha fazla meraklı bekleyin. Eğer yapabilseydim

Bazılarınızın toplum içinde ağzını açmasını yasaklamak isterdim ama bu benim elimde olan bir şey değil. Kendinize güvenen imajınızdan ödün vermeden uslu durmaya çalışın. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Hiç eğlenceli değilsin, Koç," dedi Nicky.

Wymack, "Eğer bizi aptal yerine koyarsan daha az eğlenirim," dedi. "Ama senin için, bizim kum torbamız ve onun ukala ağzı için endişelendiğim kadar endişelenmiyorum. Neil'i nasıl daha az hırpalanmış bir eş gibi gösterebileceğimize dair fikri olan var mı?"

Allison, "Her şey kontrol altında," dedi ve Neil'e baktı. "Toplantıdan sonra odamıza geleceksin."

Neil, "Bugün ders kitaplarımı alacaktım," dedi.

"Ben sormadım," dedi Allison. "Seninle işim bittiğinde gidebilirsin, tabii böyle görünmek istemiyorsan."

"Noel hakkında soru sormayacağımıza söz veriyoruz," dedi Renee. Ya Allison'ın iyi bir dedikodu alma şanslarını öldürdüğü için ona attığı kızgın bakışı görmedi ya da bunu kabul etmemeyi seçti. "Bu sadece Birkaç dakika sürer sanırım."

Neil, Allison'ın burnunu sokmayacağına güvenmiyordu ama böyle bir şey olduğunda Renee'nin onun adına müdahale edeceğine güveniyordu. "Tamam."

Nicky, "Benim de eşyalarımı almam gerekiyor," dedi. "Seninle işleri bittiğinde gidebiliriz."

Wymack başını salladı ve ekibini gözden geçirdi. "Eklemek istediği resmi bir şey olan var mı?"

Dan, "Şampiyonluk kupamızı koymak için burada bir rafa ya da başka bir şeye ihtiyacımız olacak," dedi. "Yeniden düzenleyebilir miyiz?"

Wymack, "Yönetim Kurulu, en azından ikinci ölüm maçını atlatana kadar böyle bir satın alma işlemini onaylamaz," dedi. "Yine de iyi denemeydi."

"Yönetim kurulunun iznine kimin ihtiyacı var?" Allison dedi ki. "Satın alacağım, çünkü yönetim kurulu çok cimri. Bir şeyi hak ediyoruz çok pahalı. Matt, kamyonunun kasasını ölç. Doğru parçayı aramaya başlamadan önce ne sığdırabileceğimi bilmem gerekiyor."

"Ah, genç ve çok zengin olmak," dedi Nicky. "Güzel olmalı."

Allison yüce bir sıkıntıyla manikürünü düşündü. "Öyle." Nicky gözlerini devirdi ama zorlamadı.

"Başka bir şey var mı?" Wymack sordu. Ana kapının sesi Açılış Abby'nin dönüşünü müjdeledi ve Wymack başını salladı. "Boş ver. Yemekler geldi. Suratlarınızı tika basa doldurun ve soyunma odamdan defolun.

Bana ihtiyacı olan varsa evrak işlerini ve programlamayı gözden geçireceğim."

Tüneğinden atladı ve ofisinde gözden kayboldu. Abby sehpayı yemek kaplarıyla kapladı ve kâğıt tabakları dağıttı. İşi bittiğinde sadece Tilkiler'e sessiz ama sıcak bir hoş geldin diyecek kadar kaldı. Neil, Abby'nin kimsenin tatili hakkında bir şey sormamasını tuhaf bulmuştu ama Wymack'in ofisine giderken Neil ve Andrew'a attığı rahatsız edici bakış, onların duygularını bağısladığını düşünmesine neden olmuştu. Bu yersiz bir nezaketti. Andrew takım arkadaşlarının kendisinden daha iyi tatil yapmasını umursamıyordu ve Neil de onların mutluluğunu küçümseliyordu.

Öğle yemeği sakın geçti. Neil çıkarken telefonunun fişini çekmiş, Andrew da telefonu açana kadar arabaya binmesine izin vermemişti. Ekip iki arabayla Fox Tower'a döndü ve Neil kızları odalarına kadar takip etti. Allison bavulunu karıştırırken onu kanepeye yan oturttu. Yanında plastik bir torba getirmişti. ve ona olabildiğince yakın oturdu. Neil, kadının aralarındaki boşluğa makyaj malzemelerini boşaltmasını izledi.

"Bizimle dükkâna gelseydin daha iyi olurdu," dedi Allison. Neil'e niyetlerini belli etmemiş olsalar da bu bir suçlama gibiydi. Neil, acaba o da mı özür dilemesi gerekiyordu. O kararını vermeden önce Allison araya girdi. "Önemli değil. Bütün sırayı satın aldım. Er ya da geç bir şey uyacaktır. Önüne bak ve çalışmama izin ver. Sana bir soru sorana kadar konuşma."

Küçük paketleri her seferinde ikişer tane olmak üzere yüzünün iki yanına kaldırdı ve en yakın eşleşen tonları kontrol etti. Bazılarını doğrudan atabildi. Diğerlerini bir saniye bekletti. muayene. Sonunda elinde üç tane kalmıştı ve adamın boğazını ve yüzünü kaplayan morlukları kapatmak için işe koyuldu. Renee ve Dan onun çalışmasını izlemek için kanepenin arkasına geldiler. Neil onlara bakarak Allison'ın öfkesini riske atmadı ama Dan'in dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu.

"Neden?" Dan sonunda talep etti. "Ne kazanmayı umuyordu? Bunu neden yaptı?"

"Dan," dedi Renee sessiz bir azarlamayla. "Söz vermiştik." "Söz verdiniz," dedi Dan.

Neil kavga etmelerine izin verebilirdi ama Dan'in meydan okuduğu şey onun kararı değildi. "Kevin'e ulaşmak için," dedi ve Allison ellerini onun yüzünden indirdi. Neil, Dan'e bir bakış fırlattı. "Biliyor muydun? Kevin bir yıldır Tilkiler'le birlikte ama hâlâ Kuzgunlar Yuvası'bir odası var. Riko okul ödevlerini bile atmamış.

İlginç, değil mi? Riko, Kevin'i her fırsatta tehdit eder ve kovar ama Kevin peşini . Kevin'in ona olduğu kadar o da Kevin'e takıntılı.

"Şimdi Kevin onu unutmaya başladı," dedi Neil. "Geçen Ekim ayında Kuzgunlarla karşılaştığımızda Kevin bizi kendisinden daha çok önemsiyordu.

Riko'nun arkasında durması hakkında. O gün bizi onlara tercih etti ve bu affedilemez. Riko kraldır. Reddedilmeyecek, küçümsenmeyecek ya da oyun dışı bırakılmayacak. Bu yüzden Kevin'in sırtını dayadığı insanları elinden aldı. Ondan korkmamızı ve bu şüpheleri Kevin'e bulaştırmamızı istedi."

Dan kaba bir çıkardı. "Ne beceriksiz bir pislik."

"Teşekkür ," dedi Neil. Dan şaşkın görünüyordu, bu yüzden Neil "İşe yarayıp yaramadığını sormadığın için" dedi.

"Tabii ki işe yaramadı," dedi Allison. "Andrew'dan korkmuyorsun. Neden Riko'dan korkuyorsun ki? O sadece başka bir ağzı bozuk, öfke sorunları olan şımarık bir çocuk. Şimdi öne bak ve çalışmama izin ver. Sana başka tarafa bakabileceğini söylemedim."

Neil, o bitirene kadar donuk pozisyonunu korudu. Eğildi Onu bir kez daha incelemek için biraz geri çekildi, sonra masasından bir ayna almak için ayağa kalktı. Aynayı ona geri getirdiğinde Neil'in midesi bulandı. Neil aynayı Allison'ın uzattığı elden aldı ama kucağına bıraktı. Allison ona bir göz atması için işaret etti. Neil başını salladı.

"Eğer iyi olduğunu söylersen sana inanırım," dedi Neil.

"Riko'dan korkmuyorsun da kendi yansımandan mı korkuyorsun?" Allison kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona acıyan bir bakış attı. "Sen berbat bir çocuksun. Bunu doğuştan mı getiriyorsun yoksa ailen mi sana bunu yaptı?"

Neil tepki veremedi Dan atladı. "Harika görünüyorsun. Çok yaklaşan biri muhtemelen makyaj yaptığını anlayacaktır ama kimsenin soracağını sanmıyorum. Buradan söyleyemem bile. Sabah antrenmanından sonra buraya uğrayıp süslenmen gerekecek.

dağınıklık geçene kadar dersler. Bu dönem saat dokuzda dersiniz var mı?"

"Hayır, geçen sonbahar çok sık kestim." Neil, Allison'a "Teşekkür . Bunu denemek aklıma bile gelmezdi. Faydalı bir numara gibi görünüyor."

"Öyle. Çalmaya ilk başladığımda paparazzileri sırtımdan uzak tutmak için öğrenmiştim. O zamandan beri ihtiyacım olmadı, ama asla unutmam

iyi bir moda tüyosu." Allison omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Bir deneme sürüşü yapın ve ders kitaplarınızı alın. Şimdi, tercihen. Dan odanıza el koymak için bekliyor."

"İlgilendiğim onun odası değil," dedi Dan

Neil aynayı bir kenara bıraktı ve koltuktan kalktı. "Gidiyorum." "Ya

Neil?" Neil kapıya ulaştığında Dan söyledi. Neil kapıyı açtı.

eli kapı kolunda gevşedi ve tekrar ona baktı. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, ya da herhangi bir şey, ya da," başının yan tarafıyla belli belirsiz bir işaret yaptı, belki de Neil'in ani değişimini kastederek

"Senin için burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Neye ihtiyacın olursa."

"Biliyorum," dedi Neil. "Belki daha sonra. Geri dönmek güvenli olduğunda bana mesaj atar mısın?"

"Belki, belki de değil."

Neil başını salladı ve çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve koridorda oyalandı. Yorgun ve ağrılıydı ve saha dışındaki haftasını hiç de iple çekmiyordu ama bir an için bunların hiçbir önemi yoktu.

"Biz iyiyiz," dedi boş salona. "İyi olacağız."

En azından Tilkiler iyi olacaktı ve bu fazlasıyla yeterliydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neil, Perşembe sabahı spor salonundan men edildiği için kendini terk edilmiş hissetmeyi bekliyordu, ancak Wymack ona UT'nin en iyilerinden birini verdi.

izlemek için ilginç maçlar. Wymack ofisinde farklı bir maç izledi ve ikisi daha sonra oyuncuların stillerini tartışmak üzere bir araya geldi. Kızlar onu stadyumdan aldılar çünkü

Allison'ın tekrar yüzü üzerinde çalışması gerekiyordu. Allison ne yaptığını hatırladığı ve renkleri çözdüğü için bu sefer daha hızlıydı.

Dersler bulanıktı; Neil, insanların Allison'ın makyajının arkasını görebileceğinden endişelenmek için derslerden daha fazla zaman harcıyordu.

dikkatini öğretmenlerine verdi. İkinci dersi kırk beşte sona erdiğinde ve Neil Fox Kulesi'ne kaçabildiğinde rahatlamıştı. Neil odaya girdiğinde Matt kayıptı. Sınıfa bir bakış Buzdolabının önüne yapıştırılan çizelgede neredeyse gitme vakti gelene kadar dönmeyeceği yazıyordu.

Neil sırt çantasını masasının üzerine boşalttı. Masasının alt rafında hâlâ geçen dönemin matematik ve İspanyolca kitapları duruyordu. Matematik notlarını raftan indirdi, ciltteki tozları sildi ve gözden geçirmek için oturdu. Birçoğu sadece belli belirsiz tanıdık geliyordu ama daha fazla geri gelmeye başladı. Neil hafta sonunu nasıl geçireceğini bildiğine dair içini kemiren bir his vardı.

Saat üçe çeyrek kala Neil stadyuma gitmek için Andrew'un grubuyla buluştu. Tilkiler antrenmanlara genellikle iki grup halinde giderlerdi. Öğleden sonraki antrenman boyunca Reddin Hall'a gidip gelecekleri için bugün üç araba aldılar. Andrew ve Kevin'in Betsy Dobson'la ilk yuvaları bulup doğruca oraya gideceklerdi, bu yüzden Aaron ve Nicky, Renee'yle birlikte Matt'in kamyonetinin kasasına doluştular. Neil bir şey çekmeden o kadar yükseğe tırmanabileceğini sanmıyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Allison onu yakalama mesafesine girer girmez pembe üstü açık arabasına bindirdi.

Neil kendini sorulara hazırladı ama Allison yolculuk boyunca onunla konuşmadı. Neil inerken ona teşekkür etti, şaşkın bir bakışla yanıtını verdi ve kaldırımında diğerlerinin gelmesini bekledi.

Öğleden sonraki antrenman beklediği gibi berbat geçti. Wymack'ın uzattığı diski aldı ama takım arkadaşları değiştirirken koridorda kayboldu. Onların sahaya girişini izledi. Isınma hareketleri için stadyuma gitti ve takip etmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Kanepeye oturmak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu ve maçın dikkatini dağıtacağını umuyordu. Ancak Tilkiler takımlarını giymek için soyunma odasına geri dönene kadar işe yaradı. Neil ekranda neler olup bittiğini unuttu ve onun yerine duvara bakmaya başladı.

"Odaklan," dedi Wymack arkasında bir .

"Odaklanıyorum," diye yalan söyledi Neil.

Wymack, "İmkânsız bir gol attılar ve sen kılını bile kıpırdatmadın," dedi.

Neil tekrar televizyona baktı ve skorun yükseldiğini gördü. Kalabalık arka planda çılgına dönüyordu. "Maça çıkmalıyım. mahkeme."

"Olacaksın," dedi Wymack. "Gelecek hafta, biraz daha iyileştim. Birkaç gün oturmak seni öldürmez. Bir yerini çekip kendini onarılamayacak şekilde yaralarsan seni öldürebilir. Sırf sabırsız olduğun için bizi seni kesinlikle öldürürüm. de şöyle bakın: Takım arkadaşlarınız şu anda arayı kapatmaya çalışıyor. Siz tatil boyunca iki hafta antrenman yaptınız, onlar ise ve yüzlerini dolduruyorlardı. Sen bir adım öndesin." "Kevin antrenman yaptı," dedi Neil. "Matt'in dediğine göre mahalle mahkemesi her gün." "Bu sekizde bir demek."

"İzin almayı göze alabilirler. Hepsi daha iyi ve yedekleri var."

"Daha tecrübeliler ve farklı güçlü yönleri var.

"Wymack senden daha iyi olduğunu söyledi. "Ama şu anda Mayıs'ta olduğundan yüz kat daha iyisin. Kendini küçümseme. Şimdi odaklan. Bugün ayrılırken iyi notlara ihtiyacım olacak."

Neil sessiz bir kabullenişle kalemmini tekrar eline aldı ve Wymack gitti.

Reddin'e gitme zamanı gelmeden önce ikinci oyunu yarılarmıştı. Bu sefer üçüncü olacaktı ve eşleştirildi.

Aaron'la birlikte. Neil arabayı sürdü ve bir şekilde ne kadar sürdüğünü sormaya direndi.

Aaron'un yolcu olarak binmesine izin verilmeyeli uzun zaman olmuştu. Aaron'u kızdırmanın henüz kazandıracağı bir şey yoktu.

Öğrencilerin çoğunun tıp merkezinde yer kaplamaya başlaması için çok erkendi, bu yüzden Neil kapıya bir park yeri buldu. Genel check-in işlemlerini atlayıp

danışmanların odasına giden koridor. Neil hangisinin önce kalktığını soramadan Aaron, Betsy'nin görüş alanının hemen dışındaki ofisine doğru ilerledi. Neil beklemek için kalın sandalyelerden birine çöktü.

Seans hakkında düşünmek istemiyordu ama Foxes'un onsuz antrenman yapmasını düşünmek yerine mesajlarını gözden geçirdi. Çoğu Nicky'den geliyordu: New York'ta gördüğü şeyler hakkında boş yorumlar, Millport hakkında sorular ve Neil'in onu görmezden gelmeyi bırakması için dağınık talepler. En az dört mesaj sadece ünlem işaretlerinden oluşuyordu. Noel günü bir grup mesajında Renee iki kez, Allison ise bir kez selam gönderdi.

Kevin Neil'e sadece bir kez mesaj attı, o da Neil'in Evermore. Neil onu sadece birkaç dakika ile kaçırmıştı; zaman-Neil'in biniş saati için damgalanmıştı. Neil sekiz kelimelik mesajı dört kez okudu: "Ona yardım edersen Jean de sana yardım eder."

Neil ilk birkaç gün Jean'den hiç hoşlanmamıştı ve Kevin'in mesajı o zamanlar işine yaramayacaktı ama geçmişe bakınca anlıyordu. Jean, yıllar önce aile reisine olan borcunu ödemek için Tetsuji'ye satıldığı için Moriyamalar hakkındaki çirkin gerçeği biliyordu. Jean hayattaki kaderinden nefret ediyordu ama karşı koymayı düşünecek noktayı çoktan geçmişti. O bir asi değil, hayatta kalmayı başaran biriydi. Günü atlatmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Çoğu zaman bu Neil'e göz kulak olmak anlamına geliyordu. Jean, Riko Neil'i tekrar tekrar parçalara ayırırken yılmadan nöbet tuttu ama sonrasında Neil'i ayağa kaldırmak için hep oradaydı. Raven sahasında birbirlerinin ortağıydılar, bu da başarıları ve başarısızlıkları anlamına geliyordu.

başarısızlıklar birbirlerini doğrudan etkiledi. Jean en iyi ihtimalle şüpheli bir müttefikti ama Neil'i kollayan tek Kuzgun oydu. Bu Bencillik, iyilik değil, ama Neil'i hayatta tutmaya yetmişti.

Neil kurtulmuş ve oradan çıkmayı başarmıştı. Kevin kaçmıştı. hayatı başına yıkıldığında. Jean hala oradaydı.

elinden geldiğince bir araya getirdi. Neil ikisinin de gidişini izlemenin ona neye mal olduğunu merak ediyordu: eğer onları ya da sessiz bir parçası bir çıkış yolu buldukları için kıskanıyor muydu? Neil umursayıp umursamadığını merak ediyordu. Umursamamak daha güvenli ve akıllıcaydı. Eğer Jean karşılık vermek istemiyorsa, uğruna savaşacak bir şeyi yoksa, kimsenin onun için yapabileceği bir şey yoktu.

Başboş bir anı, ulaşamayacağı bir yerde düşüncelerini çekiştiriyordu. Neil buna odaklanmaya çalıştı ama Jean'i düşünmek zihnini Riko'nun tacizine geri döndürdü. Neil her şeyi bir kenara itti ve mesajlarının geri kalanını gözden geçirdi. Dan ve Matt birkaç kez kontrol etmişti.

kez. Aaron'un tek mesajı, Yeni Yıl kutlamalarından önce Neil'e gönderilen son mesajdı.

"Andrew'a Katelyn'den bahsetme," dedi.

Katelyn ve Aaron güz dönemi boyunca gizlice dolaşmış, maçlarda birbirlerinden kaçmış ve ders aralarında kütüphanede buluşmuşlardı. Andrew kendini Aaron'a adadıktan sonra Katelyn Aaron'la haftada birkaç gece yemek yiyor ve ara sıra yatakhaneye uğruyordu. Gizliliğe geri döndüklerini düşünmek tuhaftı ve Neil boş boş Katelyn'in bu karara nasıl tepki verdiğini merak ediyordu. Belki Aaron ona nasıl

Andrew ondan hiç hoşlanmıyordu. Mutlu olmayabilirdi ama en azından hayattaydı ve güvendeydi.

Bir kapı tıkırtısı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Neil saate baktı ve mesajlarını kapattı. Aaron döndüğünde acıdan isteksizlikten ayağa kalkmakta yavaş davrandı. Betsy, Aaron'ı girişe kadar takip etti ve Neil'i sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba, Neil."

Koridorda onu takip ederek ofisine gitti ve önce onun yanından geçerek içeri girdi. Oda Ağustos ayındaki gibi görünüyordu. kanepesindeki mükemmel açılı kristal heykelciklere raflarını kaplıyordu. Kanepeye oturdu ve Betsy'nin kapıyı kapatmasını izledi. Biraz sıcak kakao karıştırmak için bir an durdu ve ona baktı.

"İstersen biraz sıcak çayım var. Tatlı sevmediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Ben iyiyim."

Betsy onun karşısına oturdu. "Uzun zaman oldu. Sen nasılsın?"

Neil, "Tilkiler bahar şampiyonu oldu, Andrew geri döndü ve ayık ve ben hala forvete başlıyorum," dedi. "Henüz hiçbir şikayetim yok."

Betsy, "Bu arada elemeleri geçtiğiniz için tebrikler," dedi. "İtiraf etmeliyim ki spordan pek anlamam ama takımınızda çok yetenekli oyuncular var ve geçen yılki geri dönüşünüz muhteşemdi. Bence harika bir sezon geçireceksiniz.

Koş. Teksas seyahat etmem için biraz uzak ama Belmonte'ye karşı evinizde oynayacağınız maçta sizi destekleyeceğim. Hazır mısınız?"

"Hayır," dedi Neil, "ama oraya varacağız. Başka seçeneğimiz yok. Geçen ay tek bir bahar maçını bile kaybetmeyeceğimizi söylemiştik. Fikrimizi değiştirmedik ama sanırım Ocak ayına geldiğimize göre neyle karşı karşıya olduğumuzu ve bunu başarmak için nelerin gerektiğini anlıyoruz. kapalı. Ülkenin en iyileriyle karşılaşacağız ve biz sadece yeni yarışmacılarız."

"olgun bir bakış açısı. Aynı zamanda," Betsy kelime ararken ellerini biraz açtı, "çok pratik. Bana itiraf edebileceğiniz bir şeyden çok, bir muhabire vereceğiniz bir demeç gibi geliyor. Bu tür konuları aşabileceğimizi umuyordum. ihtiyatlı ifadeler. Söylediğiniz hiçbir şeyi yargılamak için burada olmadığımı unutmayın."

"Hatırlıyorum," dedi Neil ve öylece bıraktı.

Betsy başını eğdi ve devam etti. "Andrew'un dönüşünün olumlu bir şey olduğundan bahsetmiştiniz. Beni desteklediğini biliyorum. geçen Kasım'da onu teslim etme kararı aldınız. Bunu söylemek için muhtemelen çok erken ama onun ayık olduğu gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsunuz? Herhangi bir endişeniz var mı?"

"Seninle Andrew hakkında konuşmayacağım."

"Senin hakkında konuşmaya çalışıyorum," dedi Betsy. "Bu seans senin hakkında."

"Bu gerçek bir oturum değil," dedi Neil. "Bu gayri resmi bir toplantı Koç her sömestrde bir kez seni görmeye gelmemizi söylediği için buradayım. İkimizin de yararına değil. Sen gerçek hastalarla geçireceğin zamanı benimle harcıyorsun, ben de pratiği kaçıyorum."

"Bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum, ancak sahadaki zamanınızı böldüğü için özür dilerim." Ona cevap vermesi için birkaç dakika verdi ve ardından, "Bu arada Yeni Yılınız kutlu olsun. I unuttum. Tatiliniz nasıl geçti?"

İşte beklediği ve korktuğu soru buydu. Takım arkadaşlarının ona ne söylediğini bilmiyordu. Ona söylemeyecekti.

Ama yalan söylediye ve bunu ona zaten söylemişlerse, o ana kadar söylediği her şeyi sorgulamaya başlayacaktı. Neil olası sonuçları düşündü ve bunu yapmaya karar verdi. Ne de olsa Betsy'yi sömestrde sadece bir kez görmesi gerekiyordu; bu son görüşmeydi. onunla yüz yüze oturmak zorunda kalacaktı. Onun hakkında ne isterse düşünebilirdi.

"İyiydiler," dedi Neil. "Arizona'da hiç kar yağar mı?"

"Ara sıra. Bir buçuk santimi büyük bir kar fırtınası olarak görüyorlar."

"Aman Tanrım," dedi Betsy. "Birkaç yıl önce bir tozlanma yaşadığımızı hatırlıyorum. Kampüsten geçerken genç bir kadının yanından geçtim.

Telefonla konuşuyordu; burada kar yağdığını söylemek için birini aramıştı. Bu kadar az bir miktar için o kadar heyecanlıydı ki daha önce hiç görüp görmediğini merak ettim. Ona nereli olduğunu sormak istedim ama rahatsız edici göründü."

Ortada bir soru yoktu, bu yüzden Neil hiçbir şey söylemedi. Betsy dedi ki

kakaosunu yudumlamaktan başka bir şey yapmadı. Neil saate bakma dürtüsüne direndi. Ne kadar az zaman geçtiğini bilmek istemiyordu.

"Benimle konuşmayacak mısın?" Betsy sonunda sordu. "Ne söylememi istiyorsun?" Neil söyledi.

"Ne olursa," dedi Betsy. "Bu senin zamanın."

"Bir şey var mı?" Neil söyledi. Kız cesaret verici bir şekilde başını sallayınca Neil ona izlediği UT maçlarını anlatmaya başladı. Tamamen kişiliksizdi ve kesinlikle umduğu şey değildi, ama sözünü kesmedi ve sıkılmış görünme nezaketini göstermedi. Kakaosunu içti ve en önemli şeymiş gibi dinledi.

bütün gün duyduğu en önemli . Nedense bu Neil'in ondan daha az hoşlanmasına neden oldu ama durmadı.

Sonunda gitmekte özgürdü. Oradan çıktı, Aaron'ı bekleme odasından aldı ve arabaya yöneldi. Aaron konuşana kadar stadyuma giden yolu yarılamışlardı.

"Ona söylemedim."

Arabada sadece ikisi vardı ama Neil'in kendisine hitap edildiğini anlaması bir an aldı. Aaron'a baktı ama Aaron yolcu penceresinden dışarı bakıyordu.

"Ben de öyle," dedi Neil.

"Sana Andrew'u sordu."

Bu bir soru değildi ama Neil "Evet, sen de mi?" dedi.

"Artık bana hiçbir şey sormuyor," dedi Aaron. "Bir anlamı olmadığını biliyor. Ona tek kelime bile etmedim."

Neil, Betsy şundan bundan bahsederken taş gibi bir sessizlik içinde oturduğunu hayal etti. Bu hem ilham verici hem de tedirgin ediciydi. Yarım saat boyunca buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. "Keşke Betsy'nin

O kadar. Onun yerine UT'nin meziyetlerini anlattım." "Tahmin edilebilir," dedi Aaron.

Neil, Andrew'un nasıl zaman öldürdüğünü merak ediyordu. İlaç tedavisi görürken Betsy ile haftalık seanslar yapmak zorunda kalmıştı. Neil bunun devam edip etmeyeceğini bilmiyordu. O daha çok Andrew'un Betsy'ye bakışının nasıl değişeceğiyle ilgileniyordu. Andrew geçen yıl ona karşı tuhaf bir şekilde hoşgörülü görünüyordu, öyle ki seansları dışında ondan mesajlar aldığını itiraf etmişti. Öforik ilaçlar muhtemelen tahammül etmesi kolay biri.

Neil arabayı bulduğu park yerini çaldı. O kanepedeki yerine geri dönerken Aaron da saha kıyafetlerini giymek için soyunma odasına gitti. Neil sağlığına kızmamaya çalıştı ve neredeyse başarıyordu. UT maçı, yersiz sinirlenmelerden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı ama Neil, Aaron'un

Renee ve Allison birkaç dakika sonra geçtiler. Neil.

Odadaki ilerleyişlerini izledi, iki kez düşündü ve oyunu durdurdu.

"Renee?"

İkisi de durdu ama Allison uzun süre kalmadı.

O gittikten sonra Renee gelip Neil'in yanına oturdu, sessiz bir teselli sunacak kadar yakın ama Neil'in nefes alabileceği kadar uzaktı.

"Dün ne dedim ben?" Neil ona sordu. "Neden böyle tepki verdin?"

Hatırlaması uzun sürmedi. "Bıçaklar hakkında demek istiyorsun."

Neil başını salladığında, ellerini ters çevirdi ve avuçlarını düşündü. "Sana eskiden bir çetede olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Orada bana zarar vermek için elinden geleni yapan bir adam vardı. Bıçakları severdi ve her zaman yanında yarım düzine bıçak bulundururdu. Kendimi normal yollarla savunamıyordum, bu yüzden ben de bıçaklarla dövüşmeyi öğrendim. Sonunda onu yenmeden önce bir yıl boyunca çalıştım.

"Yenildi'." Renee birkaç dakika kelime seçimi üzerine düşündükten sonra şöyle dedi: "Kavgadan sağ çıkamadı. Patron cesedin sahnelenmesine yardım etti, böylece onu rakip bir çetenin üzerine atabilecektik ve ben de Terfi ettim. Bıçakları devam ve evlat edinilmem boyunca sakladım. Hangi karanlığı yaşayabileceğimi ve hangi karanlıktan kurtulabileceğimi hatırlamak istedim."

"Sen yapman gerekeni yaptın," dedi Neil. "Eğer yaşasaydı senin için geri gelirdi."

"Biliyorum," dedi Renee yumuşak bir sesle. "Benden önce başka kızlar da vardı.

Ben gittikten sonra kızlar olacaktı. Ama bunu daha iyi bir şey için yapmadım. Bunu yaptım çünkü bana kişisel olarak haksızlık etti ve artık ondan korkmak istemiyordum. Bana yaptıklarından, ölümünün gerekliliğinden daha fazla pişmanlık duyuyorum. Onun izlerken hiç korku hissetmedim. Ona yaptığım şeyle gurur duydum.

"Andrew'a ne yaptığımı söyledim," dedi Renee. "Ertesi gün ben dersteyken odama girdi ve bıçaklarımı aldı. Onları geri istediğimde, kendime yalan söylediğini söyledi. Hatırlamak , bıçakları tekrar ziyaret edemeyeceğim ya da bırakamayacağım utanç verici bir sır gibi dolabımda saklamazdım. Bana hiçbir şey yapmıyorlardı.

İyi, bu yüzden tekrar ihtiyacım olana kadar onları taşıyabileceğini söyledi. "almasına izin verdim çünkü kullanmayacağına güveniyordum."

Renee dedi ki. "Onların ne olması gerektiğini anladığımı sanıyordum: artık silah değil, nelerin üstesinden geldiğimizin bir sembolü. Ona nedenlerini sormadım. Bilmemi isterse bana söyleyeceğini biliyordum."

Açık cevap Drake'ti, ama tam olarak doğru değildi. Neil bunu kafasında evirip çevirdi, üzerinde çalıştı ve

Andrew'un kollarındaki yara izlerini düşündü. Andrew kimden kurtulmuştu? Drake mi yoksa kendisi mi?

Neil bu fikri Renee ile paylaşmayacaktı, bu yüzden "Yani her yere getirdiği bıçaklar senin mi?" dedi.

"Onlar benimdi," dedi Renee. "O haklıydı; artık onlara ihtiyacım yok. İhtiyacın olursa sana verir, ben de sana nasıl kullanacağını öğretilirim."

Artık gülümsemedi. Neil onun sakın ifadesini inceledi ve bunda ciddi olduğunu anladı. İnsanoğluna ve ona olan inancını Hristiyan dindarlığını askıya aldı ve eğer isterse bir adamın boğazından kasıklarına kadar nasıl kesileceğini gösterdi. Neil, Andrew'un ondan neden hoşlandığını anlamaya başlamıştı. İlginç olmak için yeterince çılgındı.

"Teşekkür ," dedi Neil, "ama hayır. Onun gibi olmak istemiyorum." Daha önce bıçak kullandığını söylemedi; insan bir bıçakla büyüyemezdi.

Wesninski'nin eline bir bıçak saplanmadan. Nathan oğluna öğretecek zamanı ya da sabrı yoktu ama iki adamını bu iş için görevlendirdi. Neyse ki Neil ilerlemeden önce evden ayrıldı. ölü hayvan parçalarını kesmeyi geçmişti.

"Elbette," diye kabul etti Renee. Başka bir şey gelip gelmeyeceğini görmek için bir süre bekledikten sonra ayağa kalktı. "Bunu yapmamalıyım.

Allison'ı bekletmeyin ama daha sonra konuşmak isterseniz beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Tamam," dedi Neil. Renee kapıya kadar gelmişti Neil sormak zorunda kaldı: "Andrew nasıl? İlaçları olmadan yani."

Renee ona baktı ve gülümsedi. "Git bak. Koç'un aldıracağını sanmıyorum."

Neil, kapı onun arkasından kapanana kadar olduğu yerde kaldı. Not defterinden duraklatılmış oyuna baktı, sonra eşyalarını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Arka kapıdan içeri adımını attığında duvardan fırlayan bir topun sesi onu karşıladı ve iç sahaya giden yolu takip etti. Wymack evin yakınında duruyordu oyuncularının antrenmanını izliyor ve notlar alıyordu. Sırtı Neil'e dönüktü ve sahanın havalandırma deliklerinden süzülen gürültü ona yardımcı oluyordu.

Neil'in ayak seslerini gizlemek için. Neil güvenli bir mesafede durdu ve takım arkadaşlarını izledi.

Üç oyuncu eksikken çok küçük görünüyordlardı ama daha büyük bir takımın vahşiliğiyle oynadılar. Dan ve Kevin üç backliner'a karşı hücumda eşleştiler ve sayıca az olmalarına rağmen yorulmak bilmeyen bir mücadele verdiler. Hatta Kevin Nicky ve Aaron'ı birkaç kez geride bırakarak kaleye şut çekti. Andrew hepsini savuşturdu ama Neil'in ne yaptığını anlaması için birkaç şut atması gerekti. Topları her zamanki gibi sahaya geri yerine, Kevin'e geri atıyordu. Daha fazla Özellikle de Kevin'in ayaklarının dibinde. Kevin'in bazı güzel hareketler yapması gerekiyordu. topa takılmamak için çevik ayak hareketleri yaptı. Andrew da Dan'e aynısını yapınca Dan Matt'i geçip kendi vuruşunu yaptı. Dan topu zar zor savuşturdu ve Matt onu yakalamak zorunda kaldı. Tökezledi.

Wymack küfretti ve eşyalarını bırakmak için döndü. Dönerken Neil'i gördü ve elindeki pano yarıya kadar inmişken duraksadı. Bank. Neil soyunma odasına geri dönmesi için bir emir bekliyordu. Bunun yerine Wymack parmaklarını Neil'e doğru şaklattı ve başparmağını saha kapısına doğru salladı.

"Evcil psikopatına söyle, birini sakat bırakmadan önce kessin şunu."

"Beni dinleyeceğini sanmıyorum," dedi Neil.

"İkimiz de dinleyeceğini biliyoruz. Şimdi git."

Neil kapıya doğru yönelirken Wymack duvara vurarak mücadeleye ara verilmesini istedi. Neil kendini sahaya bıraktı ve kaleye doğru yöneldi. Andrew, Neil'in yaklaşması üzerine raketini omuzlarına attı. Neil, Andrew'a bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bu yüzden Andrew'a olabildiğince yakın durdu ve sesini alçalttı.

"Koç hücum hattına karşı ne yapabileceğinizi bilmek istiyor."

Andrew Neil'in yanından mahkeme duvarına doğru bir bakış attı.

"Bana kendisi sorabilir."

"Ya da zaten burada olduğum için bana cevap verebilirsin," dedi Neil. "Sadece dokuz kişi kaldık. Eğer başka birini kaybedersek bahar şampiyonasının dışında kalırız. Bunu biliyorsun."

Neil bir süre bekledi ama elbette bu bir tepki almak için yeterli değildi. Andrew bu konuşmadan çoktan sıkılmış görünüyordu. Neil

bir elini Andrew'un yüzünün önüne kaldırarak onun görüşünü düzgün bir şekilde engelledi.

Wymack, Andrew tekrar ona bakana kadar bekledi. "Finallere çıkmamızı istiyorum. Sonunda Kuzgunlar'ı yenen biz olalım istiyorum.

Aşağı. Riko'nun bize yaptıklarından sonra, sen de bunu istemiyor musun?" "Bu kadar rahat 'istiyorum' diyorsun," dedi Andrew, "oysa ben sana

Binlerce kez hiçbir şey istemeden önce."

"Muhtemelen tüm enerjini bir şey istemiyoruz," diye karşılık verdi Neil. "Ama bu basit kavramı kavrayamıyorsanız, bunu anlayabileceğiniz bir şekilde ifade edeyim: bu bizim

kaybetmeyi göze alamaz. Riko'ya bu şekilde ulaşabiliriz. Ondan alabileceğimiz ve gerçekten canını yakacak tek şey bu. Rütbesini parmaklarının arasından söküp alalım ve ona başından beri bizden korkmak için bir sebebi olduğunu gösterelim."

"Takım arkadaşların hâlâ sessiz olanın sen olduğunu mu düşünüyor?" Andrew sordu.

"Takım arkadaşlarımız," dedi Neil vurgulayarak, "bunu kadar istiyorlar. Bu fırsatı yakalayamadan onları dizlerinden kesmeyi bırakın.

Denemek için bir şans."

"İnsanlara şans verilmesine inanmıyorum."

"Buraya gelene kadar bilmiyordum," dedi Neil. "Kalmaya karar verdiğimde sana karşı bir risk aldım. Kevin konusunda bana güvendiğinde sen de bana bir şans verdin. Her adımında seninle birlikte olduklarında onları desteklemek gerçekten bu kadar zor mu?"

"karşılığında bana ne vereceksiniz?" Andrew sordu.

"İntikam yeterince iyi olmadığı için mi?" Neil sordu. "Bunun için ne gerekiyor?"

Andrew'un bunu düşünmesine gerek yoktu. "Bana yara izlerini göster." Neil'in beklediği bu değildi, muhtemelen bu yüzden Andrew istedi. Neil itiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Wymack ve Abby onları çoktan görmüştü ve Tilkiler orada olduklarını biliyorlardı. Andrew'un güvenini kazanmak için Kasım ayında Andrew'un elini harap olmuş derisine koymuştu. Neil

Andrew'a, bir yıl boyunca hayatta kalırlarsa gerçeğinin eksik parçalarını vereceğine söz vermişti. Andrew'un bir görselle yetineceğini

düşünmemişti.

"Ne zaman?" dedi sonunda.

"Yarın Columbia'ya gidiyoruz," dedi Andrew. "Şimdi git ve Koç'a söyle, dikkat etsin. Bunu ikinci kez yanına bırakmayacağım."

Neil anlamadı ama başıyla onayladı ve gitti. Tilkiler oyuna devam etmeden önce kapının kapanmasını ve kilitlenmesini bekledi. Bir sonraki Kevin kaleye şut atmayı başardığında, Andrew topu sahanın sonuna kadar uzaklaştırdı. Neil, Tilkiler'in bu hareketinden pişman olacağını hissediyordu.

müdahale etmek zorunda kaldılar. Bu kesinlikle daha güvenliydi, ama şimdi Dan ve Kevin, Andrew topu her çevirdiğinde topu kovalamak zorundaydı.

Neil, Wymack'in yanına geri döndü ve Andrew'un mesajını ilettili. Wymack'in Andrew'un tehdidini gözünü kırpmadan savuşturmasını bekliyordu. Wymack'in eğlenerek oflayıp puflamasını ve "Bunun bir sorun olmayacağına dair bana söz ver." demesini beklemiyordu.

"Ne?" Neil sordu.

Wymack, "Benimle dalga geçmek için mi kalın kafalı davranıyorsun yoksa gerçekten o kadar aptal mısın anlayamıyorum," dedi. Neil ona boş boş bakınca, Wymack baş ağrısını savuşturmak istercesine şakaklarını ovuşturdu. "Sana acırdım ama Andrew haklı. Bu işlere karışacak kadar para almıyorum. Bunu kendi başınıza, kendi zamanınızda çözün. Sen şu anda UT'de çalışıyor olması gerekiyordu."

Wymack panosunu eline aldı ve notlar karalamaya başladı. Neil ondan sahaya doğru baktı.

"Hoşça kalın," dedi Wymack.

Neil sorularını yuttu ve soyunma odasına geri döndü.

-

Üst sınıflar Cuma günü antrenmandan sonra yemeğe çıktılar, ama önce yeni giysilerini giymek için yatakhaneyle uğradılar. Andrew, Matt gider gitmez Neil'in odasına geldi ve yanında bir çanta dolusu giysi getirmişti. Neil hâlâ Andrew'un neden Kuzenleri Columbia'ya her gittiklerinde yeni bir şeyler giymesi için ısrar ediyorlardı ama o artık bunu sorgulayacak noktayı geçmişti. O üstünü değiştirmek için çantayı yatak odasına taşıdı. Döndüğünde Kapıyı kapattığında Andrew hemen arkasındaydı. Andrew hiçbir şey söylemedi ama Neil'in gömleğini işaret etti.

Neil tereddüt etti, sonra çantayı Matt'in yatağının üzerine bıraktı ve gömleğini çıkarmaya çalıştı. Her geçen gün biraz daha kolay oluyordu ama kollarını çok yukarı kaldırdığında canı yanıyor ve büküldüğünde dikişlerinin çekildiğini hissediyordu. Andrew onun çırpınışlarını izlemekten bıkip gömleği çekiştirmeden önce, gömleği başının üzerinden dirseklerine kadar çıkardı. gevşek. Andrew onu bir kenara fırlattı ve nereye düştüğünü görmek için bakmadı. Daha çok Neil'in önünü kaplayan yara ve çürüklerle ilgileniyordu.

Andrew, Neil'in bileklerindeki bandajlara uzandı ve Neil onun bant ve gazlı bezleri sökmesine izin verdi. Yara kabukları bugün Güney Carolina'ya ilk indiğinde olduğundan daha kötü görünüyordu. Abby haklıydı; o

yaralarını havalandırması gerekiyordu. Neil bakışlarını bileklerindeki çirkin çizgilerden Andrew'un yüzüne doğru sürükledi. Neil ne emin değildi: Çarşamba günkü şiddete dair bir ipucu mu yoksa geçen dönemki duygusuz, neşeli işten çıkarmalar mı? İkisini de alamadı. Andrew biraz

Tüm bin yıl uzakta, bağımsız ve ilgisiz.

Neil'in sağ omzunda, kızgın bir ütünün çarpması sonucu oluşmuş bir yanık izi vardı. Andrew sol elini yaranın üzerine koydu, parmak uçları ütünün deliklerinin bıraktığı kabarıklıklarla mükemmel bir şekilde aynı hizadaydı

Arkada. Sağ başparmağı bir kurşunun büzüşmüş etini buldu. Neil o kazadan sonra neredeyse bir ay boyunca kurşun geçirmez yeleğiyle uyumuştı, yeleği çıkarmaktan çok korkuyordu. Annesi onu zorlamak zorunda kalmıştı.

Yıkanacak kadar uzun süre dökülüyor.

Andrew, "Biri seni vurmuş," dedi.

"biri olduğunu söylemiştim," dedi Neil.

"Bu," dedi Andrew parmaklarını demir izine daha sıkı bastırarak, "kaçak bir hayata ait değil."

"Bunu bana babam verdi. İnsanlar gelip onun çalışmaları hakkında sorular soruyordu. Hiçbir şey söylemedim, ama yeterince hareketsiz de durmadım. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz bana vurdu. Bu yüzden sana 'Abram' adını verdim," dedi Neil. "Sana babamın adını vermek istemiyorum.

Çünkü bir daha kimsenin bana öyle demesini istemiyorum. Ondan nefret ettim."

Andrew uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra elini Neil'in karnındaki

yarıklara götürdü. "Renee bıçaklarımızı reddettiğini söyledi. Senin gibi bir cinayet mıknatısı etrafta silahsız dolaşmamalı."

"Değilim," dedi Neil. "Bu yıl arkamı kollayacağını sanıyordum?" Andrew tekrar ona baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. O şey söylemeyince Neil devam etti: "Aslında sosyopat değilsin, değil mi?"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Bunu senin hakkında söylemelerine izin verdin," dedi Neil. "Onları düzeltebilirdin."

Andrew bunu elinin tersiyle itti. "İnsanların benim hakkımda ne düşünmek istedikleri benim sorunum değil."

"Koç biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor."

"O zaman ilacın...?" Neil sordu. "O haplar gerçekten anti-psikotik miydi?"

Andrew, "Çok soru soruyorsun," dedi ve Neil'i giyinmesi için yalnız bıraktı.

Neil işi bittiğinde Andrew'un eşyalarını koridorda buldu. Nicky yeni kıyafetlerin üzerine oturmasını onaylayan dişlek bir sırıtış attı. Aaron Neil'e bakmadı bile. Kevin Neil'in yüzünde makyaj lekesi olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey söylemedi. Andrew sadece kilidin yerine oturduğunu duyacak kadar bekledi ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. İkinci katın sahanlığına varmadan önce iki sigara yakmıştı ve birini omzunun üzerinden Neil'e uzattı. Neil arabaya varana kadar sigarayı tuttu.

Nicky arka kapıyı açarken ona tuhaf bir bakış gönderdi. "Sigara içmiyorsun."

"Hayır," diye kabul etti Neil ve ayakkabısının altındaki kirazı temizledi. Sigaranın diğer yarısını daha sonra içmek üzere cebine koydu. Nicky başka bir şey sormadan yolcu koltuğuna oturdu ve tokasını yerine oturttu. Diğerlerinin arabaya doluşması uzun sürmedi ve Andrew son kapı da kapanır kapanmaz onları yola çıkardı.

Neil, Kasım ayında olanlardan sonra Columbia'ya bir daha adım atmamaktan mutlu olurdu ama diğerleri etkilenmemişti. Hiçbir şey olmamış gibi Sweetie'nin otoparkına girdiler. Bu şehirde hiç bu kadar kötü bir şey olmamıştı ve müsait olan ilk kabini seçti. Nicky dersleri hakkında uzun uzun konuştu ama Neil derslere odaklanamadı.

onun sözleri. Sözlerin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi ve sessizce dondurmasını yedi.

Eden's Twilight her zamanki gibi kalabalıktı. Bir fedai taburede oturup kimlikleri kontrol ederken diğeri kapıyı koruyordu. Eski Aslında Andrew'un arabasını kaldırımında görünce ayağa fırladı.

Nicky ve Aaron el sıkışırken Neil geride durdu.

ve sırt tokatları. Fedailerden biri Aaron'a bir şeyler söyledi, sesi alçak ama ifadesi yoğun. Neil bunun bir söz olduğunu varsaydı.

Aaron'un minnettar bir şekilde başını sallamasına bakılırsa, yaklaşan duruşmada destek olacaktı. Sürücü koltuğunda bekleyen Andrew'a dönüp baktı.

VIP park kartı, ama Andrew kapıdaki gösteri yerine karşıdan gelen trafiği izliyordu. Sonunda Nicky fedailerden birinden bir geçiş kartı aldı ve geri getirdi.

Diğerleri içeri girerken Andrew arabayı sürdü. Neil, Kevin'i kalabalığın içinden takip etti, aşırı ısınmış bedenleri ve

Hoparlörlerden gelen bas biraz irkildim. Orada

açık masa yoktu, bu yüzden bar tezgahının karşısında durdular.

Roland'ın onları fark etmesi hiç zaman almadı ve neredeyse elindeki kokteyl bardağını düşürüyordu. Siparişlerini bitirir bitirmez onlar için bir çizgi.

"Lanetleneyeceğim," dedi. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Sanki sonsuza kadar uzak kalabilirmişiz gibi," dedi Nicky. "Andrew olmadan her şey aynı olmazdı."

"Andrew çıktı o zaman?" Roland bariz bir rahatlama ile sordu.

"Haber duyduğumuzda çok üzüldük. Keşke bir şeyler yapabilseydik, Herhangi bir şey. Sen," dedi Aaron'a bakarak, "bir kahramansın. Biz senin arkadayız, anladın mı? Bu saçma sapan suçlamalardan herhangi birini kabul ettirmeye çalışırlarsa mahkemeye yürürüz. O adam hak ettiğini buldu.

Bunu hak ettiğini herkes biliyor."

"Teşekkür ederim," dedi Aaron.

Roland bir tur doldurdu. Neil'i daha önce belki bir düzine kez görmüştü ve Neil'in içki içmediğini biliyordu ama Neil'in kutlama havasında olması ihtimaline karşı kendisiyle Neil arasına bir kadeh koydu. Neil

olduğu yerde bıraktı ve içmelerini izledi. Roland'ın ikinci bir

Andrew onları yakaladığında gitmeye hazırdı. Andrew, Kevin ve Neil arasındaki dar boşluğa düzgünce kaydı.

"Özgürler ülkesine tekrar hoş geldiniz," dedi Roland. "'Ve ayıkların' diyecektim ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Şerefe."

İçkilerini kolaylıkla içtiler. Roland her zamanki tepsilerini hazırlamaya başladı. Sonunda bir masa açılana kadar işi yarılamıştı. Diğerleri masayı almaya giderken Neil, Andrew'la birlikte geride kaldı. Andrew, Neil'in shot'ını orada görünce içti. Roland yeniden doldurmak için içkiler arasında durakladı. Bu kez Neil'e biraz daha yaklaştırdı.

"Biraz gevşeyin. Bu özel bir durum," dedi Roland. "Bu yedi haftalık sıkı çalışmanın sonu," dedi Neil.

Andrew tartışarak nefesini boşa harcamadı. Neil'in ikinci kadehini içti ve Roland Neil'e üçüncü kadehi doldurmaya çalışmadı. Roland içkileri karıştırmayı bitiren Neil, Andrew'un tepsiyi taşıması için yolu açtı. Diğerleri içeri daldı ama Andrew kendi payına düşen içkileri Neil'in onu hiç görmediği kadar yavaş bitirdi. Neil onun Tolerans iki ay kuru kaldıktan sonra dibe vurmuştu. Geçen yıl Neil'e sınırlarının ne olduğunu her zaman bildiğini söylemişti. Neil, Aaron ve Nicky'nin Andrew'u hiç sarhoş görüp görmediklerini merak ediyordu. Nedense bundan şüpheliydi.

Grup olarak kraker tozu yuttular ve Aaron ile Nicky ortadan kayboldu. Kevin içkilerin arasına girmeye devam etti. Andrew kalabalığı izliyor ve salyangoz hızıyla içkisini yudumluyordu. Neil ikisine de ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden kendini meşgul etti. Tepside kalan dolu bardakları boş olanlarla değiştirdi. masaya atıp bara yöneldi. Roland elinden geldiğince çabuk ondan aldı. Neil kollarını bar tezgâhında kavuşturdu ve Roland'ın bir sonraki partiyi karıştırmasını izledi.

"Demek Andrew sonunda pes etti, ha?" Roland söyledi. "Bu oldukça kötü görünüyor."

Neil neredeyse yüzüne uzanacaktı ama Roland onun bileklerine bakıyordu. Neil'in yeni gömleği uzun kolluydu ama tıklım tıklım dolu bir kulüpte rahat nefes alması için ince bir malzemeden yapılmıştı. Kollarını kavuşturduğunda uçları ön kollarından biraz yukarı kaymıştı. Yarı iyileşmiş yaralarını saklamak için çok geç olduğunu bildiğinden, etek uçlarını geri çekti.

Yırtıklar. Bunu yaparken Roland'ın sözlerindeki gürültünün kontrol edilmiş bir kahkaha olduğunu fark etti.

Neil kaşlarını çatarak ona baktığında Roland özür dilercesine sıırıttı. "Temiz olmanın onun şu el sürmeme kuralını iyileştirip iyileştirmeyeceğini merak ediyordum.

Olmaması mantıklı, artık bildiğimize göre..." Roland başını salladı ve gözle görülür bir şekilde öfkesini geri çekmeye çalıştı. "Merakımı giderdiğin için 'teşekkürler' mi desem, yoksa ayıklığın bu kadar uzun sürmesine 'üzüldüm' mü desem bilemiyorum.

Belli ki sorunu daha da kötüleştirmiş. Bil diye söylüyorum, yastıklı kelepçeler yapıyorlar. Onlara bakmalısın."

"Sorun," diye Neil, kaybolmuş bir halde. "Hangi dokunmama kuralı?"

Roland önce irkildi, sonra da kafası karıştı. "Bilmiyor musunuz? Ama sonra..."

"Bunları bir kavgada aldım," dedi Neil. "Andrew bunu bana neden yapsın ki?"

"Bilmiyorsun," dedi Roland tekrar, soru değildi bu. konuşmadan geri adım atmaktan başka bir şey yapmadı. "Biliyor musun, bir şey söylediğimi unutalım. Hayır, gerçekten," dedi Neil tartışmak için ağzını açtı. "Hey, al bakalım. İçkileriniz hazır. Diğer müşterilerimi kontrol etmem gerekiyor."

Neil bir "Ne "den fazlasını söyleyemeden ortadan kayboldu. Neil arkasından baktı ama burada cevap yoktu. Tepsiyi kararsız elleriyle aldı ve masaya geri getirdi. Kevin'i göndermek istedi ama Andrew yanında koruma olmadan fazla uzaklaşmasına izin vermezdi. Neyse ki Kevin tek kelime Almanca bilmiyordu. Neil sandalyesine yan oturdu, yüzü Andrew'a dönüktü ve şöyle dedi,

"Roland neden beni bağladığını düşünüyor?"

Andrew bardağını ağzına götürürken tereddüt etti. O da Neil'in koltuğun kenarında dizlerinin arasında kenetlenmiş ellerine baktı. Neil kızgın çizgilerin tekrar belirip belirmediğine bakmadı. Gözlerini Andrew'un ellerinden alamıyordu.

yüz. Sonunda Andrew tüm kadehini tepsie geri koydu. O yapmadı tamamen bıraktı ama parmaklarını düzensiz bir vuruşla janta vurdu. Sonunda bakışlarını Neil'in ellerinden yüzüne çekmesi sonsuzluk gibi geldi.

"Herhalde senin de onun kadar talimatlara uymakta kötü olduğunu düşünüyor," dedi Andrew. "Roland bana dokunulmasından hoşlanmadığını biliyor."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Cevap bu," dedi Andrew. "Hoşuna gitmediyse soruyu yeniden ifade et."

"Bir tur daha oynamak istiyorum," dedi Neil. "Koç'un maaş derecesinin dışında ne var?"

Andrew koltuğunda Neil'e bakacak şekilde kaydı ve dirseğini sandalyesinin arkalığına dayadı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve Neil'i dışındı. Ani sorgulamadan hiç rahatsız olmuş görünmüyordu ama Bu sakinlik Neil'in midesindeki kemirmeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Koç bizimle sözleşme imzaladığında kişisel sorunlarımızdan uzak duracağına söz verdi. Yönetim kurulunun kendisine koçumuz olması için para ödediğini söyledi, ne eksik ne fazla."

Bu cevap da pek iyi değildi. Neil zorlamaya devam etmesi gerektiğinden emin değildi ama şimdi gerçeği öğrenmezse asla biliyordu. "Kişisel bir sorun olduğumu düşünmemiştim. Benden nefret ediyorsun, unuttun mu?"

"Her santimini," dedi Andrew. "Bu sana sakso çekmeyeceğim anlamına gelmez."

Dünya biraz yan yattı. Neil düşmemek için ayakkabılarını yere daha sıkı bastırdı. "Benden hoşlanıyorsun."

Andrew, "Senden nefret ediyorum," diye düzeltti ama Neil onu zar zor duydu. Baş döndürücü bir an için anladı. Hatırladı Andrew'un eli, konuşmalarından geri çekilirken Exites'in ağzını kapattı. Andrew'un onun dürtüklemelerine boyun eğdiğini dışındı ve Neil'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu ayakta tutuyordu. Andrew ona ilginç ve tehlikeli demiş, evinin arabasının anahtarlarını vermişti. Neil'e Kevin konusunda güvenmişti çünkü Kevin onun için önemliydi.

Neil'in onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu.

Neil her şeyi bir araya getirmeye çalıştı ama ne kadar zorlarsa o kadar hızlı dağılıyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Yalan olabilirdi ama Neil öyle olmadığını biliyordu. Andrew pek çok nahoş şeydi ama patolojik bir yalancı bunlardan biri değildi. Onlar. Dürüstlük Andrew'un işine geliyordu çünkü özünde bir kışkırtıcıydı ve fikirleri genellikle popüler değildi.

Neil'in sesini bulması üç denemesini aldı. "Hiçbir şey söylemedin."

"Neden olsun ki?" Andrew omuz silkerek bir omzunu kaldırdı.
"Bundan bir şey çıkmaz."

"Hiçbir şey," diye Neil.

Andrew, "Ben aptal değil, kendine zarar veren biriyim," dedi. "Ben daha iyi biliyorum."

Neil'in "Tamam" demekten başka söyleyebileceği bir şey yoktu ama kulağa pek iyi gelmiyordu ve kendini iyi hissetmiyordu. Neil'in ne yapması gerekiyordu?

böyle bir gerçeğe? Dört ay içinde ölecekti, şanslıysa beş ay sonra.

Kimse için böyle olmaması gerekiyordu, Andrew

En . Andrew bütün yıl boyunca bu hafta Neil'in yüzüne karşı söylemişti- hiçbir şey istemediğini söylemişti. Neil'in

Bu kuralın istisnası.

Andrew içkisini yudumladı ve bardağı dikkatsizce tepsiye geri bıraktı. Ayağa kalkarken arka cebinden sigara paketini çıkardı ve içindekileri kontrol etmek için fiskeyle açtı.

Neil onun tartışmadan gitmesine izin vermeliydi ama o, "Sıra sende," dedi.

Andrew elindeki çubuğu salladı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Paketi tekrar güvenli bir şekilde yerine yerleştirdikten sonra Neil. "Şimdi almak zorunda değilim."

Neil, o kalabalığın içinde kaybolduktan sonra uzun süre ona baktı. Kevin nihayet dikkatini çekmek için omzunu itene kadar Kevin'in adını söylediğini fark etmemişti. Neil vurulmuş gibi sıçradı ve dikkatini Kevin'a çevirdi. Kevin, Neil'in yüzünde her ne gördüyse, bu onun merakını öldürmeye yetmişti. Kevin yavaşça ağzını kapattı, elini geri çekti ve içmeye devam etti.

Andrew'un onlara geri dönmesi bir saat sürdü. O gece onlara tek kelime bile etmedi ve Neil de onu rahat bıraktığı için mutluydu. Aaron ve Nicky sonunda döndüler, sarhoş ve Yorulmuşlardı ve birlikte gittiler. Kuzenlerin evi uzakta değildi ama beşine birden yetecek kadar yatak yoktu. Kevin kanepeyi aldı, Neil de yedek bir battaniyeyle bir sandalyeye kıvrıldı.

Uyuyacak kadar uzun süre düşünmeyi bırakabilmesi için saatler geçmesi gerekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi günü Kevin tekrar gece antrenmanlarına başladı. Neil'i yanında götürmeyi reddetti. Salı günü öğleden sonra Abby isteksizce Neil'e sahaya dönmesi için onay verdi, yeter ki antrenmanlarda fazla sertleşmesin. Neil, teçhizatını almaya gitmeden önce tamam cevabını duyacak kadar bile kalamadı. Tilkiler çoktan Abby antrenmana neredeyse iki saat geç geldiği için Dan, Neil kapıya vurmaz antrenmanları durdurdu. O ve Matt, Neil'in sahaya gelişini şu sözlerle karşıladı
zafer çiğlikları attı. Nicky, Kevin'in yanına giderken onunla birlikte sopa tokuşturdu.

Kevin, "Oynayamayacaksan oynama," dedi.

"Biliyorum," dedi Neil. "Eğer bir şey olursa sahadan çıkarım."

Kevin ona şüpheli bir bakış attı ama itiraz etmedi.

Neredeyse anında acımişti ama ağrıyan kaslarını çalıştırmak neredeyse bir rahatlamaydı. Neil temposunu düşürmedi çünkü Abby ve Wymack kenardan onu izliyordu. Ne zaman ki
Sonunda durup gerindi ve onu çekeceklerinden korktu. Çekmediler, o da intikam hırsıyla oyuna geri döndü. Daha sonra Wymack hepsini soyunma odasında oturtarak günün en iyi ve en kötü anlarını gözden geçirdi.

İşi bittiğinde Neil'e baktı ve "Ee?" dedi.

"Ben iyiyim," dedi Neil. Kevin'in ölümcül bakışlarından biraz uzaklaştı ve "Şu anda ağrım olmasaydı endişelenirdim ama sorun olacak kadar değil. El üstü vuruşlar yaparsam duvardan geçebilirim. dikişlerimi çok sert çekmeye başla."

"Bunu ilk seferinde söylemek gerçekten o kadar zor muydu?" Dan alaycı bir tavırla sordu.

"İlk de söylemiştim," dedi Neil. "Ben iyiyim."

"Aradığınız kelime 'umutsuz' ya da 'takıntılı'," dedi Nicky sırıtarak.

"Pekâlâ," dedi Wymack. "Neil, yarın spor salonundasın. Birkaç gün ağırdan al, olur mu? Devreyi gerektiği gibi uyarla ve neyin işe yaramadığını bana bildir. Kendini burada incit, orada değil."

Wymack, Abby'nin ona attığı pis bakışı fark etmek zorundaydı ama bunu kabul etmedi. "Bugünlük bu kadar o zaman. Toparlanın ve gidin."

Ellerini yüzlerini yıkayıp yatakhaneye döndüler. Dan, Matt ve Neil'le birlikte odalarına geldi. Neil bunu ortalıkta görünmemesi için bir ipucu olarak algıladı, ama Dan tekrar gitmek için döndüğünde ona işaret etti. Onun anladığını anladığında kanepeye oturdu ve dizini göğsüne doğru çekti.

"Yani her zamanki gibi hayata geri döndük," dedi Dan. "Biz ve onlar, yani. Geçen ay eğlenceliydi, değil mi? Takım yemeklerimizi ve gecelerimizi sevdim dışarı."

Matt, "Sanki Ağustos'ta başladığımız yere geri döndük," diye onayladı.

"Andrew'un bize karşı ne yaptığını bilseydik, onunla savaşmayı deneyebilirdik," dedi Dan. Bir dakika boyunca dizinin üzerinde tedirgin bir ritim tuttu, sonra Neil'e baktı. "Geçen gün antrenmanda bize çelme takmaktan vazgeçmesini nasıl sağladın?"

Neil en yalın, en kolay gerçeğe indirgedi. "Ben sordum."

"Sen sordun," dedi Matt. Neredeyse bir suçlama gibi gelmişti. "Bunu Cadılar Bayramı ve Nicky'nin ailesi hakkında söylemiştin. Cidden, Neil. Belli ki yapmak istemediği şeyleri yapması için onu nasıl ikna ediyorsun? Bu rüşvet mi yoksa şantaj mı?"

Dan Matt'e anlamsız bir bakış fırlattı ve, "Baskı yok, Neil. Saçmalık yok. Andrew artık ayık ve bunun oyunun kurallarını değiştireceğini biliyorum. Ama onları bize geri getirebilir misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Neil. "Deneyebilirim. Ama," diye devam etti, bir bakış atarak, "birinin Aaron üzerinde çalışması gerekiyor."

Nicky arkadaşın olmak istiyor ve Kevin takımın bir bütün olarak daha güçlü olduğunu biliyor ama Aaron da Andrew kadar bize karşı. Bu mantıklı değil çünkü Andrew'un yanında olmak Katelyn'i saklamak demek. Aaron bunu savaşmadan yapmaya hazırsa, bu sadece Andrew'un kararı değil. Bu ikisinin kararı."

Dan düşünceli görünüyordu. "Katelyn bir şeyler biliyor olmalı. Kendine saygısı olan hiçbir kız, gerçekten iyi bir nedeni olmadıkça buna katlanmaz. Eğer konuşmazsa, Aaron'dan bir şeyler koparabileceğini mi düşünüyorsun Matt? Noel'den beri daha iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Denemeye değer," dedi Matt. "Koç sana öğretmen programımızı verdi mi?"

"Masamın üzerinde bir yerde," dedi Dan. "Bulur bulmaz saatlerini sana mesaj atacağım."

". Bakalım onu orada avlayabilecek miyim?"

"Önce Katelyn'i deneyeyim," dedi Dan. Onu çekmek için yer değiştirdi

telefonunu cebinden çıkardı ve hızlıca bir mesaj yazdı. "Aaron'ın ona meraklı olduğumuzu söylemesini istemiyorum." Matt başıyla onayladı ama Dan sanki bir yanıt alacakmış gibi telefonunu izliyordu.

Şıngırdaması uzun sürmedi. Dan telefonda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Katelyn birkaç kez vurduktan sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ. Ben biraz dışarı çıkıyorum. Biraz uzun sürebilir, o yüzden bensiz yiyin. Bana şans diler misin?"

Matt ona veda öpücüğü verirken Neil, "Şans," dedi.

Neil ve Matt akşam yemeğini Renee ve Allison ile birlikte kızların odasında yediler. Allison'ın film seçimi anında veto edildi.

Allison demokrasiyi pencereden dışarı fırlattı ve yine de içeri koydu.

Muhtemelen Neil'in izlediği en kötü şeydi ama en azından zaman öldürmeye yardımcı oldu. Kevin mahkemeye gitmeye hazır olduğu için son on beş dakikalık melodramdan ve gevşek oyunculuktan kurtuldu. Andrew'la arabada buluştular.

Kevin değiştirmek için ilerlerken Andrew salondaki kanepeye yayıldı. Neil tereddüt etti, fikrini değiştirdi ve Kevin'in peşinden gitti, sonra yine fikrini değiştirdi. Koltuğun arkasında durdu.

kollarını kanepenin arkasında kavuşturdu ve Andrew'a baktı. Andrew bir kolunu başının altına koymuş, diğerini de ışığı engellemek için gözlerinin üzerine örtmüştü.

Neil, "gün sen de bizimle pratik yapabilirsin," dedi.

Andrew cevap vermeyince şaşırmadı ama o kadar kolay pes etmeyi de reddetti. "Madem oynamayacaktın, neden oynamaya başladın? pratik yapmaya istekli misiniz?"

"Alternatifinden daha büyük bir kafesti."

Kevin, Andrew'un yanında kalıcı bir demirbaş haline geldiğinde muhabirlerin en çok üzerinde durmaktan hoşlandıkları şeylerden biri buydu:

Kevin Evermore'da büyüdü, etrafı en iyiler ve pratikte elinde bir raketle doğdu, oysa Andrew Exy'yi islahevinde kilit altındayken öğrendi. Neil'in bir sayfalık makalesi vardı.

defterine yazmıştı. Kaba bir şekilde "Prens ve Pauper", ve odak noktası arkadaşlıklarının ne kadar lanetli olduğuydu. Yazar, Exy'ye karşı tutumlarının çok uyumsuz ve geçmişlerinin uzun süre birlikte kalmaları için çok farklı olduğunu düşünüyordu.

Neil, Andrew'un Kaliforniya'daki en iyi ıslahevlerinden birine yerleştirilmesinin sebebinin Memur Higgins olduğunu düşünüyordu. Odak noktası

Disiplin ve güçlendirme yoluyla rehabilitasyon, tüm mahkumların takım sporlarını öğrenmesi anlamına geliyordu. Tam boyutlu bir saha için yeterli alan yoktu, ancak bir görevli bir röportajda tesis arazisinde yarım bir sahalara olduğunu doğruladı. Exy sporcularının en iyileri ve en usluları ara sıra okul gezilerine çıkıyordu.

toplum merkezi ve mahalle takımlarıyla yarıştı.

Neil, mahkemenin daha iyi bir yer olduğunu düşündüğü için Andrew'u suçlamadı.

Ama tesisin sunduğu tek sporun Exy olduğundan şüpheliydi. Andrew'un Exy'i seçmesinin bir sebebi vardı. Neil, Andrew'un

Oyunun agresif doğası ona cazip geliyordu ama Andrew bir kaleciydi.

Akılsızca oyun oynamak için çok az fırsatı vardı.

Şiddet. Andrew'a da aynı şeyi söyledi ve karşılığında hafifçe omuz silktili.

Andrew, "Müdür bu görevi bana verdi," dedi. "Başka türlü oynayamazdım."

"Sahada gevşersen birine zarar vereceğini mi düşündüler?" Neil sordu. Andrew cevap vermedi; Neil onun sessizliğini

Onay. Andrew'u başka bir pozisyonda hayal etmeye çalıştı ama

bunu başaramadı. "Bence böylesi daha iyi, sen son savunma

hattısın. Kendimizi yerin dibine sokmamıza izin ver ve

. Oyunu hayatı oynar gibi oynuyorsun. Bu yüzden bu kadar iyisin."

Koridorun sonunda bir kapı açıldığında Neil başını kaldırıp baktı. Kevin onu aramaya gelmişti, kıyafetlerini çoktan değiştirmişti ve gecikmeden rahatsız görünüyordu. Konuştuklarını fark edince kısa bir süre durdu.

Kevin, Neil'e Cuma günü neler olduğunu henüz sormamıştı. Neil,

Andrew'a sorup sormadığını bilmiyordu ama Andrew'un

açıklayacağından şüpheliydi. Renee'ye göre Andrew'un eşcinsel

olduğunu sadece o ve Neil biliyordu. Neil'in Wymack'in bunu nasıl

anladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Geliyorum," dedi Neil ama .

Kevin bir dakika uyarısı için parmağını kaldırdı ve gitti. Neil Andrew'a tekrar bakmadan önce arka kapının kapanmasını bekledi.

"Ben de tercihen bir forvet değilim," dedi. "Orta sahanın gerisindeydim.

küçük ligler. Riko hatırlıyor çünkü onunla ve Kevin'la maç yapmıştım.

Noel'de beni Kuzgunlarıyla defans oynamaya zorladı."

Sonunda Andrew kolunu indirdi. "Küçük ligler, o diyor. İnsanlara çalmayı Millport'ta öğrendiğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Kısmen doğru," dedi Neil. "Exy'yi nasıl oynayacağımı biliyordum. Sadece hücumda nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Forvet olmak istemiyordum ama Koç Hernandez'in savunma hattında yer yoktu. Forvet oyuncusuydum.

ya da hiç, ve oynamayı kadar çok istiyordum. Şimdi başka bir şey oynamayı hayal bile edemiyorum."

Andrew bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra "Tilkiden çok rakun gibisin" dedi.

Neil bakakaldı. "Ne?"

"Bir rakun," dedi Andrew ve yüzünün önünde bir top tutuyormuş gibi yaptı. "Exy senin hüzünlü küçük dünyandaki parlak nesne. Avlandığınızı ve av köpeklerinin yaklaştığını biliyorsunuz ama kendinizi kurtarmak için bırakmıyorsunuz. Bir keresinde bana Bir insanın neden aktif olarak ölmeye çalıştığını anlayamıyorum ama işte buradasın. Sanırım bu da başka bir yalandı."

"Ölmeye çalışmıyorum," dedi Neil. "Bu şekilde hayatta kalıyorum. Çalarken, bir şeyler üzerinde kontrolüm varmış gibi hissediyorum. Bir şeyleri değiştirme gücüm varmış gibi hissediyorum. Orada kendimi başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar gerçek hissediyorum. Sahada adımın ne olduğu, nereli olduğum ya da yarın nerede olacağım umurumda değil. Olduğum gibi var olmama izin veriyor."

"Bu bir mahkeme," dedi Andrew. "Hiçbir şey yapmanıza 'izin vermez'." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

" "

"Çünkü senin hiçbir şeyin yok, değil mi?" Neil sessizce meydan okudu. "Hiçbir şey seni bu kadar etkilemiyor. Hiçbir şey derinizin altına giremez."

"Sonunda anladı," diye düşündü Andrew. "Sadece bir yılını aldı."

"korkuyorsun?"

"Heights."

"Andrew."

"Kevin'in seni aramaya neden olursan, pişman olursun."

Neil başka bir şey söylemeden koltuktan kalktı ve üstünü değiştirmeye gitti. Giysilerini gereğinden fazla bir güçle çekiştiriyordu ama yine de sıkıntıyla mırıldanıyordu sahaya adım attığında. Geç kaldığı için azarlanmak ruh haline hiç yardımcı olmamıştı. Neil neredeyse Kevin'e ekstra seanslar için zorunlu bir programları olmadığını hatırlatacaktı ama nokta. Buradaydılar çünkü yapacak işleri vardı.

Sabah pişman olacağını bile bile alıştırmaları olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde yaptı. Ama umurunda değildi. Her şey acı verirken düşünmek daha zordu. Yorgunluk sonunda son gücünü de öldürdü. Kızgınlık ve sahadan ayrıldıklarında pek bir şey hissetmiyordu.

Bu uyuşuk huzur Neil duştan çıkana kadar sürdü ve Kevin'i soyunma odasında bir bankta otururken buldu. Yüzündeki sert ifadeden nezaketen beklemediği anlaşılıyordu.

"ettin mi?" Kevin sordu. "Neyi

düzelttim mi?" Neil sordu.

"Bir embesil gibi davranma. Eğer buradaysan, burada olmanı bekliyorum," dedi, son kelimeyi vurgulayarak. "Andrew'la olan sorunların oyunumuza karıştığı anda bizim sorunlarımız haline gelir. Kazanmamızı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Neyin tehlikede olduğunu bilmiyormuşum gibi bana ders verme."

"Bana takıma odaklanmamı söylemiştin," dedi Kevin. "Benim yaptığım da bu: takımın başarısını tehlikeye atmamanızı sağlamak."

"Hiçbir şeyi tehlikeye atmıyordum. İki dakika geç kaldım çünkü Andrew'dan bizimle antrenmana gelmesini istedim."

"Beş yaşındaydın ve bir daha ona sorma. Bize bir lütuf olarak orada olmasına ihtiyacımız yok. Kendi özgür iradesiyle gelmeli yoksa hiçbir şey ifade etmiyor." Kevin ayağa kalktı ve Neil'e takip etmesi için sertçe işaret etti. "Biz gidiyoruz."

Çıkarken Andrew'u salondan aldılar ve koridorda ayrıldılar. Matt çoktan uyumuştı ama Neil yolunu bulabilsin diye masa lambası . Neil üstünü değiştirdi.

loş ışığı. Yatağa giderken lambayı kapatmaya gittiğinde, elektrik düğmesine yapıştırılmış karalanmış bir not buldu.

"Haklıydın," dedi.

Neil notu masasının çekmecesine koydu ve yatmaya gitti. Beş saat sonra uyanık olacakları için bunu düşünmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden düşüncelerini bir kenara itti ve uyumayı diledi. Alarmı çaldığında gözlerini daha yeni kapatmış gibiydi. Neil kapatmak için yuvarlandı ve ne kadar acıdığını görünce neredeyse inleyecekti. Bugünkü antrenmanda daha az çalışması gerekecekti yoksa Wymack onu azarlayacaktı.

Dışarı.

Matt konuğacak kadar uyanmadan önce ayakkabılarını giymişti. Düğümleri yarım bırakarak hareketsiz kaldı ve Neil'e baktı. "Sen Doğru. Bir söz verdiler. Aaron ve Andrew, yani. Aaron'ın Katelyn'e söylediği buydu. Aaron ıslahevinde Andrew'la bir anlaşma yaptı: Andrew mezun olana kadar onunla kalırsa, Aaron da Andrew'la kalacaktı. Arkadaş yok, kız arkadaş yok, hiçbir şey yok. Aaron takım arkadaşlarıyla sosyalleşiyor."

Neil parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yanağındaki bandajı kontrol etti. "Aaron lise mezuniyeti anlamına gelirdi.

Burada oynamak için sözleşme imzaladıklarında bunu

yenilediler." "Artık Katelyn de resmin içinde ama Aaron onun için savaşmayacak."

Matt başını salladı ve ayakkabılarını bağlamayı bitirdi. "Katelyn Dan'e Andrew'un Aaron'un lisedeki eski sevgililerine ne yaptığını anlattı. Eğer Katelyn Andrew'dan korkmuyorsa, ondan da güvende değildir. Andrew gerçekten de Aaron için bu kadar önemli birine saldıracak kadar deli mi?"

"Aaron bir söz verdi," dedi Neil, kelimelerini dikkatle seçerek.

"Andrew onun sözünü tutmasını sağlayacak. Kulağa geldiği kadar çılgınca değil."

Neil üst sınıfların ikizlerin sorunlarına karşı ne kadar kör olduklarını neredeyse unutmuştu. Eden's Twilight'a ikinci gidişine kadar bunu fark etmemişti ama şimdi aralarındaki soğuk savaş acı verici bir şekilde ortadaydı. Katelyn'in Aaron için önemi onu tehlikeye atan şeydi.

Eğer Aaron onun için savaşmadıysa, bu savaşmaktan çok korktuğu için miydi?

Kardeşine karşı mı duruyordu yoksa gerçekten de ona ayak uydurarak daha çok şey kazanacağını mı düşünüyordu?

Daha da önemlisi, Andrew neden anlaşmayı uzatmayı kabul etti?
Annelerinin tarafını tuttuğu için Aaron'u hâlâ cezalandırıyor muydu?

yeterli zamanın bir fark yaratacağını mı düşünüyordu? İkincisi çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama Neil buna inanmaya meyilliydi. Drake, Andrew'u Columbia'da sarsılmış ve kanlar içinde bir enkaz halinde bıraktığında

Andrew için önemli olan, görmesi tek kişi Aaron'dı.

Kendi travması önemsizdi; Aaron'ın derisine sıçrayan kan umurundaydı.

Andrew ve Aaron bunu birbirlerine yapmışlardı ve çıkmaza kilitlenmişlerdi. Ellerini uzatmak istemiyorlardı ama bırakamıyorlardı da. Kasım ayı katalizör olmalıydı ama Aaron'un tutuklanması ve Andrew'un Easthaven'a sürgün edilmesi, o kâbusu birbirlerinden uzakta atlattıkları anlamına geliyordu. Andrew döneli bir hafta olmuştu ve Neil, Tilda Minyard'ın ölümünün ardındaki nedenleri hiç konuşmadıkları gibi, o gece hakkında da henüz konuşmadıklarından emindi.

Aaron bu konuyu açarsa Neil'i görmezden gelecekti ve Neil'in Andrew'u Aaron'a ulaşmaya ikna edecek kadar büyük bir sırrı yoktu. Kevin bu işe karışmayacaktı ve Andrew da Nicky'yi başından savacaktı.

denedi. Wymack onların kişisel sorunlarından uzak duracağına söz vermişti, gerçi geçen gün ekibinin güvenliği için bu çizgiyi aşmıştı. Renee, Andrew'un dikkatini uzlaşmaya yönelik bir düşünce yerleştirecek kadar uzun süre tutabilirdi ama Aaron, Renee'nin söyleyeceği hiçbir şeyle kesinlikle ilgilenmiyordu.

Bu durumda geriye çok az seçenek kalıyordu ve Neil, Andrew'un Betsy Dobson'ı acil durum kişisi olarak programladığı gün telefonundan Betsy'nin numarasını silmişti. Aaron, Betsy ile konuşmadığını söyledi ama Andrew'un ona olan bağlılığını anlamış olmalıydı. Belki de

gizli bir ortamda arabuluculuk yapmasına izin verecekti. Eğer reddederse, Katelyn ona ihtiyacı olan son desteği verebilirdi. Andrew'un bunu kabul etmesini sağlamak asıl numara olacaktı. Ayıklık Betsy hakkındaki görüşlerini azaltmamış olsa bile, onu tüm bunlar hakkında Aaron'a açılmaya ikna etmek imkânsıza yakın olurdu.

Boş boş, Betsy'nin kardeşlerin sorunları olduğunu bilip bilmediğini merak etti. "Neil?"

Neil başını kaldırıp Matt'in yatak odasının kapısında durduğunu gördü. Matt'in odadan çıktığını bile fark etmemişti.

Düşünceler. Matt, Neil'i bıraktığı yerde bulduğu için biraz şaşkın görünüyordu.

"İyi misin? Gitmemiz gerek."

Neil üst üste iki kez antrenmana geç kalırsa Kevin muhtemelen inadına onu yedek bırakacaktı. Neil anahtarlarını şifonyerinden aldı. "Ben iyiyim. Dan sana Aaron'ın yeni öğretmen programını verdi mi?" Matt

Neil başını sallayarak, "Fikrimi değiştirdim. Onunla ben ilgileneceğim. Bir fikrim var."

Matt mesajı Neil'e iletirken Neil süitin kapısını arkalarından kilitledi. Neil cebinde telefonunun çaldığını hissetti ama stadyuma giderken okumadan bıraktı. Ekranı çok küçük olduğu için Ama Nicky günün bu erken saatinde Neil'e kimin mesaj attığını bilmek isteyecektir. Neil'in daha sonra Betsy ve Katelyn'in numaralarını alması gerekecekti. Eğer şanslıysa Dan'in telefonunda ikisinin de numarası vardı.

Sabah antrenmanlarını spor salonunda güç devreleri yaparak geçirdiler.

Neil, Andrew'un grubuyla birlikte geri döndü ama çürüklerine rötuş yaptırmak için kızların odasına uğradı. Bir hafta sonra daha iyi görünüyordu.

Riko'ulaştığı yerde ama birkaç gün daha örtünmesi gerekecek. Her şey iyileştikten çok sonra Neil'in yüzünde bir bandaj olacaktı, ve hala üst sınıflara ne olduğunu söylememişti. onlardan saklanıyordu. Allison onun üzerinde çalışırken Neil bunu düşündü. Andrew'un grubu ve çalışanlar biliyordu, bu da artık saklamanın bir anlamı olmadığı anlamına geliyordu.

"Allison," dedi, hareket etmek üzere olduğuna dair bir uyarı.

Elini biraz geri çekti ve Neil yüzündeki banda uzandı. Neresine dokunmanın güvenli olduğunu bilmiyordu, çünkü Yanağı kapatıcısından dolayı soğuk hissediyordu. Allison yine de onun ne yapmaya çalıştığını anladı ve elini yolundan çekti. Uzun tırnaklarıyla bandın kenarını yakaladı ve bandajı tek bir hareketle çıkardı.

Neye baktığını anlaması yarım saniyesini aldı ve tiz bir sesle "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek ayağa kalktı.

Dan mutfakta kahvaltı hazırlıyordu, Renee de yatak odasındaydı ama Allison'ın patlaması onları koşturdu. Dan, Neil'in solundaydı, bu yüzden ilk o gördü. Durdu ama sadece

bir saniyeliğine. Bir kalp atışı sonra odanın diğer ucuna, Allison'ın az önce oturduğu kanepeye geçti. Neil onun bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordu.

Dan, Neil'in çenesini tutarak, "Bu bir şaka," dedi. "Neil?"

Neil, "Kuzgunlar'a transfer olmamı söyledi," dedi. "Dedi ki bu yılı Foxes'ta bitirebileceğimi ama sonbaharda Edgar Allan'a geçeceğimi söylediler. Hazırlık aşamasında bana mürekkep verdiler ve onları durduramadım. Riko bu konuda bir şey söylerse diye bilmeni istedim. O ne derse desin ben hâlâ bir Tilki'yim. Onun kağıtlarını imzalamam."

"Çıkar şunu," dedi Dan. "Bu kalıcı," dedi Neil.

"Hiçbir şey kalıcı değildir. Çıkar şunu. Matt sana parayı verecek."

"Ya o ya da ben," dedi Allison. "Bunu üzerimde görmek istemiyorum."

mahkeme. Kevin'in damgası atmosferi yeterince kirletiyor."

"Kevin bunu biliyordu, değil mi?" Dan öfkeyle, "Kevin bunu biliyordu, değil mi?" dedi. "Riko'nun sana ne yapacağını biliyordu ve yine de gitmene izin verdi. Onu bir daha gördüğümde-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye sözünü kesti Neil. "Kevin'in beni durdurmaya hakkı yoktu."

"Onun yerine Riko'ya gitmene izin verdi."

"Hayır," dedi Neil. "Kevin bunların hiçbirini hesaba katmadı. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu."

Dan bunu beklemiyordu. Kafa karışıklığı öfkesini dindirdi.

"Riko'nun Kevin'e ulaşmaya çalıştığını söylemiştin."

"Riko'nun Kevin'le olan ilişkim nedeniyle bana odaklandığını söyledim," dedi Neil. "Bu yüzden gittiğimi söylemedim. Sadece sezon başlamadan önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Dan onun ayağa kalkmasına izin verdi ama fazla uzaklaşmadan dirseğini yakaladı. Neil ona baktı ama odanın öbür ucunda hiçbir şeye bakmıyordu. Konuşması için bir dakika geçmesi gerekti.

"Noel için eve gitmeyi hiç düşünmedin, değil mi?"

Amcanın Arizona'ya uçmasıyla ilgili tüm karmaşayı, çok fazla soru sormayalım ya da Kevin'la neden New York'a gitmediğini merak etmeyelim diye uydurdun."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Ben yaptım."

"Bize tamamen güvenmediğinizi anlıyorum," dedi Dan. "Bundan hoşlanmıyorum ama bence tüm yıl boyunca bu konuda oldukça iyi çalıştık. Bize verdiğinizden daha fazlasını için sizi zorlamadık.

ve neden böyle olduğunu sormadık. O yüzden bize bunu yapma. Burada oturup yüzümüze karşı yalan söylemeyin." Sonunda baktı Ona baktı, hayal kırıklığı ağzının kenarını sertçe çekiştiriyordu. "Biz senin arkadaşınız. Bundan daha iyisini hak ediyoruz."

"Eğer her zaman hak ettiğini alsaydın, bir Tilki olmazdın." Neil onun elinden çekiştirerek kurtuldu. Karşı koymadan gitmesine izin verdi, bu açık sözlü karşılıktan biraz ürkmüş görünüyordu. Neil, kızın yüzündeki

suçluluk duygusuna kapıldım ama tam olarak başaramadım. "Hiç arkadaşım olmadı

Daha önce. Bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Deniyorum ama zaman alacak."

Zaman, sahip olmadığı bir şeydi ama bundan bahsetmeye değmezdi. Dan onun özrünü ve sözünü yorgun bir ifadeyle kabul etti. Başını salladı ve huzur içinde gitmesine izin verdiler. Neil dövmesinin üzerine yeni bir bandaj yapıştırmak için banyosuna uğradı. Dersten önce hâlâ vakti vardı, bu yüzden ders kitaplarıyla birlikte masasına oturdu. Önceki derslerden aldığı notları gözden geçirecekti. Bunun yerine, gitme vakti gelene kadar sayfalara tilki pençeleri çizdi.

Neil, Dan'e sakinleşmesi için birkaç saat vermek isteyerek öğle yemeğine kadar mesaj atmadı. Ya onu affetmişti ya da sabahki fiyaskoyu unutmuştu, çünkü neredeyse anında cevap verdi İhtiyacı olan numaraları. Neil sonunda her ikisini de telefonuna programladı. Nicky'nin Neil'in gelen kutusunu doldurmak gibi bir alışkanlığı vardı ve Neil bu kadınların izini kaybetmeyi göze alamazdı.

Önce Katelyn'e ulaştı. Onu dersteyken yakalamış olmalıydı, çünkü ona geri dönmesi neredeyse bir saat sürmüştü. Programlarında bugün bir araya gelmek için uygun bir zaman olmadığını anlamak için sadece birkaç mesaj yetmişti. Yine de onu için yarın zaman ayıracağına söz verdi ve bu yeterince iyiydi.

O öğleden sonra Neil nihayet aradığı onayı aldı: Andrew ilaçlarını bırakmış olsa da Betsy ile haftalık seansları devam ediyordu. Neil, Andrew'un seanslarının ne zaman başladığını biliyordu ve Betsy'nin hastasız küçük bir zamanı olacağını varsayıyordu Andrew kapısına gelmeden önce. Neil, Andrew'un

Reddin'e doğru yola çıktığında sinirlerine hakim oldu ve Betsy'nin masasını aradı.

İkinci çalışta hoş bir sesle, "Dr. Dobson," diye cevap verdi. "Ben Neil," dedi Neil ve o harekete geçmeden devam etti. Ondand haber aldığına şaşırdı ve sevindi. "Evet ya da hayır cevabına ihtiyacım var. Aaron ve Andrew'u seninle ortak seanslar yapmaya ikna edebilirsek, onları düzeltebilir misin?"

Betsy, "Kesinlikle deneyeceğim," demeden önce kısa bir duraksama oldu.

"Denemeyin," dedi Neil. "Tahmin etme. Bu çok önemli. Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Evet." Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu: eğlence değil, onay. "Eğer onları buraya getirebilirsen, ben ilgilenirim. Neil?" dedi, adam telefonu kulağından çekmeye başlarken. "Neil'i sevdim. dürüst ."

Neil telefonu kapattı.

-

Kütüphanenin kalabalık olması için henüz çok erkendi, bu yüzden Neil Katelyn'i bulmakta hiç zorlanmadı. Dirseğinin dibinde büyük boy bir fincan kahve duruyordu ve Neil kendi kahvesini içmek için kafenin önünden geçmeyi düşündü

İçki. Yine de kalıyormuş gibi görünmek istemedi, bu yüzden durmadan koridordan masasına doğru ilerledi. Bir biyokimya ders kitabını bir kenara itmiş, ilgili konuları vurguluyordu

notlarının bazı bölümleri. Aaron'ın odasında da aynı kitap vardı, çünkü o da biyolojik bilimler okuyordu. Neil, benzer ana dalları ve çıkışan derslerinin, sonunda okul dışında tanışmalarının nedeni olduğunu tahmin ediyordu.

Oyunlar.

Katelyn onun yaklaşımına baktı ve not defterini çevirdi. Kapalı. "Neil, merhaba! Biliyorum sadece birkaç hafta oldu ama sanki sonsuzmuş gibi geliyor. Noel nasıldı?"

"İyi idi," dedi Neil. "Seninki nasıldı?"

"Aman Tanrım, harika." Katelyn neşeyle ellerini kavuşturdu. "Kız kardeşim sonunda bir erkek çocuğu olacağını öğrendi, ben de tüm zamanımı

onun için bir şeyler almaya ara verdim. Annem aşırıya kaçtığımı söyledi ama onun da çok heyecanlı olduğunu biliyorum."

Geçen ay onlara kız kardeşinin hamile olduğunu söylemişti ama Neil ayrıntıları saklamamıştı. Şimdi onun heyecanlı gevezeliklerine kulaklarını tıkamış, sadece detay vermeyi bitirdiği anlamına gelen anahtar kelimeleri dinliyordu

tüm harika bulduklarını ve kış indirimlerini. Sohbet etmek için burada olmadıklarını hatırlaması uzun sürmedi ve mutlu olduğu kadar mahcup bir gülümsemeyle kendini toparladı.

"Peki bu neyle ilgili?" Katelyn sordu. "Aaron hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?"

"Aaron'ın yardıma ihtiyacı var," dedi Neil. "Ona biraz bulmaya çalışıyorum."

Katelyn bir anda ayıldı. "Yine kâbuslar görüyor, değil mi? Daha iyi olduğunu söyledi. Söz vermişti-" Katelyn hayal kırıklığı ya da çaresizlikle eliyle işaret etti ve parmaklarını titreyen alt dudağına bastırdı.

"Kâbuslar," diye yineledi Neil. Bu konuşmanın böyle olacağını düşünmemişti ama Aaron'ı neyin parçaladığını tahmin edebiliyordu. "Kasım hakkında demek istiyorsun."

"Bunun onu rahatsız etmesini istemiyor," dedi Katelyn. "Drake'in başına gelenden daha kötüsünü hak ettiğini söylüyor. Bunu yaptığına memnun olduğunu söylüyor. Ama birinin ölmesini istemekle onu öldüren kişi olmak çok farklı şeyler. Onu dinlemeye hazırım ve yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ama ona sorun olmadığını söylediğimde beni duymuyor."

"Andrew'la konuşması gerekiyor," dedi Neil.

Katelyn boğuk bir kahkaha attı.

"Konuşmayacak."

Katelyn üst sınıfların bilmediği bir şeyi biliyordu: Aaron ve Andrew iyi bir günde birbirlerini görmeye bile zor dayanıyorlardı. Belki de bilmesi gerekiyordu, çünkü Aaron'la onu ayıran şey kavgalarıydı. Neil, uzun vadede Aaron'la birlikte olma ihtimalini olumlu bir yeniden hesapladı.

"Yapmak zorunda," dedi Neil tekrar. "Birbirlerine ihtiyaçları var. Sadece ilk adımı nasıl atacaklarını bilmiyorlar. İşte burada sen devreye giriyorsun."

Katelyn bir dakika boyunca onun yüzünü inceledi ve sonra

"Neden?" diye sordu. "Neden sen?" Neil sordu.

"Neden sen," diye düzeltti onu. "Aaron değil..."

Bunu söyleyemeyecek kadar nazikti ama Neil boşlukları doldurmakta hiç zorlanmadı. "Aaron ve ben mecbur kaldığımızda iyi geçiniriz ve birbirimizden uzak dururuz.

birbirimizi . Yalan söyleyip bunu onun iyiliği için yaptığımı söylemeyeceğim. Uzun vadede iyi olup umurumda değil. Ben sadece takımı önemsiyorum. Onlar olmadan kazanamayız. Bu gerçekten önemli mi?

Sonunda herkes mutlu ayrıldığı sürece bunu neden yapıyorum?"

"Benim için önemli," dedi Katelyn. "Onu seviyorum."

"Öyleyse ona yardım etmeme yardım et," dedi Neil.

Katelyn tartışırken dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı. "Dinliyorum."

"Aaron sana hiç Dr. Dobson'dan bahsetti mi?" Neil sordu.

"Reddin'de çalışıyor ve ekibimizin psikiyatristi. Kendisi

Andrew ve Aaron ile grup seansları düzenlemeye istekli."

"Aaron ondan daha önce bahsetmişti. Onun zaman kaybı olduğunu

söyledi." "Çünkü onu gerektiği gibi kullanmıyor," dedi Neil,

Suçlamasındaki ikiyüzlülüğü özenle görmezden gelerek. "Neyse ki Aaron'ın ne düşündüğü önemli değil. Dobson ikisini de görmüş. Dobson ikisini de gördü.

Andrew'a bir buçuk yıldır davranıyor. Eğer gerçekten onları barıştıramayacağını düşünseydi bunu söylerdi. Eğer Andrew'u ikisini de aynı anda ofisinde tutarsa, onları birbirleriyle konuşturabilir."

"Onu ikna etmemi istiyorsun," diye sözlerini tamamladı

Katelyn. "Sen Aaron'ı ikna et. Ben de Andrew'u ikna edeceğim."

"Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" "Yapmak zorundayım," dedi Neil.

"Ama nasıl?" Katelyn bastırdı. "Dürüstçe soruyorum çünkü Aaronı nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Ona son kez yardım almasını söylediğimde beni dinlemedi."

"O zaman bunu onun hakkında yapma," dedi Neil. "Bunu kendinle ilgili yap. Bunu hemen şimdi, burada düzeltebilirsin. Teminat olmayı bırak

ve senin için savaşmasını sağla."

"Ona karşı 'bizi' kullanabileceğimi sanmıyorum. Bu adil değil."

"Ama bu?" Neil eliyle onu işaret etti. "Bak, yapmamın hiçbir yolu yok.

Andrew'u bir gecede ikna et, böylece düşünmek için biraz zamanın olacak. Ama Andrew hazır olduğunda, tarafını seçmelisin. Doğru olanı seçmeye çalış."

Adam kalkıp gitti ve kadın seslenmedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Foxes'un 12 Ocak'taki dersleri tamamen boşa gitti. Zaman. Neil'in dersleri her ikisine de yetişmesine yetecek kadar erkendi ama tek bir şey bile öğrenemedi. Öğretmenlerinin sesleri beyaz gürültüden ibaretti; tahtaya yazdıkları kelimeler oyun şemalarına dönüşüyordu. Neil kalemini hazır tuttu ama defterine tek bir harf bile yazmadı. Birinden notları ödünç almak zorunda kalacaktı. Ama bugün bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Upstate Regional'dan yirmide bir uçuşları olmasıydı.

İlk servis yedi buçukta atılacaktı ama Wymack Austin'de iki saat erken sahaya çıkmalarını istedi. Kış havasına güvenmediğini söylemişti. Neil bu sözleriyle onlara uğursuzluk getirdiğinden emindi. Paranoya. Dışarıda yağmur yağıyordu, yeterince soğuk ve sertti. ve Neil uçuşlarının rötar yapacağından endişeleniyordu. Atlanta'daki doksan dakikalık aktarma sayesinde küçük bir rahatlıkları vardı ama Neil

Hala korkuyor. Hava durumu gibi aptalca bir şey yüzünden ilk şampiyonluk maçlarını kaçıırırlarsa bunu asla atlatamayacaktı.

Şemsiyenin işe yaramayacağı kadar şiddetli yağıyordu, bu yüzden Neil kapüşonunu yukarı çekti ve koşarak Tilki Kulesi'ne geri döndü. Kömür bulutlarının sona erdiğini görmeyi umarak gökyüzüne bir bakış attı ve gözlerinde yağmurla ödüllendirildi. Neil elini yüzünde gezdirdi ve Çevre Yolu'nda trafikteki bir boşluktan hızla geçti. Tepeden sınıfa inmekte olan bir atlet ayağı kaydı ve şaşkın bir küfürle yere düştü. Neil ona yetişmeden önce tekrar ayağa kalkmıştı ama Neil dersini almış ve yavaşlamıştı. Riko'nun saldırısından kurtulamamıştı. zalimlik sabırsızlıkla engellenir.

Lobideki dört DİKKAT levhası aşırıya kaçmıştı ama Neil yine de ıslak zeminde biraz kaydı. Duvarı yakaladı dengeledi ve cüzdanını asansörün yanındaki sensörün üzerinde salladı. Öğrenci kimliği, deri üzerinden kilidi tetikleyecek kadar güçlüydü. Düğmeler yandığında Neil Yukarı okuna bastı ve gelen ilk arabaya bindi. Asansörün üzerinde durgun su vardı. Bu yüzden üçüncü kata ulaşana kadar raylara sıkıca tutundu.

Zemin. Halı kaplı koridor ıslak ayak izleri yüzünden lekelenmişti. Neil odasına doğru ilerlerken bu dağınıklığa bir yenisini daha ekledi.

Kuru giysiler onu daha sıcak hissettirmek için hiçbir şey yapmadı, bu yüzden Neil bir battaniye ile kanepeye yayıldı. Düşüğünü hatırlamıyordu.

uyuyordu ama kapının sesi onu uyandırdı. Matt saçları kafatasına yapışmış, her zamankinden bir karış daha kısa görünüyordu. Perişan haline rağmen içeri girerken sırtıyordu. Eliyle Neil onun dikkatini çekmek istedi ama kapı arkasından kapanana kadar konuşmadı.

Matt, "Allison'ı yeni geçtim," dedi.

"Sırılsıklam mı?" Neil tahmin etti.

Matt, "Yılın ifadesi," dedi. "Sanırım şemsiyesi kırıldı. Berbat durumda. Ona yıllık için bir fotoğrafını çekeceğimi söyledim ve beni tırnaklarıyla taşaklarımı kesmekle tehdit etti. Beş dolarına bahse girerim ki Dan onu kapıdan dışarı itmek zorunda kalacak.

tekrar gitme zamanı
geldiğinde." "Ona
ihtiyacımız olduğunu
biliyor." "Yani sen de var
mısın?"

"Bahse girmiyorum," dedi Neil.

"Hala mı? Bir Gey üzerinde mi?" Matt çantasını masasının yanına bırakmak için odayı geçti. "Şu anda devam eden on altı bahsimiz var ve sen hiçbirine katılmak istemiyor musun? Bahse girmeye yetkili olduğun on dört bahis.

üzerinde. Bazı potlar oldukça büyük ve muhtemelen bunlardan birkaçını kazanmak için en iyi konumdasınız."

"Neden on dört?" Neil sordu. "Diğer ikisine ne oldu?" "Kendi üzerine bahse giremezsin," dedi Matt. "Bu hile yapmak olur."

Neil Matt'e bakmak için başını arkaya eğdi. "Benim üzerime bahse girdiğini bilmiyordum."

"Zamanında herkes üzerine bahse girmiştik," dedi Matt. "Ekibin çoğunun Dan'le bana karşı bahse girdiğini biliyor muydun? Ona teklif etmeye cesaret edemeyeceğimi düşünüyorlardı ve onun da bana asla bir Çans vermeyeceğini biliyorlardı. Onunla tanıştığım da erkeklerden nefret eden biriydi. Ben de istiyorum.

suçu striptiz kulübünde geçirdiği zamana atıyor ama bence daha çok Koç'un ona birinci birlikte çalışması için verdiği çocuklar yüzünden. Hatta

Allison denemememi söyledi."

"Yine de denedin," dedi Neil.

"Bir yıl boyunca," dedi Matt. "Dan sonunda pes ettiğinde Renee'ye küçük bir servet kazandırdı. Bizim üzerimize bahse giren tek kişi oydu. KaybedilmiŒ davalar üzerine bahse girmeye her zaman en istekli olan odur."

Andrew geçen yıl Neil'e ümitsiz vaka demiŒti. Tartışmasını engellemek için Neil'in ağızını kapattı. Œimdi geriye dönüp baktığında, o tartışmanın tüm kayıp parçaları yerli yerindeyken, Neil Andrew'un susturmaya çalıştığının aslında kendisi olmadığını biliyordu. Neil geriye dönüp baktığında kendi kendini kınamasını büyüleyici buluyordu. Renee, Andrew'un cinselliğini Neil'e itiraf ettiğini önce Andrew'a söylemiŒti ve Andrew, Neil geçen Cuma sorduğunda gereğı söylemekten kaçınmamıŒtı. Andrew geçen Kasım ayında ne söyleyeceğini düşünüyordu?

değildi; önemli olmamalıydı. Andrew onun cazibesinden bir Œey çıkmasını istemiyordu ve zaten Neil'in Bu kadar yakın insanlar. O böyle yetiştirildi. Bu Œekilde hayatta kaldı. Sonun yaklaştığı Œu günlerde bu kadar bağımsız olduğı için Œanslıydı. Annesinin ona bıraktığı diğerk tüm kuralları iğnemiŒti. En azından bir tanesini destekleyebilirdi.

"İŒte bu yüzden Andrew ve Renee üzerine bahse girdin," dedi Neil, çünkü bunu düşünemezdi, düşünmeyecekti.

"Œey, evet," dedi Matt. "Bir süre için Renee tek Andrew'un konuştuğı küçük grubun dışında biriyle. Renee çok ortak noktaları olduğunu ve ciddi bir Œey olmadığını söyledi ama sonra arabasını sürmesine izin verdi. Bu bir GS, Neil. Onu öyle her önüne gelene ödünç vermezsin. herkes."

Neil bir elini başının üzerinde sallayarak yanından geçip giden önemi gösterdi. "Ben araba bilmem."

Matt, "Diyorum ki, o kandırmayı bitirdikten sonra neredeyse altı haneli bir rakama mal oldu," dedi.

Neil birden doğruldu ve Matt'e bakmak için arkasını döndü. "Neyin bedeli?"

Andrew'un Tilda'nın hayat sigortasının çoğunu buna harcadığını biliyordu; Nicky bir keresinde Andrew'un hangisinin daha çok yiyeceğini seçtiğine dair Œaka yapmıŒtı.

en hızlı miras. Neil onun ölümünden ne kadar para kazandıklarını sormamıŒtı ama sadece arabaya bakarak bunun muazzam bir kaynak israfı olduğunu biliyordu. Elinde bir rakam olması

Neil kendini hasta hissetti. Anahtarlığı birden bir ton ağırlaştı ve onu cebinden çıkarmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Neredeyse Allison'ın Porsche'si kadar pahalı," dedi Matt, "ve onunla tanıştıktan sadece iki ay sonra Renee'nin kullanmasına izin verdi. Sen

Onlara para yatırdığım için beni mi suçluyorsun? Dostum, bunun işe yarayacağından o kadar emindim ki."

Geçmiş zaman Neil'in dikkatini dağıtmaya yetmişti. "Fikrini mi değiştirdin?"

", " dedi Matt. "Ama kural kuraldır. Para pota girdikten sonra, hangi tarafa bahis oynadığınızı değiştiremezsiniz. Bahis yapabilirsin Gerçi diğer potlarda buna karşı, böylece paramın bir kısmını geri kazanabilirim. Ama saat 12'yi geçti bile. Harekete geçmeliyiz. Uçak için bir şey istiyorsan, hemen almanı öneririm."

Neil, Matt'in fikrini neyin değiştirdiğini sormadan gitmişti. Renee'nin şansı hakkında. Neil bıraktı ve UT'nin dizilişiyle ilgili notlarını aldı. Matt'in sırtışı bilmiş ve acıma sınırındaydı. ayrılmak için buluştuklarında Neil'in elinde ne olduğunu gördü. Neil görmemiş gibi yaptı ve süitin kapısını arkalarından kilitledi. Kızlar Matt'in kendilerine yetişmesini beklediler ama Neil onları birkaç adım geçerek Andrew'un grubuna doğru ilerledi.

Andrew'un arabası, Neil'in arabası gibi tamamen yeni bir canavara benziyordu. yaklaştı. Kendini Nicky ve Aaron'la arkada oturacak kadar iyi hissediyordu ama Neil bunu önermeden Kevin onları takip etti.

Yurttan arabaya ve arabadan stadyuma ulaşmaları için geçen sürede Tilkiler sırlıklam olmuştu. Allison bu sefer şemsiyeyle uğraşmamıştı ama yeni kızarmış saçlarını ve makyajını korumak için başına ikinci bir yağmurluk geçirmişti. Daha kuruydu ama salona girerken hâlâ havaya küfrediyordu. Wymack her zamanki sabırsızlığıyla onların gürültülü gelişini tolere etti ve eşyalarını toplamaları için onları koridora doğru yönlendirdi.

Havaalanına takım otobüsüyle gittiler çünkü garajda bir araba bırakmak üç araba bırakmaktan daha ucuza geliyordu. Upstate'e geri dönmek

Bölge, Neil'e Batı Virginia'ya yapacağı geziyi düşündürdü. düşüncelerinin karanlık çemberlere engellemek için takım arkadaşlarına odaklandı. Neredeyse kaçıyordu, en azından Wymack ona doğru baktı. Neil Wymack'e baktı ve bakmamayı tercih etti.

Riko'yu düşündü. Onun yerine eve dönüşünü, Wymack'ın onu almak için her şeyi bıraktığını ve neredeyse dağılmak üzereyken Wymack'ın onu bir arada tuttuğunu düşündü. Neil'in göğsündeki gerginlik biraz hafifledi ve Wymack'ın sessiz sorusuna başıyla onay verdi.

Check-in ve güvenlik işlemlerini zamanında hallettiler ve kapılarını bulmak için terminale doğru yola koyuldular. Neredeyse tuvaletleri ve bir düzine dükkânı geçtiler. Yolun yarısında bir kafe vardı ve kahve ile sıcak hamur işlerinin kokusu neredeyse dikkatlerini dağıtmaya yetiyordu. Wymack onları kaba bir dil ve yarım yamalak tehditlerle hizada tutuyordu.

Vixen'lar havaalanına onlardan önce varmış ve kapıda kamp kurmuşlardı. Neil onların yanından geçip elektronik tabelaya baktı masada. "Atlanta - 13:20" yazıyordu, yani havayolu hava durumuna rağmen bir gecikme beklemiyordu. Neil buna inanmayı seçti çünkü uçakları zaten dışarıda bekliyordu.

Tilkiler Wymack'ın onayıyla dağıldılar; yarısı pencereden dışarı bakmaya, geri kalanı da bulabildikleri boş sandalyelere eşyalarını bırakmaya gitti. Neil'in Andrew'un yerinden kıınıldamadığını fark etmesi sadece bir anını aldı. Neil ona dönüp baktı ama Andrew uzaktaki pencereden dışarı bakıyordu. Neil onun bakışlarını takip etti ve bir uçağın roketini izledi
Pistten aşağı.

Diğerleri artık kulak misafiri olacak kadar yakın değildi, bu yüzden Neil, "Yükseklikten korktuğunu söylediğinde şaka yapıyordun, değil mi?" dedi. Andrew'a cevap vermesi için bir an verdi, sonra tekrar denedi. "Andrew, olamazsın. Çatıda ne yapıyordun?"

Andrew hemen cevap vermedi ama başını iki yana eğmesinden bu konuyu düşündüğü anlaşılıyordu. Neil, Andrew'un kelimeler arıyor ya da Neil'e açıklama olarak hangi kelimeleri vermek istediğini düşünüyordu. Sonunda Andrew elini kendi boğazına götürdü ve nabzını yokladı. Bulduğunda parmağıyla hafifçe vurdu. Olması gerekenden daha hızlı atıyordu. Neil bunu Andrew'un çevresine bağladı.

Andrew sonunda, "Hissediyorum," dedi.

"Korkuyu mu hatırlamaya çalışıyorsun, yoksa bir şeyi nasıl hissedeceğini mi?" Neil sordu, ama Andrew cevap vermedi. Neil bir kez daha farklı bir taktik. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yirmiden az uçak

Her yıl kaza oluyor ve bu her zaman hava şartlarından kaynaklanmıyor. Bazen pilotlar güvenilirmez olabiliyor. Her halükarda hızlı bir ölüm olduğuna eminim."

Andrew'un eli hareketsiz kaldı. "Adı neydi?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Neil'e baktı ve "Baban. Onun adı neydi?"

Neredeyse nefesi kesilecekti. Neil cevap vermek istemedi, bu ismin aralarında konuşulmasını istemedi ama oyunlarında sıra Andrew'daydı. Reddetmeye hakkı yoktu. Andrew, Neil'in sataşması onu etkilemediği sürece bu kadar alçalmayacağı için biraz rahatlamaya çalıştı ama Neil bunu tam olarak başaramadı. Tilkilere baktı, hâlâ dışarıda olduklarından emin oldu. duydu ve Andrew'a yaklaştı.

"Nathan," dedi sonunda. "Adı Nathan'dı." "Nathan'a benzemiyorsun."

"Değilim," dedi Neil boğazındaki taşların arasından. "Ben Nathaniel'im."

Andrew onu bir dakika daha düşündü, sonra arkasını döndü başka bir şey söylemeden pistleri izlemeye geri döndü. Neil geri çekildi, damarlarındaki o iğrenç ağrıyı dindirmek için nefes almaya ihtiyacı vardı. Nicky onun dikkatini çekmek için çılgınca el salladı ve Neil'e yanına gelmesini işaret etti. Neil yeterince yaklaşıp yaklaşmaz Nicky dikkatli bir kolla Neil'in omuzlarına sarıldı.

Nicky, "Açıkça iltimas geçiyor," dedi. "Onu Easthaven'dan aldığımızdan beri benimle belki on kelime konuştuğunu biliyor musun? Genç yaşta ölmeye bu kadar karşı olmasaydım kıskanırdım. Ama her neyse, kalkıştan önce biraz zamanımız var. Bizimle gelip kahve içmek ister misin?"

Sonunda ekibin yarısını ve birkaç Vixen'ı da yanlarına alarak kafeye gittiler. Nicky zamanında geldiklerini söyledi ama hiçbirinin sıranın ne kadar yavaş ilerleyeceğini hesaba katmamıştı. İçeceklerini alıp kapılarına döndüklerinde, uçakları çoktan kalkmıştı.

Sıraya girdiklerinde Neil gözlerini Andrew'dan ayırmadı ve onun tereddüt etmesini bekledi. Belki de Andrew bu ilginin farkındaydı, çünkü yüzünde sıkılmış bir ifadeyle takım arkadaşlarını uçağa kadar takip etti. Gösteri, herkes yerlerine oturana kadar sürdü ve görevliler uçaktaki güvenlik özelliklerini gözden geçiriyorlardı. Uçağın

Andrew'un uçağa gelirken yanında getirdiği tek şey bir kalemdi. Görevliler uçaktaki oksijen maskelerinin nasıl kullanılacağını gösterirken onu elinde evirip çevirdi. Neil ve Andrew'un arasında oturan Kevin gözünü bile kırpmadı. Neil, Andrew'un huzursuz olmasına alışkın olduğunu tahmin ediyordu. Neil sadece bunun ne olduğunu biliyordu. Çünkü Neil neden korktuğunu sorduğunda Andrew ona gerçeği söylemişti.

Neil pencereden dışarı baktı ama yağmur camda o kadar yoğundu ki uçağın kanadını zar zor seçebildi. Işıklar bulanık bir karmaşaydı. Görevliler kabini son kez gözden geçirirken Neil perdeyi kapattı. Kalkış hiç bu kadar karmaşık bir süreçti, ama Neil bunun ne kadar uzun süreceğini havada olmak istemeyen birine nasıl hissettireceğini merak ediyordu. Sonunda pistten aşağı yuvarlanıyorlardı ve Neil, Andrew'a bir kez daha bakma riskini göze aldı.

Lastikler yerden ayrıldığında Andrew'un yüz ifadesi değişmedi ama Andrew'un kalemi tüm tırmanış boyunca hareketsiz kaldı ve gerildi. Seyir hızına ulaştıklarında yine aynı şeyi yaptı. Yükseklik. Neil'in kendisine attığı bakışları fark etmek zorundaydı ama gözlerini önündeki koltuk arkalığundan ayırmadı.

Atlanta'da öldürecek zamanları vardı, bu yüzden Wymack Kapılarının değişmediğini teyit ettikten sonra bir saat boyunca havaalanında dolaşmalarına izin verdi. Andrew'un grubu bu sürenin çoğunu bir mağazadan diğerine. Nicky abur cubur alırken Aaron bir kitap aldı. Andrew ortadan kayboldu ama Neil sonunda onu camdan bir heykelcik vitrininin yanında gördü. Andrew'un dikkatinin dağılması garip bir şeydi ama Neil'in bunu düşünmesi uzun sürmedi. Kevin ve Nicky'nin kavgaya karışmasına iki saniye kalmıştı çünkü Kevin Nicky'nin atıştırmalıklarını rafa geri koymaya çalışıyordu.

"Hepsi benim için değil," diye ısrar etti Nicky, Kevin'in elinden bir şey düşürmeden kurtulmaya çalışarak. "Herkeseye yetecek kadar var."

Kevin, "Kimsenin maçıdan önce bunu yemesine gerek yok," dedi. "O kadar açsanız biraz granola veya protein yiyin."

"Merhaba, fıstık ezmesinde protein var," dedi Nicky. "Andrew'a çikolatayı yasakladığını söylemeden önce bırak beni. Bırak dedim."

Sen benim patronum değilsin. Ahh! Cidden bana vurdun mu?"

"Uzaklaşıyorum ve seni tanıımıyormuş gibi davranıyorum,"

Aaron

dedi.

Nicky , "Hain," diye seslendi.

"Kevin, bırak gitsin," dedi Neil. "Uğruna kavga etmeye değmez."

"Savunmamız durgun olduğunda hepimiz acı çekiyoruz," dedi

Kevin.

"Ciddi olamazsın," dedi Nicky. "Kaç saatimiz var

Servise kadar mı? O zamana kadar bunların hepsi sistemimden çıkmış olacak. İnanmıyorsan sıçarken beni izleyebilirsin. Senin bu işlerle ilgilendiğini düşünmemiştim.

Bu tür şeyler ama-ha," diye böbürlendi Kevin tepinerek uzaklaştığında. Neil'e muzaffer bir sırıtış fırlattı, mağaza görevlilerinin onlara nasıl baktığını umursamadan. "Ben ikna konusunda ustayım."

"Ya da kendini kandırmak," dedi Neil.

Nicky'nin kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım, bir şey yapmaya mı çalıştın?"

Şaka mı? Biraz acıttı mı? Hayır, gerçekten," dedi Neil onu terk edecekmiş gibi döndüğünde. "Seni bu kadar iyi bir ruh haline sokan neydi?"

Dönerek Andrew'u tekrar Neil'in görüş alanına soktu. Andrew'un elindeki kristal heykelciği diğerlerinden birine uzatırken ışık parladı. kasiyerler. Neil hangi şekle karar göremeyecek kadar uzaktaydı ama bilmesine de gerek yoktu. Onun düşünceleri bir rafın üzerindeydi. Köpüklü hayvanların hepsi birbirine eşit mesafedeydi. Şaşkınlık rahatlamayla savaştı ve yerini kendini tatmin eden bir uğultuya bıraktı. Neil

Andrew'un Betsy'de ne bulduğunu anlıyordu ama artık umurunda değildi. Ona güvenmekte haklıydı. Kardeşlerin arasını düzeltecek ve takım sonunda bir bütün olacaktı. Kuzgunlar

bir sonraki karşılaşmalarında ne yapacaklarını bilemeyeceklerdi.

"Hey, Neil," dedi Nicky. "Beni görmezden mi geliyorsun?"

"Sadece bu geceyi düşünüyordum," diye yalan söyledi Neil. "Siz çıkış yaparken ben burada bekleyeceğim."

Nicky omuz silkti ve bir sonraki açık kasaya yöneldi. Andrew Neil'in yanına dönerken Kevin'i topladı ve Nicky onu çağırdığında Aaron da onlara doğru sürüklendi. Kapıya geri döndüler ve biniş saatine kadar sakinleşti. Atlanta semaları bulutlu ama kuruydu. Hızlı bir yönetim kurulu ve tüm kafaların hesaba katılması, birkaç

dakika erken ayrılmaları anlamına geliyordu. Neil gözünü Andrew'dan ayırmıyordu.

uçak düzlüğe çıkana kadar, sonra bakışlarını pencereden dışarı çevirdi ve UT'yi düşündü.

Neil daha önce hiç bagaj teslimiyle uğraşmamıştı, çünkü annesiyle birlikte el çantasına sığmayan her şeyi dışarı atıyorlardı. Gz açıcı ve tatsız bir deneyimdi. Aynı bavullar Neil taşıma bandının etrafında o kadar çok döndü ki takımın malzemelerinin kaybolduğunu düşünmeye başladı. Tilkiler endişeli değil sıkılmış görünüyordu, bu yüzden bu paniği kendine sakladı. Birkaç dakika sonra Allison'ın çantası nihayet bir oluktan aşağıya ve banda düştüğünde ödüllendirildi. Diğer antalar da onunkilerden çok geride değildi.

Wymack, Abby'yle birlikte kendi çantalarını alırken, "Ykleyin ve sıraya dizin," dedi.

Tilkiler, Wymack'in 12 koltuklu bir yolcu minibüsü ayırttığı Kara Ulaştırması'na kadar onu takip ettiler. Çantaları bagajın tamamını, sonra da ayak odasının çoğunu kaplamıştı ama kapıyı kapatmayı başarmışlardı ve önemli olan da buydu. Wymack el yazısıyla yol tariflerinin yazılı olduğu buruşuk bir kâğıdı düzeltti ve notlarını kısa bir bakış attılar ve yollarına devam ettiler. Tavuk ve makarna yemek için bir İtalyan restoranında kısa bir süre durdular. Wymack Fatura hakkında homurdandı, ancak ekibi onu ciddiye almaması gerektiğini biliyordu.

Geldiklerinde stadyum polisler ve taraftarlarla doluydu. Güvenlik görevlileri Wymack'e park edecek bir yer bulmasında yardımcı oldu ve takım soyunma odasına götürüldü. Erken geldikleri için Wymack bulabildiği her televizyonu açtı ve kalabalığı kontrol etmeye gitti. Neil'e en yakın televizyonda dn gecek I. Sınıf müsabakalarının zetleri gösteriliyordu.

oyunlar. şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yeniden anlatmaya değer hareketlerin yarısı Kuzgunlar'ın on beş-sekiz galibiyetinden geliyordu. Neil onların maçını izlemişti.

Dn gecek antrenmanlar arasında.

Servisten otuz dakika sonra üstlerini değiştirmek için soyunma odalarına dağıldılar. Neil'i şaşırtan bir şey yoktu. Erkekler soyunma odasında mahremiyet vardı ama takım arkadaşları onun kıyafetlerini giymesine yetecek kadar uzun süre banyodan ıkmadılar. Hâlâ bolca zamanları olduğu için kaskını ve eldivenlerini çıkarmadı.

servis önce takım arkadaşlarına ana odada katıldı.

Wymack Dan'e, "Onları birkaç tur attır," dedi. "Buraya bir göz atsinlar."

Tekras Üniversitesi stadyumu, Foxhole Court ile karşılaştırılabilir büyüklükteydi. Longhorns ve Foxes aynı takımı paylaşıyordu renkler de vardı, bu yüzden tıklım tıklım dolu çatılar tanıdık ve rahatlatıcı görünüyordu. Neil, aralarındaki Tilkileri fark eden kalabalığın meydan okuyan kükremesini duymazdan gelmek zorundaydı.

Dan onları bir mil sonra durdurdu ve koşarak soyunma odasına geri döndüler. Abby'nin onları bekleyen suyu vardı. Wymack eşyalarının geri kalanını koruyordu. Aaron ve Nicky, banklardaki yerlerini alma zamanı geldiğinde sopa rafını iç ringe doğru yönlendirdiler. Vixens ortaya çıkmıştı ve bir şekilde Palmetto State öğrencileri için ayrılmış bölümü buldu. Dan, ekibine hem takımı hem de ateşli taraftarlarını enerjik bir şekilde selamlattı. Tilkiler coşkulu tezahüratlarla ödüllendirildi.

Birkaç saniye sonra Longhorns sonsuz bir akıntı halinde onları geçti. Tilkiler beyaz üzerine turuncu deplasman formalarıyla gelmişlerdi, Uzunboynuzlar ise turuncu üzerine beyaz iç saha formalarını giymişlerdi. Onların kucaklarında geçip gitmelerini izlemek kafa karıştırıcıydı; Neil o anın sıcaklığıyla kimsenin kafasının karışmamasını umuyordu. En küçükleri bile Sahadaki tereddüt onlara bir puana mal olabilir.

Longhorns hazır olduğunda antrenmanlar için sahada olacaktı, bu yüzden Tilkiler raketlerini topladılar. Wymack onlara birkaç sonra dikkatlerini çekmek için ellerini çırpı.

"dinleyin. Ciddileşme zamanı. Bu adamlar Bizim renklerimizle dostluk maçı gibi görünüyorlar ama buraya gelmelerinin tek bir nedeni var: sizi kapıdan elemek. Onlar özenti şampiyonlardır ve bir sonraki seviyeye ulaşmak için ne gerektiğini bilirler. Sizin işiniz bu gece onları aptal gibi göstermektir."

Abby kaşlarını çatı ama Wymack ona bakmadı bile. "Kadrolarını yüzlerce kez gözden geçirdik. Neil'in notlarını okudun. Görmeniz gerekenleri size gösterdim. Bu adamlar hızlı ve tehlikeli ama aşılmaz değiller. İşin püf noktası orta sahayı tutmak. "Kutsal olmayan her şey aşkına, şu satıcılara dikkat et."

Dan, "Sahamdan topallayarak çıkmalarını izleyeceğim," dedi.

"Yapmanız gerekeni yapın," dedi Wymack, "ama sakın kırmızı kart görmeye kalkışmayın. Bu hepiniz için geçerli." Matt'e sert bir bakış fırlattı.

Matt'in sırtışı kimseyi rahatlatmadı ama Wymack onu ikinci kez uyarmak için nefesini boşa harcamadı. "Eğer siz bayanlar kaybetmeye başlarsanız

Yerden, savunmayı yardıma çağırın. Nefes almak için iki forvete uzun süre bir bek koymak anlamına gelse umurumda değil. Kaleciler kalemizi gole . Değil mi?"

Renee parlak bir gülümsemeye, "Elimizden geleni yapacağız," dedi.

Kalabalığın çığlıkları heyecanlı ve hararetli bir ulaştı. Neil maskotların tribünleri coşturmak için ortaya çıktığını düşündü. Şöyle bir baktı.

hâlâ dersi yarı dinleyen Wymack'i geçti ve işaret eden parmakları takip etti. Basın tribününün yanında parantezli bir VIP bölümü vardı.

Foxes'un yedek kulübeleri ve Vixen takımı arasında. Bir çift Korumalar kalabalığı potansiyel tehditlere karşı kontrol ediyordu, ancak korumalar rahatlayınca yollarından çekildiler.

Neil'in dünyası siyah dövmele ve koyu renk saçları görünce yavaşladı.

Wymack parmaklarını Neil'in yüzüne doğru şaklattı. Neil o kadar sert irkildi ki Kevin'e doğru sarsıldı. Wymack'e hızlıca bir bakış fırlattı, ağzını açıp özür dilemeye nefesi yetmemişti ama

Wymack bunu beklemedi. İçeriye araştırmak için etrafına bakındı.

Yüzük. Riko ve Jean'i fark etmesi neredeyse hiç zamanını almadı. Geri döndüğünde yüz ifadesi Neil'in hiç görmediği kadar karanlıktı.

Tilkiler de onları gördü ve Matt öfkeli bir sesle, "Burada ne yapıyorlar?" diye ilk tepki veren oldu.

"Soracağım,dedi Andrew ve o tarafa doğru başladı.

Wymack, Tilkiler'in topluluğundan bir adım bile uzaklaşmadan onu durdurdu. "Öldürmene izin yok

Sezonun ilk maçındaki herkes. Onun hakkında daha az, hücum hattın hakkında daha çok endişelen, anladın mı? Odaklan, Kevin. Sen de, Neil. Neil,"

daha yüksek sesle söyledi. "Gözler üzerimde."

Neil tekrar Riko'ya baktığını fark etti. Bakışlarını tekrar Wymack'in yüzüne çevirdi. Wymack kızgın görünüyordu, ama Neil biliyordu ki Wymack artık çok iyi biliyor. Bu öfke gerçek bir endişeden kaynaklanıyordu.

Neil bunu hayal kırıklığı olarak yorumlamayı tercih etti çünkü bu

kendini motive etmek için daha kolay. Tilkilerin bu gece ona ihtiyacı vardı. Riko'nun ona ulaşmasına izin veremezdi. Neil kulağına hırlayan her kötü anıyı sıkı sıkıya yakaladı ve derinlere itti.

Neil zoraki bir kayıtsızlıkla, "Benden hoşlandığını düşünmeye başlıyorum," dedi.

Nicky'nin kahkahası yapmacıktı ve gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ama en azından denemişti. "Senin gibi bir yakışıklıya kim uzun süre karşı koyabilir, değil mi? Beni aldığın için şanslısın, çünkü lanet olsun. Belki de Erik'i beni paylaşmaya ikna edebilir misin?"

"Şu garip şeyleri bir kez olsun sahanın dışında bıraksan ölü müsün?" Aaron sordu.

"Eğer ben senin Katelyn'i süzmeni izlemek zorundaysam, sen de benim Neil'i karanlık tarafa çekmemi izlemek zorundasın."

"Ben Katelyn'i süzmem."

"Tamam, tabii, göz süzmüyorsun. Sen uzun mesafeli çam, ki bu bin kat daha mide bulandırıcı."

Wymack, "Hepinizi tura göndermeden önce çenenizi kapatmak için iki saniyeniz var," dedi.

Nicky, Neil'e doğru şimşek hızında bir sırtışla yatıştı. Neil küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tanıdık didişmeler Tilkiler'in öfkesini dindirdi ve şimdi üst sınıflar Riko yerine Neil'e bakıyordu. Andrew, Neil ile kalabalık arasında tek kişilik bir barikat oluşturarak Neil'in solunda rahatça oturdu. Wymack bir sonraki sefer Neil'e baktığında, Neil sessizce başını salladı.

"Nerede ?" Wymack sordu.

Neil, "Sanırım hücum," dedi ve Kevin'e baktı. Kevin Riko'ya bembeyaz bir suratla bakıyordu ama Neil, Kevin'in dikkatini çekene kadar onu dürttü. "Adil bir uyarı: Beckstein'ı hedefim olarak koyarlarsa bütün gece yan paslar yapmak zorunda kalacağım. Bir ayağı üzerimde, yani yukarı doğru sallanırken sopamı yakalarsa beni çok uzağa çeker ve bir yerimi yırtarım."

Kevin bir şeyler söylemeye başladı, ama Andrew sakın bir sesle onu alt etti, "Sekiz inç. O sadece 5-11."

Neil ve Kevin dönüp Andrew'a baktılar. Wymack'ın yüzünde sırtış, bu sözün önemini anladığını ve Foxes'un bu geceki şansı için ne anlama geldiğini bildiğini gösteriyordu. Geri kalanlar

ekip fark etmeden geçip gitti. Dan, Allison'a Neil'in olası handikapını nasıl telafi edebileceği hakkında bir şeyler söyledi. Neil, kendisinin ve Kevin'ın da bu konuşmaya dahil edilmesi gerektiğini biliyordu ama edemedim.

Yükseklik, Exy kortundaki tartışmasız en kritik ayrıntıydı. Bir oyuncunun boyu, ne kadar uzun bir raket kullanabileceğine karar verir ve erişim mesafesini belirlerdi. Çoğu oyuncu için genel bir rakam yeterliydi; bir ya da iki in eksik olmaları önemli değildi çünkü sadece neyle karşı karşıya olduklarına dair bir fikre ihtiyaçları vardı. Bu sayıyı yalnızca hedeflerinin ne kadar zor olacağını belirlemek için kullanırlardı.

Neil ve Kevin her Longhorn backliner'ının tam boyunu biliyorlardı çünkü bu olmadan oyunu oynayamazlardı. Bilgi. Kevin gibi teknik oyuncular bir adamın boyunu onun zayıf noktalarını tespit edebilirdi. Daha da önemlisi, o çapraz-kendi erişim alanıyla hedefininkini karşılaştırır ve itmek için en iyi yerleri bulurdu. Savunmayı bu şekilde sık sık açıyordu.

Neil gibi içgüdüsel oyuncular açıları ve örtüşmeleri hesaplamadan bu boşlukların nerede olduğunu bilirdi. Wymack, Neil'e bir kalem verse ve bir defans oyuncusunun kr noktasını bir şemaya çizmesini söylese, Neil bunu yapamazdı ama oyun başladığında Neil bunu hemen bulabilirdi. Henüz bu igrden tam olarak yararlanacak kadar iyi değildi ama Kevin böyle bir yeteneğin eninde sonunda Neil'in ABD Mahkemesi'nde bir yer.

Andrew'un Beckstein'in boyunu bilmek için hiçbir mazereti yoktu. Çünkü

Yeni başlayanlar için Beckstein bir bek oyuncusuydu. Tilkiler işlerini doğru yaparlarsa Beckstein kaleye şut kadar yaklaşamayacaktı. Daha da önemlisi, Wymack Longhorns'un yüksekliğini sadece bir kez vermişti: UT dizilişini takımına ilk okuduğunda.

Bu istatistik Wymack'in birinci tur broşüründe basılmıştı.

Geçen hafta dağıtılmıştı ama Andrew ilk o evrakı dolabına tıkmıştı. Neil o zamandan beri çıkardığını görmemişti.

Wymack Longhorns'un kadrosunu gözden geçirirken Andrew binlerce kilometre uzağa bakmıştı ama her kelimeyi duymuştu ve onu korudu. Geçen sonbaharda Belmonte'ye karşı oynadıkları maçta onları kurtaran da bu mükemmel tutuş oldu. Wymack bir atış yaptı.

devre penaltı atışları hakkında yorum yaptı. Penaltı atışları Maç penaltılara kalmamıştı ama maçın bitimine saniyeler kalmışken ve Belmonte forveti skoru eşitlemek için bu kadar baskı altındayken, Andrew bildiğini okuyacağını biliyordu. Bir şutu engellemişti. İki kez düşünmeden imkansız bir atış.

Neil önce Kevin'e, sonra da Wymack'e baktı ve Andrew'un eidetik hafızası olduğunu neden kimsenin ona söylemediğini, hatta bilip bilmediklerini merak etti. Yardım edemedi ama bir test daha yaptı. Zihinsel olarak

Longhorns'un hücum hattını taradı ve beş yıllık bir forvette karar kıldı. "Lakes'in boyu kaç?"

"," dedi Andrew.

Neil, "Bu seferlik beni eğlendir," dedi. Andrew arkasını dönmeye başlayınca Neil eldivenli parmaklarını Andrew'un raketinin ağı başına geçirdi ve dikkatli bir şekilde çekti. "Boyuna ne kadar?" diye ısrarla tekrar denedi.

"Beş-altı mı?" Matt tahmin etti. "Beş-sekiz," dedi Andrew.

"Yeterince yakın." Matt ilgisiz bir şekilde omuz silkti.

Neil kendi raketini tutmak için Andrew'un raketini bıraktı. "Biz kazanacağız."

"Kaybetmemizi mi bekliyordun?" Dan sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Neil. Dudakları kıpırdadı ve ağzındaki sert çekişten babasının gülümsemesini takındığını anladı. Eldiveninin kenarını yüzüne bastırdı, neredeyse dişlerini dudaklarına gömecekti. Elini güvenli bir şekilde bırakmadan önce kanın tadını aldı. tekrar. Neil biraz arkasına yaslandı ve Andrew'un yanından Riko'ya baktı. "Bunu görmek için burada olmasına sevindim. Bakalım onu kızdırabilecek miyiz?"

"Yapalım," dedi Wymack. "Her neyse, gerçekten de Söylemem gereken önemli her şeyi, çünkü artık bitirmek için çok geç. Saha açık. Her zamanki alıştırmalara devam ediyoruz. Üç. Bunu her seferinde söylüyorum çünkü bana bunu her seferinde söylüyorsun.

"Topları sahanın bizim tarafımızda tut, Andrew."

Tilkiler son teçhizatlarını da giyip birkaç antrenman için yola koyuldular. Neil ağırdan almaktan memnundu, daha çok kendi kalecilerini geçmekten çok vücudunun durumunu değerlendiriyordu. Riko'nun görüntüsü Neil'in solmakta olan çürüklerinin

her birini

ama Şimdi neredeyse hiçbir Şey hissetmiyordu. nemli olan tek Şey ekibi ve etrafında nasıl hareket ettikleriydi.

Para atışı için sahayı terk etmek zorunda kaldılar. Dan ilk servisi kazandı ve Wymack'ın takımını toparlamak için sıralar çağrılmadan önce birkaç saniyesi vardı.

"Unutmayın," dedi. "Yükselmek için üçte iki yapmak zorundasınız ve sezonun ilk maçını kaybetmeyi göze alamazsınız. Forvetler, er gol atın yoksa sizi maratona kaydedeceğim. Geriden gelenler, eğer aptal gibi görünürlerse onlara arkadaşlık edersiniz. Bu iş sende. Renee, gibi oyna. Andrew, kendi yarında skoru üç ya da altında tut, ben de sana dolabına sığacak kadar alkol alayım."

Spiker her iki ilk beşi de sahaya çağırdı. Neil yarı saha çizgisindeki yerini aldı ve Kevin'a son bir bakış gönderdi. Bir mucize eseri Beckstein sahada Kevin'ın karŐısındaydı. Kevin onun bakışlarına başını sallayarak cevap verdi. Neil neredeyse zıplıyordu zil sesi duyulduğunda.

Bir süre için oyun eşit bir Şekilde gidip geldi. Birkaç arpıŐma, birkaç kıl payı kurtulma ve birkaç kaba sözden daha fazlası yaŐandı. Wymack onları Longhorns'un satıcıları konusunda uyarmakta haklıydı. Texas'ın ilk 11'e koyduğu kız hızlıydı ve

Kirli. O ve Dan neredeyse hiç durmadan birbirlerini itip kakıyorlardı. Top sahanın diğer tarafındayken bile sopalarını birbirine vurarak sürekli kontrol ediyorlardı. Dan nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi? Neil bilmiyordu ama on dakika kadar dayandı.

Top bir sonraki sefer bayilere doğru gittiğinde, Dan eğildi, vücudunu hedefinin altına soktu ve kızı ters çevirdi. ayaklarını. Yaralanmaya hakaret eklemek için, düşen kıza eldivenli bir el uzatarak ayağa kalkmasını sağladı. Bir saniye sonra birbirlerinin yzlerindeydiler.

parmaklarını sokarak ve sert bir ses tonuyla. Hakemler, muhtemelen Dan'e kart göstermek için sahanın yarısını geçerek yanlarına geldiler. Diğer satıcı Dan'in ağzına yumruk atmadan önce tehlikeli bir vücut kontrolü yaptı. Dan ellerini havaya kaldırdı ve karşılık vermeyi reddetti. İstediğini elde etmesinin bir anlamı yoktu. Her iki satıcı da sarı kartlar ve hakemler oyunu tarafsız bir pozisyondan yeniden başlattı.

Bu neredeyse dövüş kırılma noktasıydı ve ilk yarının geri kalanı acımasızdı. Zil yarım kez çaldığında Neil'in her yeri ağrıyordu ama vücudunun ne kadar acıdığını umursamıyordu. Andrew Wymack ne istediye yaptı ve sadece iki gol yedi. Öte yandan Tilkiler çoktan dört gol bulmuştu. Neil devre arası için takım arkadaşlarını saha dışına kadar takip etti, Wymack'in gazetecileri rahatça kovduğu yerden geçti ve soyunma odasında ayak parmaklarındaki his geri geldi. Abby onu hızlı bir Neil'in nefesi kesilmişti ve onu el sallayarak uğurlayamadı.

Longhorns ikinci yarıda her şeyini ortaya koydu ve iki oyuncu kırmızı kart görürken beş oyuncu da sarı kart gördü. El altından oyun tarzları Tilkileri yıprattı ama Tilkiler karşılık vermekten daha iyisini biliyordu. Bir sarı kart onları oyundan attırmazdı ama üst üste iki sarı kart onları maçtan attırırdı.

yedek. Ellerinden geldiğince soğukkanlılıklarını korudular, kendi sayısız ihlallerine karşı dikkatli bir çizgi izlediler ve penaltı atışlarından toplayabildikleri kadar çok puan topladılar. Sonunda buna değdi, çünkü final skoru yediye altı Foxes'un lehineydi.

Tilkiler sahayı terk ettiğinde, Renee Riko'ya doğru yöneldi. Kavga çıkaracak türden biri değildi, bu yüzden Neil durup arkasından baktı. Renee'nin uzattığı eli Riko tutmadı ama Jean tuttu. El sıkışma biraz fazla uzun sürmüştü ama Neil hangisinin daha yavaş bırakacağını bilmiyordu.

Neil, Jean'in sonbahar ziyafetinde Renee'ye verdiği tuhaf tepkiyi, uzun uzun bakışını ve rahatsız edici tanışma faslını düşündü. Bu, Jean'in

Geçen hafta Reddin'deki mesajlarını gözden geçirirken aradığı anı.

Jean, Riko ve Tetsuji'nin zalimliğini kabul etmişti.

Çünkü Kuzgunlar dışında kimsesi yoktu. Uğruna yaşayacak başka bir şeyi ve savaştacak bir nedeni olmadığı için başını öne eğdi ve hayatta kalmaya odaklandı. Renee gözüne çarpan ilk parlak şeydi.

"Onunla ilgileniyor," dedi Neil, tam olarak bir soru değildi.

Kevin da onları izliyordu. "Fark etmez. İşe yaramayacak."

Renee geçen sonbahar Neil'a Kuzgunların çıkmasına izin verilmediğini söylemişti.

Tetsuji takımının dikkatinin oyundan dağılmasını istemiyordu. Renee biliyordu ki

Ama yine de oradaydı. Neil onun niyetini fazla düşünüyör olabilirdi ama bulabilecekleri her açıdan faydalanmaya hazırđı.

"Belki de değil," dedi Neil, "ama bu bize avantaj sağlayabilir. Numarasını hâlâ biliyor musun? Ona ver ve finallere kadar neler yapabileceğine bir bak."

Dan ve Kevin gazetecilerle ilgilenmek için önceden anlaşmışlardı. Maç sonrası. Neil onları yalnız bırakıp sevinçten havalara uçan takım arkadaşlarını soyunma odasına kadar takip etmekten mutluydu ama fazla uzağa gidemedi. O Bir muhabir arkasından bağırmadan önce muhtemelen kürsüden sekiz adım uzaklaşmıştır.

"Neil, mahkeme için işaretlendiğın doğru mu?"

Yapılacak en akıllıca şey yoluna devam etmek ve öfkeli kalabalığın sesini duymamış gibi davranmaktı ama Neil durdu. Dümdüz önüne baktı, yapabileceği her şeyi düşündü ve buna cevap vermemeliydi. Sonunda geri döndü. Riko'nun varlığı Andrew'un Kevin'e yakın durduğu anlamına geliyordu ama Andrew'un gözleri böyle cesur bir sorudan sonra Neil'deydi. Neil sessiz bir soruyla başını eğdi ve Andrew ona istediğini yapmasını işaret etti.

Neil kaskının kayışlarını çözdü ve muhabir üçlüsüne doğru yöneldi. Andrew yanından geçerken Neil'in kaskını aldı ve Renee de soyunma odasına yönelirken kaskı Andrew'den aldı. Neil eldivenlerini bir kolunun altına sıkıştırdı ve Kevin'in yanında durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Bir şey mi dediniz?"

"Söylentilere göre mükemmel mahkemeye davet edilmişsiniz." Muhabir ona bir mikrofon uzattı, gözleri Neil'in elmacık kemiğine ter ve bantla yapıştırılmış bandajdaydı. "Sizce Bu konuda yorum yapar mısın?"

İlk kez biri Riko ve Kevin'in dövmelerini sorduğunda, Riko lafı dolandırmadı. Oyundaki en iyi forvet olduğunu söylüyor ve bunu herkesin bilmesini istiyordu. Hikaye Jean yüzünde "3" ile ilk kez kamuoyunun karşısına çıktığında biraz değiştı. Riko sözde geleceğın ABD'sini seçiyordu. Milli Takım. Bunu "mükemmel saha" olarak adlandırdı ve her ne kadar gayri resmi ve inanılmaz derecede kibirli olsa da, yeteneği ve yetiştirilme tarzı bu fikre biraz inandırıcılık kazandırdı.

"Oh," dedi Neil. "Bunu mu kastediyorsun?"

Yüzündeki bandajı sıyırdı ve muhabirlerin dövmesine iyice bakmasına izin verdi. Muhabirlerden biri ona ters ters baktı. Kameraman yakın çekim yapmak istedi ve Neil daha iyi görebilmek için itaatkâr bir şekilde yüzünü eğdi. Yine gülümsüyordu ve bu kez bunu saklamaya çalışmıyordu. Muhabirler ya çok aptaldı ya da bir haber için çok hevesliydi. Bu ifadedeki tehdit. Kevin o kadar da kör değildi ve gergin bir Fransızca ile nefesinin altından tısladı.

"Onu zorlama."

Kevin'in hayatını söndürme dürtüsü geçici kadar şiddetliydi de. Neil zamanını Kevin'a bakarak harcamadı, gazetecilere hitap etti. "Gerçekten etkileyici, değil mi? Sanırım bu ilk Riko'nun tek zaman. Hata yaptığında bunu kabul edemeyecek kadar kalın kafalı görünüyordu."

Bir muhabir "Sizi işaretleyerek hata yaptığınızı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Numarayı hak etmediğinizi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu bir diğeri.

Aynı anda.

Neil yanlış anlaşılmalara şaşırılmış gibi yaptı. "Bizi hak ettiğini düşünmüyorum," dedi ve Kevin ile kendi arasında bir işaret yaptı, "ama bu ne burada ne de orada."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakın, dürüst olacağım," dedi Neil. "Riko'nun iyi olduğunu biliyorum."

Herkesin vardır. Amcasının adı onu hayatta oldukça ileriye taşıdı ve Kuzgunlar'ın etkileyici bir sicili var. Ama Riko'ya bir insan olarak saygı duymak zor. Aralık ayına kadar, onun kendi ihtişamı için yanıp tutuşan benmerkezci bir manyak olduğunu düşünmüştüm.

başkasındaki potansiyeli. Tabii ki benim hiçbir şey bilmeyen, fikir sahibi olmaya hakkı olmayan biri olduğumu varsayıyordu.

"Bu Noel'de yarı yolda buluşmaya çalıştık," dedi Neil. "Riko tatil boyunca Kuzgunlarla antrenman yapmam için beni davet etti. iki takım arasındaki farkı görebildik. İşte elimizde kalan bu." Neil elmacık kemiğindeki dövmeyle işaret etti. "O

Benim hakkımda yanıldığını kabul etti ve ben de onun beklentilerini karşılayacağıma söz verdim. Asla arkadaş olamayacağız ve kesinlikle birbirimizden hoşlanmayacağız, ancak birbirimizin etrafında çalışmamız gerektiği sürece çalışacağız."

"Edgar Allan'a transfer olabileceğinize dair bir söylenti vardı."

"Ben bu konudan bahsedildi," dedi Neil, "ama ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Kuzgunlarla oynarsam asla olmam gereken yere gelemeyeceğim. Ayrıca, onlara iki yıl boyunca zar zor tahammül edebildim. Haftalarca. Dört yıl boyunca onlarla oynamayı hayal bile edemiyorum. Korkunç insanlar.

"Ama biliyor musunuz?" Neil, muhabirler konuşmadan önce cevap ver. "Bu çok . Dürüst olacağımı söylemiştim ama bu biraz fazla şeffaf oldu. Onun yerine şunu söyleyelim: Kuzgunlara Bu baharda rövanşları var, bu yüzden onları finale kadar destekleyeceğim. Eğer Riko onlarla orada karşılaşabileceğimizi düşünmeseydi, beni işaretlemeyiz ya da bu akşamki maçımızı izlemek için ülkenin öbür ucuna uçmazdı. Bir şansımız olduğunu biliyor. Sadece henüz bir şansımız olduğunu anlamadı. bir dahaki karşılaşmamızda kazanacak. Gözünüz üzerimizde olsun, olur mu? Heyecan verici bir yıl olacak.

Ona sorular sormaya başladıklarında "İyi geceler," dedi. Arkasından seslendiklerini duymamış gibi arkasını döndü ve soyunma odasına yöneldi.

Dan'ın sevinçli kahkahası onu takip ettiğini gösteriyordu ama Andrew ve Kevin'in de onunla birlikte olup olmadığına bakmadı.

Dolap

Oda kapısı arkalarından çarparak kapandı ve kalabalıktan gelen seslerin çoğunu bastırdı.

Şikayet. Neil'in öfkesi tekrar alevlendi ve bu sefer geri boğdu. Döndü ve Kevin'i kapıya doğru olabildiğince sert bir şekilde itti. Kevin ona bir adım kadar yaklaşmıştı ve bir kavgada Neil'i kolayca alt edebilirdi ama kendini savunamayacak kadar ürkmüştü.

Dan

Neil'e bakakaldı. Kevin'e vurduğu için Matt'e saldıran Andrew, düzgün bir adım atarak yoldan çekildi. Gkisi de müdahale etmeyecekti, bu yüzden Neil Kevin lehine onları görmezden geldi.

Neil hızlı ve öfkeli bir Fransızca ile "Yeter," dedi. "Bir daha sakın beni sansürlemeye kalkma. Bu işi nasıl bitireceğimi onun dikte etmesine izin vermeyeceğim."

"Onu hepimizin başına bela edeceksin," diye karşılık verdi Kevin. "Düşünmüyorsun."

"Sen de düşünmüyorsun. Artık ondan korkamazsın." "Bu, açıp kapayabileceğiniz bir düğme değildir. Hepiniz biliyorsunuz ki

Bu." Kevin sonunda Neil'i üzerinden itti ama Neil'i geçmeye çalışmadı. "Sen onunla birlikte büyümedin. Beni yargılayamazsın."

"Seni yargılamıyorum. Sana söylüyorum, kendini zamanı geldi de geçiyor bile. Eğer hala onun evcil hayvanıysan, tüm bunların ne anlamı var?

Günün sonunda? Eğer bize gerçekten inansaydınız -eğer kendinize gerçekten inansaydınız- geri adım atardınız."

"Anlamıyorsun."

"Bilmiyorum," dedi Neil hararetle. "Senin bir çıkış yolun var. Bir geleceğin var. Peki neden bunu kabul etmiyorsun? Neden almaktan bu kadar korkuyorsun?"

Tıpkı bu şekilde öfkesi çatlıyor, erken gelen kederin ve aşırı ihtiyacın ağırlığından parçalanıyordu. Kevin'ın Neil'in sözlerindeki o boğuk tonu duyunca yüzündeki ifade sinirlilikten niyete dönüştü. Neil öfkesine hakim olmakta zorlandı ve devam etti.

"Moriyamaları ilk öğrendiğimde, senin bir şansın olduğunu düşündüğüm için kaldım. Birimiz başarmak zorundaydı ve ben sen olmasını istedim. Ama sen hâlâ yüzündeki o sayıya inanıyorsun. En iyi ikinci olmanın nesi bu kadar önemli?"

Kevin Andrew'a baktı, Andrew bu tartışmanın hiçbirini takip edemiyordu. Bunun bir yardım teklifi olmadığı ortaya çıktı, çünkü Kevin, "Andrew'u Kuzgunlar'a imzalamaya çalıştığımızda, o da aynı şeyi söyledi

Şey. Onun ilgisini çekmediğimi söyledi çünkü kariyerimi ikinci geliyor. Bunu istemiyorum ama ben senin gibi değilim." Kevin'in Neil'e attığı bakışta hayal kırıklığı vardı ama içindeki öfke her şeyden çok kendine yönelikti. "Ben her zaman Riko'nun oldum. Bir Moriyama'ya karşı geldiğinizde neler olacağını herkesten iyi bilirim."

"Biliyorsun," diye kabul etti Neil. "Ama zaten her şeyini aldılar. Kaybedecek başka neyin var ki?"

Kevin cevap vermedi. Neil ona bir dakika verdikten sonra arkasını döndü.

Wymack koridorun sonunda kollarını kavuşturmuş, dudaklarından yanmayan bir sigara sarkıtmış bekliyordu. Neil ona doğru yönelirken kaşlarını çatı.

"Hatırlar mısınız bilmem ama biz kazandık," dedi Wymack. "İyi havayı bozmaya çalışmanızın özel bir nedeni var mı?"

Neil olabildiğince sakin bir şekilde, "Sadece fikir ayrılıkları," dedi. Soyunma odasının kapısında yarı yolda duraksadı ve Wymack'e baktı. "Basın için de şimdiden özür dilerim. Kendimi savunmam gerekirse, bunu onlar başlattı."

"İsa yaşıyor," dedi Wymack. "Bu sefer ne yaptın?"

Dan, "Riko'ya birinci sınıf bir dangalak dedi," dedi. "Çok fazla kelimeyle değil ama sanırım mesajı aldılar."

Wymack başparmağını şakağına gömdü. "Bu işi kabul ettiğimde tehlike tazminatı istemeliydim. Dışarı, dışarı, . Birkaç kadeh içmeden senin tavır probleminle . Bu geri kalanınız için de geçerli. Gözümün önünden kaybolun ve temizlenin. Yirmi dakika içinde eşyalarınızla birlikte minibüse binmezseniz sizi burada bırakırım. Ve hey," dedi onlar dağılmadan önce. "İyi iş bu gece."

Sadece yirmi dakikaları olduğunu söylemişti ama Neil bunun on dakikasını duşta harcadı. Suyu çok sıcak açtı ve derisini haşlamasını umursamadı. Parmak uçlarıyla fayans duvarlara adını yazdı, elleri uyuşana kadar tekrar tekrar.

ALTINCI BÖLÜM

Kuzgunlar Neil'in hakaretlerini kaba bir zarafetle karşıladı. Onların tek

Konuyla ilgili resmi yorum, geveze bir amatörün kendileri hakkında ne söyleyeceğinin umurlarında olmadığı yönündeydi. Neil biraz Burada durup Aralık ayındaki berbat performansı ile alay etmemelerine şaşırdı. Güney Carolina'ya döndüğünde onu otobüsün altına atamayacaklarını geç de olsa fark etti.

Riko'nun numarası yüzünde. Bu, Riko'nun onun değeri hakkındaki tahminlerini zayıflatacaktı. Neil yatağa biraz kendini beğenmiş bir halde gitti.

Taraftarlar daha az hoşgörülüydü ve misillemeleri Cumartesi gün doğmadan başladı. Kapıya vurulunca Neil irkilerek uyandı. O da Önce saate, sonra loş pencereye baktı ve elini yorgun gözlerine götürdü. Çarpma sesi kesildi, ama birkaç saniye sonra Matt'in telefonu çalmaya başladı. Matt yuvarlandı ve körlemesine elini telefonuna doğru uzattı. Çarpıntı yeniden başlayınca Neil bacıklarını yatağın kenarından sarkıttı ve merdivenden aşağı indi.

Koridordaki sesler kapıdan içeri girecek kadar yüksekti, boğuk ama öfkeliydi. Neil hiçbirini tanı mıyordu ama kapıyı çekip açtığı anda "polisler" kelimesini kesinlikle duydu. Neil Neler olduğunu sormak için ağzını açtı ama Dan kapı aralığından sığar sığmaz yanından geçip gitti. Neil onun yatak odasına yönelmesini izledi, sonra da koridora doğru eğildi. Kapılar aşağıya kadar açıktı ama sadece birkaç atlet birbirlerine laf atmak için etrafta kalmıştı. Geri kalanlar hayatları buna bağlıymış gibi merdiven boşluğuna yöneldi.

Neil kapıyı kapattı ve Dan'in peşinden gitti. Matt'i sarsarak uyandırmıştı ve Neil içeri girdiğinde konuşuyordu: "-Arabaları dağıtmış."

Matt bir çırpıda yataktan kalkıp ayağa fırladı. Neil Yastığının altından anahtarlarını alacak kadar kendini merdivenden yukarı kaldırdı. Matt pijamasının üzerine bir ceket geçirecek ve ayakkabılarını giyecek kadar yavaşladı. Ceketini tokatladı. anahtarları şingirdayana kadar ceplerini karıştırdı. Neil ayakkabılarını bulduğunda Matt çoktan gitmiş, Dan de gelmişti. Neil kapıyı kilitledi.

kapıdan çıktı ve arkalarından koşarak merdiven boşluğuna yetişti. Matt son kattan atladı ve arka kapıyı çarparak açtı.

Neil hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: görüntü mü, koku mu? Çiğ et, kırık yumurta ve taşlardan oluşan bir tabaka park alanını kaplamıştı.

sporcuların arabalarına yapıştı. Bazı arabalar birkaç ezik ve çizikle idare ederken, diğerlerinin camlarında çatlaklar ve delikler vardı.

ön camlar. Öfkeli sporcular otoparka üşüştü; yarısı telefonlarıyla konuşurken, diğerleri araçlarının durumuna öfkeleniyordu.

Birisi bir kova alacak kadar uzun süredir içerideydi ve kaputundaki etleri kararlılıkla temizliyordu. Ekip arabaları ve kampüs güvenliği olay yerindeydi, bir düzine memur ifade ve fotoğraf alıyordu.

Neil, Matt'in kamyonetini gördüğünde bunun kendi hatası olmadığını düşündü. Birisi onu mahvetmek için fazladan zaman harcamış. Her

Kabinin camları kırılmış, geriye sadece çerçevelerin etrafında parıldayan cam parçaları kalmıştı. Lastikler vahşi kesikler yüzünden uzun süre sönmüştü. İsyancılar camlara hangi aletle vurmuşlarsa çerçevede yeni göçükler oluşmuştu. Allison'ın arabası

Matt'inkinden iki sıra aşağıda aynı üzgün şekil. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bir gülümseme ile sandığın yanında duruyordu. Taşlı bir maske. Onların yaklaştığını görünce başını kaldırdı, Matt'in boş bakışlarını kamyonetine kadar takip etti ve Neil'e sert bir bakış fırlattı.

Matt boğuk bir sesle, "Lanet olsun," dedi. Kamyonetine uzandı ama pisliğe dokunmak istemediği için kısa kesti. "Onları nasıl kimse duymadı?"

"Pencereleri en sona saklamışlar," dedi Allison. Sıranın karşısında duran adamları işaret etmek için çenesini salladı. "Paris camların kırıldığını duyunca polisi aramış ama polise ulaşamamış. Yüzleri görecektense kadar hızlı inmişler. Sadece bir sürü arabanın buradan çıktığını söyledi. En az dört, belki beş."

"Ah, Tanrım." Matt kamyonetine bir kez daha uzandı, sonra ellerini saçlarında gezdirmekle yetindi. Dan kendini onun sırtına yasladı ve kollarını ona doladı. Matt onun bileklerini sıkıca tuttu. "Bunu gerçekten tekrar yapacak mıyız?"

"Özür dilerim," dedi Neil.

Allison onu küçümseyerek dudağını büktü. "Kapa çeneni. Hayır, değilsin. Değilsin," diye ısrar etti Neil tartışmak için ağzını açtığı anda. Bu bir suçlamadan çok bir emir gibi gelmişti, bu yüzden Neil

isteksizce yatıştı. "Her sabah seni kimin boyaması gerektiğini unuttun mu? Tüm bunlardan sonra dün seni ezmelerine izin verseydin," parmaklarını kendi yüzünde gezdirdi, "senden nefret ederdim."

"Onlara gerçeği söyledin," dedi Dan. "Beğenmemeleri senin suçun değil."

Neil, "Bu dövüşün sana geri dönmesini istemiyorum," dedi.

"Bunun için artık çok geç. Ama her neyse," dedi Allison. O bir ama Neil arabasını tekrar gözden geçirdiğinde onun her gergin çizgisindeki öfkeyi hâlâ görebiliyordu. "Oyuncağımı kırmak mı istiyorlar?"

Ne olmuş yani? Bir tane daha alırım. Belki iki tane alırım. Bunun bana zarar vereceğini düşünüyorlarsa siktirsinler."

Matt alçak sesle ama ısrarla, "Hey," dedi.

Neil, çenesinin arka kapıya doğru belli belirsiz sallanışını takip etti. Görünüşe göre Andrew'a haberi vermek Renee'nin işiydi, çünkü Renee şimdi Andrew'u arka merdivenlerden aşağı, kaosun içine doğru götürüyordu. Andrew'un arabası park yerinde daha geride ve birkaç sıra ötedeydi ama Andrew Renee'yi takip ederek önce üst sınıfların yanına gitti. Andrew hasarı incelemek için Neil'in yanında durdu. Neil de onun yüzünü inceledi ama görececek bir şey yoktu. Andrew diğer her şeyden olduğu gibi bundan da etkilenmemiş görünüyordu.

Renee bir kolunu Allison'ınkine doladı ve elini kısa bir süre sıktı. "Özür dilerim."

"Koçu arayan oldu mu?" Neil sordu.

"Bizi aradı," dedi Dan. "Polisler tüm antrenörlere haber veriyor ve bizi yakalamalarına yardımcı olmaları için onları buraya getiriyorlar. Burada olmalı her an."

Andrew mırıldandı ve döndü. Allison, Renee'yi Andrew için terk etmek üzere sessizce dürttü ama Renee şöyle bir baktı omzunun üzerinden Neil'e baktı. Neil başıyla onayladı ve Andrew'un peşinden gitti. Sadece birkaç dakikadır buradaydı ama park yerindeki kalabalık

Bu süre içinde lot üç katına çıkmıştı. Allison'ın alaycı desteğine rağmen Neil kimsenin yüzüne bakamıyordu. Bu atletler

Kuzgunların nefretini kazanacak hiçbir şey yapmadı. Onlar, Neil çenesini tutamadığı için acı çeken ikincil zararlardı.

Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tilkileri önemsemek Beklenmedik ama uzun süre maruz kalındığı için kolayca açıklanabilecek bir durumdu. Bu yabancıların talihsizlikleri yüzünden kendini suçlu hissetmek yeni ve rahatsız ediciydi. Her sert ses Neil'in sinirlerine bıçak gibi saplanıyordu ve bundan nefret ediyordu. Şans eseri -ya da değil- Andrew'un arabasına ulaştılar ve Neil bir dakikalığına diğer herkesi düşünmeyi bırakabildi. Neil başını kaldırıp asfalta baktı.

Andrew durdu ve ağzı sessiz bir inançsızlıkla açıldı.

Kuzgunlar'ın taraftarları Andrew'un lastikleri ve ve basit çiziklerle yetinmemişler. Tüm çerçeveye balyozla vurmuşlar gibi görünüyordu.

tüm araç boyunca derin kraterler. Parçalanmış kaputtan geriye kalanlar üzerindeki kırmızı spreyci boya "Hain" diye bağıyordu. Ön koltuklar parçalanmıştı, arka koltuklar da öyle, insanlar olmayan camlardan bıçaklarını uzatabildikleri kadar içeri girmişlerdi. Birisi arka koltuktaki komposto torbalarını patlatmıştı; yemek artıklarından Kahve filtreleri ve tavuk kemikleri minderlerin üzerine bir ayak derinliğinde yığılmıştı. Kokulu dağın tepesinde ölü bir tilki vardı.

Acı dolu bir feryat Neil'i şoktan çıkardı. Hızlı bir şekilde Soluna baktığında Nicky'nin Aaron ve Kevin ile geldiğini gördü. Nicky arabanın perişan halini gördüğünde yıkılmış görünüyordu; Aaron enayi yumruğu yemiş gibiydi. Kevin kokuyu engellemek için eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı ama yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Neil'in dikkatini fark etmesi sadece bir anını aldı ve Neil'e gönderdiği bakış "Seni uyarmıştım" diye bağırdı. Neil dişlerini sıktı ve bakışlarını kaçırdı.

Nicky tökezleyerek arabanın yanına gitti ve kararsız ellerini biçimsiz kaputa bastırdı. "Hayır, hayır, hayır," dedi acıyla. "Ne yaptılar sana ne yaptı, bebeğim? O ölü bir hayvan mı? Tanrım, Aaron, arabamızda ölü bir hayvan var. Hasta olacağım."

Aaron yaklaştı ve içeri bakmak için eğildi. Kendisini bekleyen manzara karşısında küfretti ve hemen geri çekildi. Arabayı bir kez daha gözden geçirirken burnunu dirseğinin kıvrımına sakladı, sonra Neil'e ters ters baktı. Neil, Aaron'dan önce başına gelecekleri biliyordu. konuşmak için kolunu indirdi.

"Ağzını açmak , değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Neil. "Bana saldıracağını düşünmüştüm. Senin bu işe bulaşacağını düşünmemiştim."

"Doğru," dedi Aaron küçümseyerek. "Seth tek seferlik bir şeydi o zaman?"

Neil öyle bir irkildi ki bir adım geri çekildi. Tartışmak için ağzını açtı ama böyle bir suçlamaya karşı kendini savunamazdı.

Buna gerek olmadığı ortaya çıktı. O fark etmemişti Üst sınıflar onları kontrol etmek için yanlarına gelmişti ama Allison Neil'i bir çırpıda geçti ve Aaron'a neredeyse onu yere düşürecek kadar sert bir ters vuruş yaptı. Bir yumruk daha atabilirdi ama Andrew şimşek gibi hareket etti. Bileğinden yakalayıp kolunu arkaya doğru kaldırdı ve şiddetli bir dönüşle onu yere çarptı.

Dizlerini. Kadın düşerken diğer eli yukarı kalktı ve kadının ensesini kavradı. Yere düştüğünde başını aşağı doğru itti ve tekrar ayağa kalktı. Allison bir şeyler söylemeye çalıştı ama adamın sert tutuşu altında sadece boğulacak gibi oldu.

Renee de neredeyse onun kadar hızlıydı; belki de Allison'ın Aaron'a doğru gittiğini fark ettiğinde hareket etmeye başlamıştı. Andrew'u yakalamak için zaman kaybetmedi ama kendini Allison'ın yere düşmüş halinin üzerine attı. Kollarını Allison'a doladı, rahatlatmak ve destek olmak ya da kıpırdamaması için sert bir uyarı yapmak için ve Andrew'un boş yüzüne baktı.

Arkalarında bir yerde biri, kısa ama şiddetli itiş kakışı fark ettiğinde "Hop, ," sesleniyordu ama Neil daha çok Renee'nin sessiz ama ısrarlı sesinin farkındaydı,

"Andrew, ben Allison. Tamam mı? Sadece Allison."

Andrew, "Benim olana elini sürdüğünde 'sadece' kimse değildir," dedi. "Bırak beni."

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedi Renee. "Bana onları korumamı söyledin." "Başarısız oldun," dedi Andrew. "Daha hızlı olmalıydın."

Matt öfkeden çok korkuya benzeyen bir hiddetle, "Lanet olsun, Andrew," dedi. Matt olduğu yerde kalmak için can atıyor gibiydi. Neil ise Kendini kontrol edebildiği için memnundu; Matt Şimdi ona meydan okusa Andrew'un ne yapacağı belli olmazdı.

Dan, Matt'in yanında bembeyaz kesilmiş ve donmuş bir halde duruyordu, gözlerini Allison'a dikmişti. Nicky, Andrew'un peşinden gitmekten çok korkuyordu, o yüzden yavaşça

dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini asfaltın üzerinde kaydırđı. Parmaklarını Allison'ınkilere doladı ve elini sıkıca kavradı. Neil önce taş gibi hareketsiz duran Kevin'a, sonra da Aaron'a baktı. Aaron'ın yüz ifadesi ; Allison'a duyduğu öfke ve kardeşinin yapabileceklerinden duyduğu korkunun ağır bir karışımıydı. Neil onun hangi tarafta yer aldığını bilmiyordu ama Neil müdahale etmesi için ona güvenemezdi.

"Andrew," dedi Renee. "Onu bana geri ver."

Artık çok fazla dikkat çekiyorlardı. Birazdan biri Tilkilerin yapamayacağı bir şeyi yapacak ve Andrew bu tehdide olabilecek en kötü şekilde tepki verecekti. Neil Bunu doğru yapmak için belki on saniyem vardı ve nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başla. Andrew Allison'a zarar vermekten endişe etmiyordu, bu yüzden Neil onun daha iyi doğasına hitap edemezdi. Andrew en son birini öldürmeye bir nefes kadar yaklaştığında Neil, Kevin'i Dikkat dağıtma. Bu sefer işe yaramayacaktı ama belki de-Neil tereddüt etti, sonra ikinci kez düşünmekten vazgeçti.

"Bu kadar yeter," dedi Almanca. Andrew'u yakalayacak kadar yaklaşmıştı ama Andrew onu, kendisine dokunulmasından hoşlanmadığı konusunda uyarmıştı. dokundu. Bunun yerine elini Renee'nin başının üzerine uzattı ve Andrew'un ona kapüşonlu bir bakış fırlatmasını bekledi. Andrew'un bakışlarından tatmin olmuştu.

Neil tekrar, "Bu kadar yeter Andrew," dedi. "Buna sen karar veremezsin."

Neil, "Eğer ona zarar vererseniz, bizi diskalifiye edersiniz," dedi. "ERC sekiz kişiyle oynamamıza izin vermiyor."

"Tek fikirliliğin her zamanki gibi mide bulandırıcı."

"Söz vermiştin," diye ısrar etti Neil, gerçeği neredeyse kırıla kadar eğip bükerek. "Onları dizlerinden kesmeyi bırakacağını . En azından finallerde Kuzgunları yok edene kadar işbirliği yapacağını söylemiştin.

Bana yalan mı söylüyordun?"

"Bunun için söz vermedim," dedi Andrew.

"Bu yıl arkamı kollayacağına söz vermiştin," dedi Neil, "ben de sana nereye gittiğimi söyledim. Bu noktada istesen de de her şey aynı. Yani arkamı kolluyor musun, kollamıyor ? Andrew," diye ısrar etti Neil, Andrew yeterince hızlı cevap vermeyince. "Bana bak."

Andrew'un ağzı şiddetli bir şekilde seğirdi, zorla bastırıldığı bir yüz buruşturması oldu ve sonunda başını kaldırıp baktı. Bakışlarındaki

karanlık neredeyse

Neil'in nefesini . hemen ardından bir zafer şimşegi çaktı. Andrew Easthaven'dan döneli neredeyse iki yıl olmuştu.

ve bu, o boş maskenin ardında gerçek bir şeyler olduğuna dair ilk işaretti. Neil gerçek Andrew'u daha güvenli koşullar altında görmeyi tercih ederdi ama ona ulaşılabilirliğini bilmek umutsuz bir rahatlamaydı.

"Siktir ," dedi Andrew.

Andrew'un sesindeki öfke Neil'in kollarındaki tüm tüyleri diken etmişti. Neil Andrew'un bakışlarını tuttu, sessizce öfkenin kırılmasına cesaret ediyordu

Allison yerine ona karşı.

"Var , yok musun?" Neil tekrar sordu.

"Ben de ona bir söz verdim," dedi Andrew. "Seninkini tutmak için onunkini bozmayacağım."

Neil anlamamıştı ama Aaron sonunda irkilerek bir taraf seçiyordu. "Andrew, bu-" Aaron duraksadı ve Neil, Aaron'ın yüz ifadesini görmek için Andrew'dan başını çevirmeye cesaret edebilmeyi diledi. Aaron'ın sesindeki tüm öfke izleri silinmişti; sesi neredeyse kaybolmuş gibiydi. Andrew ona bakmadı ama başını Aaron'a doğru hafifçe eğmesi onu dinlediğini gösteriyordu. "Hayır, Andrew. Hayır. Her şey yolunda. Ben iyiyim. Doğru. Acımadı bile."

Neil bunu daha sonra sormak üzere dosyaladı. Cevabın ne zaten bildiğinden korkuyordu. Yanıldığını umuyordu çünkü Aaron'ın gerçekten o kadar aptal olduğunu öğrenirse muhtemelen onu boğarak öldürecekti.

Andrew sonsuz bir daha Neil'e baktı, sonra Allison'ı ölümüne kavrayışını gevşetti ve onun nefes nefese yere yığılmasına izin verdi. Asfalt. Acil tehdit ortadan kalkınca Neil, Dan ya da Matt'in intikam almasını bekledi. Her ihtimale karşı onları uyarmak için elini onlara doğru uzattı. Kendisini gerçekten geçmek istiyorlarsa onları durduramazdı ama neyse ki sessiz emrine itaat ederek oldukları yerde kaldılar.

Renee ayaklarının dibinde Allison'ın saçlarına boğuk güvenceler gömdü. Allison'ın cevabı anlaşılamayacak kadar kısıktı ama Renee onun ayağa kalkmasına yardım etti. Renee onu geri çevirdi ve Dan ile Matt'in yanına götürdü. Onu kollarına almakta gecikmediler ve aralarında tuttular. Renee biraz geride durdu, sessiz ama fiziksel bir

üst sınıflar ve Andrew arasında barikat kurdu. Neil bir risk aldı Aaron'a baktı. Aaron, Andrew'a onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Dan, Allison'ın iyi olduğundan emin olduğunda, Andrew'a öyle bir bakış attı ki Andrew'un derisi kemiklerinden ayrılacaktı. "Seni pislik. Sen onu ciddi şekilde yaralayabilirdi!"

"Şaşırmış gibi davranmaya hakkınız yok," dedi Andrew. Gözlerindeki öfke gitmiş, ifadesi eski ölü haline dönmüştü. kaymış ve omuzları gevşemişti. Sesi yine sıkılmış gibiydi, sanki bunların hiçbirisi olmamış ya da önemli değilmiş gibi. "Son birkaç hafta içinde ikinci kez biriniz kendini unuttu. Dersini ilk seferinde . Gücenmeye hakkın yok elimi zorladığında." "Bu değil-"

Gür bir ses Dan'in sözünü kesti. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Neil'in kalbi neredeyse göğüs kafesinde bir delik açacaktı. O Andrew'a o kadar odaklanmıştı ki Wymack'ın yaklaştığını duymamıştı. Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ama Wymack'ın yüzündeki öfkeden hızla uzaklaşmak zorunda kaldı. Wymack ekibine ters ters baktı ve toparlanmalarını bekledi. Sesini yeniden bulan ilk kişi Dan oldu.

"Hiçbir şey," dedi, hararetli ve açık bir yalanla. "Sadece canavarları işe alma kararımızı her savunduğumuzda yeniden düşünüyoruz."

"Hey," dedi Nicky, alınganlık gösteremeyecek kadar rahatsızdı. Dan ona ters ters bakınca yüzünü buruşturdu ama devam etti: "Andrew aşırı tepki göstermiş olabilir ama haklı. Olayı o başlattı."

"Bunu haklı çıkarmaya çalışma bile," dedi Matt. "Bir yumruğa kırık bir boyunla karşılık veremezsin."

Andrew, "Geldiğin yerde öyle olmayabilir," dedi.

"Gerçek dünya mı?" Matt ağır bir alaycılıkla, "Gerçek dünya mı?" dedi.

"Yapma," dedi Andrew, Neil'in bir an bile inanmadığı bir sakinlikle. İkincisi. Andrew parmağını iki kez dudaklarına götürerek Matt'i sessiz olması için uyardı ve onu iğare etti. "Senin gibi ayrıcalıklı bir çocuk gerçek dünyayı hiç görmedi. Anlıyormuşsun gibi konuşma."

Wymack, "Yeter," dedi ve parmaklarını üst sınıflara doğru şıklattı. "Nereye park ettiniz?" Dan eliyle onu işaret etti

omuz, yüksek sesle cevap veremeyecek kadar kızgın. Wymack işaret etti. "Gidin arabalarınızla bekleyin. Ben iki saniye içinde orada olacağım. Git dedim." O kadar bekledi

Sıralarına geri dönmek için arabaların arasına sıkışmışlardı, sonra taş gibi bakışlarını Andrew'un çevirdi. Bakışları en son Neil'in üzerindeydi. "Kimse soruma cevap vermedi. Neler oluyor lan?"

Üst sınıflar Wymack'e her şeyi anlatacakken yalan söylemenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Neil durumu olabildiğince kısa ve öz bir şekilde özetledi

olabilir. "Allison Aaron'a vurdu, Andrew da karşılık verdi."

Wymack gözlerini kapatıp burnunun kenarını sıktı. Belli ki onları terslememeye çalışıyordu, bir tartışmayı yeniden alevlendirmek istemiyordu.

korkunç bir durumdu ama elini bırakana kadar bir asır geçti.

"Andrew, bunun hakkında konuşacağız. Hayır, ben konuşacağım.

ve sen de dinleyeceksin. Bugün, ama şimdi değil. Bu kaosun geri kalanı çözüldükten sonra. Anladın mı?"

Wymack Andrew'a bunu onaylaması için bir dakika verdi ve sonra, "Seni duymadım," dedi.

"Sen konuşacaksın, ben dinleyeceğim," dedi Andrew ve Neil bile onun Wymack'in taleplerini kabul mü ettiğinden yoksa özetlediğinden mi emin değildi.

Wymack, "Onları kontrol etmeye gidiyorum," dedi. "Hemen geri döneceğim. Geri döndüğümde gerçek soruna ve gerçek düşmana odaklanacağız. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," dedi Nicky zayıf bir

sesle. "Evet, Koç," dedi Neil.

Wymack tepinerek uzaklaştı ve Andrew'un grubu sessizlik içinde onun dönüşünü bekledi. Neil, Andrew ve Aaron'a baktı. Andrew da Nicky gibi dikkatini tekrar parçalanmış arabaya vermişti. Aaron hâlâ Andrew'a sanki evrenin cevabı ulaşamayacağı bir yerdeymiş gibi bakıyordu. Kevin tüm kavga boyunca yoldan uzak durmuştu ama şimdi nihayet öne doğru ilerledi ve Andrew'un yanında yerini aldı.

Wymack bir süre ortadan kayboldu ama sonunda onlara geri döndü. Tilkiler'in mücadelesini askıya aldıklarını söylediğinde ciddiye. Andrew'un şiddeti hakkında tek kelime etmedi.

Allison'ın güvenliğini. Onun yerine Andrew'un arabasına uzun uzun baktı ve eline bir sigara tutuşturdu. Andrew yakar yakmaz elini beklenti içinde uzattı. Wymack tereddüt etmeden sigarayı uzattı ve yaktı. bir başkası.

"Eh," dedi Wymack, "en azından geçen yıl sigorta poliçenizi yükseltmişsiniz."

"Bu bize çok iyi geldi." Nicky ellerini ceplerine soktu ve arabanın eğilmiş tamponuna bastı. "Bu karmaşa düzeltilemez. Tüm iç mekanı söküp değiştirseler bile, tüylerim diken diken olmadan içine giremezdim. Ölü tilkiyi gördün mü, Koç? Arabamıza ölü bir hayvan koymuşlar. Ugh."

"Domuzlar," dedi Aaron.

Neil'in polisleri fark etmesi bir saniye sürmüştü. Andrew'un evinin sadece iki araba aşağısındaydılar. Neil onları görünce gerilmedi ama bu yakın bir şeydi. Belli etmeye çalışmadan bakışlarını başka yöne çevirdi ama manzara diğer yönde de pek iyi değildi.

"Kameralar da var," dedi.

Bir noktada polis park alanını kordon altına almış ve gelen otobüsler için bir kontrol noktası oluşturmuştu. İki basın minibüsü kuyruğun dışında durdurulmuş ve muhabirler bu kasvetli manzaranın fotoğraflarını çekiyordu.

Polisler birkaç dakika sonra onlara ulaştı. Biri yavaş bir tur attı, plaka numarasını not aldı ve muhtemelen büyük hasarın açıklamalarını yazdı. İkinci turunda kamerasını çıkardı ve Tilkileri bir el işaretiyle yolundan uzaklaştırdı.

Sabırsız eliyle iyi bir çekim yapabilsin diye. Diğer polis yorgun bir bakışla onları süzdü, kalemli not defterinin üzerinde duruyordu ve "Bu kimin arabası?" dedi.

Nicky elini kaldırarak, "Bizimki," dedi. "Andrew'un adına ama sigorta poliçesinde ben de varım. Biz kuzeniz. Nicky Hemmick ve Andrew Minyard, oda 317. Ruhsata ya da başka bir şeye ihtiyacınız olursa, nerede bulabileceğinizi söyleyebilirim, ama gerçekten uzanıp sizin için almamayı tercih ederim. Arabanın içine bakarsanız nedenini anlarsınız. Hayır, gerçekten, içine bakın."

Polis arabaya şöyle bir baktı ama üzücü durumu hakkında hiçbir şey söylemedi. Neil onun altmış kızgınlığı umursamayı bıraktığını tahmin etti.

atletler önce. Tek söylediği, "Dün gece ya da bu sabah olağandışı bir şey gördünüz mü ya da duydunuz mu?" oldu.

Nicky özür dileyen bir omuz silkmeye, "Üniversite kampüsünde Cuma gecesi," dedi. "Uyumak istiyorsan her şeyi duymazdan gelmeyi öğreniyorsun. Ayrıca bizim odamız binanın ön tarafına bakıyor."

"Peki ya sen?" diye sordu polis Aaron'a.

"Hayır," dedi Aaron.

Polis en son Andrew'a baktı. Andrew etkilenmemiş bir sessizlikle arkasına baktı ve sigarasından yavaşça bir nefes çekti. Nicky onun yerine cevap vermeden önce ona sadece birkaç saniye verdi. "Ben öğrendiğimde o öğrendi. Renee uğradı ve bizi uyandırdı. Haberler. Renee bizim takım arkadaşımız." Konuştuğu için polisin kendisine attığı bakış karşısında Nicky omuz silkti. "Evet, üzgünüm. Andrew polislerle konuşmaz. Bu uzun bir hikâye ve tamamen alakasız. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Polisin sadece birkaç sorusu daha vardı, Nicky'nin uyarısına rağmen bunların bir kısmını Andrew'a yöneltti, geri kalanını da Nicky ve Aaron arasında paylaştırdı. Andrew çok geçmeden görüşmeye dikkatini vermeyi bıraktı ve bakışlarını gezdirmeye başladı. Nicky boşlukları olabildiğince çabuk doldurdu ve sonunda polisler yollarına devam ettiler.

Yerel ofislerden birkaç sigorta acentesi, karmaşayı ilk elden görmek ve müşterileri olan sporcularla temasa geçmek için geldi. Andrew'un acentesini temsil eden kadın yanında bir kopya kâğıdı getirmiş olmalıydı çünkü kuzenleri isimleriyle selamladı ve bu olayı yaşadıkları için üzüntülerini dile getirdi. ikinci kez. O gevezelik edip kendi notlarını ve fotoğraflarını çekerken, çekiciler olay yerine geldi ve her arabayı tamir atölyelerine taşımak için yavaş bir süreç başlattı.

"Bir hafta boyunca kiralık araba ve minibüslerin faturasını biz ödeyeceğiz."

Wymack bir sonraki müşterisine giderken şöyle dedi. "İhtiyacımız olan ikisini bugün bir ara getiririm. Dükkânın bu ikisini alması biraz zaman alabilir.

" diyerek yerel ekipleri bekleyen görevin büyüklüğünü işaret etti, "tahmini varış süresini öğrenir öğrenmez bana haber verin. arabaları uzatabilirim."

"Evet, Koç," dedi Nicky.

"Bir dakikalığına burada iyi misiniz?" Wymack sordu ve onların başını sallaması üzerine ekibinin geri kalanını aramaya başladı.

Beklemekten başka yapacak pek bir şey kalmamıştı. Polislerin herkesi halletmesi bir saatten fazla sürmüştü ve çekicilerin iş yüklerinde gözle bir azalma olması daha uzun sürmüştü. Polisler Allison ve Matt'le konuşmayı bitirdiğinde Wymack geri geldi. Üst sınıflar

Neil'i şaşırtacak şekilde onun çok gerisinde değillerdi. Dan ve Matt hâlâ biraz kızgın görünüyordu ama hepsi de her şeyden çok yorgun görünüyordu. Allison

Andrew'un bakışlarıyla buluşmaya özen , bu sessiz bir meydan okuma ve korkusuzluk beyanıydı.

Wymack, "Andrew ve ben herkes için öğle yemeği almaya gidiyoruz," dedi. "Tercihiniz var mı?"

Neil, otoparkta boğulduktan sonra kimsenin acıkmadığından şüpheliydi.

Sabahtan beri çok pis kokuyordu ama kimse bedava yemeği reddetmeyecekti. Hevesli olmayan bir oylama yaptılar ve Andrew, Wymack'i takip ederek uzaklaştı. Tilkiler garip bir sessizlik içinde arkalarından bakakaldılar.

Sonunda Neil, Allison'a bakma riskini göze aldı. Ağzını açtı, aylar önce söylemesi gereken şeyi söylemek istiyordu ama bunca zaman sonra hâlâ doğru kelimeleri bulamamıştı.

"Teşekkür ," dedi Allison sert bir sesle.

O kadar hak edilmemişti ki Neil "Özür dilerim" demek zorunda kaldı.

Ona neye mal olduğu, neye mal olduğu için ne yazık ki yetersizdi. Kalmaya karar vermek hepsine pahalıya mal olmuştu ama elindeki tek şey buydu. Allison'ın ona gönderdiği bakış, ne için özür dilemeye çalıştığını bildiğini gösteriyordu. Dudaklarını büzdü, sanki ona nasıl bir karşılık vermek istediğinden emin değilmiş gibiydi. O daha kararını veremedi Dan konuştu.

"Seninle sözleşme imzaladığımız zaman sorunlar," dedi Aaron'dan Nicky'ye bakarak. "Dedikodulara ve protestolara rağmen seni aramıza aldık çünkü sana inandık. Seni savunduk, yanında durduk ve kimsenin anlayamayacağı pek çok şeyi affettik. Takım arkadaşın olmaya çalıştık, dostun olmaya çalıştık ve sana defalarca el uzattık.

"Ama burada her şeyin bittiği bir çizgi var. Eğer onu geçersen tekrar yaparsan işimiz biter. Yapmayacaksın, yapmayacaksın," dedi tekrar sert bir vurguyla, "bu ekipten başka birini daha incitmeyeceksin. Yapacak mısın?

Anladın mı?"

Nicky'nin karakteristik neşesi kaybolmuştu. Neredeyse Dan ve Allison arasında bakışırken yenilgiye uğramıştı. "Anlıyorum ve haklısın ama üzgünüm. Hiçbir şey için söz veremem. Andrew, Andrew. tahmin edemeyiz ya da kontrol edemeyiz."

Matt çenesini Neil'e doğru sallayarak, "Yapabilir," dedi. "Sen neden yapamıyorsun?" "Daha az hayatta kalma içgüdüğü mü?" Nicky tahmin etti, ama onun mizah düz düştü.

Neil, Nicky'nin anlamayacağını bildiği için, "Daha fazla," diye düzeltti.

Matt Neil'e döndü, yüz ifadesi gergindi. "Renee bile ona ulaşmak. Onu durdurmak için ne söyledin? Eğer bir dahaki sefere siz orada olmazsanız, başka birinin onu nasıl ikna edeceğini bilmesi gerekir."

Neil onları ilgilendirmeyen konulara girmeden açıklama yapamıyordu. "Bir dahaki sefere olmasın."

Matt, "Neil, ben ciddiğim," dedi.

Neil başını salladı. "Ben de öyleyim."

"Allison," dedi Kevin. "Seni incitti mi?"

Allison, Kevin'i kendisi için endişelendiğini düşünmeyecek kadar iyi tanıyordu.

İyi olmak. Kadın ona sabırsız bir bakış fırlattı ve cevap vermedi. Kevin bu sessizliği istediği gibi yorumladı ve Neil'e düşünceli bir bakış gönderdi. Bir süre sonra uzandı ve başparmağıyla Neil'in dövmesini kapattı. Sonuç kaşlarını çatmasına neden oldu, hayal kırıklığıyla değil ama

kafa karışıklığı ve Kevin elini tekrar bıraktı. Neil bekledi ama Kevin hiçbir şey söylemedi.

Dan, "İçeri giriyoruz," dedi ve kederli Tilkiler içeri girdiler.

Aaron, Kevin ve Nicky odalarında kayboldular. Nicky arkalarından kapıyı kapatmadan Neil elini kapı aralığına soktu. Kadınlar Matt'i daha aşağıdaki odasına kadar takip ediyorlardı, ama sadece Neil'i kaybettiklerini anlamaları bir anlarını aldı. Neil hemen geleceğine söz vermek için bir parmağını kaldırdı ve Nicky'nin yanından geçip gitti. Nicky kapıyı kapattı.

ve Neil içeride güvende olur olmaz kapıyı kilitledi.

Aaron puf koltuklardan birine çöktü ve Neil önünde durduğunda başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Neil ellerini Aaron'a karşı kullanmamak için ceplerine soktu ve

ömel. Aaron, Neil'e karşı dudağını kıvırdı, özürlilemeden ve meydan okurcasına. Neil

ellerini yumruk yaptı. Kafasından ona kadar saymaya çalıştı ama sadece altıya kadar yapabildi.

"Bana o kadar aptal olmadığını söyle," dedi

Neil. "Burası senin odan değil," dedi Aaron.

"Çık dışarı."

"Sana ne vaat etti?" Neil bunu duymazdan gelerek sordu. "Seni güvende tutacağını söylemedi. Öyle olsaydı geçen yıl Kevin'ın kalmasına izin vermezdi. Peki seni koruyacağına söz verdi?" Tahminde bulunmadan önce Aaron'a işbirliği yapması için bir dakika verdi. "Tekrar taşındı

ve annenin seni dövdüğünü öğrendi. Kendini bir kadına karşı savunamazsan, onun savunmak zorunda kalacağını söyledi. Öyle değil mi? Karşılığında yapman gereken tek şey mezuniyet."

"Önemli değil."

"Belli ki öyle," diye tersledi Neil. Aaron kaşlarını çattı ama inkâr . "Anneni neden öldürdüğünü her zaman biliyordun. Neden bunu senin için hecelememi istedin?"

"Hayır," diye karşı çıktı Aaron hemen. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Bizimle eve döndüğü ikinci gece bu sözü verdi ama annemi öldürmek için beş ay bekledi. O gece onun ben olduğumu sandığında üzerinde bıraktığı morlukları görmediniz."

"Andrew onun kendisine zarar vermesini umursamadı. Sana zarar vermesini önemsemi. O kadar uzun sürdü çünkü kazaların planlanması zaman alır."

"Bunu bilemezsin."

". Columbia'da sana nasıl davrandığına dikkat etseydin sen de öyle yapardın," dedi Neil. "Bugün Allison'a neden düşman olduğunu benden önce sen biliyordun. Bunu durdurabilecek tek kişi sensin. Seni bırakması için ne yapman gerektiğini, neyi affetmen gerektiğini bul."

Çıkarken kapıyı arkasından çarptı ama koridorda donup kaldı. Odaya geri dönmekten daha iyisini biliyordu.

üst sınıflar böyle bir ruh halindeyken. Takım zaten bu kadar kırılıganken bunun ne yeri ne de zamanıydı ama Neil'in öfkesinin zamanlaması hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kime daha çok kızdığından bile emin değildi: Aaron bu kadar kör olduğu için ya da kendisi parçaları daha önce bir araya getiremediği için. Nicky'ye hâlâ kızgın olması ve Kevin bu kadar işe yaramaz olduğu için.

Sakinleşemedi ve yapabileceği tek şeyi yaptı: merdivenlerden zemin kata indi ve koşmaya başladı. O değildi sahayı hedefliyordu ama kaçınılmaz olarak oraya geldi. Geçerken anahtarlarını yedek kulübesinin yanına bıraktı ve stadyum merdivenlerini koşarak çıktı. Yarı yolda nihayet düşüncelerinin önüne geçti. Hissetmeyi bıraktı, "Neil" olmayı bıraktı, hareket halindeki bir bedenden başka bir şey olmayı bıraktı. Daha sonra iç ringde yürüdü. Her

Titreyen nefesi gergin ciğerlerine çok sıcak geliyordu ama Neil sonunda kendini yeniden normal hissetti.

Çıkarken anahtarlarını aldı ve kapıyı kilitledi. kendisi. Fox Tower'a yavaş bir yürüyüşle döndü ve üçüncü kata çıkan merdivenleri kullandı. Matt odalarındaki kanepede oturuyordu, Dan ise Renee de diğer tarafa. Allison masalardan birini işgal etmişti. O içeri girdiğinde hepsi kapıya baktı ve yüzlerindeki ifadeden Neil önemli bir konuşmayı böldüğü hissine kapıldı. Konuşma. Tuvalete giderken elini kaldırdı. Kötü zamanlama için sessiz bir özür ve kısa bir süre içinde duşta olacağına dair bir söz.

Matt, "Öğle yemeği buzdolabında," dedi. "Sen yokken koç bıraktı." Neil bunu tamamen unutmuştu. "Teşekkür ."

Kıyafetlerini çıkarmak için dolabını açtı ama kasasını görünce duraksadı. Parmaklarını kilidin üzerinde gezdirmek için çömeldi, düşünceleri saatte bir milyon mil hızla dönüyordu. Sigorta şirketinin takım arkadaşlarının arabalarının tamir masraflarının ne kadarını karşılayacağını merak ediyordu. Her şeyi karşılayamasa bile, Allison ve Matt'in geri kalanını alacak kadar parası yoktu. Kuzenlerin o kadar parası yoktu ve arabaları da neredeyse Allison'ınki kadar pahalıydı. Nicky bu konuda kötü haber alacaklarını tahmin etmişti.

İnce haliya vuran bir ayakkabı dikkatini dağıttı. Bakmak için dolaptan geriye doğru eğildi. Allison kapının girişinde duruyordu, ifadesi temkinliydi ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Neil hâlâ ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ama denemek zorundaydı. "Özür dilerim. O bunu hak etmedi."

Allison bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sen zaten . Eğer hak ettiğimizi alsaydık, Tilki olmazdık." Onun sözleri

Seth'in ölümüne uygulandığında kulağa duygusuz geliyordu. Neil yüzünü buruşturdu ama

Allison omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Belki de böylesi daha iyi. Eğer bunu kendine yapmış olsaydı, ona asla ulaşamayacağımı bilerek yaşırdım. En azından bu şekilde suçu üstlenecek başka biri var."

"Andrew sana Riko'dan bahsetti mi?"

"Olay beri biliyordum," dedi Allison. "Canavar Cenazeden önce Abby'nin evine uğrayıp bana Seth'in ilacını sordu. Bana teorisini anlattı. mahkeme."

Neil, Allison'ın Sethin ölümünden çok kısa bir süre sonra oyuna döndüğünü ve Andrew'un kaleye giderken onun yanında durduğunu düşündü. O zamanlar Andrew'un herhangi bir şekilde destek vermesinin şüpheli olduğunu düşünmüştü. Belki de Andrew ona sinirlenmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Allison, Seth'in aşırı dozdan ölmesinden sonra haftalarca Neil'le konuşmadı.

Neil, kendini geri çekmesinin kederinden kaynaklandığını düşündü. O da

vicdan azabıyla ona nasıl yaklaşacağını bilemediği için soğuk karşıladı. Andrew'un teorisini her zaman biliyorduydu, Neil'in kısmen suçlu olduğunu da her zaman biliyordu. Belki de bu yüzden Andrew devreye girdi: O zamana kadar Neil'i zaten koruması altına almıştı, bu yüzden Allison'ın onlar için bir sorun olmayacağından emin olması gerekiyordu.

Yolun bir yerinde onu affetmişti ve Neil bunu fark etmemişti bile.

"Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Sadece yapmadım-" Neil eliyle işaret etti, çaresiz, kaybolmuş ve korkunçtu. "İnsanlarla önemli şeyler hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"Fark ettik." Allison, ikisi de bunun önemli bir şey olmadığını bildiği halde, önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Sen gerçek bir iş parçasısın. Bir gün bana nedenini söyleyeceksin."

Neil'i düşünceleri ve sırlarıyla baş başa bırakarak diğer odaya geri döndü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Neil duştan sonra yatak odasından çıkmak üzereydi ki telefonu çaldı. Ceplerini yokladı, boş olduklarını gördü ve yastığının altından cep telefonunu çıkardı. Onu iki mesaj bekliyordu; biri Nicky'den neredeyse bir saat önce gelmiş, diğeri ise Katelyn'den gelmişti. Katelyn'inki çaresiz bir "Ne oldu???" mesajıydı ve Neil vaktini boşa harcamadı.

Cevap veriyorum.

Nicky'ninki Andrew'un döndüğünü haber veriyordu. Görünüşe göre Gereksizdi, çünkü Wymack onlara yemek getirmiş olsaydı elbette Andrew'u da bırakırdı. Nicky'yi tanıdığım kadarıyla bu, olaya dahil olması ve her şeyin yolunda olduğundan emin olması için üstü kapalı bir ricaydı. Neil telefonunu arka cebine soktu ve tek kelime etmeden odasından çıktı.

Herhangi biri. Nicky kapıyı saniyeler içinde açtı ve Neil'in neden orada olduğunu sormasına kalmadı.

"Bir şişe aldı ve tekrar gitti," dedi Nicky. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

Andrew'un elinde açık bir içki şişesi ve arabasız gidebileceği fazla bir yer yoktu. "Koçla mı?"

" sanmıyorum," dedi Nicky. "Aaron da senden hemen sonra ."

Neil, Aaron'ın ne yaptığını umursamadı. Başını sallayıp gitti ve Nicky arkasından seslenmedi. Neil merdivenlerden çatıya çıktı ve Andrew'un gevşettiğini gördüğü şekilde topuzla mücadele etti. Açması için sadece birkaç deneme yapması gerekti ve çatıya çıktı. rüzgarlı çatı.

Andrew bu kez çatının arka ucunda oturuyordu. Dizinin dibindeki votka kabı buradan boş görünüyordu ama Neil, Andrew'a doğru ilerlerken güneş ışığının bir parça sıvıyı parlattığını gördü. Neil kenara bu kadar yaklaşmışken kalbinin içgüdüsel çarpıntısını susturdu ve Andrew'un ulaşamayacağı bir yere yerleşti. O otoparkın yıkıntılarına baktı. Hâlâ bir düzine araba vardı ama bir ekip asfaltı temizlemeye başlamıştı bile. Polis gitmiş, kampüs güvenliğinin ekiplerinden birini denetlemek üzere geride bırakmıştı ve basın da ortadan kaybolmuştu.

Andrew elindeki sigara paketini Neil'e fırlattı. "Seni kenara itmemem için bana iyi bir neden söyle."

Neil bir çubuk salladı ve yaktı. "Seni de yanımda sürüklerdim. Aşağıya uzun bir yol var."

"Senden nefret ediyorum," dedi Andrew ama sesi bu kavramdan çok sıkılmış gibi çıkarken ona inanmak zordu. Andrew şişeden bir yudum aldı ve başparmağıyla ağzını temizledi. O bakış çekik Neil hem etkilenmemiş hem de umursamamıştı. "Doksan Çoğu zaman seni görmek bile bende cinayet işleme isteği uyandırıyor. Vücudundan derini yüzmeyi ve yoluma çıkabileceğini düşünen diğer tüm aptallara bir uyarı olarak asmayı düşünüyorum."

"Peki ya diğer on kişi?" Neil sordu.

Andrew bunu görmezden geldi. "Bana tasma takmaman konusunda seni uyarmıştım." "Ben yapmadım," dedi Neil. "Sen o tasmayı kendine taktığında ne olursa olsun kalmamı söyledi. Diğer ucundan tutacak kadar akıllı olduğum için bana kızmayın."

"Bir daha çekersen seni öldürürüm."

Neil, "Belki bir yıl dolduğunda yaparsın," dedi. "Şu anda bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok, bu yüzden beni tehdit ederek zamanımızı boşa harcama."

Andrew, "Para için olduğunu sanmıyorum," dedi ve Neil'in sorgulayan bakışları karşısında daha da detaylandırdı: "Seni neden bu kadar uzun süre takip ettiler. Sanırım bir noktada sana zarar vermenin kaybettiklerini telafi etmekten çok daha önemli olduğunu fark ettiler."

"Öyle diyorsun ama yine de bana vurmayacaksın."

Andrew sigarasını aralarında söndürdü. "Zaman hızla yaklaşıyor."

Neil, Andrew'un yüzünü inceledi, daha önceki anlamsız öfkesinden bir iz aradı ve hiçbir şey bulamadı. Andrew'un düşmanca sözlerine rağmen ifadesi ve ses tonu sakindi. Bunları sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi söylüyordu. Neil bunun bir maske mi yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordu. Andrew bu öfkeyi Neil'den mi yoksa kendinden mi saklıyordu? Belki de canavar, Neil onu bulana kadar ikisinin de bulamayacağı bir yere gömülmüştü. affedilemez bir çizgiyi daha aştı.

"Güzel," dedi Neil uzun uzun. Uyuyan bir ejderhanın kuyruğunu çekıştirmek

Kulağa acı içinde ölmek için iyi bir yol gibi geliyordu ama Andrew'un koruması geçmeden Neil ölmüş olacaktı. "Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum."

Andrew eli votkanın yarısına kadar gelmişken hareketsiz kaldı.

"Geçen yıl yaşamak istiyordun. Şimdi de öldürölmeye kararlı görünüyorsun. Eğer şu anda seninle bir tur daha oynamak isteseydim, nedenini sorardım.

fikrini değıştirdin. Şu haliyle, aptallığın bana bir hafta yetti. Şimdi içeri dön ve diğerlerini rahatsız et."

Neil ayağa kalkarken şaşkınlık numarası yaptı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Anlatılanların ötesinde."

"İlginç," dedi Neil. "Geçen hafta hiçbir şeyin seni rahatsız etmediğini söylemiştin."

Andrew cevap vermek için nefesini boşa harcamadı ama Neil bunu bir zafer olarak saydı. Sigarasını rüzgâra fırlattı ve geri döndü. içeride yalnızdı. Merdivenlerden üçüncü kata çıktı ama asansör açılmadan önce koridorda birkaç adımdan fazla ilerleyemedi. İçgüdüsel olarak arkasına baktı. Neil'in Aaron'ı tanınması bir saniye, yüzündeki öfkeyi fark etmesi ise bir saniye sürdü. Sonra Aaron bir yük treni gibi ona çarptı ve onu duvara yapıştırdı.

Neil yanağına bir darbe aldı ve Aaron'la boğuşmadan önce ağzına daha sert bir yumruk yedi. Neil iyi bir vuruş yaptı.

Aaron tekrar üzerine atladığında Aaron'ın karnında bir ağrı hissetti ve sonra ağır eller onları birbirlerinden ayırdı. Neil etrafa hızlıca bir göz attı. Kavgâ en yakın odalardan hızlı bir kalabalık çekmişti. Bu yüzleri koridorda ve merdiven boşluğunda yanlarından defalarca geçtiği için tanıyordu; onlar hakkında hiçbir şey öğrenmemek için elinden geleni yapmasına rağmen isimlerini ve takımlarını biliyordu.

Aaron kurtulmak için şiddetli bir girişimde bulundu, sonra koridorun karşısındaki Neil'e ters ters bakmakla yetindi. Neil kendi bağlarını test etti,

Onları da aynı derecede acımasız buldu ve diliyle ağzının içini yokladı. Aaron ona yumruk attığında yanağını ısırmişti ve ilk yutkunma kan tadını yok etmeye yetmemişti.

Ricky ellerini ikisine doğru uzatarak, "Sakin olun," diye onları uyardı. "Şu anda sizin saçmalıklarınız olmadan da başımızda yeterince bela var."

"Biz iyiyiz," dedi Neil.

Aaron başkalarının işine karışmasına izin vermeye pek hevesli değildi, bu yüzden Neil yalnız kalana kadar ona ayak uydurmasını bekledi. O da

Aaron'un ne kadar kızgın olduğunu hafife almıştı. Aaron yalnız kalmayı beklemek yerine öfkeli bir Almanca ile ona saldırdı.

"Siktir git! Ona ne söyledin?"

Sert sesler diğer atletleri hazırlıksız yakaladı ve Neil'e cevap vermesi için yeterli zamanı verdi. Aaron'u bu kadar kızdırabilecek tek bir "o" vardı. Neil, Katelyn'in mesajına cevap vermediğine pişman oldu ama Aaron'a umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Neden, sonunda kararını mı verdi? Ne oldu?"

araba hakkında şikayette bulundunuz ve karşılığında ültimatoma mu aldınız?" "Bilmen gerekirdi!"

"Hey," dedi Ricky. "Sakin ol dedik."

Neil onu görmezden geldi. "Ona bir duruş sergilemesini söyledim. Geri dönüp ona omurgasını bulup bulmadığını hiç sormadım. Ne olsun, ben yaptım Andrew'un sözünün ne kadar kesin olduğunu öğrenmeden önce. Senin ne kadar aptal olduğunu bilseydim biraz daha düşünceli davranabilirdim."

"Onu bu işe bulaştırmaya hakkın yoktu!"

Yurt kapıları ses geçirmez olarak yapılmamıştı ve yüksek ses German sonunda Tilkilerin dikkatini çekti. Koridora ilk çıkan Nicky'ydi ama üst sınıflar da onun çok gerisinde değildi. Futbol Oyuncular yaklaşmalarına izin vermek için kenara çekildiler ama Dan ve Matt izlemek için geride durdular. Neil bir nutuk bekliyordu ama Dan birinden diğerine baktı ve hiçbir şey söylemedi. Neil çok şaşırıp şaşırmadığını bilmiyordu.

Müdahale etmek için bir gösteri mi yapıyorlardı yoksa Allison'ın ölümden dönmesinde oynadığı rol nedeniyle Aaron'a hâlâ kızgın mıydı?

Nicky, Aaron'a olabildiğince yaklaştı ve Neil'e şaşkın bir bakış gönderdi. "Bilmek istiyor muyum?" diye sordu Almanca.

Aaron kurtulmak için bir kez daha sert bir girişimde bulundu. Bu kez Amal onu bıraktı ama Aaron'ın Neil'in peşinden tekrar gitme ihtimaline karşı ellerini dışarıda tuttu. Aaron bunun yerine yarım adım geri çekildi.

Neil'e bu kadar yakın olmaya dayanamazdı. "Katelyn, Andrew ve ben danışmanlık alana kadar beni görmeyi ya da benimle konuşmayı reddediyor."

Nicky'nin çenesi düştü ama sesi her şeyden çok hayranlık doluydu. "Kahretsin, Neil."

Aaron ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Sakın onun tarafını tutayım deme."

"Neden olmasın?" Nicky sordu. "Seninkini almama hiç izin vermedin ki."

Aaron Nicky'yi kenara itti ve odasına doğru yürüdü. Nicky Neil'e yüzünü buruşturdu ve peşinden gitti. Kevin kapının girişinde duruyordu ama onlara yol vermek için koridora çıktı. Daha önce

Söyledikleri tek kelimeyi bile anlamamıştı ama ağzının sert çekimi hoşnutsuzluk gösteriyordu. Neil, Kevin'in kötü ruh halini ne kadar az önemseydiğini sessizce ifade etmeye çalışarak ona baktı.

Dan, Neil'e tutunan atletleri işaret etti. "Teşekkürler. Onlara göz kulak olacağız."

Neil onun gözetiminde serbest bırakıldı ve küçük kalabalık yavaşça dağıldı. Dan, Neil'e önden işaret etti, o da Matt ve Dan'i peşine takarak odasına yöneldi. Renee ve Allison ve Neil'in dönüşünü ilgiyle izlediler.

Neil aç değildi ama yemek ona yapacak bir şey veriyordu. Ayrıca onu köşeye sıkıştırmayı da kolaylaştırıyordu. Dan kalçasını tezgâha dayadı ve onun buzdolabını karıştırmasını izledi. Neil'i köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

Neil, ondan daha uzun ömürlü olacağını düşündü, ama Neil bunu yapan ilk kişi olmayacaktı.

Konuş. Yemek kabını mikrodalgaya attı, kadranı çevirdi ve kadının ağır bakışlarına karşılık verdi. Dan sessiz bir şekilde Sadece zamanlayıcı çalana kadar tedavi.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Aaron'dan birkaç gün uzak durmak isteyebilirsin."

"Plan zaten buydu," dedi Dan. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Benden yapmamı istediğin şeyi yapıyorum," dedi Neil. "Onları tamir ediyorum."

"Öyle ."

Neil omuz silkti, eriştesini dürttü ve zamanlayıcıyı yeniden başlattı. "Bir kemik düzgün iyileşmiyorsa, onu kırmaktan başka seçeneğiniz yoktur."

İyi olacaklar."

Matt kapının pervazına yaslandı ve kaşlarını kaldırarak Neil'e baktı. "Bu pek de güven verici değil. Senin için 'iyiyim' demek, 'otostop çekip eyaletin öbür ucuna gideceğim'den 'dayak yedim'e kadar her anlama gelebilir.

ama hala raket tutabiliyorum'."

"Onlara bahse girdin mi?" Neil sordu. Matt'in aklından geçenleri takip edemediğini fark edince, "Aaron ve Katelyn," dedi.

"Andrew dışında herkes onlara oynadı," dedi Matt. "Mesele onların yaraması değil. Mesele ne zaman olacakları."

Neil bunu düşündü. "O zaman iyi olacaklar."

Dan ikna olmuş görünmüyordu, ama onu huzur içinde yemesi için bıraktı ve

Matt'i de yanında götürdü. Neil öğleden sonrasının geri kalanını gerçek bir iş yapmak yerine ders kitaplarına bakarak geçirdi. Allison yemekhanede kimseyi görmek istemediği için akşam yemeği teslim edildi ve yemeği karmaşık kart oyunları ve bol bol içki izledi.

Dan, Matt ve Allison kazanmanın tek yolunun ilk batan olmak olduğunu düşünerek oynadılar. Allison ilk bayılan oldu ama Matt ve Dan dayanamadı. Allison kanepeye yerleşti, Dan ve Matt de Matt'in yatağını paylaşmak üzere yatak odasına geçtiler. Neil Renee kızların odasından fazladan bir battaniye getirirken oturma odasının dağınıklığını düzeltti. Son çöpü de temizlemek için tam zamanında geri dönmüştü. Mutfakta yan yana yapışkan bardakları yıkadılar ve Renee konuştuğunda işlerini bitiriyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi, "ben ulaşamazken ona ulaştığın için." Neil ona baktı. "Senden onları korumanı mı istedi?"

Renee başını salladı. "Kevin, Andrew'a gerçekleri anlattı.

Önce Moriyamas. Andrew, Kevin'in kalmasına izin vermenin hepimiz için ciddi sonuçlar doğurabileceğini biliyordu. Kendi ailesini korumak istiyordu.

ama geri kalanımız için savaşıyor kadar umursamadı. Onun yerine onları bana verdi." Uyuyan arkadaşlarını işaret etmek için başını eğdi ve incelemek için bir bardak kaldırdı. "Geçen Haziran'da ona sorduğum ilk şeylerden biri sizi kimin tuttuğuydu. Columbia'da bir gece geçirdikten sonra öğreneceğini söyledi."

Neil bardağı geri aldı ve bir kez daha fırçaladı. "Eminim şimdi beni tuttuğu için pişmandır."

"Andrew pişmanlığa inanmıyor; pişmanlığın temelinde utanç ve suçluluk duygusunun yattığını ve bunların hiçbirinin gerçek bir amaca hizmet etmediğini söylüyor. Bu

Bir noktada seni onun elinden almaya çalıştım." Neil şaşkınlıkla ona baktığında, Renee ilk kez pek de inandırıcı olmayan masum bir ifade takındı. "Andrew, bir cenaze levazımatçısı dışında kimsenin seni istemeyeceği gerekçesiyle reddetti."

"Drama kraliçesi," diye mırıldandı Neil.

Renee sessiz bir kahkaha attı ve ona bir el havlusu verdi. bardak. Neil ellerini kuruladı ve bardağı geri uzattı. Renee havluyu buzdolabının önündeki kancaya astı ve oturma odasını incelemek için mutfaktan çıktı.

"Burada iyi olacak mısınız?" Renee sordu.

Neil başını iki yana eğerek yatak odasından gelen sesleri dinledi ve sadece sessizlik duydu. "Ben iyiyim."

Onu dışarı çıkardı, kapıyı arkasından kilitledi ve yatağına yöneldi. Sabah çok erken geldi ve beraberinde daha fazla kötü haber getirdi. Wymack erkenden onları arayarak kampüsün tahrip edildiğini söyledi. Binalar ve kaldırımlar siyah boyayla kaplanmıştı ve gölet boyadan dolayı parlak kırmızıya boyanmıştı. Kaba duvar yazıları Foxhole Court'un beyaz dış duvarlarını lekeliyordu. Wymack ekibin uğrayıp bunları görmesini istemiyordu ama ikinci ağızdan duymalarını da istemiyordu, ya da. Tesisler departmanı her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde eski haline getirmeye çalışıyordu. Wymack kampüsü parçalamaya yemin etti.

telefonda onları bulur bulmaz güvenlik.

İkinci vandalizm dalgası basının koşarak geri dönmesine neden oldu ve bir muhabir sonunda Wymack'e bir fotoğraf koyacak kadar yaklaştı.

mikrofonu yüzüne tuttu. Wymack Kuzgunların peşine düşmeyecek kadar akıllıydı, bu yüzden taraftarlara saldırmakla yetindi.

"Bence bu acınası bir durum," dedi. "Bu korkaklar ne işe yarıyor bize böyle saldırarak ne yaptıklarını sanıyorlar? Yaptıkları tek şey, savunmaya çalıştıkları takıma olumsuz ilgi ve tanıtım getirmek. Kuzgunların konuşmasının zamanı geldi de geçiyor bile."

Edgar Allan'ın başkanı Louis Andritch, bir saat içinde yanıt verdi ve Raven hayranlarına bu tür "asi" davranışları durdurmaları için zorunlu bir çağrıda bulundu. Tetsuji Moriyama kısa bir süre sonra daha sert bir açıklama yayınlarak saldırıları hem aşağılayıcı hem de gereksiz olarak kınadı. Bu açıklama Moriyama'ya şüpheli bir şekilde destekleyici gelmişti

"Bir köpeği bir gün geç döverek evde eğitemezsiniz;

Eylem ve cezayı ilişkilendirecek kadar zeki değildir. Yanlış davrandığı anda onu disipline etmek zorundasınız. Onları sahada düzeltme işini bize bırakın."

Dan günün geri kalanında sızlandı ama Moriyama'nın sözleri taraftarlara ulaştı. Pazartesi günü yeni bir felaket olmadan doğdu. Neil neredeyse pişman olmuştu, çünkü dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan ekip yeniden kendi iç sorunlarına odaklanabilecekti. Dan ve Matt Neil ile konuştular ama Andrew'un grubunun geri kalanını görmezden geldiler. Allison hiçbir şey olmamış gibi davrandı ama dikkat çekici bir şekilde Andrew'un grubundan uzak durdu. ulaştım. Aaron Neil'e doğru bakmıyor ve Nicky dahil kimseyle konuşmuyordu. Neil onun konuşmasını bekliyordu.

Neil onlarla birlikte antrenmana gitti ama belki de Aaron Andrew'u mümkün olduğunca uzun süre dövüşün dışında tutmaya çalışıyordu.

Kevin öğleden sonraki antrenmanın kırk dakikası boyunca bu anlaşmazlıktan yakındı, sonra takım arkadaşlarını azarlamaktan vazgeçti ve Neil'in üzerine yürüdü. "Maçı kaybetmemize neden olduysan

Çeneni kapalı tut-" Neil'in boşlukları kendisinin doldurabileceğini düşünerek tehdidini bitirmedi. Neil ona el salladığında ifadesi daha da karardı. "Bu tavrın için uygun bir zaman değil. Dur! başka bir şeyi mahvetmeden önce gereksiz sorunlara neden oluyorsunuz."

Neil buna verilebilecek tüm olası yanıtları tarttı ve en basitinde kıldı: "Siktir git."

Kevin, Neil'in içine mantığını sokar gibi onu itti. Neil tüm gücüyle onu itti ve Kevin'i Matt'e doğru savurdu.

Neyse ki Matt bu kısa tartışmayı izliyordu. Kevin'in ani ağırlığı altında tökezledi ama düşmedi ve Neil'in peşinden gitmesini engellemek için Kevin'i yakaladı. Neil raketini Kevin'a doğrulttu.

uyarısını duydu ve yarı sahaya doğru yürüdü. Kevin'in peşinden gelmeye çalıştığını biliyordu, çünkü Matt'in onu sert bir şekilde uyardığını duymuştu. Bu arada

Neil yarı saha çizgisine ulaştığında Dan olaya dahil olmuştu. Kevin'i sakinleştirmek için birkaç dakika öfkeli tehditler savurması gerekti ama Sorgulanabilir barış sadece Kevin ve Neil birbirlerini görmezden geldikleri sürdü.

Mola için dağılır dağılmaz Neil bir şeyler içmek için soyunma odasına gitti. Wymack onu takip etti ve soyunma odasının hemen içinde durdu.

arka kapı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu ve Neil'i odanın diğer ucundan aşağıya doğru süzdü.

Wymack, "Bunun nasıl biz ve onlar kavgasından topyekûn bir savaşa dönüştüğünü gerçekten merak ediyorum," dedi. "Popüler görüş bunun sizin suçunuz olduğu yönünde. Bu doğru mu?"

"İyi niyetliydim," dedi Neil.

Wymack, "Niyetinizin ne olduğu umurumda değil," dedi. "Biz Bize yaptıklarından ve özellikle de Koç Moriyama'nın söylediklerinden sonra Cuma günkü maçı kaybetmeyi göze alamayız. Bilmiyorum. Fark etmişsinizdir ama şu anda pek de iyi durumda olduğumuz söylenemez." "Biliyorum," dedi Neil. "Zamanlama için özür dilerim, ama ben

söylediğim her şey için özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum. Bunun mümkün olan en kısa sürede düzeltilmesini istiyorum," dedi Wymack.

"Evet, Koç."

Neil iç halkaya dönmek için kapıya yöneldi ama Wymack onu durdurmak için elini uzattı ve "Zamanlamadan bahsetmişken, zihinsel saatin nasıl? Yeniden belirli bir programa sahip olmak yardımcı oluyor mu?"

"Hepsinin burada olması kadar değil," dedi Neil. "Kaybolacak kadar yalnız değilim."

"Güzel," dedi Wymack. "Şimdi bakalım. Bakalım bu karmaşadan kurtulabilecek miyiz?"

Neil onu iç ringe kadar takip etti. Takım arkadaşları onun kısa yokluğunda dağılmıştı. Matt, Dan ve Allison Vixens'in sıralarından birini kapmışlardı. Kevin mahkeme duvarının yanında tek başına duruyordu, Wymack'ın panosunu eline aldı ve günün raporlarını karıştırdı. Notlar. Nicky tribünlere çıkan basamaklarda uzanırken, Neil yirmi sıra kadar yukarıda Aaron'ı gördü. Andrew ve Renee İç çemberin etrafında her zamanki turlarını atıyorlardı ve fazla uzaklaşmamışlardı.

Neil henüz kimseyle uğraşmak istemiyordu, bu yüzden kalecilerin peşinden gitti. İlk köşeyi döndüklerinde Renee onu fark etti ve Andrew'a beklemesini işaret etti. Neil'in bahaneleri hazırды. Neden onların alanını işgal ettiğini sordu, ama Renee onu selamladı. Andrew da onu umursamaz bir bakışla karşıladı. Neil yetişir yetişmez tembel bir tempoyla tekrar yola koyuldular.

Neil bu ikilinin herkesten uzaktayken ne konuştuklarını merak ediyordu. Beklediği son şey Exy hakkında konuşuyor olmalarıydı. Renee artık Andrew'un çekilmesiyle kısıtlanmadığı için hangi yarılarda oynayacaklarını değiştirmek istiyordu. Rakipleri her hafta daha zorlu olacaktı ve Andrew daha güçlü bir kaleciydi. Takım arkadaşları ikinci yarıda oyundan düştüğünde Andrew'un boşluğu doldurmasını istiyordu. Andrew onun önerisini tartışmadan kabul etti ve Renee yoluna devam etti.

Normal bir sohbet olarak başlayan şey hızla kontrolden çıktı ve Neil'in inşaattan nasıl çıktıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Dünya Savaşı'nın muhtemel başlangıç noktası olan kampüs arazisinin uzak tarafında çalışıyordu. İkisi arasında bir ilişki olmalıydı ama ne kadar beynini zorlasa da bir ilişki bulamadı. Sonunda pes etti, çünkü bu sıçramayı anlamlandırmaya çalışmak aslında onların tartışmalarını dinleyemedi. Renee meselenin kaynaklar, özellikle de su kıtlığı üzerinden başlamasını beklerken, Andrew ABD hükümetinin yanlış bir işe karışacağına inanıyordu ve şiddetli bir misilleme yapmak. İkisinden birinin diğerini kazanması için molada yeterli zaman kalmamıştı ve Neil eşitlik bozma oyununu oynamayınca tartışmayı başka bir güne ertelediler.

Wymack takımını iç saha yedek kulübesine çağırdı ve sert bir moral konuşmasıyla antrenmanı yeniden başlattı. Önce üst sınıflara ulaştı. Onları antrenman için sahaya sürdüğünde Dan, Aaron ve Nicky'yi bir kenara çekecek kadar kızgınlığını içine attı. O ve Matt'in birkaç fikri vardı. arka sıradakilerin denemesini istedi, bu yüzden birinci-dördüncü hatta doğaçlama bir toplantı düzenlediler. Aaron dinledi çünkü dinlemek zorundaydı, ama dinlemedi. Dan'e baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Salı günü kısmen daha iyiydi ve bunun tek nedeni Dan'in grubunun herkesle iyi geçinmek için aktif bir çaba göstermesiydi. Aaron onların davranışlarından etkilenmemişti, Nicky umutsuzca Dan'in Andrew ise her zamanki ilgisiz kenar mahallelerdeydi. Kevin bir saat boyunca kuzenleriyle uğraştı, sonra tüm öfkeli enerjisini üst sınıf öğrencilerini şekil. Neil'e sadece birkaç iğneleyici söz söylemekle yetindi, Neil ise Kevin'e hiçbir şey söylemedi.

Wymack onları mola için gönderdiğinde Andrew hemen avlu duvarından aşağıya doğru yola koyuldu. Renee Neil'e baktı. Neil bunun bir davet olduğundan emin değildi, ta ki ona doğru dönüp onaylayan bir gülümseme. Andrew'un peşinden yola çıktıklarında dikkat çektiklerinin farkındaydı ama Neil kimseye dönüp bakmadı. Diğerlerinin onu istememesi için büyük bir şans vardı.

Kalecilerle takılıyordu ve bunun nedeni Kevin'la hâlâ bozuk olması değildi. Tilkiler Andrew ve Renee'nin arkadaşlığına şüpheyile yaklaşıyor olabilirlerdi ama kasada üç yüz dolardan fazla para vardı. ilişkilerinin yürümesi üzerine bir pot. Neil onları birbirlerinden uzaklaştırdı.

Neil, Renee'nin şansı hakkında böyle hayaller kurmuyordu. Ayrıca, Renee dikkatini dağıtmak için yeterince iyi bir iş . Gözden kayboldu. Telefonunu kontrol etmek ve kısa mesajlar göndermek için birkaç kez konuşmaya ara verdi. Neil biraz gevşek davrandı çünkü onlar Bir zombi istilası durumunda tahliye rotalarını ve kritik ikmal duraklarını planlamak. Kaçarken hayatta kalmak Neil'in uzmanlık alanıydı ve hatta Her ne kadar saçma bir senaryo olsa da, Renee'nin önceliklerinin onlarıkiyle nasıl karşılaştırıldığını görmek ilginçti. Renee, çocuk sahibi olmanın önemini vurguladı.

Hayatta kalanları toplamak için, Andrew bunu hemen reddetti.

"Kimse için geri dönmeyecek misin?" Renee sordu.

Andrew elini ters çevirdi. "Onları bir elin parmakları kadar sayabilirim." Renee, "Bence Koç bir kavgada iyi olurdu," dedi.

bankların yanından tekrar geçtiler. Wymack adını duyunca onlara doğru baktı ama kendisiyle konuşmadıklarını anlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Onun da silah ruhsatı var."

Andrew, "Dairesine girmeye devam ettiğimde silahı sattı," dedi.

"Peki ya Abby?"

"Onun bana ne faydası var?" Andrew sordu. "Bir zombi ısırığını bandajlayamazsınız ve o da enfekte olanları infaz etmemize izin vermez. Ayrıca, Koç onun önünden ayrılmasına izin vermez. Bırakın onu elinden geldiğince güvende tutsun."

Renee başını sallayarak konuyu kabul etti ve konuşma daha az çılgın fikirlere doğru ilerledi. Yine de bu Neil'in aklından çıkmadı ve bir sonraki tartışmalarını dinledi. Neil'in başına bir şey gelirse ne yapacağını merak ediyordu.

İşgal gerçekten oldu. Neil tüm bağları koparmaya ve koşarak yere inmeye alışkındı. Ölümsüzler açgözlülükle ortaya çıkarsa hepsini terk etmek içgüdüsel bir davranış olurdu. Bu değildi. Tam olarak moral verici bir farkındalıktı ama Neil kendisiyle ilgili çirkin gerçekleri kabul edebilirdi.

"Ah," dedi Renee, en yeni mesajını kontrol ederken. "Affedersiniz."

Onlardan uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı çıktı, telefonu kulağındaydı. Andrew onlar devam ederken Neil'e bir bakış attı onsuz. "Jean," dedi. "Bunu açıklamak ister misin?"

Neil omzunun üzerinden bakarak, "Kevin'in numarasını bilmiyordum," dedi. Renee fazla uzağa gitmedi, sadece birkaç sıra yukarı çıktı.

Aramasını mahremiyet içinde yapabilecekti. Andrew hiçbir şey söylemeyince Neil omuz silktilti. "Kuzgunları ziyafette gördüğümüzde onunla ilgileniyor gibiydi. Onun kör sadakatini zayıflatabileceğini umuyorum." Neil bir süre daha düşündükten sonra, "Belki de Matt bu yüzden ikiniz üzerine bahis oynamayı bırakmıştır?" dedi.

Andrew cevap vermedi ve turu sessizlik içinde tamamladılar.

Andrew'un haftalık terapisi artık zorunlu olmadığından ve Tilkiler iki arabaya düştüğünden, Andrew Çarşamba günkü terapisini atladı. Dobson ile öğleden sonra seansı. Neil, Andrew ile sigorta poliçesi hakkında henüz konuşmadığını hatırladı ve Andrew'u bir ara kenara çekmek için aklına bir not aldı. Mola sırasında araya zaman sokabileceğini düşündü ama bankların önünden geçerken sohbet hiç durgunlaşmıyordu ve Neil, Renee'yi cümlelerin ortasında bırakıp gidemezdi. Fox Tower'a dönene kadar eline fırsat geçmedi.

Kiralık arabadan indiklerinde "Andrew," dedi. Nicky durdu ve ona meraklı bir bakış gönderdi. Kevin ve Aaron beklemeyip üst sınıfları yatakhaneye kadar takip ettiler. Neil elini salladı Nicky'ye baktı ve bu kurnazca işten çıkarma işe yaramayınca, "Bir dakika içinde geleceğiz. Onlara göz kulak ol."

Nicky yüzünü buruşturdu ve döndü. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Neil son Tilkiler de içeride kaybolana kadar izledi, sonra yavaş bir bakışla otoparkı taradı. Okul, park alanını mekanı tekrar düzene sokmak için iyi bir iş; tek işaret. Kötü olan tek şey normalden daha az araba olmasıydı. Birkaç kamyon ve SUV'un varlığı, bazı sporcuların

araçlarını geri almaya başlamıştı, ancak araçların en az yarısı tanıdık değildi.

"Dükkândan haber aldın mı?" Neil dikkatini tekrar Andrew'a sordu. "Matt bu sabah bir telefon aldı ve Kamyon yarın alınmaya hazır olacaktı. Allison'ınki Cumartesi sabahı geri gelecek. Seninkini tamir edebilirler mi?"

Andrew telefonunu çevirerek açtı, birkaç tuşa bastı ve uzattı. Neil, Andrew'un sesli mesajı gelene kadar şaşkınlıkla bekledi. hoparlörden çalmaya başladı. Mekanik bir ses Salı gününün tarihini anons etti ve ardından ayıltıcı bir mesaj geldi. Hasar görüldüğünden daha da büyüktü; arkadaki çöpler

Raven hayranlarının arka koltuk minderlerine ne yaptığını bilmiyorlardı ve araba çekilmeden önce bagaja bakmamıştı. Dükkân, Andrew'un seçeneklerini konuşmak ve arabayı eski ihtişamına kavuşturmak için ne gerekeceğini tartışmak üzere onları geri aramasını istedi.

Andrew kendini kiralık arabanın bagajına attı ve cebinden bir paket sigara çıkardı. İki tane yaktı ve birini Neil'e telefonuyla değiştirdi. Neil esintiden korumak için bir elini onunkinin etrafına sardı. Andrew telefonunu ve sigarasını kaldırırken onun yüzünü inceledi ama Andrew kötü haberden rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Neil, "Onu değiştirmeniz gerekecek," diye tahmin etti. "Eğer sigorta şirketi arabanızın yenisini karşılamazsa, aradaki farkı benden alın. Bunun için yeterince param olduğunu biliyorsun."

Andrew ona soğuk bir bakış attı. "Senin ilgilenmiyorum." "Bu hayırseverlik değil," dedi Neil. "Bu bir intikam. O benim param değildi.

hatırladın mı? Babamın Moriyamalardan aldığını söylemiştim. Eğer araban için biraz alırsan, Riko'yu

"Hayranlarının yok ettiklerinin yerine yenilerini koymak."

Andrew, "İntikam sadece zayıf iradeli kişiler için bir motivasyon kaynağıdır," dedi. "Eğer buna inanıyor olsaydın, onu nasıl öldüreceğini planlamazdın.

Proust."

Doktorun adının tadı hâlâ asit gibiydi, Neil'in dilini ve boğazını yakıyordu ama bu Andrew'un sakın ifadesini bozmaya yetmemişti. Andrew ona bir süre sessizlik içinde baktı.

sonra sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi ve şöyle işaret etti

Neil daha da yaklaştı. Neil, Proust'u tekrar gündeme getirdiği için bir bıçağa doğru adım attığından emindi ama itaatkâr bir şekilde aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. Andrew geri çekilmesini engellemek için Neil'in ensesini morartıcı bir şekilde kavradı. Neil'in başını kendine doğru çekti ve Neil'in yüzüne duman üfledi.

"Bu bir intikam değil," dedi Andrew. "Bana dokunursa ona ne yapacağım konusunda onu uyarmıştım. Bu benim sözümü tutmamdır."

Neil'in anladığından emin olmak için bir süre bekledi ve sonra bıraktı. Sigarasını ağzına götürdüğu bir sonraki seferde Neil sigarayı ondan aldı. Neil onu parmaklarının arasında kırdı ve ayaklarının dibindeki asfalta düşmesine izin verdi. Andrew sigaranın yarısının birbirinden uzaklaşmasını izledi ve Neil'e etkilenmemiş bir bakış attı.

"Yüzde doksan bir," dedi Andrew.

"Sadece parayı al," dedi Neil. "Son arabayı birinin ölümüyle aldın. Bunu da birinin hayatıyla alabilirsin, benim . Buradan kaçığımda o para bir sonraki ismimi satın alacaktı. Senin sayende artık ona ihtiyacım yok."

"Hayatının zaten ödemekte olduğu bir bedeli var," diye hatırlattı Andrew ona. "Aynı şeyi iki kez takas edemezsin."

"Bana zor deme hakkını kaybettin," dedi Neil. Andrew omuz silkti, bunun üzerine Neil, "Benimle yeni bir anlaşma yap," dedi.

Andrew bunu düşünerek başını iki yana eğdi. "Bunun için ne alırdınız?"

"Bana ne vereceksin?" Neil sordu.

"Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormayın."

Neil kaşlarını çatarak ona baktı, ama Andrew açıklama yaparak nefesini boşa harcamadı. Elini ikisinin arasında tuttu ve avuç içini yukarı çevirdi. Neil sadece bakınca, Andrew Neil'in elini işaret etti. Neil şaşkınlıkla hareketi taklit etti. Andrew sigarayı onun direnmeyen parmaklarından aldı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. Neredeyse Canlı tutacak nefes kalmadan yandı, ama Andrew uzun bir nefes çekerek alevi yeniden canlandırdı.

"O benimdi," dedi Neil.

"Oh," dedi Andrew, umursamaz bir tavırla.

Neil onu geri alacak kadar umursamadı ve Andrew'u izledi. Duman. Andrew onun bakışlarını tuttu ve hiçbir şey söylemedi. Bekliyordu, Neil

Neil'in uygun bir takas bulmasını bekliyordu. Neil'in ne istemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu anlaşılmayı berbat etmenin yüzlerce yolu olduğunu biliyordu.

Sağduyu Aaron'la uzlaşmaya zorlamasını söylüyordu ama Andrew bu ateşkese geri dönerse iki kardeş de bundan hoşlanmayacaktı. Neil, Tilkiler'i güçlendirecek bir şey istemeliydi, örneğin Andrew'un yokluğunda yaptıkları grup yemeklerini ve sinemaları yeniden başlatmak için izin istemeliydi. Tereddüt etti çünkü bu bir fırsat kaybı gibi geliyordu. şans. Andrew'u Cadılar Bayramı'na ikna etmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Neil fark etti, çünkü Kevin bunu geçen sonbaharda söylememiş miydi? "Bir insanın ne istediğini bildiğinizde, onu manipüle etmek kolaydır. Onları," demişti. Neil bu yıla kadar Andrew'un ne-kimi istediğini bilmiyordu.

Neil bunu ters etki yaratacağı için bir kenara bıraktı. Akıllı Cadılar Bayramı'ndan Eden'in Alacakaranlığı'na, oradan da Sweetie'ninkine gitti ve Neil sonunda ne anladı. "Kraker tozu almayı bırakmanı istiyorum."

Andrew, Neil'den çok kendi kendine, "Ve bunun doğru bir çizgi olmadığını söylüyor," diye düşündü.

Neil, "Eğer doğruluk olsaydı, senden içki ve sigarayı da bırakmanı isterdim," dedi. "Sadece tek bir şey istiyorum. O da zaten senin üzerinde hiçbir etkisi yok ve bu gereksiz bir risk. Üçüncü bir bağımlılığa ihtiyacın yok."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye hatırlattı Andrew ona, tam zamanında. Neil, "Eğer ihtiyacın yoksa, vazgeçmek kolay olacaktır," dedi.

"Değil mi?"

Andrew bir dakika düşündükten sonra sigarasını Neil'e doğru fırlattı. Gömleğinden sektiği yerdeki malzemeyi yaktı. Neil asfalta çarptığında ayakkabısının altında ezildi. Andrew'a attığı soğuk bakış boşa gitmişti; Andrew'un bakışları daha ilginç bir şey aramak için çoktan onun yanından geçmişti.

"Öfke nöbetini evet olarak kabul edeceğim," dedi Neil. "Parayı bu gece odana getireceğim."

"Yapacak mısınız?" Andrew bakışlarını tekrar Neil'in yüzüne kaydırды. "Daha doğrusu, yapabilir misin? Nicky, Aaron'ın artık seni odada istemediğini söyledi.

Seni ilgilendirmeyen kavgalara kendini davet etmenle ilgili bir şey mi?"

Elini şöyle böyle bir hareketle salladı. "Bu

telefon etiketi saçmalığı mesajı biraz belirsiz bıraktı. Belki de kardeşimin hayatıyla neden birdenbire bu kadar ilgilendiğinizi yüzüme karşı açıklarsınız."

"Değilim," dedi Neil.

"Yalanlar olmadan," diye ekledi Andrew.

Neil tekrar, "Ben değilim," dedi. "Ona katlanamıyorum ama zamanımız kalmadı. Geçen Ekim'de sana söylemiştim, finallere kalamazsak

parçalanmış bir karmaşa. Siz ikiniz bizi geride tutuyorsunuz. İçinizden biriyle başlamak zorundaydım. Herkes Aaron ve Katelyn üzerine bahse girdiği için

Onun için seninle savaşacağım."

"Bu ilginç bir değişiklik olmaz mıydı?" dedi Andrew. "Ayrıca bakınız: enerji ve çaba kaybı. Deneyebilir ama kazanamaz."

"Gitmesine izin vermelisin."

"Oh," dedi Andrew, sanki bu onun için yeni bir şeymiş gibi. "mi?"

"Yapmazsan onu kaybedersin," dedi Neil. "İtmeye devam edecek Katelyn'e söylerseniz ama bunun için size kızacaktır. Mezuniyete kadar gün sayacak ve mezuniyet geldiğinde onu bir daha asla göremeyeceksin. Sen aptal değilsin. Bunu görebildiğini biliyorum. Geri gelmesini istiyorsan bırak gitsin."

"Sana kim sordu?"

"zorunda değildin. Ben gönüllü olarak fikrimi söylüyorum."

Andrew ona, "Yapma," diye öğüt verdi. "Çocuklar görülmeli, duyulmamalı."

"Sana yalan söylediğim için beni kovma, sonra da doğruyu söylediğimde beni görmezden gelme."

"Bu gerçek değil," dedi Andrew. "Gerçek reddedilemez ve önyargılarla lekelenmemiş. Gün doğumu, Abram, ölüm: bunlar gerçekler. Sen takıntı gözlüklerinizle bir sorunu yargılayamaz ve buna gerçek diyemezsiniz. İkimizi de kandıramazsın."

Neil, "Gerçeğin yarısını istersen, sadece yarısını alırsın," dedi.

"Sana verdiğim cevapları beğenmezsen bu senin suçun, benim değil. Benim. Ama takıntı ve Aaron'ın hayatı hakkında konuştuğumuz sürece, onun duruşması hakkında ne yapacaksın? O da burada olacak, değil mi? Cass yani," dedi Neil ama Andrew'un kimden bahsettiğini bildiğinden emindi. "Onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Gördüm ama duymadım," diye hatırlattı Andrew ona.
Sesi sıkılmış gibiydi, ama Neil uyarı duyduğunda anlardı.
Neil bunu görmezden geldi ve içeri girdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neil ilk kez Matt'in alarmı çalmadan önce uyandı. Bir dakika boyunca hareketsiz yattı, sonra yuvarlandı ve kendi alarmını kapattı.

O da

telefonunu çevirerek açtı ve tarihe baktı. Günlerden 19 Ocak Cuma'ydı.

"Neil Josten" 31 Mart'ta yirmi yaşına basacaktı.

Bugün Nathaniel Wesninski on dokuz yaşına girdi. Neil doğum günlerini kutlamayı hiç alışkanlık haline getirmemişti ama hayatta olduğu her doğum günü bir dakikalık sessizliği hak ediyordu.

Başparmağını

randevusunu küçük ekranına taşıdı ve Belmonte'ye karşı kazanmaları için bir dilek tuttu.

Neil derslerine gittiğini biliyordu ama hiçbir şey öğrenmemişti. Öğretmenlerinin söylediklerini yazdı ama tek bir kelimesini bile özümsemedi. Notlarını çantasının dibine tıktırdı, sporcuların yemekhanesinde tek başına tatsız bir yemek yedi ve Fox Tower'a döndü. Merdiven boşluğunda birkaç voleybol oyuncusunun yanından geçti.

ona coşkulu şanslar diledi ve onlara teşekkür etmeyi unutmadı. O Yine de onlara teşekkür ettiğini düşündü. Bilmiyordu. Oyunu düşünürken odaklanamıyordu.

Foxes'un iç saha maçları olduğunda öğleden sonra antrenmanları yoktu, bu yüzden Neil'in öldürecek çok zamanı vardı. Ders çalışmayı denedi ama bir sonuç alamadı, sonra uyuklamayı denedi ama nafile. Servisten bir saat sonra stadyuma gitmek üzere yola çıktıklarında delirmek üzereydi.

Soyunma odası belli belirsiz çamaşır suyu ve cam temizleyici kokuyordu.

Neil soyunma odasını temizlemenin amacını hiç anlamamıştı.

Ama her gün küçük bir ekip gelirdi. Tilkiler antrenmanlara gelene kadar koku genellikle kaybolurdu ama Neil maç günü kampüs trafiğinin onları yavaşlattığını varsayıyordu. Bu

Wymack' neden eğlence merkezinde oturduğunu açıkladı.

Ama ofisine kapanmak yerine. Wymack temizlik malzemelerine alerjisi olduğunu iddia etti. Abby bunun dairesinin dağınıklığı için yaratıcı olmayan bir bahane olduğunu düşündü, ama Wymack inatla hikayesini sürdürdü.

Wymack, muhtemelen barıştıklarına dair bir işaret bekleyerek takımının geçişini izledi. O hafta yapılan her antrenman

ama tam olarak olmaları gereken yerde değillerdi. Neil ve Kevin Perşembe günü tekrar konuşmaya başladılar çünkü birbirlerini görmezden gelebilecekleri çok uzun bir süre vardı. Üst sınıflar Andrew'u şiddeti nedeniyle henüz affedememişlerdi ve bunu yersiz bir zorunluluk duygusuyla kabullenmişlerdi. Onu hâlâ bir yarı suçlu olarak görüyorlardı.

Yaptıklarından pişmanlık duymaktan ya da öfkelerini anlamaktan aciz bir sosyopat.

Öte yandan Aaron, Tilkiler'in ortasında kıpırdamayan bir nefret taşı gibiydi, bir hız tümseği gibi onlara çelme takıyordu.

ayaklarını tekrar bulmaya çalışıyorlardı. Neil daha ne kadar tahammül edeceğini bilmiyordu.

Aaron'u bir kez daha sertçe dürtmeden önce böyle olgunlaşmamış bir düşmanlık. Nicky'nin kuzenleri üzerinde daha fazla etkisi olmasını diledi, çünkü onların

Oda durumu, Nicky'nin onlara yaslanmak için daha fazla şansı olduğu anlamına geliyordu. Kevin bile kabul edilebilir bir müttefik olabilirdi ama Kevin sadece Exy söz konusu olduğunda Andrew'a karşı çıkıyordu. Onların işine karışmazdı.

kişisel sorunlar.

Bu gece artık endişelenecek zaman yoktu; Neil'in bunu hafta sonu halletmesi gerekecekti. Kardeşlerini zihninden uzaklaştırdı ve erkekleri soyunma odasına kadar takip etti. Şifresini dişli dolabının kilidine soktu ve kapıyı çekti.

Açık. Bir anlık beklenmedik bir direnç oldu, ardından bir şeyin kırıldığı keskin bir patlama sesi duyuldu.

Ve sonra kan.

Dolabının içinde patladı, kapının açılmasıyla tetiklendi ve içerideki her şeyin üzerine dökülürken Neil geri çekildi. Kokusu o kadar yoğun ki boğazını tıkadı ve onu boğdu. Neil'in yaşadığı şok, panik onu geçirmeden önce sadece bir saniye sürdü. Üniformasını ve teçhizatını kapmak için dolabına atladı. Artık çok geçti ve bunu biliyordu,

Ama denemek zorundaydı. Forması ellerinde şişmiş bir sünger gibi ezildi ve parmaklarının üzerine kan sıçradı. Onu düşürdü ve kaskını almak için çabaladı. Parmak uçları sert plastiği sıyırdı ama Matt onu yakalamadan önce tutunamadı.

Neil, "Hayır," dedi ama Matt onu dolabından çekip aldı. "Bekle!"

Ayaklarını içeri soktu ama ayakkabılarının tabanı sıırılsıklamdı ve yerde kayıyordu. Kan dolabının dibine vurmuştu.

ve şimdi hızla yayılan bir su birikintisi halinde yere dökölüyordu. Dolabının üstünden sarkan boş bir plastik torba, kapı çok geniş çekildiğinde yırtılıp açılacak şekilde ayarlanmıştı. En az iki galon alacak kadar büyük görünüyordu; yok etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Neil'in sahip olduğu her bir teçhizat parçası. "Nicky," dedi Andrew, "Koç'u getir."

Nicky kaçtı. Neil Matt'e olabildiğince sert bir dirsek attı. Matt, Neil'e olan hakimiyetini kaybedince küfretti. Neil dolabına doğru koştu, yaklaştıkça biraz savruldu. Düşmemek için kendini yandaki dolaba tutturmak zorunda kaldı. Dengesini sağlar sağlamaz çılgınca her şeyi parça parça boşalttı. Artık iç saha ve deplasman formalarını birbirinden ayıramıyordu. Zırhındaki dolgu bile mahvolmuştu. Neil kaskını aldı ve sert plastik yüz koruyucusundan kanın kayışını izlemek için çevirdi.

"Neil?" Matt sordu.

Neil kaskı ayaklarının dibindeki yığına bıraktı ve dolabının arkasını yumrukladı. Yumruğu metal yerine plastiğe çarptı ve Neil kırık çantayı kancasından çekip çıkardı. Atmak için döndüğünde Andrew bileğini yakaladı. Neil, Andrew'un odayı geçip kendisine doğru geldiğini duymamıştı bile. Neil ona ve içinden geçenlere baktı, kalbi şakaklarına vuruyordu.

"Her şey mahvoldu," dedi Neil, sesi korkunç bir öfkeyle titriyordu. "Her şey mahvoldu."

Wymack, peşinde Nicky olduğu halde odaya daldı. Bu kadar çok kan görmek onu bir an için durdurdu, sonra Neil'e doğru yürüdü. "Bu senin mi?"

"Koç, ," dedi Neil. "Bu-"

"Bu onun değil." Andrew Neil'i bıraktı ve kendi dolabına geri döndü. "O iyi."

"Peroksit," dedi Neil. "Abby'nin ofisinde var mı?" Wymack sadece ona bakınca, Neil biraz bulmak için kapıya yöneldi.

Kendisi. Wymack onu durdurmak için bir kolunu yoluna koydu. "Kan oturmadan önce kıyafetlerimi temizlemem gerek yoksa giyecek bir şeyim olmayacak.

bu gece."

"Ve o tek yönlü lanet zihnini iki saniyeliğine raydan çıkarmanı ve her tarafının suyla kaplı olduğu gerçeğine odaklanmanı istiyorum.

Birinin ya da bir şeyin kanı. Sen iyi misin?" Neil,

"Andrew zaten iyi olduğumu ," diye ısırdı.

"Andrew'a sormuyorum," dedi Wymack. "Sana soruyorum."

Matt, "Al, fazladan bir havlum var," dedi ve açık dolabından bir havlu çıkardı. Onu lavaboda ıslatmak için aceleyle banyoya gitti ama onlara doğru dönerken sarsılarak durdu. İrkilmiş sesi banyonun duvarlarında yankılandı. "Ne oluyor be?"

Neil bakmaması gerektiğini biliyordu ama yine de gitti. Wymack ve Andrew hemen arkasındaydı. Neil, Matt'in bakışlarını uzak duvara kadar takip etti ve midesinin dibe vurduğunu hissetti. Fayansın üzerine kanla yazılmış kalın bir mesaj vardı: "19. Doğum Günün Kutlu Olsun, Jr."

Neil'in kafası parazit ve çılgınlarla doldu. Arka plandaki tiz mırıltı yersizdi ve Neil'in bu sesin takım arkadaşlarından geldiğini fark etmesi sonsuza kadar sürdü. Endişeli ses tonlarını anlıyordu ama söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlamıyordu. Korku, buzdan pençelerini midesinin üzerinde gezdiriyor ve boğazına kadar tırmanıyordu. Neil iki saniyeliğine gözlerini kapadı ve nefes aldı. O şimdi bununla başa çıkamazdı. Yapamazdı, yapmazdı.

Yeni panik duygusunu yakaladı ve tıpkı annesinin cesedini yakacak kadar uzun süre kırık kalbini bastırdığı gibi derinlere gömdü. Buna daha sonra tepki vermesi gerekecekti ama bunu şimdi tüm Tilkiler şahitken yaparsa kaybedecekti. Her şeyi.

Neil'in Wymack'in polisi aramakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyması için tam zamanında dünya pürüzlü parçalar halinde yeniden odaklandı. Neil, Wymack arkasını dönmeden önce onun dirseğini yakaladı ve öyle sert sıktı ki kemiklerinin gıcırdadığını hissetti.

"Koç," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Onları bu işin dışında tutman . Tamam mı? Sadece oyunu bitirelim. Bunu daha sonra temizleyeceğim. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Wymack, "Maçı iptal etmemem ve güvenliği buraya çekmemem için bana iyi bir neden söyleyin," dedi.

"Bunu sana henüz veremem," dedi Neil, ona bir bakış fırlatarak. "Sana Mayıs'a kadar beklemeni söylemiştim."

Wymack'in yalanlarına ve yaralarına meydan okuduğu yılbaşı gecesi verdiği sözü hatırlamasını diledi. O yapmamıştı

Wymack'e kaçtığını söyledi, ama yeterince yaklaşmıştı. Wymack parçaları bir araya getirmeliydi. Neil'in şimdi bunu hatırlamasına ve bariz olanı anlamasına ihtiyacı vardı: Riko'nun adamları arkalarında kanıt bırakmamışlardı ama Neil'in her yerde parmak izleri vardı.

Wymack hiçbir şey söylemedi ama Neil'i tedirginlikle inceledi Yoğunluk. Neil Wymack'i bıraktı ve direnmeyen Matt'ten ıslak havluyu aldı. Ciğerleri sanki sıkılıyormuş gibi hissediyordu. odayı geçerek doğum günü mesajına ulaştı. Öğürme refleksini harekete geçirmemek için sıkı nefes aldı ve duvardaki harfleri temizledi. Daha sonra havluda Neil'in ellerini silmesine yetecek kadar temiz yama vardı. Diğerlerinin yanına geri döndü ve Lavabodaki havluyu daha sonra dert

etmek üzere. "Neil," dedi Matt.

Neil bunu duymak istemedi. "değiştir, Matt."

Ana odaya geri döndü ve dolabını gözden geçirdi. Dolap takım arkadaşlarından hiçbirinin hareket etmediğini fark etmesi uzun sürmedi. Matt hâlâ lavabonun yanında donup kalmıştı. Wymack ve Andrew banyonun kapısında duruyordu. Aaron, Kevin ve Nicky dolaplarının yanındaydı.

Neil tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Gerçeğin, hepsinin görmesi için tenine yazıldığını hissediyordu. Mesajda sadece "Junior" yazıyordu ama birinin ona ismiyle hitap etmesini bekliyordu.

Neil etrafındakilere baktı ve bu işi kurtarmasına en çok yardımcı olabilecek kişiye odaklandı. "Kevin," dedi ve Fransızca devam etti. "Onları harekete geçir. Servise kadar sadece kırk dakikamız var."

"Oynayabilir misin?" Kevin sordu.

", yaralı değilim," diye tersledi Neil. "Bunun bu gece kazanmamızı engellemesine izin vermeyeceğim. Ya sen?"

Kevin bir an için onu düşündü, sonra takım arkadaşlarına iğneleyici bir bakış attı. "Kimildayın. Kazanmamız gereken bir maç var."

Matt, Andrew'un arkasından gelip forvetlerin arasına bakarak, "Şaka yapıyorsun," dedi. "Şu gerçeği gerçekten görmezden mi geleceksin?"

Bu," diye parmağını Neil'in dolabına doğru sapladı, "az önce oldu mu? Neil, Carrie'nin gibi görünüyorsun. Sahne henüz tazeyken güvenliği buraya çağırmak bile istemiyor musun?"

"Hayır," dedi Neil. ""

Matt yine, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Neil ona baktı. "Riko egoist ve pisliğin teki. Buna tepki vermemizi istiyor. Eğer yaparsak, o kazanır. Ona bu fırsatı vermeyin. memnuniyet. Bu hiç olmamış gibi davranın ve Terrapins'e odaklanın."

Wymack'ın tarafını seçmesi sadece birkaç dakika daha sürdü. "Burada kimse üstünü değiştirmiyor. Eşyalarınızı alın ve dışarı çıkın. bitince kızların odasını alabilirsin. Sana bir şans vereceğim Bu gece," dedi Neil ona baktığında. "Eğer kafanın oyunda olmadığını düşünürsem, seni öyle hızlı çekerim ki kırbaçlanırsın ve Dan senin yerini alacağım. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Koç," dedi Neil.

Wymack dağınıklığa bir kez daha baktı, Neil'in tarafını tuttuğu için kendinden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Sonunda başını salladı ve

Neil'in giysilerini yerdeki küçük dağdan topladı. "Abby'ye bunu temizleteceğim. Biri Neil'e bir havlu daha ödünç versin."

"Teşekkür ," dedi Neil.

"Kapa çeneni," dedi Wymack ve hışımla dışarı çıktı.

Soyunma odasına korkunç bir sessizlik çöktü. Sonunda Andrew odayı geçip dolabına gitti ve eşyalarını boşaltmayı bitirdi. Görünüşe göre diğerlerinin ihtiyacı olan tetikleyici buydu, çünkü eşyalarını alıp gittiler. Nicky çıkarken Neil'e yedek havlularından birini verdi. En son Matt çıktı ve Neil'in kıpırdamadığını fark edince tereddüt etti.

Neil, "Ben burada yıkanırım," dedi ve perişan halini işaret etti. "Bunu yapmam gerekenden daha fazla takip etmek istemiyorum."

Matt bunu tartışmadan kabul etti ve Neil'i rahat bıraktı. Neil dolabına baktı, sonra kararlı bir şekilde gözlerini kaçırdı ve yıkanmaya gitti. Düş alırken yere baktı ve kırmızı kumağı izledi. sudan yavaşça kayboluyordu. Su berrak akarken bile Sanki içinde ölüyormuş gibi. Sonunda pes etmeden önce üç kez yıkandı.

Su kesilir kesilmez, Wymack görüş alanının dışından ona seslendi. "Matt sana boxer ve iç çamaşırı almak için Fox Tower'a geri döndü. Çoraplar. Yedek kıyafetleri getirdim ama hangisinin sana uygun olduğunu bulman gerekecek. Temizlendiğinde üniformanı geri getireceğim. Sıkı otur. O zamana kadar."

"Evet, Koç," dedi Neil.

Wymack'ın arkasından kapının kapanmasını dinledi ve ahırında kurulanmaya başladı. Tilkilerin, hattın biraz daha büyük olduğu yıllardan kalma birkaç takım yedek teçhizatı vardı. Renee geçtiğimiz sonbaharda yedek oyuncu olarak görev yaparken oradan zırh aşırırmıştı. Viteslerin çoğu ayarlanabiliyordu ama sadece belli bir dereceye kadar. Neil'in deneme yapması gerekti.

ve Wymack'ın ona bıraktığı yığından eksiksiz bir set seçmek için hata yaptı. O zaman beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Matt'ın geri dönmesi sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu; maç gecesi trafiği Fox Tower'a giden kısa yolu olması gerekenden çok daha uzun hale getirmişti. Neil korkunç düşüncelerinden biri vurdu. Banktan kaydı ve araştırmaya gitti. Giydiği kıyafetler havluyu vücuduna sığdırmasını imkânsız hale getirmişti.

Onu etrafına sarmak yerine boynundan tuttu ve yara izli ön kısmından aşağı sarkmasına izin verdi.

Neil kapıyı koridorda Matt'ın olduğunu fark edecek kadar açtı ve irkilerek, "Kapıyı mı çaldın?" dedi.

Matt ona tuhaf tuhaf baktı. "Abby üniformanın hâlâ onda olduğunu söyledi."

Tilkiler, Neil'in mahremiyet sorunlarını karşılamak için ilk kez kendi yollarından çıkmıyorlardı, ancak genellikle iyice düşün. Matt, Neil yüzünden ısınmaya geç kalmıştı ve Riko'nun korkunç numarası yüzünden sarsılmıştı. Buna rağmen içeri dalmamayı unutmamıştı.

Neil sonunda "Teşekkür ," dedi ve Matt'ın giysilerini aldı.

kapı aralığından sıkıştı. Matt ona bütün bir Böylece maçtan sonra giyecek bir şeyi olacaktı. Matt'ın eşyalarını karıştıracağı düşüncesi tüylerini diken diken etti ama Neil içgüdüsel bir sinir krizine karşı koydu.

"Sorun değil," dedi Matt. "Bağka bir Geye ihtiyacınız var mı?"

Neil, "Riko'ya açık bir atış ve tanık yok," dedi.

Matt, Neil'in şaka yaptığını düşünmüş gibi sırttı ve gitti. Neil kapıyı arkasından kapattı ve iç çamaşırlarıyla çoraplarını çekiştirdi. Matt ayakkabılarını banyoya taşıdı ve lavaboda duruladı. Yapabileceği çok şey vardı. İçindeki astar kanla kaplanmıştı. Neil onları bu gece giyebilirdi ama mümkün olan en kısa sürede değiştirmesi gerekiyordu. Neil şortunu ayakkabılarının üzerine çekebilirdi.

ayakkabılarını giydi ve bağladı. Soyunma odasında volta atıyor, kana bakmamak için saate bakıyordu.

Sonunda Wymack üniformasıyla çıkageldi. "Elimizden geleni yaptık ama sana tamamen yeni bir takım almamız gerekecek. Bu gece sipariş edip hemen getireceğim."

Onu uzattı ve kollarını sıvamak için işe koyuldu. Neil, Wymack'in kolunu tuttuğunda gömleğine kan bulaşmıştı. Bu Wymack'in hepsini saklamak için biraz çekiştirmesi gerekti. Neil özür dilemesi gerektiğini düşündü ama Wymack'in buna izin vereceğini sanmıyordu. Onun yerine

formasının eteklerinden ve kollarından fazla suyu sıktı. Wymack yukarıya bakarak, "Olabildiğince kuru," dedi. yere su sıçrattı. "Matt kızların saç kurutma makinelerinden birini getirdi ama Abby leke bırakmasından korktuğu için kullanmak istemedi."

Neil, "Soran olursa, bunun bir oyun öncesi şakası olduğunu söyleyeceğim," dedi. "Teknik olarak gerçek bu."

Neil giyinmeyi bitirdi. Wymack ona şöyle baktı, inandırıcı olmayan bir baş hareketiyle onu kamu denetimine uygun buldu ve Neil'i önünden kovarak soyunma odasından çıkardı. Servise bu kadar yakinken takım ısınma ve esneme hareketlerini çoktan bitirmişti. Neil bir adım attı

Wymack ekibini ön testten geçirirken kendi başına birkaç tur attı. oyun spiel. Neil geri döndüğünde Wymack'in işi bitmişti ve Neil aniden ilgi odağı haline geldi.

"İyi olduğuna emin misin, Neil?" Dan sordu.

"Eminim kazanmamız gereken bir maç var," dedi Neil. "Benim hakkımda daha az, bunun hakkında daha çok endişelen."

Hakemler antrenman için sahaya çıkmalarına izin verdi. Neil başka bir şey düşünmemek için onun her hareketine odaklandı. Zamanla

başlangıç kadrosu servis için yerlerini aldı, Neil kendini ve bu akşamki maçı o kadar kaybetmişti ki, neredeyse soyunma odası. O kabul etmese de, hayalet hâlâ ona yapışmış ve onu daha sert ve daha hızlı gitmeye teşvik ediyordu. Kevin onu geri çekilmesi için uyarmadı ve alışılmadık bir agresiflikle arka alan markajlarına saldırdılar. Neil devre arasından önce sarı kart gördü. Wymack'in bunu bir bahane olarak kullanıp

ama Wymack takımını soyunma odasına götürdüğünde bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Neil kan kokusu aldığını düşündü ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Soyunma odası ile fuaye arasında çok fazla boşluk vardı ve takım arkadaşlarının ter ve deodorant kokusu havayı tıkamıştı.

"Abby nerede?" Dan sordu ve Neil onu servisten beri görmediğini fark etti.

"Bir süreliğine kampüse gitmesi gerekiyordu. Onun yokluğunda kimse hırpalanmasın." Wymack soğutucuyu işaret etti. "Herkes içkisini içsin ve uzansın. Fazla vaktimiz yok."

Tilkiler ikinci yarıda kaybedecek çok şeyleri varmış gibi oynadılar. Neil, Kevin'in ona öğrettiği pas ve şut becerilerini kullandı ve Kuzgunlar'da öğrendiği savunma ayak oyunlarından bazılarını araya sıkıştırdı. Kevin'a seslenmek zorunda kaldığında bunu Fransızca yaptı. Adam ona ne söylerse söylesin, backliner'ına tek kelime etmedi. Anlamsız laf sokmalar için nefesi yetmiyordu ve maça devam edebilmek için azalan enerjisinin her zerresine ihtiyacı vardı. Diğer adamın ses tonunda giderek artan keskinliğe bakılırsa, sessizliğin hedefine ulaştığını biliyordu. Neil onu kabul etmedi ona karşı itmek ve onu geçmek dışında.

Matt sahanın diğer tarafında baskın bir güçtü. Nicky hâlâ savunma hattının en zayıf halkasıydı ama Andrew acımasız bir verimlilikle onu dengeledi. Aaron oyuna girdiğinde, o ve Andrew sanki hiçbir sorun yokmuş gibi birlikte oynadılar. Neil, Riko'nun müdahalesi yüzünden mi safları sıklaştırdıklarını yoksa oyunun dikkatlerini kişisel sorunlarından uzaklaştırmak için yeterli olup olmadığını bilmiyordu. Şimdilik Neil, işbirliği yaptıkları sürece sebebin ne olduğunu umursamıyordu.

Sekiz dakika geride kalırken Tilkiler yavaşlamaya başladı. Çok erken çok sert gitmişlerdi. Kendilerini tutabildikleri sürece Yerde olsalar sorun olmazdı çünkü iki sayı öndeydiler ama Neil takımı canlandırmak için bir sayı daha istiyordu. Yine de o ve Kevin yeni backliner'larla karşı karşıyaydı ve savunma onları her fırsatta. Neil, Kevin'in de kendisi kadar sinirli olduğunu biliyordu, çünkü Kevin kabul edilemez kontrol çizgisine gelmeye başlamıştı. Neil Topun kontrolünü tekrar kaybettiklerinde onu uyardı. Kevin kaba bir şekilde karşılık verdi.

İki dakika sonra Tilkiler ihtiyaç duydukları atağı gerçekleştirdi. Terrapin forveti Matt'in etrafından dolandı ve kaleye doğru koşmaya başladı. Matt tam olarak yetişemedi ama forvet oyuncusunun vuruşunda

şut atmaya gitti. Forvet oyuncusu tökezledi, topu tutmak raketini çevirdi ve kaleye bir adım fazla yaklaştı. Andrew bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ceza sahasının dışına çıktı ve onu yere serecek kadar sert vurdu. Forvet oyuncusu beş saniye boyunca olduğu yerde kaldı, tekrar ayağa kalkamayacak kadar sersemlemişti. Oyun onu beklemedi. Matt bir savaş çılgılığıyla peşinden gitti ve topu Allison'a doğru fırlattı. Neil bir sonraki kaleye şutunda başarılı oldu ve Tilkiler toparlandı.

Tilkiler sekiz-beş kazandı ve seyirci raketiyle neredeyse çatıyı uçuracaktı. Tilkiler kutlamalarını kaleye taşıdı. çünkü Andrew onlara gelmiyordu. Nicky ve Renee karşı koyamayacak kadar hasta olduğu için geçen sezon onu partiye bağladı. Şimdi Nicky ona ve Andrew'a saldıracakmış gibi yaptı. raketini Nicky'ye . Nicky daha iyi düşündü. ve onun yerine Aaron'a asıldı. Tilkiler birkaç metre ötede zıplayıp bağırırken Andrew kenar mahallelerde ilgisiz bir seyirci olarak kaldı. onun önünde. Kevin bir şekilde Andrew'a bir şeyler söylemek için herkesi atlattı. Neil takım arkadaşlarının sesinden duyamadı. ama Andrew'un küçümseyici hareketi Kevin'in onayıyla ilgilen.

Terrapins'in elini olabildiğince çabuk sıktılar ve sahadan ayrıldılar. Wymack ve Abby onları bekliyordu, Wymack dişlek bir sırıtışla, Abby ise gülümseyerek. Wymack'in neşesi Dan'ın heyecanını bir kademe daha artırdı ve onları kızdırmak için kalabalığa doğru koştu. Nicky ve Matt onun peşinden koştular. Wymack gazetecilerin onları en kolay hedef olarak yakalayacağını bildiğinden gitmelerine izin verdi, ve Tilkilerini soyunma odasına götürdü. Neil fuayeye kadar gelmişti ki kendisini bekleyen karmaşayı hatırladı.

"Kullanabileceğim bir paspasınız var mı?" Neil sordu.

"Kapa çeneni," dedi Wymack. "Şu anda bununla uğraşmıyorsun. Daha yeni kazandık."

"Sekiz beş," dedi Allison, sanki Neil çoktan unutmuş gibi. Sesindeki gerginlik tüm bu olanlar yüzünden hâlâ ne kadar kızgın olduğunu ele veriyordu.

Neil onun ağızından çıkan bir sonraki kelimedede irkilmedi, ama bu yakın bir şeydi. "Sanırım bunu ekipten aldığın doğum günü hediyesi olarak düşünebilirsin."

"Allison," dedi Renee.

"Hayır." Allison sözünü kesmek için parmağını Renee'ye doğru uzattı ama gözlerini Neil'den ayırmadı. "Bırakın bu yılı, bu hafta bile tahammül edebileceğim saçmalıkların sınırına ulaştım. Bunun daha ne kadar kötü olacağını bilmem gerek. Neil ve Riko arasındaki sidik yarışı daha da kızışacak."

"Bu konuyu konuşacağız," dedi Wymack, "ama herkes buraya gelene kadar olmaz. Gidip yıkanın. Yine sırayla gidiyoruz. Önce bayanlar." Onların gidişini izledi ve soyunma odasının kapısı arkalarından kapanana kadar bekledi. "Bir galibiyetten sonra herkesin mutlu olması gereken yeni bir takım kuralı getiriyorum. Siz mutsuzlar zamanımdan önce hayatımı emeceksiniz."

Wymack onlara baktı ama Kevin Neil'i izliyordu ve ikizler birbirlerini görmezden gelmeye devam ediyorlardı. Wymack ellerini havaya kaldırdı.

yenilgiyle kalktı ve gitti. Dan, yanında Nicky ve Matt ile gelene kadar odada gergin bir sessizlik hakim oldu. Üçü de hâlâ Galibiyetten ve röportajlarından dolayı coşkuluydular ama karamsar takım arkadaşlarının yanında olmak neşelerini kaçırmıştı. Dan tek kelime etmeden soyunma odasına gitmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Nicky geldi ve omzunu Neil'e yasladı.

"Böylece üç maçtan ikisini kazanmış olduk. Gelecek haftaki galibiyet pastanın üzerindeki krema olacak." Nicky, konuşmaya katılmasını istercesine Kevin'a anlamlı bir bakış fırlattı. "O zaman ilk ölüm maçına geçiyoruz. İlginç biriyle oynama şansımız var mı?"

"Sıfır," dedi Kevin. "İlginç takımların hepsi ihtimaller grubunda yer alıyor."

"Bizim dışımızdaki herkesi kastediyorsun." Nicky kabul etmesi için ona bir an verdi, kabul etmeyince de abartılı bir iç geçirdi. "Çok önyargılısın. Sadece kimin takımında olduğunu unutma. Eğer USC ile karşılaşsak, bizi desteklesen iyi edersin."

"Bunu düşüneceğim," dedi Kevin.

Kuzgunlar ve Trojanlar ezeli rakiplerdi ama Kevin pişmanlık duymayan bir USC taraftarıydı. USC ülkedeki en iyi takımlardan birine sahip olduğu için Neil buna şaşırmadı. Çok iyi futbol oynamalarıyla ünlüydüler.

Sportmenlik ve geçen sonbaharda Tilkileri yarışta tutma hareketine öncülük etmişlerdi. Kevin'in ilgisine ve teveccühüne değerlerdi.

"Ahmak," dedi Nicky. "Koç'a, Koç Rhemann'ı daha çok sevdiğini söylüyorum."

"Söyle ona," dedi Kevin. "Eğer Koç bulunduğu mevkinin hakkını veriyorsa, Trojanların Tilkilerden daha iyi olduğunu bilir. Her zaman öyleydiler ve her zaman öyle olacaklar."

Nicky yine "Önyargılı," diye mırıldandı.

Kadınların işi bittiğinde Dan onları almaya geldi ve erkekler soyunma odasını ele geçirdi. Neil spreyin altında durdu ve tırnaklarının altında kan olup olmadığını kontrol etti. Hiç kan bulamadı ama bir an için yanık et kokusu aldığına yemin etti.

Neil her zamanki gibi en son giyinen kişiydi ve takım arkadaşlarını salonda kendisini beklerken buldu. Wymack eğlence merkezinin önünde kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu.

Göğüs. Abby kapı aralığında duruyordu. Neil onun yanından geçip dışarı çıkmak ve bu konuşmayı tamamen atlamak istiyordu. Ama o Kimsenin bunu yanına bırakmayacağından şüphelendiği için kanepede Andrew'un yanına oturdu.

Wymack başlamadan önce onun hareketsiz kalmasını bekledi. "İlk olarak: odadaki katledilmiş fil. Katledilen kuşlar, daha doğrusu. I fakülteden bir iyilik isteyip Abby'nin fen laboratuvarlarındaki mikroskoplara erişimini sağladı. Bunun insan kanı olmadığından emin olmamız gerekiyordu."

Nicky, "Bu çok," dedi.

"Ama kiminle uğraştığımızı düşünürsek gerekli." Wymack başını salladı. "İstediğim son şey hepinizi riske atmak. Mahkemenin sizin için güvenli bir yer olması gerekiyordu ama ben bunu başaramadım. Seni korumak için. Aklımın bir köşesinde buraya kameralar yerleştirmek var.

ama herkes kabul etmedikçe bunu yapmayacağım. Eğer bir şeyler , o kasetleri sadece şu anda bu odada bulunanlar görecek.

İşimizdeki insanların kadar.

"Bu da beni ikinci noktaya getiriyor: Neil bizden yetkilileri bu işin dışında tutmamızı istedi," dedi Wymack, Tilkilerinin her birine bakarak

yüzüne. "Ona buna izin verecek kadar saygı duyuyorum ama bu sadece bana bağlı değil. Bunu kabul edecek misin?"

"Gerçekten de Riko'nun bundan kurtulmasına izin mi vereceksin?" Dan sordu.

Neil, "Yakalanacağını düşünseydi bunu yapmazdı," dedi.

Matt, "Belki onu yakalayamayız ama araçlarını yakalayabiliriz," dedi. "Kimse mükemmel değildir. Herkes bir iz bırakır."

Aaron o sırada konuştu ve duygusuz suçlaması Neil'in kanını dondurdu: "Sen her biliyorsun, değil mi Junior?"

Neil, Aaron'ın karanlık yüz ifadesine hızlıca bir göz attı ve en kötüsüne hazırlandı. Ama geldiğinde, beklediğinden de kötüydü.

"Riko'nun bu işe karıştığına dair asla kanıt bulamayacaklar," dedi Aaron, "ama seni bulabilirler, değil mi? Bütün mesele bu, değil mi?" Aaron kendi yüzünü işaret ederek Neil'in aniden görünüşte değişiklik. "Bakışlarınız, dilleriniz, yalanlarınız; bir şeyden ya da birinden kaçırıyorsunuz."

Bu ısırtıcı talep, Neil'in ciğerlerindeki nefesi kesen ve midesini omurgasına yapıştıran bir yumruk gibiydi. Sessizlik ardından gelen sonsuzluk hissi. Neil, takım arkadaşlarının kalp atışlarını duyabildiğinden emindi; o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, bunu vücudunun her santimetresinde hissediyordu. derisi. Bakışları, şimdiye kadar giydiği tüm kılıkları soyacak kadar deliciydi.

Sesini bulmak bir çaresizlik eylemiydi. Sesini sakın tutmak için enerjisini harcaması gerekti. "Kuzgunlardan belden aşağı vurmalarını ve arkadan bıçaklamalarını beklerdim. Tilkilerin bundan iyi olduğunu sanırdım. Hayır," dedi Neil, Aaron tekrar ağzını açtığında. "Andrew'la olan sorunlarını benden çıkarmaya cüret etme. Katelyn'i bu işe bulaştırdığım için bana kızgın olduğunu biliyorum ama bunu aşman gerekecek."

"Onu benim işime bulaştırdın. Ben de onları Seninkini. Biri sana yaptığında kadar eğlenceli olmuyor, değil mi?" Aaron sordu.

"Çok aptalsın," dedi Neil. "Kendimi senin dövüşüne davet ettim Çünkü ikinize yardım etmek istedim. Bunu yapıyorsun çünkü bana zarar vereceğini düşünüyorum. Burada oldukça kritik bir fark var.

İyi tarafından bakarsak, senin özünde bir pislik olman, şansın konusunda haklı olduğum anlamına geliyor." Neil başını iki yana eğdi ve Aaron'a baktı. "Şimdiye kadar anlamışsındır, senin korkaklığın seni ve Andrew'u ayrı tutuyor, değil

mi?" "Ben bir korkak değilim."

"Sen omurgasız bir pisliksin," dedi Neil. "Dünyanın başına gelmesine izin veriyorsun ve karşı koyma zahmetine girmiyorsun. Hayatını nasıl yaşayacağını ve vaktini kiminle geçireceğini başkalarının belirlemesine izin veriyorsun.

Annenizin tacizlerine neden bu kadar uzun süre katlandığınızı bana hatırlatın. Deliliğine rağmen onu gerçekten seviyor muydun, yoksa çekip gitmekten mi korkuyordun?"

"Neil," dedi Dan şaşkınlıkla. "Bu-"

"Siktir git," dedi Aaron. "Hâlâ soruma bir yanıt bekliyorum."

"Ve ben hâlâ bir teşekkür bekliyorum," dedi Neil. O bir eğik Andrew'a bak. "İkinizden de birbirinize. Artık ödeştiniz, değil mi? Öyleyse neden her şeyi silip baştan başlamıyorsunuz? Bunu hemen şimdi düzeltebilecekken neden üç yıl daha uzatmak zorundasınız?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Aaron, alçak sesle ve asidik bir şekilde.

"Haklı olmamı istemiyorsun," diye tahmin etti Neil, "çünkü eğer haklıysam, onun ölümü senin suçun."

Andrew sonunda tartışmaya katıldı. "Hayır. Bu her zaman onun hatası olacak."

"O kendini öldürmedi Andrew," dedi Aaron, kederden vahşileşmiş bir halde.

Andrew ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ona bir daha elini kaldırırsa ne olacağını söyledim. Bu kadar şaşırmış görünmeye hakkı yoktu."

"Tanrım," dedi Matt. "Sen az önce-?"

Wymack burnunun kenarını sıktı ve gürültülü bir şekilde nefes verdi. "En azından itiraf etmeden önce odadan çıkmamıza izin verebilir misin?"

Aaron Wymack'ten üst sınıflara baktı, sonra tekrar Andrew'a döndü. Neil yarı yarıya onun Wymack'in uyarısını bir sessizlik emri olarak algılamasını bekliyordu. Aaron bunun yerine Almanca'ya geçti ve "Bunu bu yüzden yapmadın. Bana yalan söyleme."

"O benim için hiçbir şey ve hiç kimseydi," dedi Andrew. "Yoksa onu neden öldüreyim ki?"

Aaron'un sesini tekrar bulması bir dakika sürdü. Sesi hâlâ öfkeliydi, ama sessiz bir ton vardı: "Bana bakmazdın bile. Ben bir şey söylemedikçe bana tek kelime bile etmezdin. Ben psişik değilim. Nereden bilebilirdim ki?"

"Çünkü sana bir söz verdim," dedi Andrew. "Siz bana inanmamayı tercih ettiniz diye unutmadım. Söylediğim şeyi yaptım. ve başka bir şey beklediğin için seni sikeyim."

İşte yine oradaydı: Andrew'un özündeki o sonsuz öfkenin bir ipucu. Aaron ağzını açtı, tekrar kapattı ve gözlerini kaçırdı. Andrew sonsuz bir dakika boyunca kardeşinin eğik başına baktı. Aaron kavgayı bırakmıştı ama geçen her saniye Andrew'un bedenini daha da geriyor gibiydi. Neil, Andrew'un parmaklarının yumruk değil ama birinin canını yakma taklidiyle kalçalarına doğru kıvrılışını izledi ve Andrew'un öfkesinin doruğa yaklaştığını anladı. Kırılma noktası.

Elini aralarına koyarak Andrew'un Aaron'ı görmesini engellemeye çalıştı ve Andrew ona sert bir bakış fırlattı. Bir kalp atışı sonra Andrew'un ifadesi donuklaştı. Neil yaptığı müdahaleden pişman oldu. Hemen. Hiç kimse bu kadar büyük bir öfkeyi bu kadar kolay bırakamazdı; Andrew onu sadece kendisine zarar verebilecek bir yere gömmüştü. Artık geri almak için çok geçti, bu yüzden Neil yenilgiyle elini kucağına bıraktı.

"Bu mı, Koç?" Neil sordu.

"Hayır," dedi Allison. "Bu küçük saptırma ne kadar aydınlatıcı olsa da, asıl soruyu yanıtlamıyor. Riko'nun seninle ne alıp veremediği var?"

Aaron'ın cesur suçlamaları göz önüne alındığında, bu noktada yalan söylemek işe yaramayacaktı. Neil en basit, en yararsız haliyle dürüstlüğü seçti: "Kim olduğumu biliyor."

Bunu fark etmeleri bir anlarını aldı ve Matt, Neil'e "Ee?" diye sordu.

Kevin beklenmedik bir şekilde Neil'in savunmasına, "Neil'in ailesinin bir ünü var," dedi. Neil ona baktı, sessiz kalmasını isterken bile yüz ifadesini olabildiğince nötr tutmaya çalıştı. Kevin bakışlarına karşılık vermedi ama tek söylediği, "Riko bunu Neil'e karşı kullanmaya çalışıyor," oldu.

"Bu bir sorun olacak mı?" Dan sordu. "Hayır," dedi Neil.

Allison ona kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden, muhtemelen enkaz halindeki soyunma odasına doğru bir işaret yaptı. "Bundan emin misin?"

"Evet," dedi Neil ama kimse ikna olmuş görünmüyordu. Neil sözlerini dikkatle tarttı, gerçekte yalan arasında onları rahatlatacak doğru dengeyi . "Riko kim olduğumu biliyor çünkü ailelerimiz benzer çevrelerde faaliyet gösteriyor ama o sadece ismen bir Moriyama. Beni tehdit etmekten fazlasını yapacak kaynakları yok."

"Kahretsin, Neil," dedi Matt. "Riko bile kurallara uymak zorunda kaldığına göre annenle baban başka bir şey olmalı. Aaron haklıydı o zaman? Bu

nasıl görünmen gerektiğini biliyor

musun?" "Evet," dedi Neil.

"Ama neden yaşın hakkında yalan söylüyorsun?" Matt sordu. ". "

"Kimsenin beni aileme kadar takip etmesini istemiyorum," dedi Neil. "İnsanların ikiye ikiye bir araya getirmesi ne kadar zor olursa o kadar iyi. Millport'ta on sekiz yaşında olmak, öğretmenlerim ve koçumun hiçbir şey için aileme danışmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Size gerçeği söylemek demek neden yalan söylediğimi açıklamak zorunda ve insanlara güvenmeye alışık değilim. Ailemin yalanları yüzünden beni yargılamayı istemiyorum. suçlar."

Dan, "Sanki birini yargılayacak yerimiz varmış gibi," dedi ve Neil sessiz bir özür dileyerek omuz silkti. Daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

söylemek istedi, ama bir şekilde merakını bastırdı ve .

Önce Matt'e, sonra da Renee' baktı. Kimse gelmeyince

Dan, "Evet, sanırım şimdilik bu kadar Koç," dedi.

Wymack başını salladı. "Kameralar herkes için uygun mu? Olur mu? Onları hafta sonu . Yerleri hakkında konuşacağız ve Pazartesi öğleden sonra. Ondan önce bu kişisel sorunları çözmek için ne yapmanız gerektiğine karar verin," dedi Aaron'a anlamlı bir bakış atarak. "Hiçbiriniz bu tavırlarınızı benim sahama getirmeye cüret etmeyin.

bir daha asla. Anladın mı?"

Tilkiler mırıldanarak onayladılar ve Wymack dışarı çıkmalarını işaret etti. "Dağılabilirsiniz. Dikkatli sürün."

Stadyumun dışında tam bir kaos vardı. Sarhoş taraftarlar çılgınlar gibi bağırıyor ve koşturuyordu; kalabalığın geri kalanı dans ediyor ve

şarkı söylüyordu
zafer tezahüratları. Polisler tüm güçleriyle olayları kontrol altına almaya
çalışıyordu.

Dağınıklık. Güvenlik görevlileri arabalarına gidene kadar Tilkilere göz kulak oldular. Aaron kiralık arabanın yanından geçip Matt'in kamyonetinin arkasına tırmandı. Nicky bir şeyler söylemeye başladı ama Andrew sessiz bir uyarıyla çakmağını Nicky'nin yüzüne bir santim yaklaştırdı. Nicky sessizce Neil'le birlikte arka koltuğa tırmandı ve yolculuk boyunca onun kucağına baktı.

Stadyumun etrafındaki trafik tampon tampona olduğu için, Tilkiler'in arabaları trafiğe girerken birbirlerinden ayrıldılar. Matt yatakhaneye onlardan önce varmıştı. Diğerleri yetiştiğinde Aaron çoktan gitmişti. Neil, Andrew'un Kevin ve Nicky'yi odalarına götürmesini izledi. kendi odasına yöneldi. Matt Neil'i takip etti ve Neil kızların hemen arkasında olmasına şaşırmamaya çalıştı.

Telefonunun hafif vızıltısı dikkatini dağıttı ve Neil telefonunu cebinden çıkardı. Gelen kutusunda yeni bir mesaj vardı. O yapmadı Numarayı ya da alan kodunu tanıyamadı. Mesajı daha da az anladı: "49". Neil bir dakika bekledi ama başka bir şey yoktu. yaklaşıyor. Mesajı sildi ve telefonunu kaldırdı.

"Neil," dedi Dan ve Neil ona bakana kadar bekledi. Devam et. "Teşekkür . Gerçekler için yani. Hepsinin bu olmadığını biliyorum ama bizi kendi içeri almadığınızı da biliyorum. Dinlemeye hazırız.

konuşmaya hazır olduğunda. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum," dedi Neil.

Sessiz ama şiddetli bir destekle onun omzunu sıktı. "Ve Andrew ve Aaron'la her ne yapıyorsanız onun için teşekkür ederim. Bu gece ne olduğunu tam olarak emin değilim ama önemli olduğunu biliyorum."

"Önemli mi?" Matt yineledi. "Andrew'un annelerini öldürdüğü gerçeğini mi konuşacağız? Onun bir arabada öldüğünü sanıyordum. Kaza. Herkes hep böyle söyler." "Bir araba kazasında öldü," dedi Neil.

Matt vurgulayarak, "Kaza dedim," dedi. Neil sakince arkasına bakıp başka bir şey söylemeyince Matt, "Nasıl ?" diye sordu.

"Nicky bana aylar önce söyledi," dedi Neil.

Matt Güpheyile, "Aynen ," dedi. "Onun neler yapabileceğini her zaman biliyordun, ama sana hiçbir zaman gerçek bir neden vermediğini söyledin.

ondan korkmak. Bir cinayetin yanından hiç önemli değilmiş gibi geçip Riko'nun suratına her zaman bakabiliyorsan, annenle baban neyin peşinde?"

Neil başını salladı ve Renee'nin nazikçe "Belki de Neil Andrew'un gerekçelerine gveniyordur. Andrew cinayeti itiraf etti, evet, ama bunu kardeşinin iyiliği için yaptığını da söyledi."

"nceden planlanmıştı," dedi Dan. "Bu savunma değil. Polisi ya da sosyal hizmetleri arayabilirdi ya da Nicky'nin ailesini dahil."

"Bizim geçmişimize sahip insanlar, devlete güvenmeye meyilli değiller.

Polis," dedi Renee. "Muhtemelen Andrew'un aklına onların uygun bir seçenek olduğu hiç gelmemiştir."

"Ve geçen Kasım ayında olanlara bir bakın," diye ekledi Neil. "Andrew, Luther'in Aaron'ı korumayacağını her zaman biliyordu."

Dan inanamayarak ikisinin arasına baktı. "Buna göz m yumuyorsun?"

Renee ellerini açtı ve arkadaşına güven verici bir gülümseme verdi. "Durumu tam olarak anlayamayız Dan. Andrew'un o zamanki ruh halini ya da onunla birlikte yaşamanın onlar için ne kadar kötü olduğunu asla bilemeyeceğiz. Tek yapabileceğimiz bir seçim yapmak: Aaron'ı koruduğuna inanmak ya da en u yolu seçtiği için onu kınamak. Ben ilkini tercih ederim. Sizce de öyle değil mi? Kötü niyetle hareket etmediğini düşünmek cesaret verici ve rahatlatıcı."

Allison onunla alay ederek, "şimdi de tatlı olduğunu söyleyeceksin," dedi.

Dan yüzünü buruşturarak, "Lütfen yapma," dedi. "Midem şu anda yeterince zayıf zaten."

Neil bu kadar olduğundan emin olmak için bekledi ve sonra "Ben yatmaya gidiyorum" dedi.

Hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı. Neil kendini yatak odasına kapattı, üstünü değiştirdi ve yatağa girdi. Düşünceleri Neil, onu karanlık yerlere çekmekle tehdit ediyordu, bu yüzden bildiği her dilde sessizce sayabildiği kadar saydı. Hiçbir şey yapmadı. Uyumasına yardımcı oldu ama en azından iblisleri bir süre daha uzak tuttu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş doğduğunda Neil uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve tekrar yataktan kalktı. Perimeter Yolu boyunca koşmaya gitti ve sapağa geldiğinde ayaklarıyla Tilki Deliği Avlusu'na doğru işaret etti. Her zamanki güvenlik görevlileri turlarına devam ediyordu. Neil artık onları geçmenin ne kadar kolay olduğunu bildiği için bugün onlara dün olduğundan daha az güveniyordu ve etraflarında geniş bir tur attı. Anahtarlarıyla içeri girdi ve soyunma odasına doğru ilerlerken ışıkları yaktı.

Kapıyı iterek açtı, eşofmanının kollarını sıvamıştı bile ve odanın yarısında duraksadı. Dağınıklık gitmişti ve yerler tertemizdi. Neil omzunun üzerinden baktı ama o mekân karanlıktı. Sadece o vardı. Burada. Odayı geçip dolabına gitti ve kilidi çekerek açtı. Dolabı temiz ve boştu.

Saat yedi buçuktu, bu da Wymack'in saatlerdir ayakta olduğu anlamına geliyordu. Neil banklardan birine oturdu ve onu aradı. Wymack ikinci çalışta cevap verdi: "Neye şaşırdığımı bilmiyorum Telefonunuzun gerçekten açık olması ya da Cumartesi sabahı bu kadar erken saatte uyanık olmanız."

"Koç, soyunma odası temiz."

"Evet, biliyorum. Dün gece sen gittikten sonra Abby ve ben icabına baktık."

"Özür dilerim," dedi Neil. "Bu sabah temizleyecektim." "Sana bu konuda endişelenmemeni söylemedim mi?" diye sordu Wymack. "Dün bana bununla uğraşmamamı söylemiştin," dedi Neil.

"Her neyse," dedi Wymack. "Bunu daha sonra telafi edebilirsin. Aslında, sabah planlarını mahvettiğime göre şimdi ne yapıyorsun? Hiçbir şey mi?" Neil'in olumlu yanıt vermesini bekledi ve "Benimle birlikte dosyaları inceleyebilirsin. Ben onları taşıyım ve kahvaltı yolda. Yoksa yedin mi?" "Henüz değil,"

dedi Neil. "Burada bekleyeceğim."

Wymack telefonu kapattı. Neil tekrar açık dolabına baktı, sonra beklemek için salona geçti. Duvarlar boyunca yürüdü,

Dan'in yıllar boyunca koyduğu fotoğrafları inceliyordu. Neil, Dan'in koleksiyona bir şeyler eklediğini hiç görmemişti ama koleksiyon bu yıldan birkaç düzine fotoğraf içerecek kadar büyümüştü. Dan'in genç takım arkadaşlarını nadiren yakalama şansı olduğu için çoğunluğu üst sınıflara aitti.

Ancak Neil, Cadılar Bayramı'ndan birkaç fotoğraf ve Kasım ve Aralık aylarındaki takım yemeklerinden birkaç fotoğraf tespit etti.

Köşenin hemen yanında Neil'in hiç tanımadığı bir resim vardı: Neil ve Andrew'un tek başlarına durdukları bir kare. Birbirine uyumlu paltolarını giymişler ve birbirlerine bakıyorlardı.

ayrı. Neil'in bunu anlaması biraz zaman aldı; arka planda toplanmış insanlar bir oyun kalabalığına benzemiyordu. Sonunda pencereler onu ele verdi. Dan bunu Teksas'la oynayacakları maça giderken Upstate Bölgesel Havaalanı'nda çekmişti. Neil onun onları izlediğini fark etmemişi bile.

Neil birkaç grup fotoğrafında yer almıştı ama Neil'in doğal görünümüne sahip olan tek fotoğraf buydu. Dan bile Neil'i sağ tarafından yakalamıştı, böylece dövmesinin üzerindeki bandaj görünmüyordu. Bu Nathaniel Wesninski'nin bir resmiydi; Neil'in Andrew'a adını verdiği an buydu. Neil resmi yırtmak için uzandı ama kenarına tutunur tutunmaz durdu.

Palmetto State'e oynamaya gelmişti ama aynı zamanda Kevin'in tüm yalanlarının ardında gerçek bir insanın var olduğunun kanıtı olduğu de gelmişti. Mayıs ayında hem Nathaniel hem de Neil gitmiş olacaktı ama Haziran ayında bu resim hâlâ burada olacaktı. Gelecek yıllar boyunca Foxhole Court'un küçük bir parçası olacaktı. Bu rahatlatıcıydı ya da öyle olmalıydı. Neil, rahatlığın midesinde bu kadar rahatsız edici bir düğüm gibi hissettirmesi gerektiğini düşünmüyordu.

Neyse ki Wymack o sırada ortaya çıktı. Bir elinde kahverengi bir kese kağıdı, diğer elinde ise kağıtlarla dolu bir kutu vardı.

Silahlar. Neil, Wymack'in eşyalarını yere koyabilmesi için kapıyı arkasından kapattı. Wymack bir süre salona baktı, sonra Televizyonu yere koydu ve eğlence merkezini derme çatma bir masa olarak kanepelere yaklaştırdı. Neil onun klasörleri dört yığın halinde yerleştirmesini izledi. Wymack boş kutuyu bir kenara attığında, Neil bir göz atmak için en yakın dosyayı açtı. Üzerinde tanımadığı bir resim olan bir profil sayfasıydı.

"Potansiyel acemiler," diye açıkladı Wymack. "En az altı kişiye ihtiyacımız var."

"Altı," diye yineledi Neil, Wymack'ın karşısında diz çökerken.
"Hattı ikiye mi katlıyorsun?"

" değil," dedi Wymack. Kahverengi çantasından simit sandviç ve meyve suyu çıkardı ve Neil ile paylaştı. "Andrew kilitlendiğinde oyunda kalmamızın şartlarından biri de buydu.

yukarı. ERC bu yıl bu kadar yakın olmamızdan hoşlanmıyor ve kuralları bizim için esnetmeye devam etmek istemiyorlar. Bunun bir daha olmayacağına söz verdim. Bu da gelecek yıl yedekleri doldurmak anlamına geliyor."

Wymack her bir yığını kontrol ettikten sonra birini Neil'e doğru itti. "Kızların hepsi beşinci yıllarını dolduracak, dolayısıyla onların yerini dolduracak en az üç oyuncuya ihtiyacımız var. Toplamda iki kişi arıyoruz.

forvet, iki orta saha, bir defans ve bir kaleci. Bana biraz potansiyel bulun, daha sonra daraltırız."

"Kevin'ın bunu seninle yapması gerekmiyor mu?" Neil sordu.

Wymack, "İlk kesimi sen seç," dedi. "İkinciye o yapacak. Son kararı ben vereceğim."

Neil önündeki dosya baktı. En sonunda en üsttekini açtı ve sayfalarca istatistik okumaya başladı: kondisyon, skor eğilimleri, oranlar vb. Tam olarak emin değildi Ama üçüncü forvete geldiğinde bir fikri vardı. Üçüncü forvet istikrarlı bir şekilde iyiydi ama dördüncü forvet daha ilginçti çünkü ölçülebilir bir gelişme vardı. Her dosyanın iç arka kapağına, muhtemelen oyuncuların en parlak anlarının kliplerini içeren diskler bantlanmıştı.

Dosyaları en umut verici olanlar ve belki de olanlar olarak iki yığına ayırdı ve işi bittiğinde her iki yığını da tekrar gözden geçirdi. İkinci turun daha hızlı olacağını düşündü.

herkesin bilgisine sahipti, ama her seferinde kendini sorguluyordu.

Bir. Neil kararını verene kadar Wymack muhtemelen diğer tüm pozisyonları bitirmiş olacaktı, ama Neil gizlice ona bir göz attığında Wymack'ın ondan çok daha ileride olmadığı . Wymack'ın bakışları hareket etmiyordu bile. İstatistik okumuyordu.

Oyuncunun resmini sanki ona bilmesi gereken her şeyi söyleyebilecekmiş gibi inceliyordu.

Neil önündeki açık dosyaya baktı ve Wymack'ın ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Belki Wymack insanlardaki acıyı okuyabiliyordu.

Neil öfkeyi okuyabiliyordu; Neil'in bir kızın sarsılmaz sakinliğini gördüğü yerde belki de Wymack boş bir bakış ve yenilmiş omuzlar görüyordu. Neil, Wymack'in lise bir şey görüp görmediğini ya da sadece Hernandez'in bir şeyler olduğuna dair değerlendirmesine güvenip güvenmediğini merak etti.

Yanlış. İyi bir poker suratına sahip olduğunu düşünmek istiyordu ama Wymack artık buna nadiren kanıyordu.

"Sorun mu var?" Wymack sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Neil ve elindeki işe geri döndü.

Grev yapacak olanları ayıklamak sabahın yarısını aldı ama Neil sonunda Kevin ve Wymack'in incelemesi için bir yığın hazırladı. Wymack onu dizinin yanına yere koydu ve reddedilen dosyaları kutuya geri koyun.

"Başka bir şey var mı?" Neil sordu.

"Gitmekte özgürüm," dedi Wymack. "Seni ister misin?" "Ben iyiyim," dedi Neil.

Wymack başını kaldırmadan, "Hı-hı," dedi. Neil onu bıraktı ve kahvaltı çöplerini topladı. Neredeyse çöp kutusuna varmak üzereydi. Wymack konuşmadan önce. "Bu arada, seni gelecek yıl kaptan yardımcısı yapacağım."

Neil'in kalbi boğazında düğümlendi. Wymack'e bakmak için döndü ama sesini bulması iki denemesini aldı. "Sen nesisin?"

Wymack, "Dan'in eninde sonunda gitmesi gerekiyor," dedi. "Yerine birini bulması gerekiyor."

"Ben değil," diye itiraz etti Neil. "Matt ya da Kevin'e sormalısın."

"Daha deneyimli ve yetenekli oyuncular," diye izin verdi Wymack, "ama

Bu takımın ihtiyacı olan şey onlarda yok. Dan'i neden kaptan yaptığımı biliyor musun?" Wymack başını kaldırıp Neil'e baktı ve Neil'in cevap vermesini bekledi.

başını salladı. "Onu gördüğüm anda bu takıma liderlik edebileceğini biliyordum. Takım arkadaşlarının onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi; basının onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Başarısız olmayı reddetti.

Bu takımdan vazgeçmeyi reddetti. Foxes'u ayağa kaldırmak için ihtiyacım olan şey buydu.

"Burada onun yerine geçebilecek tek kişi sensin," dedi Wymack.

"Fark etmedin mi? Senin etrafında ve arkanda birleşiyorlar. Bu özel bir şey. Sen özel bir şeysin."

"Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Kesinlikle bilmiyorum," dedi Wymack. "Sen Neil Josten'sın, Millport, Arizona'dan on dokuz yaşında bir acemi. 31 Mart doğumlu, 1.80 boyunda, sağ elini kullanıyor, sopası 3 numara. Foxes takımımın ilk forveti ve NCAA Birinci Sınıf Exy'de en çok gelişme gösteren birinci sınıf forvet.

"Hayır," dedi Wymack, Neil konuşmaya başlayınca sesi daha da yükseldi

Kes. "Gözlerimin içine bak ve eskiden kim olduğunu umursadığımı düşünüp düşünmediğini söyle. Hm?" Wymack bir parmağını yüzüne doğru kaldırdı, sonra da masaya sapladı. "Şu anda kim olduğunuzu ve ileride kim olabileceğinizi önemsiyorum. Senden geçmişini unutmanı istemiyorum.

ama ben size bunun üstesinden gelmenizi söylüyorum."

"Onlara kaptanlık yapamam," dedi Neil. "Yapmayacağım."

Wymack, "Bu bir demokrasi değil," dedi. "Ne yapıp ne siz karar veremezsiniz. Kuralları ben koyarım ve siz de Anlaştık. Ve başa çıkacaksınız. Buna en az sana ihtiyaçları var. Bunu geri çevirmek için bana iyi bir neden söyle."

"I-" Neil "ölüyorum" dedi ama diyemedi. Wymack'e pozisyonu alacak kadar uzun yaşayamayacağını söyleyemezdi. "Gitmek zorundayım."

Wymack'in tartışacağından korkuyordu ama Wymack'in tek söylediği "Pazartesi görüşürüz" oldu.

Neil stadyumdan çıktığında daha rahat nefes alacağını düşündü ama kaldırıma doğru tökezlediğinde göğsü hâlâ çok sıkıydı. Boş otoparka baktı, kalbi küt küt atıyordu.

Tapınaklar. Fox Tower'a geri dönüp takım arkadaşlarıyla yüzleşme düşüncesi midesini ağrıtıyordu ama gidecek başka bir yer yoktu. Koşarak kaçmalı, artık düşünemez ve hissedemez hale gelene kadar kendini yakıp kül etmeliydi ama Neil'in ayakları kaldırımında sabit kaldı. Belki de şimdi kaçarsa durmayacağını biliyorlardı.

Kendine zaman kazandırmak için kaldırıma çöktü ama düşünceleri endişeli daireler çizmeye devam etti. Neil yarım saniye sonra kendini kaybedeceğini hissetti.

Ama sonra Andrew onun adını söyledi ve Neil'in düşünceleri irkilerek durdu. Elinin kulağında olduğunu ve parmaklarının telefonunun etrafında sıkıca kenetlendiğini geç de olsa fark etti. Cebinden çıkardığını ya da arama yapmaya karar verdiğini hatırlamıyordu. Telefonu indirdi

ve bir düğmeye dokundu, belki de hayal gördüğünü düşündü, ama

Andrew'un adı ekrandaydı ve zamanlayıcı aramanın neredeyse bir dakika sürdüğünü gösteriyordu.

Neil telefonu tekrar kulağına götürdü ama içini parçalayan o berbat duyguyu ifade edecek kelimeleri bulamıyordu. Üç ay içinde şampiyonalar sona erecekti. Dört ay içinde ölmüş olacaktı. Beş ay içinde Tilkiler altı yeni yüzle yaz antrenmanları için buraya geri dönecekti. Neil artık bir eliyle hayatını sayabiliyordu. Diğer elinde ise sahip olamayacağı bir gelecek vardı: yardımcısı. Kaptan, kaptan, Court. Neil'in bu kayıplar için yas tutmaya hakkı yoktu. Şans. Bu yıl hak ettiğinden fazlasını elde etmişti; daha fazlasını istemek bencillikti.

Sahip oldukları için minnettar olmalı ve ölümünün bir anlamı olacağı için daha da mutlu olmalıydı. Gittiğinde babasını ve Moriyamaları da kendisiyle birlikte sürükleyecekti ve söylediği şeylerden asla kurtulamayacaklardı. Bu adaletti. annesinin ölümünün intikamını alacağını düşündü. O

Bunu kabullendiğini sanıyordu ama o içi boş sızı göğsüne, olmaya hiç hakkı olmayan bir yere geri dönmüştü. Neil boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Neil sonunda sesini bulabildi ama elinden gelen tek şey, "Gelin ve beni stadyumdan alın," demek oldu.

Andrew cevap vermedi ama sessizlik yeni bir ton kazandı. Neil Ekranı tekrar kontrol etti ve zamanlayıcının yetmiş iki saniyede yanıp söndüğünü gördü. Andrew telefonu yüzüne kapatmıştı. Neil telefonunu kaldırdı ve bekledi.

Fox Tower'dan Foxhole'a sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Court, ama Andrew'un park yerine dönmesi neredeyse on beş dakika sürdü. Arabayı Neil'in sol ayağının birkaç santim ötesindeki boşluğa çekti ve motoru durdurma zahmetine girmede. Kevin yolcu koltuğundaydı ve ön camdan Neil'e kaşlarını çatarak sessiz bir şekilde bakıyordu.

Andrew, Neil hareket etmeyince arabadan indi ve Neil'in önünde durdu.

Neil ona baktı, Andrew'un sıkılmış ifadesini inceliyor ve gelmeyeceğini bildiği soruları bekliyordu. Bu ilgisizlik onun çığ sinirlerine dokunmalıydı ama bir şekilde onu sakinleştiriyordu.

Andrew'un onun psikolojik sağlığına olan ilgisizliği

Neil'i ona çeken ilk Şey Andrew'un

Neil'i canlı canlı yiyen zehir her neyse ondan asla kamayacaktı.

"Bugün burada olmak istemiyorum," dedi Neil.

Andrew, "Neredeyse otolya varmak üzereydik," dedi.

Bu Neil'in Şimdiye kadar duyduğu en gönülsüz davetti ama Neil'in umurunda değildi. Andrew tereddüt etmeden geri dönmüş ve onun için geri gelmişti. Bu, kalkıp onunla gitmek için fazlasıyla yeterli bir nedendi. Neil yolcu koltuğunun arkasına tırmandı ve camdan dışarı baktı. Kevin ona baktı ama bir Şey söylemedi ve Andrew daha kapı tamamen kapanmadan onları harekete geçirdi.

Neyin yanlış olduğunu sormadılar, bu yüzden Neil de neden Atlanta'ya doğru I-85'i kullandıklarını sormadı. Neil'in hayatının en uzun iki saatiydi ama sessizlik ve Palmetto Eyalet niversitesi'nden kaçtığı yanılısaması Neil'in kafasını toparlamasına yardımcı oldu. Alpharetta'ya vardıklarında rahat bir uyuyukluğa gömülmüştü. Dn geceki uykusuzluk onu yakalamaya başlamıştı ve kendini uykuya bıraktı. Andrew'un telefonu çaldığında uyandı, ama Andrew sadece "Yapma" diyecek kadar uzun süre telefonda kaldı. Birkaç dakika sonra bir galeriye girdiler. Andrew park eder etmez Kevin arabadan indi. Andrew motoru durdurdu ve anahtarlarını artık boş olan yolcu koltuğuna fırlattı.

"Ya dışarı ık ya da burada kal," dedi Andrew. "Tek seçeneğin bunlar."

Kaçmak bir seçenek değildi, demek istiyordu. Andrew, Neil'in onu neden aradığını biliyordu. "Ben kalacağım."

Andrew dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Neil onun bir satıŐ temsilcisi aramak üzere n kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledi, sonra gözlerini kapadı ve tekrar uykuya daldı. Uyandığında bir ses vardı metalik siyah canavar kiralık arabanın yanına park etmişti. Neil arabalar konusunda yılın başında olduğundan daha zeki değildi ama bu arabanın her kıvrımı pahalı diye bağırıyordu. Neil, Andrew'un bu satın almada da bir öncekinde yaptığını yaptığını varsayıyordu: btcesini en hızlı tüketecek arabayı arıyordu. Bu Maddi varlıklarına karşı hiçbir bağlılığı olmadığını iddia eden bir adam için Şaşırtıcı bir tuhaflık.

Andrew arka kapıyı açtı ve arka koltuktan Neil'e baktı. "Kevin?"

Neil gözlerindeki uykuyu sildi ve tokasını çözdü. "Bırak seninle gelsin. Ona söyleyecek bir şeyim yok."

Andrew kapıyı tekrar kapattı ve Neil sürücü koltuğuna geçti. Andrew otoparktan ilk çıkan oldu ve Neil de onu otoyola kadar takip etti. Bir fast food restoranının bulunduğu bir benzin istasyonunda durdular.

Ekli. Neil aç değildi ama onlar yemek yerken mevcut en büyük fincanı kahveyle doldurdu. Kahvesini yudumlamak ve boşluğa bakmak için bitişikteki kabine oturdu. Kevin yemek yerken ara sıra ona baktı ama bir şey söylemedi, muhtemelen tuhaf ruh halini çünkü fiyaskoya bağlıyordu. Andrew yerden tavana kadar uzanan pencerelerden yeni arabasına baktı.

Geri dönüş yolculuğu, Palmetto State'i geçmeleri ve kiralık arabayı Greenville'de bırakmaları gerekmesine rağmen Georgia'ya gidiş yolculuğundan daha kısa sürdü. Temsilci arabada yeni bir hasar olup olmadığını kontrol etti.

depoda ne kadar benzin olduğunu görmek için motoru yeterince uzun süre çalıştırdım,
ve Andrew'a birkaç form imzalattı. O zaman kampüse dönmekten başka yapacak bir şey yoktu. Neil uzun süredir uzakta olduğunu düşünüyordu.

Ama Fox Tower'ı pencereden ilk gördüğünde kendini yorgun hissetti.

Merdivenlerden yukarı çıktılar ve Neil üçüncü sahanlıkta durmadı. Yumuşak ayak sesleri Andrew'un onu takip ettiğini gösteriyordu ama Kevin odasına yönelirken koridor kapısı çarparak kapandı. Neil çatıdaki giriş kapısıyla savaşmak için durduğunda Andrew da Neil'e yetişti. Daha onlar dışarı çıkmadan iki sigara çıkarıp yakmıştı. Neil onunkini aldı ve çatının ön ucuna taşıdı. Korku sarsıntısının onu korkunç düşüncelerinden uzaklaştıracağını umarak kenara yakın oturdu ve genişleyen kampüse baktı.

Andrew onun yanına oturdu ve bir şey . Neil baktı ama Andrew'un ne önerdiğini anlaması bir dakika sürdü
ona. Bayi ona yeni arabası için iki anahtar vermişti ve Andrew ikincisini Neil'e veriyordu. Neil'in anahtarı alması uzun sürünce Andrew anahtarı arabanın arasındaki betona düşürdü.
Onlar.

"Bir erkeğin ancak bu kadar çok sorunu olabilir," dedi Andrew. "Bu sadece bir anahtar."

"Sen evlatlık bir çocuksun. Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Neil. Anahtarı eline almadı ama iki parmağını bastırarak bu yeni hediyein şeklini ve hissini öğrendi. "Her zaman rahat yaşamaya yetecek kadar param oldu, ancak tüm iyi yerler çok fazla soru soruyor. Burada Geçmiş kontrolleri, kredi kontrolleri ve referanslar, çok fazla iz bırakmadan kendi başıma sağlayamayacağım şeyler. Millport'ta çömelmişim. Ondan önce eskimiş haftalık otellerde kaldım ya da insanların arabalarına zorla girdim ya da el altından ödeme almaktan mutlu olan yerler buldum.

"Her zaman 'git' olmuştur," dedi Neil. Elini avuç içine doğru çevirdi ve parmak ucuyla derisine bir anahtar çizdi. Bir zamanlar Andrew'un evinin anahtarını o kadar çok kullanmıştı ki, her eğimi ve sırtı ezberle biliyordu. "Her zaman 'yalan', 'saklanmak' ve 'kaybolmak' olmuştur. Ben hiç Hiçbir yere ait değildim ya da hiçbir şeye benim deme hakkım yoktu. Fakat

Koç bana sahanın anahtarlarını verdi ve sen de kalmamı söyledin. Bana bir anahtar verdin ve buraya evim dedin." Neil elini sıktı, metalin avucunu ısırıldığını hayal etti ve bakışlarını Andrew'un yüzüne kaldırdı. "Ailem öldüğünden beri bir evim olmadı."

Andrew bir parmağını Neil'in yanağına soktu ve başını zorla başka tarafa çevirdi. "Bana öyle bakma. Ben senin cevabın değilim ve sen de kesinlikle benim cevabım değilsin."

"Bir cevap aramıyorum. Sadece istiyorum-"

Neil çaresizce eliyle işaret etti, yalvarışını bitiremiyordu. Ne istediğini bilmiyordu; neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Son yirmi dört saat ayaklarını yerden kesmişti ve Neil hala ayaklarının üzerinde duramıyordu. Bu acıyı nasıl dindireceğini ya da kulağına "Haksızlık" diye fısıldayan sesi nasıl susturacağını bilmiyordu.

"Bir hiç olmaktan yoruldum," dedi Neil.

Neil, Andrew'un yüzündeki bu ifadeyi daha önce bir kez, geçen yaz Wymack'ın oturma odasında Andrew'la ateşkes ilan ettiklerinde görmüştü. Neil kabul etmesi için ona yarı gerçekler anlatmıştı ama Andrew'u etkileyen şey ailesinin suçları ve ölümleriyle ilgili belirsiz açıklamalar değildi. Kevin'e duyduğu derin kıskançlık, yalnızlığı ve çaresizliği idi. Son birkaç yıldır yaşadıkları onca şeyden sonra Aylar sonra Neil nihayet bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Andrew'un bakışlarındaki karanlık kınama değildi; mükemmel bir anlayıştı.

Andrew yıllar önce bu noktaya gelmiş ve kırılmıştı. Neil yıpranan bir ipliğe tutunmuş, ayakta kalabilmek için her şeye sarılıyordu.

"Sen bir tilkisin. Her zaman bir hiç olacaksın." Andrew sigarasını söndürdü. "Senden nefret ediyorum."

"Zamanın yüzde dokuzunda yapmazsınız."

"Zamanın yüzde dokuzu seni öldürmek istemiyorum. Senden her zaman nefret ediyorum."

"Bunu her söylediğinde sana olan inancım biraz daha ."

"Kimse sana sormadı." Bununla birlikte Andrew, Neil'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona doğru eğildi.

Nicky'nin ilaçlı saldırısı bir yana, Neil dört yıldır kimseyle öpüşmemişti. Son kız, onu sadece parmak uçlarıyla tutan ve yapışkan parlak rujunu bulaştırmaktan korkuyormuş gibi öpen sıska bir Fransız-Kanadalıydı Neil onun adını ya da yüzünü hatırlayamıyordu. artık. Tek hatırladığı, bu yasak ilişkinin ne kadar tatminsiz olduğu ve annesinin onları bulduğunda ne kadar öfkelenmişti. O garip öpücük, ardından gelen cezaya değmezdi.

Bu öyle bir şey değildi.

Andrew onu sanki hayatlarının söz konusu olduğu bir kavgadaymış gibi öptü, sanki dünyası Neil'in ağzıyla durmuş ve başlamıştı. Neil'in kalbi dudaklarının ilk sert dokunuşuyla duracak gibi oldu ve hiç düşünmeden elini uzattı. Eli Andrew'un çenesine kadar gitmişti ki Andrew'un kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını hatırladı.

dokundu. Neil bunun yerine Andrew'un ceketinin kolunu tuttu ve parmaklarını ağır yüne düğümledi.

Dokunuş bir tetikleyiciydi. Andrew "Bana hayır de" diyecek kadar geriye yaslandı.

Neil'in dudakları acıyordu; derisi uğulduyordu. Yarı maratondan sağ çıkmış gibi yorgun hissediyordu. Kendini güçlü hissediyordu, sanki beş koşu daha yapabilirmiş gibi. Panik, midesini paramparça etmekle tehdit ediyordu. Sağduyu, ikisinin de pişman olacakları bir şey yapmadan önce bunu reddetmelerini ve geri çekilmelerini söylüyordu. Ama Renee, Andrew'un hiçbir şeyden pişman olmadığını söyledi, ve Neil bunun bir önemi olacak kadar uzun yaşamayacaktı. Andrew, Neil'in elini paltosundan çekmeden önce ne tarafa eğilmesi gerektiğine karar verememişti.

"Bırak," dedi Andrew. "Şu anda bunu seninle yapmayacağım."

Neil'in kolunu neredeyse iterek kendisinden uzaklaştırdı ve Neil'in alanından geriye doğru eğildi. Buruşmuş sigara izmaritini aldı, Bir bakışta kurtarılamayacağına karar verdi ve çantasını tekrar cebinden çıkardı. Neil sigara yanana kadar onu izledi, yeni sigarayı takip etti.

Andrew'un omuzlarındaki gerginlik ve kısa hareketlerindeki şiddet. Bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama söylemedi. nereden başlayacağını bilemiyordu. Andrew'un öpücüğü ve aniden geri çekilmesi de aynı derecede şaşırtıcıydı.

Andrew ikinci sigarasını ilkinin yanında ezmeden önce sadece bir nefes çekebildi. Yine de üçüncüyü yaktı ama Neil uzanıp sigarayı ondan aldı. Andrew'un hırsızlığa tepki vermemesi belki de iyiye işaretti. Neil çubuğu kendi düşen sigarasının yanına koydu ve Andrew'a baktı. Andrew elindeki paketi bir kenara fırlattı ve dizini göğsüne bastırdı.

Neil bu işin peşini bırakmalıydı ama anlaması gerekiyordu.

"Neden?" "Çünkü bana hayır diyemeyecek kadar aptalsın," dedi Andrew.

"Ve sana evet dememi istemiyor musun?"

"Bu evet değil. Bu bir sinir krizi. Biliyorum fark ." Andrew, Neil'in ağzının ağırlığını silebilecekmiş gibi başparmağını alt dudağına gömdü ve bakışlarını ufka sabitledi. "Ben onlar gibi olmayacağım. Olmama izin vermene izin vermeyeceğim."

Neil ağzını açtı, kapattı ve tekrar denedi. "Bir dahaki sefere içlerinden biri senin ruhsuz olduğunu söylerse onlarla dövüşmek zorunda kalabilirim."

"Yüzde doksan iki," dedi Andrew, "doksan üçe doğru gidiyor."

Komik değildi -bunların hiçbirisi komik değildi- ama bu tepki o kadar iğrenç ve tipik bir Andrew tepkisiydi ki Neil gülümsemekten kendini alamadı. Andrew fark etmeden önce yüzündeki ifadeyi zorla sildi ve tekrar kampüse baktı.

O gün ilk kez, belki de ilk kez o kayalık hafta, göğsünün çok sıkıldığını hissetmeden nefes alabildi. Gerginliği azaldıkça, Neil'in yorgunluğunun ağırlığı geri geldi, ama bu sefer gerçek bir yorgunluktu. Dün gece hiç uyumamıştı ve arabada sadece bir saat dinlenebilmişti. Uyumak Şimdi hafta sonunun geri kalanı boşa gidecekti ama Neil'in umurunda değildi. Andrew'un anahtarını aldı ve ayağa kalktı.

"Hey," dedi ama Andrew ona bakmadı. "Teşekkür ."

"Seni kenara itmeden önce git buradan," dedi Andrew.
"Yap . Seni de yanımda sürüklerdim," diye hatırlattı Neil
ona ve oradan ayrıldı.

Andrew'un düşüncelerine.

Bir mucize eseri odası boştu. Neil eşofmanlarını giymeden önce yatak odasının kapısını kapattı. Alarmını akşam yemeği saatinde uyandırmak üzere kurdu, sonra düşünceleri onu bir saat daha uyutmayınca alarmı geri aldı. Elini yatağın altından çıkardı. battaniyeye sarındı ve en yeni eşyasını incelemek için yumruğunu sıktı. Anahtarın dişleri başparmağının eti boyunca girintiler bırakmıştı. Neil anahtarı Andrew'un eski araba anahtarıyla birlikte anahtarlığına taktı ve onları gerçekten görmeden sallanmalarını izledi.

Neil, annesinin yakınlığa olan ilgisini yok etmesinden kısa bir süre sonra fantezi kurmayı bıraktı. Hâlâ ihtiyaçları vardı ama onlarla başa çıkıyordu.

Açlık ya da susuzluğa gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermeden. Belki de başka bir şey istemeyi reddetmek bir başa çıkma mekanizmasıydı. Ona sahip olamazdı, bu yüzden yokluğuna içerlemenin bir anlamı yoktu. Paranoya yıllar boyunca bu zihniyetin güçlenmesine yardımcı oldu, ta ki insanları kol mesafesinde tutana kadar.

uzunluk yapılacak tek mantıklı şeydi.

Tilkilerle arkadaş olmak tavsiye edilemezdi ama kaçınılmazdı. Onlardan birini öpmek düşünülemezdi ve bildiği her şeye aykırıydı. Neil bu çizgiyi aşmak ya da Andrew'u bu çizgiye davet etmek istememişti. Andrew'un kendisinden pek hoşlanmadığı ve ciddi sınır sorunları olduğu düşünülürse, bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Andrew, Nicky gibi değildi, Neil'in onu davet etmesi durumunda kötü bir fikir olduğunu söyledi. Eğer Neil onu geri çevirirse, Andrew asla nedenini sormayacak ya da bu konuyu bir daha açmayacaktı. Hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

ve Neil hayatının son birkaç ayını huzur içinde geçirebilirdi.

Ama bu barış mıydı yoksa korkaklık mı ve bu hayatta kalmak mıydı yoksa kaçmak mı? Neil kendine bütün gün boyunca en akıllıca şeyin ne olduğunu söyleyebilirdi ama neyin akıllıca olduğunu gerçekten bu kadar önemseseydi buraya en başta gelmezdi. Moriyamaların suçlu olduğunu öğrendiğinde ya da Riko ona gerçek adıyla seslendiğinde ya da Riko güvenliğini Andrew'unkiyle takas etmeye kalkıştığında giderdi. Neil tüm yıl boyunca birbiri ardına aptalca şeyler yapmıştı ve bu yıl hayatının en iyi yılına dönüşmüştü.

Bu, bunu kabul etmek için yeterli bir sebep değildi ama Neil bunu reddetmeye de istekli değildi. Zaman çok fazla sahip olduğu bir şey değildi, ama bunu anlamak için bu yıpranmış anlardan daha fazlası gerekecekti. Neil şu ya da bu şekilde karar vermek için doğru ruh halinde olmadığını biliyordu. Anahtarlarını yastığının altına sıkıştırdı ve az önce olanları değiştirecekmiş gibi diğer tarafına yuvarlandı. O söyledi

Şu anda bunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu ama ağzı hâlâ Andrew'un dudaklarının ağırlığını hatırlıyordu ve bu tüylerini diken diken ediyordu.

Bildiği tek yolla dikkatini dağıttı, bildiği her dilde sayabildiği kadar saydı. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ve uykuya dalmadan önce ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. telefon ona doğru mırıldandı. Gelen kutusundaki yeni mesaj tanımadığı bir numaradan geliyordu ve tek söylediği "48" idi. Neil mesajı sildi ve odadaki televizyonun boğuk sesi olmasa tekrar bayılacaktı. yan oda. Neil üst sınıflarla yüzleşecek gücü aradı ve bu sabah olduğundan daha yakın buldu. Sessiz bir iç çekişle battaniyelerini üzerinden attı, alarmını kapattı ve Çatı katında.

Dan kanepede Matt'in yanına oturdu. Neil'i kapıda görür görmez uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu kapattı. "Seni uyandırdık mı?" diye sordu ve Neil başını sallasa da, "Özür dilerim," dedi.

Neil, "Zaten günün bu saatinde uyumamalıyım," dedi.

Mutfaktan bir bardak su almaya gitti. Yarıda kestiği şeye geri dönmelerini bekliyordu ama oturma odasına döndüğünde televizyon hâlâ karanlıktı. Sessiz bir ses vardı.

Matt ve Dan'in birbirlerine gönderdikleri bakışlarla sohbet ediyorlardı. Neil hangisinin kazandığını bilmiyordu ama Matt başını salladı ve odanın öbür ucundan Neil'e baktı.

Matt, "Senin için bir doğum günü partisi düzenlemek istedik," dedi.

"Bu

bir doğum günü kutlayıp hiçbir şey yapmamak doğru görünmüyor. Renee bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü ve destek için Andrew'u aradı. Andrew onun tarafını tuttu."

Neil, Alpharetta'ya döndüklerinde onu uyandıran telefon konuşmasını hatırladı. Andrew sadece bir an dinledikten sonra şöyle demişti

"Yapma". Neil sessizce Renee hakkındaki tüm şüpheli düşüncelerini geri aldı. Sakin görünüşü muhtemelen onu her zaman şüpheyile karşılaşmasına neden olacaktı ama Renee en önemli anlarda küçük şeylerden anlıyordu.

"Teşekkür ederim ama haklılar," dedi Neil. "Hiç olmamış gibi davranmayı tercih ederim."

"Partiyi es geçip sadece hediye alsak nasıl olur?" Dan diye sordu ve Neil başını sallayınca iç çekti. "Tamam ama bu işin peşini bırakırsak 31 Mart'ta çılgınca bir şey yapacağız. Anlaştık mı?"

"Deliliği tanımla," dedi Neil.

Dan hiç konuşmamış gibi gülümsedi. "Anlaştık mı?" "Anlaştık," dedi Neil.

"Güzel," dedi Dan. "Şimdi bakalım."

Neil kanepede onlara katıldı ve programı tekrar açtılar. Onu uyandıran mesajı unutmuş olabilirdi, eğer ertesi akşam yeni bir numaradan "47" mesajı almadım. Neil şaşkınlık içinde telefonuna baktı ve şunu fark etti Birisi ona geri sayım gönderiyordu. Okul ödevlerini bir kenara itip mutfak dolabında asılı duran takvime baktı. O Mart ayını bulana kadar sayfaları çevirerek parmaklarıyla günleri saydı. Bir an için Neil Josten'ın doğum gününe gideceğini düşündü ama 9 Mart Cuma günü indi. Bitirmek için garip bir gündü. Palmetto Eyalet Üniversitesi'nin bahar tatilinden önceki son gündü. O gece bir maç vardı ama şampiyonanın iki ölüm maçından biri değildi. Kibritler.

Neil telefonunu tekrar kontrol etti ve cevap verip düşündü. Sonunda mesajı sildi ve telefonuna geri döndü. İspanyolca fiil çekimleri.

-
Tilkilerin geri kalanı Pazartesi sabahına kadar Andrew'un hurda arabasını değiştirdiğini öğrenemedi. Nicky, Neil'i otoparkta takip ediyor, yapması gereken bir proje hakkında gevezelik ediyordu. Bugün itibariyle bitmişti ama sadece yarısını . Andrew Nicky de yürümeyi bıraktı, ama Nicky kiralık arabayı görmediği için konuşmaya devam etti. Andrew sürücü kapısını açtığında durdu.

Kapı. Nicky baktı, bir iki adım attı ve geri sıçradığında neredeyse .

"Asla olmaz!"

Ciyaklaması diğerlerinin dikkatini çekti ve tahmin edilebileceği gibi ilk tepki veren Matt oldu. Neil'in yanından hızla geçerek arabaya baktı. "Bir Maserati'yle ne yapıyorsun?"

Andrew sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi, "Sürüyorum," dedi ve sürücü koltuğuna oturdu.

Matt iki eliyle kaputa uzandı ama sanki parmak izlerinin mükemmel dış görünümü bozabileceğini düşünmüş gibi dokunmadı. Yüzündeki bariz hayranlık Neil'in Andrew'a bakmasına neden oldu. Andrew onun bakışlarını ön camdan karşıladı ama uzun süre tutmadı. Kapatmak için kapıya uzandı, ama Matt hemen arkasından dolanıp elini araya soktu. Eğilip içeri baktı, baykuş gözlü ve kendinden geçmişti.

Nicky'nin yeni arabanın her yerine ellerini sürme konusunda daha az çekincesi vardı ve arabanın içinde ağzı açık bir tur attı.

"Ama ne zaman-?" Matt sordu. "Ve nasıl-?"

Allison daha az nazikti. "Onu çaldı mı?"

Dan sesini alçaltması için ona tısladı ama Allison omuz silkti.

Matt Andrew'a işaret etti. "Çalıştır şunu! duyayım."

Andrew kontak anahtarını çevirdi ve araba sessiz bir kükremeyle canlandı. Matt ellerini havaya kaldırdı ve bir senfoni orkestrası gibi dönerek uzaklaştı. Andrew kapısını kapattı, böylece Matt Dan'e döndü, Neil'in kafasını aşan gerçekler ve istatistikler saçmaladı. Neil tepkisini ölçmek için Aaron'a baktı. Aaron sanki bu prestijli yolculuktan etkilenmek istiyormuş ama heyecanlanacak kadar da kızgınlığını üzerinden atamıyormuş gibi kararsız görünüyordu.

Kevin yetiştirilme tarzı nedeniyle zenginlikten nadiren etkilenirdi ve Andrew arabayı satın aldığı anda o da oradaydı. Kevin'in Takım arkadaşlarının maskaralıklarına katlanacak sabrı yoktu ve sinirli bir bakışla hepsini süpürdü.

"Bizi antrenmana geç bırakma."

"Her neyse!" Nicky öyle dedi ama hemen arka koltuğa geçti. Aaron ve Neil'i birbirlerinden uzak tutabilmek için orta koltukta oturmayı tercih etmişti. Kemerini bağlamakla vakit kaybetmedi ama

gösterge paneline bakmak için ön koltukların arasına eğildi. O Neil ve Aaron içeri girdiğinde ooh-ing ve ahh-ing. Andrew buna birkaç saniye tahammül ettikten sonra elini yüzüne götürerek onu itti. Nicky rahatsız edilemeyecek kadar heyecanlıydı. Onun yerine şikayet ederek, "Ama cidden, Andrew. Bu şeyi nereden aldın?"

"Georgia," dedi Andrew.

Nicky iç çekti ama tekrar sormadı.

Andrew ve Aaron hâlâ konuşmuyorlardı ve Aaron ve Neil mümkün olduğunca birbirlerinin yolundan çekiliyorlardı. Tilkiler boşlukları ellerinden geldiğince doldurdular. Riko'nun geçen Cuma yaptığı zalimce şaka, gereksiz ama iyi niyetli bir korumayı ortaya çıkardı.

üst sınıftakilerdeki çizgi. Kevin bile, belki de Neil'in Cumartesi günü ne kadar sarsılmış olduğunu gördüğü için, daha hoşgörülü olmak için çaba sarf etti.

Neil hepsine iyi olduğunu söyleyebilirdi ama birlikte bir haftadır oynadıklarından daha iyi oynuyorlardı ve tekneyi sallamak istemedi. Foxes'un ilk turu geçmesi için bir maçı daha vardı. Arka arkaya aldıkları galibiyetler ilk turdaki yerlerini garantiledikleri anlamına geliyordu.

ama bu hafta işi ağırdan almak istemediler.

Neil sahip olduğu her boş zamanı Exy ile doldurmaya çalışıyordu. Ders kitaplarının altına saklamak için sınıfa SUA taktiklerini ve getirdi ve oyunları tartışmak için öğle yemeğinde Kevin ile yemekhanede buluştu. Cuma günkü maça odaklanmak için gösterdiği aktif çabaya rağmen, düşünceleri uyarı vermeden raydan çıkmaya devam etti. Andrew ne zaman

Odayı geçerken Neil'in bakışları da onu takip etti. Neil anahtarlarını cebinden her çıkışımda ve setinin en yeni üyesini her görüşünde Andrew'un öpücüğünü hatırlıyordu. Onları farklı görüp görmediğini anlamak için Matt ve Nicky'baktı ama hiçbir şey değişmemişti. Neil bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama yine de bunu anlamamanın zamanı olmadığını biliyordu.

Dışarı. Tilkilerin ölüm maçından önce bir hafta izinli olduğu gelecek haftaya kadar beklemeliydi.

Çarşamba günü Kengo Moriyama yönetim kurulu toplantısında ambulansla hastaneye kaldırıldığında dikkatini dağıtmak için mükemmel bir fırsat yakalamıştı. Wymack stadyumda çalışırken arka planda gürültü olsun diye haberleri hep açık tutardı.

Duyar duymaz ekibine bir uyarı mesajı gönderdi. Neil, Kengo daha giriş yapmadan önce Riko'nun yüzünde mikrofonlar olduğundan emindi ve eğer Riko'dan bu kadar nefret etmeseydi, muhabirlerin kalpsiz coşkusundan öğrenirdi.

Ders aralarında kütüphanedeki bilgisayarlarda röportajdan kesitler buldu. Riko, meraklı soruların çoğunu nezaketle ve sakin bir tavırla karşıladı ama hastaneye gidip gitmediği sorulduğunda çirkinliği ortaya çıktı. Muhabirler Kengo ve Riko'nun arasının açık olduğunu çok iyi biliyorlardı; sadece

ayrılığın ciddiyetini anlıyor. Kevin bir keresinde Tilkiler'e Riko'nun babası ya da kardeşiyle hiç tanışmadığını söylemişti. Moriyama ailesinin ikinci doğan oğulları için harcayacak zamanı yoktu, bu yüzden Riko

Tetsuji doğumdan sonra mümkün olan en kısa sürede.

Riko'nun kadına yönelttiği bakış, elindeki mikrofonu eritmiş olmalıydı. "Yarın bir maçımız olduğunun farkındasınız. Benim yerim ekibimle birlikte burası. Eğer doktorlar diplomalarını hak ediyorlarsa, ben orada olsam da olmasam da onu tamamen sağlığına kavuşturacaklardır."

Neil telefonunu çıkardı ve Kevin'a mesaj attı. "Sence ciddi mi?"

Kevin'in ilk yanıtı "Umarım öyle değildir," oldu ve ardından, "Riko hâlâ şöhretiyle babasının dikkatini çekebileceğine inanıyor. Eğer lord iyileşmezse, Riko öfkesini ve kederini babasından çıkaracaktır. herkes."

Neil bunu düşündü, sonra da "İyi ki artık orada değilsin" dedi.

"Jean hâlâ öyle," diye yanıtladı Kevin ve Neil yorum yapmaması gerektiğini biliyordu.

Neil'in yedek takımı Perşembe günü geldi. Cuma günü Arkansas'a karşı deplasmanda oynanacak maç tüm gün sürecektir bir yolculuk anlamına geliyordu. Onlar da

Fox otobüsü güneş doğmadan yola çıktı ve her dört saatte bir mola verdi. Neil ödevlerini ve çalışmalarını çok fazla zaman ayırarak bitirdi ve kitabını yarıda bıraktı. Biliyordu ki

SUA'nın çizgisinin içi dışı birdi, yüzden gözden geçirmenin bir anlamı yoktu. Can sıkıntısından yorulmuştu ama uyuyacak kadar değil.

Kevin ve Nicky derin ve Andrew pencereden dışarıya, hiçbir şeye bakmıyordu. Aaron her zamanki gibi onları görmezden geliyordu. Neil onları bir eğlence kaynağı olarak görmekten vazgeçti ve otobüsün ön tarafına yöneldi.

Sohbet. Her zamanki koltuğundan neden ayrıldığını sormadılar ama onu tereddüt etmeden gruplarına dahil ettiler. Yolculuk daha kısa sürmüyordu ama zihni daha az uyuşturuyordu. Neil, Wymack'in onların gürültüsü arasında nasıl uyuduğunu bilmiyordu. İrade gücü olduğunu tahmin ediyordu çünkü Wymack hâlâ bir şoför tutmayı reddediyordu ve Tilkilerinin Arkansas'ta bir gece kalmasını istemiyordu. Maçtan hemen sonra onları Güney Carolina'ya geri getirecekti.

Kasabaya merkez saatle altı civarında, iki saat önce vardılar. Servis. Akşam yemeğini yerel bir büfede yediler ve oyun boyunca yetecek kadar kaloriyi umutsuzca içlerine . Daha sonra SUA'nın sahasında yavaş turlar atacak kadar zamanları oldu. Kapılar nihayet kalabalığı içeri almak için açıldığında, Wymack Tilkilerini hazırlanmaları için gönderdi.

SUA, UT ve Belmonte'nin sahaya getirdiği hız ya da agresiflikle oynamadı ama Neil'in karşılaştığı en iletişimci takımdı. Sürekli birbirlerine bağırıp çağırıyor, açıkları arıyor ve birbirlerinin işaretlerini takip ediyorlardı.

Mücadele ettiler, ancak bu konuda korkunç değillerdi. SUA'nın UT ve Belmonte'ye zaten yenilmişlerdi; Foxes'a karşı kazanmaları ne onları ne de itibarlarını kurtaracaktı.

Devre arasında, geçen geceki maçın sonuçları açıklanmıştı: UT, Belmonte'yi katletmişti ve ölüm maçına çıkacaktı. Bir rakibin elenmesi Tilkilere ihtiyaç duydukları ikinci rüzgarı verdi ve ikinci yarı boyunca sahayı domine ettiler. Tilkiler rahat bir farkla kazandılar, sonrasında yıkanmak için zaman ayırdılar ve saat on birde otobüse geri döndüler. Neil bir tane buldu

Telefonunu tekrar açtığında onu bekleyen bir mesaj vardı: "42".

Bir "buradan" yazdı ama hemen sildi. Sonuncusu Yapmak istediği şey, mesajları kabul ederek kendisiyle alay eden kişiyi cesaretlendirmektir. Neil bunun yerine telefonunu tekrar kapattı ve üst sınıflarla kutlama yapmaya gitti.

ONUNCU BÖLÜM

Maçsız geçen bir hafta antrenmanların yoğunluğunu azaltmamıştı ama Wymack elinden geldiğince biraz hareket alanı yaratmıştı. Bu bir düşünce değil zorunluluktan: Tilki adayları arasında ilk elemeleri yapmıştı ve daraltmak için ekibinin yardımına ihtiyacı vardı. Kızlar bu görevi Neil'in beklemediği bir hevesle üstlendi. Kendi adaylarını seçmenin

Bir yıl içinde mezun olacaklarını hatırlatan acı tatlı bir hatırlatma olacaktı. Yine de içlerinden herhangi biri zamanlarının tükenmekte olduğunun farkında olsa bile, buna dair hiçbir işaret vermedi.

Daha az şaşırtıcı olan ise Kevin'in Wymack'in kendisine sunduğu her dosyayı küçümseyerek reddetmesiydi. Wymack'in ikinci bir talepte bulunması için ısrar etti, Wymack de Kevin'den biraz daha Şampiyon olmak için yetiştirilmemiş forvetlerin kabul edilmesi. Neil'in Kevin'la tartışacak deneyimi ya da içgörüsü yoktu ama Yaptığı seçimlerden birine sessizce sarıldı ve onu bırakmayı reddetti. Kevin, Neil'i bir hiç olarak görüp tekrar Wymack'e saldırmadan önce sadece bir kez elinden almaya çalıştı. Abby Tartışma çok gürültülü bir hal alınca araya girdi ve Wymack ile Kevin'i soyunma odasının iki ucuna sürdü.

Salı günü Kengo hastaneden taburcu edildi. Eğer Riko'nun babası olmasaydı, sorgusuz sualsiz eve dönebilirdi. Kengo Moriyama sadece başka bir zengin olarak geçtiği için tantana İş adamı. Zaten kapısının önünde bekleyen birkaç muhabir vardı. Kengo onların sorularını sert bir sessizlikle yanıtladı ve yardımcılarının kendisine yol açmasına izin verdi. HIPAA yasaları kimsenin Onu ilk etapta hastaneye neyin getirdiğini bulmaya çalışıyordu ama İyileşmiş gibi görünüyordu, bu yüzden sonunda basın pes etti ve yoluna devam etti.

Çarşamba günü öğleden sonra Andrew'un Betsy Dobson ile haftalık seansı vardı, bu da grubunun Matt ile bir gezintiye çıkacağı anlamına geliyordu.

Kevin ve Nicky koridorda onları beklerken Neil Matt'i yurt odasından dışarı kadar takip etti. Aaron görünürde yoktu. Neil kapıyı arkasından kilitledi ve Nicky'ye baktı.

Nicky başını salladı. "Bugün Andrew'la bir gezintiye çıkacağını söyledi."

"Mahkemeye mi?" Dan sordu.

Neil, Nicky'nin geniş gözlü ifadesine baktı ve "Dobson'lara. Aaron onunla oturmak istiyor."

Matt irkilerek, " canım," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Çılgınca, değil mi?" Nicky sordu. "Andrew'un bunu kabul ettiğini bilmediğimi söyledim, Aaron da Andrew'un ne planladığını bilmediğini söyledi.

Aaron henüz dönmedi, yani ya otoparkta öldü ya da bunu o . Sanırım Katelyn'in ondan kaçmasından bıktı. Lafı açılmışken, bir gün bana onu nasıl kandırdığını anlatmanı istiyorum.

O."

"Ben sordum," dedi Neil.

Matt, "İşte yine o 'sorulan' şey," dedi. "Geldiğin yerde farklı bir anlamı mı var?"

"Çoğu zaman, evet," dedi Neil.

Bu beklenmedik dürüstlük Matt'in gülmesine neden oldu. Andrew ve Aaron'un karışıklıkları engel teşkil etmediği için Tilkiler'in kaynaşması kolay olmuştu. Merdivenlerden karma bir grup halinde indiler.

Nicky park yerinde Aaron'ın korkunç ölümüne dair izler olup olmadığını kontrol etti ve hiçbir iz bulamayınca çılgınca bir sırtıyla Matt'in kamyonetine bindi. Bu neşesine rağmen, Wymack Aaron'ın ilgili bir açıklama istediğinde Neil'i sözcü olarak gönüllü kılmakta gecikmedi. Wymack, Fox'lara fazladan tur attırarak karşılık verdi. Neil en azından Nicky'nin bu konuda homurdanmasını bekliyordu ama Nicky kuzenlerinin şüpheli ilerlemesinden o kadar etkilenmişti ki şikayet etmeden işi üstlendi.

Andrew ve Aaron, nihai varışlarında maruz kaldıkları yoğun incelemeyi fark etmek zorunda kaldılar, ancak ikisi de ilgiyi kabul etti. Tilkiler nasıl gittiğini soracak kadar intihara meyilli değillerdi. Andrew sinirli görünmüyordu ama Aaron'ın ifadesi düpedüz hırçındı.

Wymack birinden diğerine baktı. "Bu sürekli bir şey mi olacak? Senin etrafında nasıl plan yapacağımı bilmem gerek."

"Hayır," dedi Andrew.

Aaron ona sinirli bir bakış fırlattı. "Evet."

"Tamam," dedi Wymack ve hepsi bu kadar.

-

Cuma günü maçları yoktu, ancak ERC sonunda bir sonraki haftanın sıralamasını belirledi. Çiftler grubundan altı takım ölüm maçına çıkarken, grubundan bu sayı sekiz oldu.

Tilkiler, Vermont Üniversitesi Catamounts ile ev. UT Nevada'yla, Washington State ise Binghamton'la . İhtimaller grubunda, Üç Büyüklükler mucizevi bir şekilde birbirlerinin isimlerini çekmekten kaçınmıştı. Oregon-Maryland maçını hangi takım kazanırsa onunla birlikte üçüncü tura çıkacaklardı. Ölüm maçı ile üçüncü tur arasında bir hafta daha ara olacaktı.

Boş bir hafta sonu, geceyi Columbia'da içerek geçirmeleri gerektiği anlamına geliyordu, ancak Aaron'un Çarşamba günü yaptığı gösteri ikizlerin

soğuk savaşı yepyeni bir seviyeye indirdi. Nicky'ye göre Aaron yurttan sadece uyuyacak ya da kıyafet değiştirecek kadar kalmış. Nicky Aaron'un boş zamanlarının geri kalanını Katelyn ile geçirdiğini varsaydı. Neil

yanıldığını umuyordu. Katelyn, Aaron'la tekrar konuşmaya istekli olabilirdi ama Andrew'un tutması gereken bir sözü ve ona saldırmak için her zamankinden daha fazla nedeni vardı. Eğer Katelyn birkaç hafta ortalıkta görünmezdi.

Aaron olmadan Columbia'ya gidemezlerdi, bu yüzden Nicky onun yerine Neil'i odalarına sürükledi. Aaron kayıptı, ancak Nicky ve Andrew puf sandalyeleri aldılar ve bir korku oyununda takım oldular. Neil sırt çantasını getirmişti ama ürpertici müzik ve ara sıra ekrana gelen çığlıklar ödev yapmamak için mükemmel bahanelerdi. Kulaklıklarını dizüstü bilgisayarından çıkaran ve omzunun üzerinden yatak odasını işaret eden Kevin'a baktı. Kevin bilgisayarı aldı, Neil de bir not defteri getirip yatak odasının kapısını arkalarından kapattı.

Kevin'in bir Exy yayın sitesine aboneliği vardı. Vermont'un en son maçını aradı ve ekranı ikisinin de görebileceği şekilde çevirdi. Neil notlar aldı, Kevin ise

izlediler ve sonrasında görüşlerini karşılaştırdılar. UVM'nin bir Dengesiz bir takım: vasat bir takımı destekleyen korkutucu bir savunma Hücum hattı. Neil ve Kevin'in elleri dolu olacaktı ama en azından kırık sırt kasları daha rahat edecekti.

Bir oyun ikiye ve eğer
Nicky onları aramaya gelmemişti. Nicky'nin ne yaptıklarını anlaması
sadece bir saniye sürdü ve dehşet dolu bir bakış fırlattı
Aralarında.

"Ciddi değilsin. Bugün Cuma gecesi ve sen bu şekilde
Kendinizi eğlendirmek mi? Beni rahat bırak! Bir şeyler düşünün.
bir süre için başka, olur mu? Dondurma gibi. Columbia'ya gideceğimizi
sanıyordum. Vücudum bütün gün dondurma yemeye hazırды.
Kandırıldım ve tazminat talep ediyorum."

Kevin, "Bu bizim sorunumuz değil," dedi.

Nicky, "Bunu senin sorunun haline getiriyorum," dedi. "Neil,
benimle mağazaya geliyorsun."

"Tek git," dedi Kevin.

"Harika bir fikir," dedi Nicky. "Ama ufak bir kusur var: Artık sigorta
poliçesinde adım yok ve yeni arabanın anahtarı da bende değil."

"Sen ne?" Neil irkilerek sordu.

Nicky omuz silkti ve açıklama yapmadı. "Gidelim, Neil. Oyunlar
yarın da orada olacak. Şu anda buradayım, açım ve kendi odamda
beni görmezden gelmenden bıktım."

Kevin başka bir oyun açtı ve belleğe alabilmek için oyunu
durdurdu. "Andrew seni götürebilir."

"Artık seninle konuşmuyorum," dedi Nicky. "Senin mini-me'inle
konuşuyorum."

"Ben," diye başladı Neil ama telefonu çalınca duraksadı.

Ne olduğunu tahmin edebilirdi ama olmama ihtimali de vardı.
Cebinden telefonunu çıkardı ve geri sayıma bugünün katkısını okumak
için çevirerek açtı: "35". Neil sessizce ona baktı. Neil işaretlere
inansaydı, bu Kevin'le burada kalması gerektiğinin kanıtı olurdu. Gece
yatmadan önce bir maç daha yapabilirlerdi. Bir maç daha oynasa
muhtemelen isimleri ve numaraları ezberlemiş olacaktı. Üç aydan az
zamanları kalmıştı.

Finaller. Foxes'un buradan oraya kadar tek bir yanlış adımı bile göze
alamazdı.

Neil Nicky'yi geri çevirmek için başını kaldırdı ama Andrew kapı
aralığında Nicky'nin yanına gelmişti. Neil ona baktı ve şöyle düşündü
Nicky'nin geçen sonbaharda yaptığı endişeli çağrı, bir gün Exy'nin

tek başına yeterli olmazdı. Düşüncelerinden uzaklaşmak için güvenli bir sığınak, ayağa kalkmak için bir neden ve daha sıkı savaşmak için bir ilham kaynağı olabilirdi.

Onun için dünyalara bedel olabilirdi ama her şey olamazdı. Tilkilerin yaptığı gibi onun kırık parçalarını dolduramazdı. Bu onu havaalanından almak için her şeyi bırakmaz, sorgusuz sualsiz onun geri gelmez ya da ona "arkadaş" demezdi. Neil, annesi öldükten sonra hayatını Exy'nin etrafında kurdu çünkü uğruna yaşayacak bir şeye ihtiyacı vardı, Ama Neil artık yalnız değildi.

Belki Pazartesi günü antrenmanda Kevin'in bin adım gerisindeyken bundan pişmanlık duyacaktı ama Neil asla Her halükarda ona yetişecekti. Neil telefonunu kapattı ve Kevin'e . "Ne tür bir şey istiyorsun?"

Kevin ona baktı. "Gitmiyorsun," dedi, tam olarak bir soru değildi.

"Başka bir tanesine daha , bu gece çok geç kalacağız. Bir lezzet seç."

Kevin yanıt vermedi; belki de Neil'in sorusunu ciddiye alamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Neil artık Kevin'in ne dediğini umursamıyordu.

onu düşündü. Geçen hafta Kevin'e hatırlattığı gibi, Kevin'in yolculuğu Mayıs ayında sona ermedi. Her geceyi onu izleyerek geçirebilirdi. Sonsuz tekrarlar ve taktikler çünkü dünyada ayıracak çok zamanı vardı.

Neil telefonunu cebine soktu ve ayağa kalktı. "Kararını verdiğinde Nicky'ye mesaj at."

Nicky halat çekme savaşını kazanmanın sevinciyle kendinden geçmiş görünüyordu. Neil bu kendini beğenmişliğin Kevin'in tavrını gölgede bırakmasına izin verdi ve

Nicky arabaya indi. Nicky yolculuğun büyük bölümünde Erik hakkında gevezelik etti.

Markete gitmek için. Nicky Mayıs ayının çoğunu Almanya'da geçirmeyi planlıyordu. Noel tatilinde Erik'le kısa süreli bir araya gelişi

Nicky'nin onu her zamankinden daha fazla özlemesine neden oldu ve Nicky birbirlerini tekrar görebilecekleri günleri sayıyordu. Andrew ve

Aaron'ın onun yokluğunda ne yapabilecekleri konusunda biraz endişeliydi ama

Neil, yurtlar Haziran'da yeniden açılana kadar ikisini de hayatta tutmak için güvendi.

Dondurma reyonuna vardıklarında Kevin hâlâ Nicky'ye mesaj ,

Nicky de pes edip onu aradı. Neil yarı yarıya bekledi

Kevin, Nicky'nin çağrısını duymazdan geldi ama Kevin bedava bir atıştırmağı geri çevirecek kadar onlara kızgın değildi. Nicky, Neil'den önce biraların parasını ödedi.

kendisininkini almayı teklif edebildi ve yükleriyle birlikte yatakhaneye geri döndüler.

Kevin görünürde yoktu ama yatak odasının kapısı yine kap. Neil onun maçları tek başına izlemeye devam ettiğini düşündü. Bu Kevin'in kendisini beklemek istememesi Neil'i bir an için rahatsız etti ama kararından pişmanlık duymayı reddetti. Nicky mutfaktan kaşıklar aldı ve aç sahiplerine biraları dağıttı. Nicky Kevin'inkileri bırakıp geri döndüğünde Neil yüz ifadesini kontrol etti, ama Nicky sadece Neil'e gözlerini devirdi ve tekrar sıırttı. Nicky elindeki boş plastik poşeti çöp kutusuna doğru fırlattı ve

DVD'sini yumruklarını kalçalarına dayayarak inceledi.

Nicky bir dakikalık ciddi bir çalışmadan sonra, "İzleyecek bir şey yok," diye yakındı. Matt'in koleksiyonuna bakacağım."

Bunu kesin olarak söyledi ama Andrew'un bu fikri reddetme ihtimaline karşı bir süre bekledi. Neil ondan elindeki birayı yumuşatmak için ellerinin arasında yuvarlayan Andrew'a baktı. Andrew hiçbir şey söylemeyince,

Nicky ortadan kayboldu. Neil kapıyı arkasından kilitledi ve dondurmasını Andrew'a götürdü. Andrew'un puf sandalyesinin yanında yere diz çöktü ve onu dinledi. Yatak odasından gelen bir oyun sesi duymadı ama Kevin'in kulaklıkları artık masasının üzerinde değildi. Neil dondurmasını ve kaşığını bir kenara bıraktı ve Andrew'a araştıran bir bakış attı.

"Soru," dedi Neil, ama bunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Dokunulmaktan hoşlanmadığını söylediğinde, bundan hiç hoşlanmadığın için mi yoksa sana dokunmalarına izin verecek kadar kimseye güvenmediğin için mi?"

Andrew ona baktı. "Önemli değil." "Önemli olmasaydı sormazdım," dedi Neil.

Andrew, "Sallanmayan bir adam için bunun bir önemi yok," diye açıkladı.

Neil omuz silkti. "Düşünmüyorum çünkü buna hiç izin verilmedi. Büyürken düşünebildiğim tek şey hayatta kalmaktı." Belki de bu yüzden bu durum kabul edilebilir olanın gri alanındaydı. Andrew'un müstakbel bir sosyopat ya da bir erkek olması önemli değildi.

Andrew, Neil'in güvenliği fikriyle o kadar iç içe geçmişti ki, bu da kendini korumanın bir yoluydu. "Birini içeri almak demek Korkunç insanlar geldiğinde beni sırtımdan bıçaklamayacaklarına güveniyordum. beni arıyordu. Risk almaktan çok korkuyordum, bu yüzden yalnız kalmak ve bunu düşünmemek daha kolaydı. Ama sana güveniyorum."

"Yapmamalısın."

"Duran adam söylüyor bunu." Neil Andrew'a cevap vermesi için birkaç dakika verdi ve şöyle dedi: "Anlamıyorum ve ne yaptığımı bilmiyorum ama sırf yeni olduğu bunu görmezden gelmek istemiyorum."

Yani tamamen yasak bölge misiniz yoksa güvenli bölgeler var mı?" "Ne umuyorsun, koordinatlar?"

"Çizgileri geçmeden önce nerede bilmeyi umuyorum."

Neil, "ama bana bir işaretleyici ödünç vermek istersen senin üzerine bir harita çizmeye açığım. Bu kötü bir fikir değil."

Andrew, sanki Neil bunu zaten bilmiyormuş gibi, "Seninle ilgili her şey kötü bir fikir," dedi.

"Hâlâ bir cevap bekliyorum."

Andrew, "Hâlâ gerçekten inandığım bir evet ya da hayır bekliyorum," diye karşılık verdi.

"Evet."

Neil bira bardağını Andrew'un direnmeyen parmaklarından aldı, onunkinin üzerine koydu ve eğildi. Andrew'u gerçekten öpmekten çekindi, Andrew ona yeşil bir öpücük verene kadar ona dokunmaya cesaret edemedi.

Işık. Andrew'un yüz ifadesi değişmedi ama vücudundaki gerginlikte Neil'e Andrew'un dikkatini çektiğini gösteren ince bir değişim vardı. Neil elini kaldırdı ama Andrew'un yüzünden güvenli bir mesafede durdurdu. Andrew onun bileğini yakaladı ve uyarırcasına sıktı.

"Benden nefret ediyorsan sorun değil," dedi Neil.

Biraz hafif kaçsa da gerçek buydu. Andrew Neil'den sadece fiziksel olarak etkilendiği sürece, bunu denemekte bir sakınca yoktu. Neil'in ölümü hafif bir korkudan öteye gitmezdi. Andrew için rahatsızlık.

"Güzel," dedi Andrew, "çünkü ben biliyorum."

Neil bir an için Andrew'un onu iteceğini ve bu işi bitirdüşündü. Andrew itti ama Neil'i takip etti. Andrew'un Kısa halı, Andrew'un Neil'i sıkıştırdığı parmak eklemlerine sertçe

vuruyordu.

elini başının üzerine koydu. Neil, Andrew'un üzerinde boyun eğmez bir ağırlık varken şikâyet edemezdi. Andrew'a uzanmaya başladı ama kendini yarı yolda durdurdu. Andrew o eli de yakaladı ve yolun dışında tuttu.

"Kal," dedi Andrew ve onu öpmek için eğildi.

Zaman hiçbir şeydi. Saniyeler günlerdi, yıllardı, ağızları arasında sıkışan nefeslerdi ve Neil'in ısırtığıydı.

tırnaklarını avuçlarına sürüyor, dişlerinin alt dudağına sürünmesini ve dilinin sıcak kayışını hissediyordu. Andrew'un dudaklarını hissedebiliyordu.

Kalp atışları bileklerinde gümbür gümbür atıyor, kesik kesik bir ritim. Neil'in damarlarında yankılandı. Dünyaya böylesine çalışılmış bir kopuklukla bakan bir adam nasıl böyle öpüşebilirdi, Neil bilmiyordu ama şikâyet etmeyecekti.

Neil, kendisine dokunulmadan dokunulmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

kötü niyetli. Vücut ısısının nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Andrew'la ilgili her şey sıcaktı, onu tutan ellerden ağzı Neil'i parçalara ayırıyordu. Neil sonunda annesinin bunun neden bu kadar tehlikeli olduğunu düşündüğünü anlamıştı. Bu dikkat dağınıklığı ve patavatsızlıktı, kaçınma ve inkârı. Gardını indiriyor, birinin içeri girmesine izin veriyor ve yapmaması gereken bir şeyle rahatlıyordu. sahip olduğu ve tutamadığı. Şu anda Neil'in umursamayacak kadar çok ihtiyacı vardı.

Uzun sürmedi, süremezdi, çünkü Kevin yan odadaydı ve Nicky iki kapı ötedeydi, ama Neil'in ağzı

Bir gümbürtü Nicky'nin kilitli kapıdan içeri girdiğini söylediğinde uyuşmuş ve düşünceleri tutarsızlığa sürüklenmişti. Andrew kendini yukarı itip Neil'den uzaklaşırken Neil bir anlık kızgınlığını bastırdı. Neil

Nicky'ye biraz beklemesi için seslenmeye çalıştı ama konuşacak nefesi yoktu.

Andrew birkaç saniye Neil'in yüz ifadesini inceledikten sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Neil kendini yukarı itti.

ve birlikte Kevin'ın masasına çekildi.

Plastik güvenlik mührünü çıkarmak bütün yıl boyunca yaptığı en zor şeydi ama en azından Nicky'ye bakmamak için bir bahanesi vardı. Nicky Kapıdan içeri girdiğinde kendi odasının dışında bırakıldığı için homurdandı ama o sırada pufuna ulaşmıştı

ödünç aldığı filmler yüzünden çoktan unutmuştu.

Nicky, "Bakın, bu sefer siz oy kullanacaksınız," dedi. onlara büyük bir iyilik yapıyor. Filmlerin isimlerini ve başrol oyuncularını sıraladı. Neil listenin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi. Uzun süre Tilkilerle birlikte yaşadktan sonra oyuncuların çoğunun ismini tanıyordu ama filmlerin hiçbirini bilmiyordu. Zaten şu anda umurunda da değildi.

Nicky'nin anlaması uzun sürmedi. "Merhaba, Dünya'dan Neil'e. Beni dinliyor musun?"

Neil avucunda bıraktığı yarım ay izlerine baktı. "Sen seç."

"Siz ikiniz tüm evrendeki en az yardımcı olan insanlarsınız."

Nicky şikayet etti, ama kararını vermesi sadece bir saniyesini aldı. Zihin. DVD'yi içinden çıkarırken kutu şangırdarak açılıp kapandı. Neil, Nicky sandalyesine yerleşirken çıkan fasulye çıtırtılarını dinledi. Neil Andrew'un tekrar yerleştiğini duymadı ama Andrew'un nerede bakacak kadar kendine güveniyordu. ", Neil!"

Neil daha fazla oylanmak için bir bahane bulamadı. "Ben de geliyorum."

O sırada tepe ışıkları kesildi, bu da Andrew'un Nicky'yi içeri aldıktan sonra kapının yanında kaldığı anlamına geliyordu. Andrew'un Nicky'yi

Neil'in yaptığı gibi yeniden toparlanmak için alana ve zamana ihtiyaç duyması, Neil'in tarafsız yüzünü yeniden bir araya getirme çabalarını neredeyse mahvediyordu. Soğuk dondurma tenindeki ısıyı emme konusunda biraz daha yardımcı oldu, bu yüzden Neil ona sıkıca tutundu ve masadan kalktı. Puf sandalyelerin arasında oturacak yer yoktu ve Andrew'dan kaçıyor gibi görünemezdi, bu yüzden Andrew'un solunda yere oturdu.

Andrew onlara katılır katılmaz Nicky filmi başlattı. Neil, Andrew'a bakmamak için filmi izledi ama daha sonra biri ona filmin konusunu sorarsa bunu söyleyemeyecekti. Birkaç saat sonra yatağa girdiğinde Andrew'un kalp atışlarını hâlâ teninde hissettiğinden emindi.

-

Neil büyürken birkaç telaşlı haftadan fazlasını atlatmıştı ama Foxes'un ilk ölüm maçına giden hafta neredeyse onu bile sarsmaya yetmişti. Takım arkadaşlarının stres seviyeleri ve Neil onların sessizliğinden etkilenmeden edemedi.

Panik. Dan soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama Neil antrenmanlarda takımını yönetirken sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Allison bulduğu her fırsatta parçalanmış savunma hattına yükleniyordu ve Kevin hepsine çok kötü davranıyordu. Matt kendini toparlama konusunda biraz daha iyiydi,

Ama hafta ilerledikçe daha huzursuz ve endişeli görünüyordu.

Renee bile iyi saklasa da bunu hissediyordu. Arkadaşları yanındayken sırtını yaslayabileceği mükemmel bir kaya gibiydi, her zamanki gibi cesaret verici ve hoştu. Sadece Neil ve Andrew ile molada tur atarken durum farklıydı. O

Hiçbir şey itiraf etmedi ama her gün biraz daha yorgun görünüyordu. Neil ona iyi olup olmadığını sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kendini iyi hissedebilirdi.

onun için de gülümsemek zorundaydı, oysa gerçekte

Nefes almak ve sinirlerini yatıştırmak için zamana ihtiyacı vardı.

Neil'in, enerjisinin çoğunu tüketenin Tilkiler olmadığını anlaması birkaç gününü aldı. Renee yürüyüşlerinde nadiren bir şey söylerdi. Artık telefonunda olup bitenlere fazla odaklanmıştı. Arada sırada ağzının kenarındaki mutsuz seğirme, Jean ile mesajlaşmalarının iyi gitmediğini gösteriyordu.

Öğleden sonra yapılan antrenmanlardan hepsi yara bere ayrıldı. Kevin ve Neil, takımlarının etrafından dolaşmak için her şeyi yaptılar. Takım arkadaşları ve arka sıradakiler ellerinden sert bir şekilde geri ittiler. Neil'in eve götürdüğü ağırlara rağmen, akşam yemeğinde düşünebildiği tek şey o gece sahaya geri dönmektir.

Neil Çarşamba gecesi Kevin'i sahaya götürdüğünde, "Andrew'u da yanımızda getirmeliydik" dedi.

"Hayır," dedi Kevin. "Sana söyledim: bizimle kendi iradesiyle gelmeli. Bizim iyiliğimiz için kabul etmesinin hiçbir anlamı yok."

"Ne dediğini biliyorum," dedi Neil, "ama korunan bir kaleye karşı daha fazla pratiğe ihtiyacımız var."

"Bunun bize bir olmaz," dedi Kevin. "Sizin hedefiniz kaleci: kalenin kendisidir. Kaleciler her hafta değişir. Hiçbirinin gücü ya da stili aynı değildir. Diğerleri üzerinde hiçbir etkisi yokken neden bir adamı yenme takıntısı olsun? Kendinizi mükemmelleştirin ve kalede kimin olduğu önemli olmayacak."

"Sadece söylüyorum-"

"Benimle tartışmaya devam edersen bu gece tek başına çalışacaksın."

Neil kaşlarını çatarak on camdan dışarı baktı ve sessizleşti. Kızgınlığına rağmen Neil, yolculuğun geri kalanında Kevin'in sözlerini düşündü. Bu sözlere bir anlam veremiyordu ama Kevin'den açıklamasını istemeyi de reddetti. Kaleciler görünmez engeller değildi. Onlar

Takımları için son savunma hattı ve genellikle sahadaki en evik oyuncular. Sayı yapmak sadece topu işaretli alana indirmek değildi. kale çizgileri; topu kalecinin tahmin edemeyeceği ya da saptıramayacağı bir şekilde o noktaya ulaştırmaktı.

Ertesi gün bu durum Neil'i hâlâ rahatsız ediyordu, bu yüzden Perşembe günü öğleden sonra Foxes'un kalecilerine bu konuyu sordu. Renee bunu düşünürken telefonunu elinde evirip çevirdi. Andrew soruyu kabul etmedi bile.

"Bu ilginç bir fikir," dedi Renee, "ve onun için işe yarıyor gibi görünüyor. Birinden zihniyetini değiştirmesini istemek ve Yine de yaklaşmak zor bir iş, özellikle de sezonun bu kadar geç bir döneminde. Yine de," dedi bir süre sonra, "sezon ortasında raketlerini değiştirdin."

"Raket bir şeydir," dedi Neil. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." "Yapmak istemiyorsan yapma," dedi Renee, sanki o kadar basitmiş gibi Kevin'i çevirmek için. "Eğer denemek istersen, sana elimden geldiğince yardımcı oluruz."

Neil cevap vermeden önce Andrew, "Hayır," dedi. "Onu taklit etmeyi bırak." "Daha iyi olmaya çalışıyorum," dedi Neil. "Kendi başıma gelişemem."

Andrew ona sıkılmış bir bakış fırlattı ve başka bir şey söylemedi. Neil ona bir dakika verdikten sonra Andrew'un karşısına dikildi. Andrew'un gerçekten detaylandırmayı ya da açıklamayı planlamadığını fark etti.

Renee sessizce telefonunu kaldırdı ve arasına baktı. Onun Bakışları Neil'in üzerindeydi ama Neil ona karşılık vermedi. Andrew'un sakın yüz ifadesinden cevaplar aradı.

"Neden onu taklit etmeyeyim?" Neil sordu.

"Asla onun gibi ," dedi Andrew. Neil bunu potansiyeline karşı bir hakaret olarak algılamadan önce Andrew devam etti. "O, tarzı sayılar ve aılar olan bir aptal.

Formüller ve istatistikler, deneme yanılma, tekrarlama ve delilik. Tek derdi mükemmel oyunu bulmak."

"O kadar kötü mü?"

"Aptalca sorular sorma." "Beni zorlama."

"Senin gibi bir keş bu kadar soğuk olamaz," dedi Andrew. "Ben keş değilim."

Andrew sadece ona baktı, Renee dikkatli bir şekilde araya girdi, "Sanırım Kevin'in çok analitik olduğunu söylemek istiyor, oysa sen tutkulu. İkiniz de kazanmayı önemsiyorsunuz ama aynı şekilde değil."

Andrew bu yorumu doğrulayacak ya da yalanlayacak bir şey söylemedi.

Neil onun yolundan çekildi. Andrew devam etti, bu konuşmayla işi bitmişti. Renee, Neil'le birlikte geride kaldı ama başka bir şey söylemedi. Neil Andrew'un arkasından bakarken onların bu konudaki görüşlerini düşündü. Eğer

Andrew haklıydı, Kevin kalecileri umursamıyordu çünkü o teknik bir oyuncuydu. Onun odak noktası imkansız şutları ve zor açıları mükemmelleştirmekti. Kaleciye değil kendine karşı oynardı, bu yüzden kaleci her zaman ikinci plandaydı.

Andrew haklıydı. Neil böyle oynayamazdı. Kevin'in numaralarını öğrenmek bir oyuncu olarak gelişimi için gerekliydi ama Neil bunları sahada asla aynı şekilde uygulayamazdı. Neil engellerin çok farkındaydı ve heyecanı rakiplerini alt etmekten geliyordu. işaretler. Daha iyi, daha hızlı oyuncu olmayı severdi. Çılgınca oyunları, kıl payı kurtuluşları ve kalp durduran golleri severdi. Güzel olması gerekmiyordu ya da

Sonunda onlar kazandığı sürece mükemmel.

Anlayış, dün gecedan kalan gerginliği ortadan kaldırdı. Neil rahatladığında Renee'nin hâlâ onu izlediğini fark etti. Gülümsedi. Neil ona baktı ve başını eğerek gelmesini işaret etti. Andrew'un arkasından başladılar ve son turlarını rahat bir sessizlik.

-

Tilkiler 9 Şubat'ta sahaya çıktığında, hiç kimse getirecekleri mücadeleyi bekliyorduk. Maçın kırk beşinci dakikasında Catamounts üç sayı gerideydi. Televizyonda Foxes'un soyunma odasında spor spikerleri şaşkınlık içinde başlarını sallıyorlardı.

"Bu konuda sana katılıyorum Marie. Şu anda kime baktığımızdan ya da geçen yılki Foxes'a ne yaptıklarından tam olarak emin değilim ama beni tamamen ."

Neil gerinirken televizyona baktı. İkili Foxhole Sahası'nın içinden, Foxes'un boş sıralarından birkaç metre öteden canlı yayın yapıyordu. Tribünlerden gelen gürültüden onları duymak zordu, özellikle de maskot Rocky Foxy yanlarından geçerken.

Marie, "Dürüst olmak gerekirse, sezonu bitirmelerini hiç beklemiyordum," dedi. "Bu yıl aksiliklerin sayısı inanılmaz ve Kasım ayında çekileceklerinden emindim. Bu bir Bu yılki kadronun buraya kadar gelebilmiş olması ciddi bir övgüdür. Bu, takım çalışmasını gerçekten benimseyen ilk Fox kadrosu."

"Kesinlikle," diye onayladı erkek meslektaşı. "Birinci sınıf okullardan bekleyeceğiniz türden bir senkronizasyon bu. Birkaç hafta önce birinci sınıf öğrencisi Neil Josten Tilkilerin Kuzgunlarla rövanş için can attığını söylediğinde hepimiz gülmüştük. Şimdi kimse gülmüyor. Eğer bu ivmeyi koruyabilir ve bu akşamki gibi oynamaya devam ederlerse yarı finale yükselme şansları çok yüksek."

"Devre arasına on dakika kaldı," dedi Marie. "Skor altı-üç. Catamounts'ın toparlanması için ciddi bir ayak oyunu gerekecek. Foxes'un ilk ölüm maçı zaferini elde edip edemeyeceğini görmemize bir saatten az bir süre kaldı. Bazılarına bir göz atalım ilk yarının önemli anları, ve sonra-"

Dan televizyonu kapattı ve karanlık ekranın önünde durdu. Matt ona bir dakika verdikten sonra dikkatini çekmek için omzuna dokundu. Matt'in soru soran bakışına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bizim hakkımızda iyi şeyler söylediklerini duymak çok garip," dedi. "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı Allison.

Renee, "Onların takdirini kazanmamız yeterince uzun sürdü," diye belirtti.

Son sınıf öğrencileri yorgun ve muzaffer bir edayla birbirlerine uzun uzun baktılar. Foxes'un ilk kadrosu başlangıç kapısından iki adım atmaz çökmüş ve yanmıştı ve sezonun yarısında sporun alay konusu. Kızlar Palmetto Eyaletine geldiler. Üniversite, bu kötü şöhreti kurtarmak için çok çalışmak gerektiğini ve tek müttefiklerinin Wymack olduğunu biliyordu. Exy karma bir spordu ama

NCAA'de kadınların sayısı çok azdı. Daha da azı büyük liglere ve profesyonel takımlara gitmeyi başardı. Okul yönetim kurulu Wymack'ın onayıyla üç oyuncuyu kabul etti ama kendi takım arkadaşları hayatlarını cehenneme çevirdi. Her kayba ve her engele rağmen başardılar ve şimdi nihayet istedikleri onayı alıyorlardı. Hak ettim.

"," dedi Dan, televizyona arkasını dönerek.

Bakışları bir an için evin en yeni üyesine takıldı.

Soyunma odası: Andrew ve Neil'in resminin yanındaki köşede maun bir stand. Geçen ay nihai şampiyonluk kupası için bir stand istediğini söylemişti. Neil onun ilham vermek için büyük konuştuğunu düşündü. ama görünüşe göre değil. Allison dün akşam yemeğinden sonra mükemmel olanı buldu. Neil ve Kevin dün gece antrenman yapmak için sahaya geldiklerinde üst sınıfları tribünü yerleştirirken bulmuşlardı.

Dan kısa ve sert bir şekilde gülümsedi ve etrafına bakındı Takım arkadaşları. "Catamount'ların gecesini tamamen mahvetme havasındayım. Benimle gelen var mı?"

Matt dişlek bir sırıtışla, "Hadi yapalım," dedi. "Bizim için neyin var, Koç?"

Wymack ilk yarıda bulduğu sayıları olabildiğince hızlı bir şekilde sayıya çevirdi ve uyarı sesi duyulduğunda onları sahaya geri döndürdü. UVM servise olabildiğince güçlü çıktı, ilk servisin kızgınlığıyla ve koçlarının devre arası atıp tutmalarıyla teşvik edildi. Tamamen yeni bir canavardılar ama Neil içindeki panik titreşimini bastırdı. Burada soğukkanlılığını kaybetmek Tilkiler'in şansını yok etmekten başka bir işe yaramazdı. Sadece kendisinin ve Kevin'in kontrol edebileceği şeylere odaklandı ve takım arkadaşlarına sahanın kendi taraflarını idare etmeleri için güvendi.

İkinci yarıda yirmi dakika geçmesine rağmen skor hala değişmemişti.

Neil ve Kevin taze arka alan aşamadı ve UVM forvetleri Andrew'u geçemedi. Oyun henüz

Daha önce dostça davranıyorlardı ama sinirler alevlendikçe ve sabır azaldıkça oyun biraz sertleşti. Neil, topun kendilerine doğru gelmesini beklerken arkadaşlarıyla ileri geri itişip kakışmaya alışkındı ama bu agresif itiş kakış onu yerde patinaj yaptırdı. Neil dişlerini sıktı

Dişlerini gösterip geri itti ama arkasındaki adam ondan bir buçuk metre ve kırk kilo fazlaydı; şiddet kullanmadan hiçbir yere gidemezdi.

Bir kavga yaklaşıyordu; hepsi bunu biliyordu. Sadece hangi oyuncunun önce patlayacağı belli değildi. Şaşırtıcı bir şekilde -ya da değil- Andrew oldu.

Andrew sahaya bir top daha attıktan sonra raketini duvara vurdu ve Nicky'yi çağırdı. Neil'in Nicky'nin kaleye doğru gittiğini görmesi için sadece yarım saniyesi vardı; top Kevin'e doğru gidiyordu ve Bu sahanın diğer ucunda olanlardan daha önemliydi. Kevin defans oyuncusunu geçemedi ve Neil'e pas vermek için kötü bir açıdaydı, bu yüzden topu Dan'e attı. Dan hedefini omuzlayarak yoldan çekti ve forvet oyuncularına alan açmak için sahaya koştu. Topu uzak duvara doğru gönderdi, böylece top forvet oyuncularına doğru sekecekti. Neil ve Kevin topa doğru koştu ama kaleci topu önce almak için koşarak sıçradı. Topu dik bir açıyla tavana doğru fırlattı ve top orta sahada krupiyelerle Foxes oyuncularının arasına düştü. Savunma.

Nicky'nin hedefi topu almak için hamle yaptı ve Nicky raketiyle bacaklarını onun altından çekti. Böylesine bariz bir faul tüm En azından Nicky'nin forveti tekrar ayağa kalkana kadar oyun cırtlak bir şekilde durdu. Yumrukları havada uçuşarak Nicky'nin üzerine geldi ama Andrew çoktan oradaydı. Raketini aralarına doğru uzattı ve öfkeli vurucuyu kuzeninden uzaklaştırmak için kullandı. Vurucu neredeyse Andrew'a yumruk atacak kadar aptaldı, ama Matt ve işareti araya girdi.

O sırada hakemler sahadaydı ve Nicky kırmızı kartını gördüğünde onlara bir öpücük gönderdi. Sahanın dışına doğru süzüldü. muzaffer şampiyon, iki yumruğu havada ve kulaktan kulağa sırtıyordu. Aaron onun yerine oyuna girdi ve takımlar faul atışı için hazırlandı. Neil yerine geçerken gülümsüyordu. Sıranın aşağısındaki Kevin'e baktı. Kevin çoktan koşmaya hazırlanıyordu, Andrew'un Atışı savunma yeteneği.

Andrew yaptı ve her zamanki gibi ribaundu Neil'in alabileceği bir yere attı. Neil sahayı sanki babasının üzerindeymiş gibi yırttı. Topuklu ayakkabılar ve forvet oyuncusunun onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. A Kevin'e bir bakış, hedefinin güvenli bir pas için çok yakın olduğunu gösterdi. Neil topu kaptı ve onun yerine kendisine pas verdi, top yere çarptı

Kaleden birkaç metre ötede duvardan sekecek kadar alçaktan. Top Kaleci topa vurmak için hamle yaptı ama Neil yeterince hızlıydı. Topu yakaladı, raketini son anda yoldan çekti ve ve kaleye doğru ateş etti. Çok hızlı gidiyordu ve duvara duramayacak kadar yakındı ama dönmek için yeterli boşluğu vardı. O Önce kürek kemiğini, sonra sırtını ve kaskını parçaladı ve nefesi ciğerlerinden ezilirken homurdandı.

Neil acıyı umursamıyordu; kale kırmızıydı ve zil sesi kulaklarını sağır ediyordu. Dengesini yeniden bulana kadar raketini baston gibi kullanarak duvardan uzaklaştı ve ağrıyan bedenine nefes nefese geri döndü. Kaleci bir şeyler homurdandı ona kaba davrandı ama Neil uzun bir antrenmanın rahatlığıyla bunu duymazdan geldi. Takım arkadaşları sahayı geçerken onu yakaladı. Neil

Sopalarını şaklattı ve heyecanlı tebriklerini kabul etti ama önemli olan tek şey onları geçip kaleye ulaşmaktı. Neil'in hakemlerin oyunu geciktirdikleri için onları oyundan atmasına fazla zamanı kalmamıştı, bu yüzden Andrew'a giden yolun geri kalanını koşarak tamamladı.

"Nicky bir dövüşçü değil," dedi Neil. "Ona bir yumruk atmasını söyledin." "Sıkıcı olmaya başlamıştı," dedi Andrew.

Neil sıırttı. "Şimdi eğleniyor musun?"

"O kısım belli belirsiz ilginçti," dedi Andrew. "Gerisini kabul edebilirim ya da etmeyebilirim."

"Bu bir başlangıç," dedi Neil ve yarı sahaya yöneldi.

On dakika sonra Kevin, Catamounts'un sarsılan sinirlerini kullandı ve golü attı. Catamounts bir daha gol atamadı, ancak çaresizlikten doğan bir vahşilikle denedi. Andrew kaleye giden her şutu durdurdu ve birkaç ribaundu forvetlerin üzerinden sektirdi. onları daha da kızdırmak için. Son bir dakika boyunca tribünler çalkalanıyordu. Maçın bitimine beş saniye kala Dan raketini bir kenara fırlattı ve koşarak Matt'in Silahlar.

Sekiz-üç galibiyet için son düdük çaldı. İlk ölüm maçını domine etmişlerdi ve ilk kez üçüncü raunda çıkıyorlardı. Tilkiler ona yettiğinde Dan Matt'in kaskını çıkarmış ve kalabalığın gürültüsü eşliğinde onu öpmüştü. Kevin ve Aaron sopalarını şaklatıp zafer dolu bakışlar attılar.

Neil sahada onlara doğru koşan yedek oyuncuların belli belirsiz farkındaydı ama onların yanından geçip Andrew'un kalede tek başına durduğu yere baktı. Raketini çoktan bir kenara bırakmış ve eldivenlerini çıkarmakla meşguldü. Bunun Tilkiler için tarihi bir gece olduğunu biliyor olmalıydı ve

Neil kalabalığın aklını kaçırdığını duyabildiğini biliyordu ama Andrew telaşsız ve ilgisizdi. Daha önce ona müdahale etmesi için ilham veren her neyse çoktan gitmişti. Neil açıkçası bunun Andrew'u nihayet etkileyecek bir oyun olmasını beklemiyordu ama bu onun gerilemesini görmesini kolaylaştırmıyordu.

Nicky mükemmel zamanlanmış bir dikkat dağıtıcıydı, Aaron ve Neil'e neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar sert bir şekilde çarptı. Kollarını omuzlarına doladı ve sırtlarını çatlatan bir darbe indirdi. Sık.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu hayretle. "Bazen çok ateşli oluyoruz!"

Allison, Dan ve Matt'in yanından geçerken Neil'in omzuna bir şaplak attı. Renee, Kevin'i hızlıca kucakladıktan sonra Allison ve Dan ile kol kola. Dan imkânsız bir bağarının verdiği bağ dönmesiyle gülüyordu. Matt onları baş başa bıraktı ve bir kolunu Kevin'in omuzlarına doladı. Neil bir mutlu yüzden diğerine baktı, Bu anın tadını çıkartıyor ve hatırlıyorum.

Andrew yarı sahadaki partiyi kaçırdı ama takım arkadaşlarını Catamounts dizilişinin önünden takip etmek için tam zamanında geldi. Wymack, Abby ve iki kamera, sahadan çıktıklarında onları bekliyordu. Mahkeme. Dan, Wymack ve Abby'ye sarılmadan önce kameralara dişlek bir sırtış fırlattı. Neil tribünlere el sallayan takım arkadaşlarına katıldı ama kızları gazetecilerin mikrofonlarına ve sorularına terk etmekte gecikmedi.

Hepsi duş alıp giyindiğinde Wymack onları salonda bekliyordu. Hızlı bir sayım yaptı ve dokuzunun da hazır görünc e başıyla onayladı. "Size bu gece için plan yapmamanızı söylediğimi hatırlıyor musunuz?" Başparmağını Abby'ye doğru salladı. "Onun evine gidiyoruz. "Biz" derken herkesi kastediyorum." Andrew'un grubuna anlamlı bir bakış gönderdi. "Bunu zorunlu bir takım etkinliği olarak düşünün. Abby'nin

Bize yemek yapmayı çoktan kabul etti ve ben de sabahın büyük bir kısmını onun dolaplarını içkiyle doldurmakla geçirdim."

"Bu bir güvenoyu muydu yoksa teselli partisi planları mıydı?" Dan sordu.

"Fark etmez," dedi Wymack. "Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum ve gerçekten bir sigaraya ihtiyacım var."

Güvenlik görevlileri arabalarına binmelerine yardım etti. Trafik Abby'lere olan yolculuk olması gerekenden beş kat daha uzundu ama Tilkiler bunu umursamayacak kadar iyi bir ruh halindeydiler.

Abby'nin buzdolabı günün erken hazırladığı kapalı yemeklerle doluydu. Wymack ve Dan içkileri doldururken o da fırına birkaç tava attı. Wymack ve Dan içkileri koyarken Kevin mutfakta kaldı.

Dan geceki maç hakkında konuşmaya başladı. Matt diğer odadaki ses sistemine el koydu. Nicky ve Allison tüm seçimleriyle ve birbirleriyle tartıştılar, ama sesleri ciddi gelmiyordu, bu yüzden Neil müdahale etmedi. Aaron pencerenin yanında bir sandalye kapmış, yüzünde mesafeli bir ifadeyle onları izliyordu. Neil'e pis bir bakış fırlattı. Neil'in kendisini izlediğini fark ettiğinde ona baktı ama Neil onu başından savdı ve olmayan kalecileri aramaya başladı. Boşa harcamadı Koridordan aşağı inmek için zamanım olmadı, çünkü o taraftaki tek oda yatak odalarıydı, ama ön verandaya çıktım.

Andrew arabasının kaputunda oturuyordu ve Renee ayakta duruyordu.

onun önünde. Renee kapının sesini duyunca eve baktı ve Neil'e onlara katılmasını işaret etti. Neil yolu yarılادığında, Renee yine de Andrew'dan uzaklaştı ve kaldırıma yöneldi. Yolda Neil'e bir gülümseme attı ama hiçbir şey söylemedi. Neil neyi böldüğünü ve özür dilemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Renee içeride kaybolmadan önce karar verecek zamanı olmamıştı. Neil onun terk ettiği yere oturdu ve Andrew'un boş yüzünü inceledi.

"Biz kazandık," dedi Neil. Bekledi ama tabii ki Andrew buna yanıt vermedi. Neil hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı ama iç çekmesine engel olamadı. "Bir şeyin içeri girmesine izin versen ölür müsün?"

Andrew, "Geçen sefer neredeyse oluyordu," dedi.

Bunu gayet açık bir şekilde söylemişti ama Neil yanlış adımını fark ettiğinde yine de irkildi. Elini uzattı ama Andrew'un kolundan dikkatli bir mesafe uzakta durdu. Andrew'un uzun kolları ve bantları yara izlerini gizliyordu ama Neil parmaklarının altında nasıl hissettiklerini hatırlıyordu.

"Bu farklı," dedi Neil. "Şu anda yolunuza çıkan tek kişi Sen. Bir gün gerçekten Court olabilirsin, ama denemezsen oraya ulaşamazsın." Neil bekledi, ama Andrew sözsüz bir şekilde ona baktı. Neil neredeyse herkesle göz göze gelmeyi başarabilirdi ama bu gece Andrew'la dövüşecek sabrı yoktu. "Andrew, konuş benimle."

"Tek bir konusu olan kurmalı bir oyuncak bebek gibi konuşuyorsun," dedi Andrew. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Başka bir şeyden bahsedersen benimle konuşur musun?"

Andrew kaşlarını çatarak ona baktı. "Başka bir şey hakkında konuşabilir misin?"

Bu acıttı. Neil bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Takım arkadaşlarını bir arada tutan Bu kadar kolay eğlenmek ikisi için de hiçbir şey ifade etmiyordu. Neil, Andrew ile filmler ve dersler hakkında konuşmak istemiyordu. Bu geceki eşi benzeri görülmemiş galibiyet hakkında konuşmak istiyordu. Bir başka ölüm maçına çıkmak için üçüncü raundu geçme şansları hakkında konuşmak istiyordu. Tilkiler Mayıs ayında onlarla tekrar karşılaştığında Riko'nun yüzündeki ifadeden bahsetmek istiyordu. Bu galibiyetin tadını çıkarmak istiyordu, bunu önemsiz ve ilgisiz bir şey olarak yazmak değil.

Ön kapı açıldı. Nicky kapının pervazına tutundu ama onlara seslenmek için eğildi, "İçecekler hazır! Geliyor musunuz, musunuz?"

Andrew, Neil'i yoldan itti ve arabadan aşağı kaydı. "Artık çok geç."

Neil onu durduramayacak kadar huysuzdu. Andrew Nicky'ye yetişene kadar arabanın yanında kaldı ve sonunda eve doğru yola koyuldu.

Çimenlerin yarısında telefonu çaldı. Neil bu gece gelen kutusundaki "28"e "Yeter" diye cevap verecek kadar sinirlenmişti.

Kimse cevap vermedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Üçüncü turda kurallar değişti. Şimdiye kadar bir takımın şansı yalnızca en fazla sayıda oyun kazanma yeteneğine bağlıydı. mümkün. Bundan sonra finallere kadar vurgu puanlara geçti. Evens-bracket ölüm maçından sağ çıkan üç okul, önümüzdeki üç hafta boyunca birbirleriyle karşılaşacaktı.

Maçlar arasında en çok puanı toplayan iki takım ikinci eleme turuna geçecekti. Teknik olarak bir takım iki maçı da kaybedip yine de ilerleyebilirdi ama bu yıllardır olmamıştı.

Takım sayısının tek olması nedeniyle Foxes 23 Şubat'ta Nevada ile evinde oynayacak, bir sonraki hafta tatil yapacak ve 9 Mart'ta Binghamton ile deplasmanda karşılaşacaktı. Ölüm maçı ile Nevada maçı arasındaki hafta dinlenme haftasıydı.

ama Tilkiler işi ağırdan almaya niyetli değildi. Cuma günü aldıkları galibiyetten ilham aldıkları kadar korkmuşlardı da ve momentumu kaybetmek istemiyorlardı. Neyse ki onlar için

. Wymack onları Perşembe gününe kadar hızlandırdı.

Bir TV ekibi Perşembe günü öğleden sonra Foxhole Court'a gelerek NCAA programı için Foxes'la ilgili bir bölüm çekecekti. Neil, Kevin'in itiraz edeceğini düşündü, çünkü röportajlar ve çekimler yüzünden antrenmanlar durup durup aksıyordu, ama Kevin Tilkilerin ne kadar kötü durumda olduğunu biliyordu.

iyi bir reklama ihtiyacı vardı. Neil, Kevin'in karşısında bir kamera olduğunda ne kadar hoş olabileceğini neredeyse unutmuştu. Neil, Kevin'e rolünü anlatma dürtüsünü bastırdı ve mikrofonlardan mümkün olduğunca uzak durdu.

Neil spot ışıklarından sonsuza dek kaçamazdı. Wymack ve Kevin Neil nihayet röportaj için seçildiğinde ikisi de muhabirin başının üzerinden izledi. Neil, Kevin'in uyarı bakışlarına

sakin bir bakış attı ve olabildiğince uzun süre medeni kalmaya çalıştı. İlk başta kolaydı, çünkü soruların çoğu Tilkiler'in gelişimiyle ilgiliydi. Sonunda bir soru ile bitirmeleri kaçınılmazdı.

Riko ve Kuzgunlar. Neil tarafsız bir şeyler söylemeye çalıştı ama röportajı yapan kişi onun yeni keşfettiği sağduyusuna iyi huylu bir iğneleme yaptı.

"En son kimsenin duymak istemediği bir şey söylediğimde Okul tahrip edildi," dedi Neil. "Bu kez ikincil zararı önlemeye çalışıyordum. Ama biliyor musunuz? Haklısın. Sessiz kalmayı göze alamam. Sessizlik onların davranışlarına göz yumduğum anlamına gelir ve bu tehlikeli bir yanılsamadır. Onları affetmeyeceğim ya da hoş görmeyeceğim. çünkü onlar yetenekli ve popülerler. Bu soruya tekrar cevap vereyim, tamam mı?"

"Evet," dedi Neil. "Bu bahar Kuzgunlarla finallerde karşılaşacağımızdan yüzde bin eminim ve bir gerçeği biliyorum ki bu sefer kazanacak. Ve ülkenin en iyisi dokuz kişilik 'hiçbir şey bilmeyen' bir takıma yenildiğinde -kendi takımlarına yenildiklerinde Koçu vahşi köpeklerle benzeten Edgar Allan'ın bazı şeyleri değiştirmesi gerekecek. Bence işe Koç Moriyama'nın istifasını talep ederek başlamalılar."

Kevin'in çıkardığı ses insan sesi değildi. Röportajı yapan kişi de kameraman da omuzlarının üzerinden ona şaşkın bakışlar fırlattı. Kevin onların sormasına fırsat bırakmadan koridorda gözden kayboldu. Wymack, şikayet etmesine rağmen Neil'in davranış problemi hakkında sayısız ve uzun uzun konuştuktan sonra dişlerini sert bir gülümsemeye parlattı. Neil, görüşmecinin meraklı bakışlarına boş bir bakışla karşılık verdi ve işinin bittiğine dair bir işaret bekledi. Çünkü Kamera kapanır kapanmaz sahaya geri döndü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kevin günün geri kalanında onu görmezden geldi.

Neil o gece antrenmanın soğuk ve sessiz geçeceğini hissediyordu. Matt de aynı sonuca vardı ve Dan'le akşam yemeği randevusuna gitmeden önce Neil'e neşeyle iyi şanslar diledi. Neil kapıyı arkasından kilitledi, saate baktı ve sonraki yarım saati matematik problemleriyle uğraşıyordu. Kapısı tek bir kez vurulduğunda sonuncusundaydı. Kevin'in buyurgan vuruşu ya da Nicky'nin coşkulu tık-tık-tık'ı değildi ama Matt ve Dan dışarıdayken üst sınıflar uğramıyordu. Neil okul ödevlerini bir kenara itti. kenara çekip araştırmaya gitti.

Andrew koridorda durmuş, ellerini ön taraftaki koyu renkli bir kapüşonlunun cebinde. Neil kapıyı daha geniş açtı ve yoldan çekildi. Andrew odaya girmeden önce ona şöyle bir baktı. Neil onun bir dinleyici aradığını tahmin ederek açıkladı: "Matt

Dan ile birkaç saatliğine dışarı çıkacağım. Bizimle mahkemeye geliyor musun?"

"Bu gece kendini eğlendir." Andrew kendini mutfağa davet etti ve buzdolabını açtı. "Kevin senin adına küfredemeyecek kadar sarhoş, ayağa kalkıp raket tutmayı bırakın."

"O ne?" Neil sordu ama Andrew nefesini boşa harcamadı. tekrarlıyordu. Neil, Kevin'in perişan halini bir şekilde görebilecekmiş gibi koridora baktı. "Korkak."

"Şaşırmış gibi görünme," dedi Andrew. "Bu yeni bir şey değil."

"Geçen sefer ona ulaştığımı sanmıştım," diye itiraf etti Neil. Kapıyı kapattı ve omzunu mutfağa dayadı. kapı çerçevesi. "Bir ile on arasında bir ölçekte, bunun ne kadar kötüye gideceğini düşünüyorsun?"

"Ne kadar kötü olabilir ki?" Andrew geri döndü. "Riko seni henüz öldüremez ve Moriyama Kuzgun hayranlarına bu işe karışmamalarını söyledi bile."

Neil, "Bizi hala bir şekilde diskalifiye edebilirler," dedi. "Geçen Ekim ayında hesaplaşmalarını yaptılar. Finallere kalamayacağımızı düşündüklerine göre bize daha fazla tahammül etmeleri için bir neden yok."

"Artık başka seçenekleri yok. Kuzgunlar bize izin vermezse her zaman şüphe ve spekülasyonlara yer olacaktır. Kuzgunlar tahtlarını keşkelerle paylaşamazlar. Üstün galipler olmak zorundalar." Andrew bunu bir an bile aklından çıkarmadan önce "Kararsızım." diyor.

"Bu bahardaki şansımız hakkında mı?" Neil sordu.

Andrew ellerini avuçlarının arasında birleştirdi. "Onları istemeden de olsa bu köşeye sıkıştırdığın düşüncesi tahammül edilemez, çünkü bu sana verdiğim krediden bile daha aptal olduğun anlamına geliyor. Ancak bunu bilerek yaptıysanız, beni inandırdığınızdan daha zekisiniz demektir. Bu da demek ki, birlikte oynadığın sadece Kuzgunlar değil. Bunlardan biri daha az kötü."

"Her şey dolandırıcılık değildir," dedi Neil. Andrew cevap vermedi ama

Neil onun sakın ifadesini inançsızlık olarak yorumladı. Neil kendini savunmayı düşündü ve bunun enerji kaybı olduğuna karar verdi.

Andrew nasıl olsa ona inanmayacaktı. "Hangisi daha az kötü?"

Andrew tekrar, "Kararsızım," dedi.

"Bu çok yardımcı oldu," diye mırıldandı Neil. "Sadece sorabilirsin."

"Neden zahmet ediyorsun?" Andrew hafifçe omuz silkerek sordu. "Eninde sonunda bir yolunu bulacağım."

Andrew buzdolabından bir bira çaldı ve hesabı ödedi. ve ileri. Neil odanın öbür ucundaki masasına bakmadan önce bir süre onu izledi. Antrenmanı iptal ettiği için Kevin'a kızgındı ama boş bir akşamın şanslı bir fırsat olduğunu biliyordu. Gelecek hafta matematik sınavı vardı ve yarın da henüz başlamadığı bir ödevi vardı. Vizeler çok uzakta değildi ve Neil'in notları her zamanki sallantılı çizgisinde gidip geliyordu. Bu, arayı kapatmak için mükemmel bir geceydi.

Metal bir çıkıntı yanağından sekti. Neil tekrar Andrew'a baktı ve birden Matt'in yokluğunun farkına vardı. Andrew'un Neil'i itip onu öpmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. O zamandan beri hiçbir Gey yapacak kadar uzun süre yalnız kalmamışlardı.

Andrew'un yüzündeki anlayışı görüp görmediğini ya da Andrew'un sadece onun tüm dikkatini çekmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Andrew bir yudum bile almadan birayı kenara koydu ve ayağıyla buzdolabının kapağını kapattı. Aralarındaki küçük boşluğu kapatmak için iki adım atması gerekti ve Andrew eğilmeden olabildiğince yakın durdu

Neil'e karşı. Parmaklarını Neil'in çenesine doladığında parmakları konserve kutusundan .

"Evet mi hayır mı?" Andrew sordu. "Evet," dedi Neil.

Andrew, Neil'in göğsünde kavuşturduğu kollarına anlamlı bir bakış gönderdi. Neil'in bunu anlaması bir an aldı ve sonra kollarını indirip ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Andrew onu öpmeden önce hareketsiz kalmasını bekledi. Neil dersleri, Exy'yi ve Kevin'ın sıvı omurgasını düşünmeyi bıraktı ve Andrew'un onu anlamsızca öpmesine izin verdi. Andrew diğer elini Neil'in karnına bastırduğunda, Neil'in başı dönmüş ve dengesi bozulmuştu. Her Göğsünden aşağıya doğru inen sinir uçları tepki olarak seğiriyor gibiydi. Neil ellerini olduğu yerde tutacak ve Andrew'un onu duvara yaslamasına izin verecekmiş gibi yumruk yaptı.

Telefonu günlük geri sayımını alırken mırıldandı ve duvara yaslandığında sesi iğrenç derecede yüksek çıktı. Andrew Neil'in çenesini ve telefonu kotunun arka cebinden çıkardı. Telefonu uzatırken biraz geriye yaslandı. Neil yarım

açmasını bekliyordu ve Andrew açmadığı için rahatlarmıştı. Neil telefonunu aldı ve mesajı açma zahmetine girmeden ulaşamayacakları bir yere fırlattı. Hangi gün olduğunu biliyordu; ne kadar az zaman kaldığını da biliyordu. Mesajı görmek umurunda değildi, özellikle de şu anda.

Andrew telefonun kanepeden sekip halının üzerinde sekmesini izledi. Sorup sormayacağı belli değildi. Neil onun dikkatini dağıtmak umuduyla boynunu öptü ve bir öpücükle ödüllendirildi.

irkildi. Bu tekrar yapmak için yeterli bir nedendi. Andrew onun yüzünü itti ama birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve Neil onun titreyişini fark edemedi. Neil bir şey söyleyemeden Andrew onu öptü.

Andrew onu daha sert bir şekilde duvara itti, gömleğinin içinden omuzlarından beline ve tekrar sırtına kadar haritaladı. Birkaç hafta önce Neil'in yara izlerini gördüğünde ellerini Neil'in çıplak tenine sürmüştü ama bu tamamen farklı hissettiriyordu. Bu Andrew'du. her santimini ve kenarını öğreniyordu. Elleri daha önce hiç bu kadar ağır ya da sıcak olmamıştı. Parmaklarının her baskısı ve talepkâr kayışı Neil'in damarlarında sıcaklığın kıvrılmasına neden oldu. Bu Neil'i huzursuz ediyor, endişelendiriyor, Andrew'un öpücüklerine biraz daha eğilmesine neden oluyor ve ellerini kalçalarına hapseden kotun farkına varmasını sağlıyordu.

Neil, ellerini en son ne zaman Birini. Kanada'daki kız değildi, belki de daha önceki kızdı. İlk kez Andrew'a bu şekilde dokunmayı ve Andrew'un kendi vücudunu ezberlediği gibi Andrew'un vücudunu öğrenmeyi düşündü. Andrew'un kendini bırakmasına neden olan yerleri bulmak istiyordu.

Bunu yüksek sesle söylememişti ama Andrew sanki bir işaretmiş gibi Neil'in kollarını bileklerine kadar takip etti ve parmaklarını Neil'in ceplerine soktu. Neil'in ellerinin hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordu, Neil'in tahminine göre, bu yüzden Neil karşılık olarak ellerini daha derine büktü. Andrew onun bileklerini tuttu ve onu durdurmak için sıktı. Bir süre sonra

Bir an düşündükten sonra Neil'in ellerini çözdü ve başının yanında tuttu.

Neil'i dudaklarını morartmak ister gibi öptü ve Neil'i yoğun bir bakışla sabitlemek için arkasına yaslandı. "Sadece burada."

"Tamam," dedi Neil ve Andrew'un tutuşu gevşer gevşemez parmaklarını Andrew'un saçlarına daldırdı. Fazla bir şey değildi ama çaresizce

Tutunacak bir şeyin olması rahatlatmıştı. Belki de midesindeki o telaş, ona elini uzatacak kadar güvenmiş olmasından kaynaklanıyordu. Neil bunu daha sonra anlayacaktı. Şu anda önemli olan tek şey Andrew'u başka bir öpücük için kendine çekmenin ne kadar kolay olduğuydu.

Andrew yavaşça Neil'in bileklerini bıraktı ve bir elini Neil'in göğsüne koydu. Bir süre bu şekilde durdular, Andrew Neil'in Kontrol ve Neil uyuşmuş dudaklarını öpmekle yetindiler. Andrew'un bacaklarının arasındaki eli beklenmedik bir ağırlıktı. Andrew alt dudağını ısırarak uyarana kadar Neil parmaklarını Andrew'un saçlarında ne kadar sıkı tuttuğunun farkında değildi. Neil tutarsız bir şeyler homurdandı ve ölümcül tutuşunu zorla gevşetti. Kan tadı aldığını düşündü ama Andrew düğmelerini ve fermuarını çözerken bu kısa süreli bir tandı ve çabucak unutuldu.

Andrew nazik değildi ama Neil de öyle olmasını istemiyordu. İkisinin de bünyesi şefkate uygun değildi. Bu acımasız, neredeyse öfkeli bir hareketti, Andrew'un eli Neil'i gidebildiği kadar uzağa ve hızla götürüyordu. Neil Andrew'u daha yakına çekmeye çalıştı, ama Andrew bir elini Neil'inkinin üzerinde düz tuttu.

Vücutları arasında boşluk kalsın diye göğsüne bastırıyordu. Neil, Andrew onu kenara itmeden ve devam etmeden önce Andrew'un adını zar zor başardı. Andrew onun çılgınca nefesini son bir sert öpücükle bastırdı ve sonunda onu bıraktı.

Bir dakika, bir saat, bir gün yanak yanağa durdular, Neil'in kalbi şakaklarında çarpıyor ve aşırı yüklenmiş sinirleri titriyordu. Tutarlı düşünceler tembel, kırık parçalar halinde geri geldi ve Neil'in gerçekten farkında olduğu ilk şey Andrew'un parmaklarının ne kadar sıkı olduğuydu göğsüne saplanıyordu. Neil aşağı bakmaya çalıştı ama Andrew ona kısa bir itiş kakışla karşılık verdi.

"Ne hakkında-" diye başladı Neil.

Andrew alçak sesle "Yapma" diyerek onun sözünü kesti.

"Kevin ve Nicky'ye bu şekilde geri dönemezsin."

"Sessiz ol dedim."

"Sen 'yapma' dedin," dedi Neil.

Neil parmaklarını Andrew'un saçlarında gezdirdi ve Andrew'u kısa bir öpücüğe çekebilmek için tutuşunu sabitledi. Andrew arkasına yaslanmadan önce buna sadece bir an tahammül etti. Neil'in bileklerini çektiştirmeden önce elini Neil'in gömleğine sildi. Neil itaatkâr bir şekilde

onu bıraktı ve

Andrew onun ellerini indirmesini izledi. Neil, ellerini indirip indiremeyeceğini bilmiyordu.

Andrew'a sürtünmeden ceplerine geri sokmak yerine arkasına sıkıştırdı. Andrew, Neil'in alanından geri çekildi ve ellerini indirdi.

"Git," dedi Andrew.

"Nereye?" Neil sordu.

"Seni göremeyeceğim herhangi bir yerde," dedi Andrew.

Neil, Andrew'un cinselliğinin tüm kırık katmanlarını anlayacak kadar uzun yaşamayacaktı ama en azından bu reddedişten alınmaması gerektiğini biliyordu. Andrew'un duvara çarpmadan uzaklaşabileceği kadar geride kalmasını bekledi.

Onu. Oda, masası kapıdan kısmen görünmeyecek şekilde ayarlanmıştı ama Neil onun yerine yatak odasına gitti. Başparmağının eklemine şişmiş alt dudağına batırdı ve biraz irkildi soktu. Gömleğini başından sıyırdı, dağınıklığı gizlemek için toparladı ve çamaşır sepetine doldurdu. Kot pantolonunu eşofmanlarını giydi, giymek için eski bir tişört buldu ve beklemek için yatağına yaslandı.

Çok geçmeden lavabonun açıldığını duydu. Neil lavabo açılana kadar bekledi.

durdu, sonra Andrew'u aramaya gitti. Andrew arkasını dönmüştü. alıntı birasını içerken buzdolabına yaslanmıştı. Neil kapıda belirlediğinde başını kaldırıp bakmadı ve Neil'in ona bir kez baktığını fark ettiyse de bunu onaylamadı. Birasını içerken Sessizlik, hiçbir şey olmamış gibi sakın ve temiz görünmek ve Neil, boş kutuyu elinde buruşturana kadar izledi. Andrew kutuyu Neil'in ilgilenmesi için tezgâhın üzerine bıraktı ve kapıya doğru döndü. Neil onu dışarı çıkarmak için kenara çekildi ve Andrew tek kelime etmeden ıktı. Neil kapıyı arkasından kilitledi ve kutuyu Matt'in çantasına koydu. küçük geri dönüşüm kutusu.

Masasına geri döndü ama o gece başka hiçbir şey yapamadı.

-

Neil Cuma gecesini Andrew'un odasında geçirdi ama Kevin ile sadece bir maç izledi. Gecenin geri kalanını, elinde büyük boy bir oyun kumandası ile bir puf koltuğa yarı gömülü olarak geçirdi. Nicky, Neil'e en sevdiği oyunları öğretirken şaşırtıcı derecede sabırlı bir öğretmendi.

ama içtiği bol miktarda alkol, talimatlarını giderek daha belirsiz hale getiriyordu. Neil sabaha karşı ikide paydos etmeye hazırdı ama Nicky şekerli mikserler ve dükkândan aldığı bir bardak daha dondurma yüzünden bitkin düşmüştü.

Andrew gecenin büyük bir kısmını masasında sigara içerek ve boşluğa bakıyordu. Saat üç civarında yatak odasında kayboldu. ve Kevin'i uyuyabilmesi için dışarı attı. Kevin dizüstü bilgisayarını masaüstüne geri koydu, televizyonu neredeyse sessize aldı ve yatağına gitti.

Nicky sesi biraz açmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekledi. Rahatlarken yüksek sesle homurdandı tekrar. İtirazlarına rağmen yarım saat bile geçmeden yoruldu. Kumandasını bir kenara bıraktı ve Neil'e baktı.

"Bekle." Nicky'nin puf sandalyesinden kalkıp ayağa kalkabilmesi için iki deneme yapması ve biraz da sarhoş gibi çırpınması gerekti. Tökezledi

odadan çıktı, etrafı öyle bir karıştırdı ki Neil, Andrew ve Kevin'i uyandırmak zorunda olduğunu anladı ve bir battaniyeyle geri döndü. O da

Neil'in üzerine belirsiz bir yığın halinde bıraktı ve ellerini abartılı bir omuz silkmeye havaya kaldırdı. "Burada da uyuyabilirim! Dan ve Matt büyük ihtimalle düz insan pisliği yapıyordur. Yarın sabah kahvaltı ederiz."

Neil'i işaret etti, parmağını sessiz bir vurguyla birkaç kez sapladı ve tekrar uzaklaştı. Neil yatak odasına kadar bekledi. kalkmadan önce sessizdi. Puf koltuğun yanında bir süre durup düşündü, sonra yatak odasının ışığını kapatıp geri döndü. Battaniyeyi düzeltmek kolaydı, rahat etmek daha kolaydı, ve dakikalar içinde uyudu.

Ertesi sabah bir zil onu uyandırdı ama Neil'in yorgun beyninin bu sesin bir telefon uyarısı olduğunu anlaması bir anını aldı. Bir saniye sonra telefonu cebinde titreşti. Neil yorgun elini ovuşturdu gözlerini yumdu ve esnemesini yumruğuna bastırdı. Yan odadan gelen tiz bir ses Nicky'nin telefonunun çaldığını gösteriyordu. Bu, zilin Kevin'in telefonu olduğu ve bir gece önce burada bırakıldığı anlamına geliyordu, çünkü Andrew da Neil kadar telefonunun sesini kapatmış olabilirdi.

Böyle bir toplu mesaj Wymack'ten gelmiş olmalıydı. Neil biraz homurdanarak itiraz etti ama cebinden telefonunu çıkardı. Wymack'in sabahı

Mesaj kısaydı ama onu için yeterliydi: Kengo Moriyama tekrar hastaneye kaldırılmıştı.

Neil doğruldu ve battaniyesini bir kenara attı. Televizyonu açtı, sesi olabildiğince hızlı bir şekilde mırıltıya çevirdi ve kanallar arasında gezindi. Kengo normal haberlere çıkacak kadar önemli değildi ama Wymack'in her sabah izlediği spor haber kanalında bahsedileceği kesindi. Neil nihayet doğru kanalı bulduğunda Andrew yatak odasından dışarı fırladı. Mutfığa giderken Neil'e sadece kısa bir bakış attı. Neil dönmek zorunda kaldı. Andrew kahve yapmak için lavaboya koştuğunda televizyonun sesini biraz yükseltti, ama klibin sonunu yakaladığında duymak için zorlanmanın pek bir anlamı yoktu.

Henüz yeni bir haber yoktu ama Neil, birileri Riko'yu yorum yapması için taciz etmek üzere Evermore Kalesi'ne gider gitmez bir güncelleme olacağını biliyordu. Neil, Kengo'nun adamlarından birinin Tetsuji ve Riko'ya haber vermek ana ailenin aklına bile gelmezdi. Belki de Riko, biri yüzüne mikrofon tuttuğunda tekrar öğrenecekti. Bu Neil'i eğlendirdi ama sadece Düşünceleri bir anda babasına yöneldi.

Nathan hapisteydi ama Kengo'nun sağ . Birisi ona Kengo'nun hasta olduğunu söylemiş olmalıydı. Nathan'ın bunu umursayıp umursamayacağı şüpheliydi. Neil bunu hayal bile edemezdi ama eğer Nathan, Kengo'ya halkının ona sadık olduğu kadar bile sadık olsaydı, şu anda hüccresinin zemininde volta atıyor olurdu. Belki Nathan Kengo'yu bir daha asla canlı göremeyecekti; belki de serbest bırakılacak ve kendini Ichirou'ya hizmet ederken bulacaktı. Neil, Kengo'nun ölümünün Moriyama ailesi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordu ama yapamıyordu. hayal bile . Ana meselenin ne olduğu hakkında dürüst bir fikri yoktu. aile düzenleyebiliyordu. Riko'nun endişe verici miktarda gücü vardı ve o sadece kırıntılarla çalışıyordu.

Andrew geri döndü ve odayı geçerek ona doğru ilerledi. Neil onun yaklaşmasını izledi ve suçluluk duygusuyla midesi bulandı. Yaptığı anlaşma

Andrew'a vurmak artık çaresiz olduğu kadar kalpsiz de görünüyordu. Andrew'un böyle bir canavarla başa çıkabileceğine ikna olmamıştı. Nathan, ama Andrew'un denemesine izin vermeye hazırdı. Umurunda değildi.

Andrew'a neye mal olacağını bilmiyordu, yeter ki Foxes'la oynayacak zamanı olsun.

Andrew geçerken televizyonu kapattı. "Takıntı yapmak için çok erken."

"Bu çok önemli."

"Kime?" Andrew ikinci puf koltuğa otururken sordu. "Bu bizim sezonumuzu değiştirmez ve Riko acıma puanı toplayamayacak kadar aptal. Yani kimin umurunda?"

Neil tartışmak için ağzını açtı ve iyi bir cevabı olmadığını fark etti. Andrew, sanki Neil'in sessizliği onun haklılığını kanıtlıyormuş gibi onu işaret etti,

ve Neil tek kelime etmeden ağzını tekrar kapattı. Andrew yer değiştirdi. Daha rahat edene kadar biraz dolandı ve gözlerini kapattı. Neil ondan karanlık ekrana baktı, sonra da topak sandalyesinde yan dönerek Andrew'a baktı. Andrew bir kitap açtı.

Gürültü üzerine gözlerini kapattı ama Neil sakinleşince gözlerini kapattı. Neil bunun yerine Andrew'u izlemekle yetindi.

Andrew bakmıyordu, ama belki de Neil'in bakışlarının ağırlığını hissetmişti, çünkü birkaç dakika sonra "Sorun mu var?" dedi.

"Hayır," dedi Neil ama içindeki yalanı o bile duymuştu. "Andrew? Geçen yaz bana bir söz vermiştin. Senden bunu bozmanı istiyorum."

Andrew tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"Kevin'i güneyde tutarsam benimle kalacağını , ama Kevin artık bana ihtiyacı yok. Kuzgunlar yerine bizi seçti çünkü bir bütün olarak nihayet onun zamanına geçiyoruz. Korumanız karşılığında size verebileceğim başka bir şey yok."

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Bunu yapmanı istemiyorum," dedi Neil. "Beni bırakmana ihtiyacım var." "Bana iyi bir neden söyle," dedi Andrew.

"Eğer arkanda saklanıyorsam hâlâ kaçıyorum demektir," dedi Neil. "Yılı bu şekilde bitirmek istemiyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Bunu yapmama izin ver. Eğer yapmazsam bunların hiçbir anlamı kalmaz."

Andrew ona sessizce baktı. Neil, onun Neil'in doğruluğunu mu tartıştığını yoksa sessizce reddettiğini mi bilmiyordu. Andrew Andrew'u sağlam bir cevap vermesi için zorlamak istedi ama bunun geri tepeceğini biliyordu. Andrew sözlerini ve vaatlerini çok ciddiye alıyordu. Onu sözünden dönmeye ikna etmek için birden fazla deneme yapmak gerekecekti ve eğer Neil

çok zorlarsa Andrew bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Neil gözlerini kapadı ve puf koltuğunda daha da kıvrıldı. O Andrew'un bunu bir karar için bekleme isteği olarak okuyacağını umuyordu.

Yatakhane odası rahat bir sessizlik içindeydi. Kevin ve Nicky mesajlar boyunca uyumuşlardı, bu yüzden tek gerçek gürültü Kahve makinesinin gürültüsü. Cezveyi demlemeyi bitirdiğinde bip sesi çıkardı. Neil bir fincan almak için ayağa kalkmayı düşündü ama bir dakika daha bekleyebileceğine karar verdi.

Uyuyakalmak istememişti ama bir de baktı ki Nicky'nin çalar saatinin sesiyle irkilerek uyanmış. O iğrenç Nicky sonunda sesi kesecek kadar kırırdanana kadar bip sesi sonsuza kadar devam etti. Nicky yuvarlanırken yatak yayları gıcırdadı ve oda Yine sessizlik. Neil televizyonun üzerindeki saate baktı, saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Bugün normal bir programa sahip olmak istiyorsa kesinlikle kalkma vakti gelmişti ama Neil rahattı.

Andrew hâlâ diğer sandalyeye kıvrılmıştı ama gürültü onu da uyandırmıştı. Uykuya geri dönmeden önce bir an Neil'in gözleri kamaşmış bakışlarıyla karşılaştı. Bu tembelliğe devam etmek için üstü kapalı bir izindi, bu yüzden Neil gözlerini kapadı ve tekrar uykuya daldı.

-

Nevada'nın maçına kadar geçen hafta yorucu bir bulanıklıktı ama Neil neredeyse her anını seviyordu. Sabahları takım arkadaşlarıyla antrenman yapıyor, günlerini gerekli kötülüklerle harcıyordu öğleden sonralarını sarayda geçiriyordu. Tilkiler artık onunla tur attığı için ona kötü gözle bakmıyordu.

kaleciler molada. Üst sınıflarla yenilen akşam yemeğinin ardından Neil ve Kevin antrenman için stadyuma geri döndüler.

Alıştığı rutin buydu ama kritik bir ekleme yapmıştı. Neil, Kevin'le birlikte yatakhaneye geri döndü ve kendi odasına gidiyormuş gibi koridordan aşağı indi, ancak kapı Kevin'in arkasından kapanır kapanmaz

bir dönüş yaptı ve merdiven boşluğuna geri döndü. Andrew çatıda onu bekliyordu, genellikle bir elinde sigara olurdu.

ve dizinde bir şişe vardı. Geceler hâlâ ceket giymeyi gerektirecek kadar serindi ama Andrew'un vücut ısısı soğuğun çoğunu yakıp yok ediyordu.

Gece konuşmadılar, belki de gece konuştukları için ya da belki de geç olduğu ve sadece bir saat çaldıkları için

Çok ihtiyaç duyduğu uykuya birkaç dakika kalmıştı ama Neil'in en çok soru sorduğu yer geceydi. Andrew onu soğuk betona sıkıştırdığında ve gömleğinin altında sıcak ellerini gezdirdiğinde bu sorular içini kemiriyordu. Andrew'u merak etmek yeni bir şey değildi ama bu cevapların içini kemiren önemi yeniydi. Andrew'u öpmek, Neil bunun olmaması gerektiğini bilse bile her şeyi değiştirdi.

Tüm sınırların nerede olduğunu ve kendisinin neden istisna olduğunu bilmek istiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Andrew'un bunu nasıl sorun etmediğini ve bu noktaya gelmesinin ne kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyordu.

Drake'in tacizinden sonra cinselliğiyle yüzleşti. Neden, ne zaman ve nasıl soruları işleri karmaşıktırıyor, çünkü bunları merak etmek gelişmeler onu diğer her şey hakkında meraklandırdı. Merakını haklı çıkarmak için onların sır oyununu kullanabilirdi ama Neil her parça ve paket için savaşmak istemiyordu. Bu çok uzun sürerdi ve takas edebileceği güvenli şeyler tükeniyordu. Çenesini kapalı tutmak ve bu konuda düşünmemek daha iyiydi.

Kontrolü sadece Perşembe gününe kadar sürdü. Renee'nin bakıcı annesi bir ev satın almıştı ve üst sınıfların akşam yemeğinde konuştukları tek şey buydu. Renee o hafta sonu eve gidip taşınmasına yardım etmek istiyordu. Matt kendisi ve Dan için bilet almaya hazırды. yardıma ihtiyaçları vardı. Neil, çocukluklarının ne kadar hareketsiz geçtiğini hatırlayana kadar onların bu hevesini anlamamıştı. Dan on beş yıl boyunca aynı yerde yaşamış, Matt ise babasıyla birlikte kalmıştı.

liseye kadar babasıyla yaşadı. Allison'ın yazlık ve kışlık evleri vardı ve ailesiyle birlikte çok seyahat ediyordu ama hiç taşınmamıştı.

Akşam antrenmanları ve sonrasında aldığı duş boyunca Neil'in aklından çıkmadı: Garip olduğu için değil, Andrew'la oynadıkları maçtan sonra mükemmel bir kestirme yol olduğu için. Neil o gece Kevin'i odasında bırakır bırakmaz merdivenlerden çatıya çıktı.

Andrew artık her gece olduğu yerdeydi, ön çıkıntının yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Sigarası diğer gölgeler arasında çok parlak bir bulanıklıktı ve Andrew sigarasından bir nefes çektiğinde nabızı atıyor gibiydi. Neil, Andrew'un yanına otururken sigarayı çaldı ve elinde çevirdi. Andrew karşılık olarak yüzüne duman üfleyince Neil ona kül fırlattı ve sigarayı söndürmek ister gibi yaptı. Andrew onun bileğini çimdikledi ve çubuğu geri aldı.

"Üst sınıflar bu hafta sonu şehir dışına çıkıyor," dedi Neil.
"Renee'nin annesi taşınıyor ve görünüşe göre bu aylardır buralarda olan en ilginç şey. Hepsi mezun olup taşınmak zorunda kaldıklarında nasıl olacağını hayal bile edemiyorum." Bir süre bekledi yanıt alamayacağını bilse de. "Nicky'nin
Mezun olunca Almanya'ya dönecek ama evine ne olacak? Satacak mı yoksa sizden birine mi verecek?"

"Ona sorun," dedi Andrew.

Neil bunu görmezden geldi. "Güney Carolina'da mı kalmak istiyorsun?"

Andrew omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "O kadar ilerisini planlamak zaman kaybı."

Neil bir dizini göğsüne bastırdı ve Andrew'un bakışlarını kampüse doğru takip etti. Fox Tower ile Perimeter Road arasındaki tepeyi kaplayan ağaçlar sokak lambalarının çoğunu kapatıyordu ama kampüsün kaldırımlarında her yirmi adımda bir lamba direkleri vardı. Saat gece yarısını geçmişti ama Neil en az bir düzine öğrencinin dışarıda olduğunu gördü.

"Belki Colorado'ya giderim," dedi Neil. "İlginç bir değişiklik olur zaten. Çoğunlukla kıyı eyaletlerinde takılıp kaldım."

"Kaliforniya değil," dedi Andrew, aslında bir soru değildi bu.

Neil, Andrew'un Exy'den başka bir şey hakkında konuşmak için elinden gelenin en iyisini yapıp yapmadığını ya da gerçekten merak edip etmediğini . Neil'in pek umurunda değildi. Andrew'un kopukluğu-Öğrenilmiş ya da zorlanmış, yani Andrew'un kitabında muhtemelen aynı anlama geliyorlardı. Andrew'un yanıt vermesi ve onu detaylandırmaya teşvik etmesi yeterince zaferdi.

"Arizona'ya giderken Kaliforniya'dan geçtim ama kalmadım. Seattle'ı sevdim, sanırım, ama..." Neil, annesinin vücuduna çarpan bir borunun kalın çıtırtısını hatırladı. "Orada tekrar yaşayamazdım. Adımlarımı o yerlerin hiçbirine geri döndüremezdim."

"Kaç tane 'herhangi bir'?"

"Yirmi iki şehir," dedi Neil ama onları on altı ülkeye yayacağını söylemedi. Andrew hâlâ Neil'in yıllar önce tek başına yola çıktığını düşünüyordu. Bir çocuk yardım almadan dünyanın öbür ucuna gidip gelemezdi. "En uzun süre kaldığım yer Millport'taki o yıldız. En kısa süre amcamla geçirdiğim bir haftaydı."

"Onun gerçek olduğuna inanmalı mıyım?" Andrew sordu. "Nicky'ye onu Noel'de göreceğini söylemiştin. Yalan söyledin."

"Stuart Amca gerçek," dedi Neil. "Kaçtığım ilk gittiğim kişiydi ama o da bir gangster. Onun yanında kendimi evde olduğumdan daha güvende hissetmedim ve tekrar ayrıldım. Numarası hala bende var, ama hiçbir zaman onu arayacak kadar çaresiz olmadım. Onun yardımının bana neye mal olacağını bilmiyorum." Neil Andrew'a baktı. "Seni çok taşıdılar mı?"

"Cass'ten önce on iki ev vardı," dedi Andrew. "Hepsi de Kaliforniya'daydı."

"İçlerinde iyi olan var mıydı?" Neil sordu.

Andrew Neil'e bir baktıktan sonra sigarasını söndürdü dışarı çıktı ve içkisine uzandı. "Hatırladıklarımın hiçbiri öyle değildi."

Neil, Andrew'un hafızasının ne kadar eskiye dayandığını bilmek istemiyordu. "Yani Kaliforniya ve Güney Carolina. Bir için seyahat etmek dışında başka bir yere gitmedin mi gerçekten?" Andrew sadece omuz silktili. Neil bir süre düşündükten sonra, "Bahar tatili yaklaşıyor. Bir yerlere gidebiliriz."

"Bir yere git," diye Andrew, sanki yabancı bir kavrammış gibi "Nereye ve neden?"

"Herhangi bir yer," dedi Neil ve "Kampüsten en az üç saat uzaklıkta herhangi bir yer," diye düzeltti. Bundan daha yakın bir yere gitmenin bir anlamı yok. Tatil gibi hissettirmeyecektir. Tek püf noktası Kevin'i sahadan nasıl uzaklaştıracağımızı bulmak."

"Bıçaklarım var," diye hatırlattı Andrew ona. "Bu 'neden' sorusuna cevap değil."

Neil bu fikrin nereden çıktığını açıklayamadı ve "Neden olmasın? Ben de hiçbir zaman sırf bunun için seyahat etmedim. Nasıl bir şey olduğunu bilmek ."

"Sizin bir sorunuz var," dedi Andrew, "zamanınızı ve enerjinizi sadece değersiz uğraşlara harcıyorsunuz."

"Bu," dedi Neil parmağıyla ikisini işaret ederek, "değersiz değil."

"Bu" diye bir şey yok. Bu hiçbir şey değildir."

"Ve ben hiçbir şey değilim," diye sordu Neil. Andrew onaylama işareti yapınca Neil, "Ve her zaman söylediğin gibi

hiçbir şey."

Andrew taş suratıyla ona baktı. Neil, Andrew'un Andrew'un eli aralarında havada donup kalmasaydı, Neil'in üstü kapalı suçlamasını sessizce reddettiğini varsayabilirdi. Neil şişeyi Andrew'un diğer elinden aldı ve deviremeyecekleri bir tarafa koydu.

"Bu bir ilk," dedi Neil. "Seni için bir ödül alacak mıyım?" "Hızlı bir ölüm," dedi Andrew. "Nereye gideceğime çoktan karar verdim.

vücudunu sakla."

"Altı ayak altında mı?" Neil tahmin etti.

"Konuşmayı kes," dedi Andrew ve onu öptü.

Neil o gece çok geç yattı ve sabah çok erken geldi. Tüm derslerini yarıda bıraktı ve maçtan önce hızlıca kestirdi. İyi ki de öyle yapmış, çünkü Nevada acımasız bir rakip ve sert bir uyandırma çağrısıydı. Bu turda Tilkiler, Nevada'dan sağ çıkan diğer iki okulla karşı karşıyaydı. ölüm maçları. Beceri ve zorluktaki ani sıçrama Tilkiler'in neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Nicky'nin yokluğu işleri daha da zorlaştırdı. UVM'ye karşı gördüğü kırmızı kart onun tüm maç boyunca yedek kalması anlamına geliyordu. Neyse ki Renee backliner yedek rolünü yeniden üstlenmeye istekliydi ve Andrew attığı her sayı kişisel bir suçmuş gibi kalesini korudu.

Yeterliydi ama zar zor. Maçı altı farkla berabere bitirdiler ve şampiyonalar uzatmalara izin vermiyordu. Beraberlikler penaltı atışlarıyla çözülmüyordu. Nevada'nın yedi forvet oyuncusu vardı, Neil ve Kevin'in ise sürekli değişimleri gerekiyordu. Kevin'i dördüncü sıraya kadar takip ederken Neil'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Alabildiği kadar derin nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi, sinirlerinin daha sonraya kadar beklemesini diledi.

"Oynamamız gereken oyun bu değildi ama bu bir kabul edilebilir bir sonuç," dedi Kevin, yüzündeki gergin ifadeyi görünce.

Neil'in yüzü. Neil anlamayarak başını salladı. "Bu geceyi neredeyse aynı sayıda puanla bitiriyoruz ve Nevada bir kez daha göreceğiz. Binghamton ile karşılaşmadan önce ilerlemek için kaç sayı atmamız gerektiğini bileceğiz."

Neil ikna olmamış bir halde, "Sanırım," dedi.

Tornadolar ilk atışı yaptı ve golü attı. Kevin ilk denemesinde gol attı ve bir sonraki Tornado forveti de gol attı. Neil topu kaleye doğru gönderdi ve Andrew'a baktı. Andrew bir sonraki forvetin şutunu sahanın sonuna kadar savurdu ve Neil yeniden nefes alabildi. Kevin'e baktı, o da kısır bir gülümsemeyle çizgiye doğru adım attığında zafer kazandı. Bir sonraki şutu kalenin alt köşesine gitti ve Foxes maçı bir sayı farkla kazandı.

-
Perşembe gecesı antrenmanı, gecenin kadrosu nedeniyle iptal edildi. İhtimaller grubunun bu gece son maçları vardı ve Edgar Allan Maryland'e ve Penn State USC'ye karşı. Her gruptan sadece iki takım dördüncü tura yükselecekti, bu da Üç Büyüklerden birinin bu gece eleneceğı anlamına geliyordu. Altı yıldır ilk kez içlerinden biri yarı finallerden önce evine dönüyordu ve Kevin'in bunun gerçekleştiğini görmesi gerekiyordu. Her nasılsa tüm takım bu işe bulaştı ve Wymack onları bugünlük gönderdikten sonra hepsi stadyumda kaldı.

Akıllı bir programcı Ravens ve Trojans'ın ev sahibi okullar olmasını sağladı. Saat dilimi farkı sayesinde Tilkiler iki maçı da arka arkaya izleyebildi. Wymack onlara pizza ısmarladı ama maçlar için buralarda değildi. Kadrosuna katmak istediğı altı oyuncuyu belirlemişti ve seyahat planları yapmakla meşguldü. düzenlemeler. Tilkiler bahar tatilinden dönene kadar hepsiyle sözleşme imzalamayı umuyordu. Neil oyuncusunun seçilmesinden memnundu ama Wymack'i üçüncü bir forvet almaya zorlamadığı için kendini suçlu hissediyordu.

Dan, Wymack'i yazıcısını kullanacak kadar uzun süre bilgisayarından uzaklaştırdı. Dört işaret ve bir rulo bantla geri döndü ve kağıtları televizyonun üzerine astı. Bunlar her takımın bu akşamki maçlar için toplam puanlarıydı. Kevin, Raven maçı devam ederken kâğıtlara pek bakmamıştı ama USC-Penn State maçı başlar başlamaz kâğıtlara hızlı hızlı göz atmaya başladı. Neil, Kevin'in bir Trojans taraftarı olduğunu biliyordu ama bu konuda ne kadar katı olduğunu fark etmemişti. Kevin maçı kötü bir sonuç olacakmış gibi izledi.

onun ölümü. Neil neredeyse sırf Kevin'in öfke nöbeti geçirdiğini görebilmek için Penn State'in kazanmasını dileyecekti.

Trojans ve Lions maçları devre arasına girdiğinde Neil Kevin'i tamamen unutmuştu. Kendini Foxes'un sezonuna o kadar kaptırmıştı ki Üç Büyüklerin geri kalanının ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştu. Bu takımlar profesyonel gibi oynadılar. Kuzgunlar'ın lekesiz siciline sahip değillerdi ama sadece yarım adım ötedeydiler. Edgar Allan'ın arkasında. Kevin haftalar önce Tilkilerin bu okullarla karşılaşmaya hazır olmadıkları konusunda onları uyarmıştı. Bu kez onun duygusuzca işten çıkarması hafif bir ifade gibi geldi.

Bu manzarayı ayıltıcı bulan tek kişi o değildi. Dan Reklamların sesini kıstı, kumandayı gergin bir ritimle kalçasına vurdu ve şöyle dedi: "Bu yüzden kesinlikle hızlanmamız gerekiyor, çocuklar."

Kevin kaşlarını çattı. "Bir yıl önce sana söylediğimde adım atmış olsaydın bile onları yenme şansın olmazdı. Yılın bu geç döneminde yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Onlar bizden daha iyiler ve her zaman da öyle olacaklar."

"Debbie Downer gibi davranmaktan zevk mi alıyorsun?" Nicky sordu. Kevin, "İnkâr etmek hiçbirimize iyi gelmiyor," dedi. "Biz mücadele ettik

Nevada'ya karşı. Üç Büyükler'i geçmemizi nasıl beklersiniz?"

Nicky, "Kaliforniya'nın büyük bir depremi geciktirdiğini" belirtti. "Bu en azından USC'nin icabına bakar."

"Bu biraz aşırı değil mi sence de?" Renee sordu. "Bu noktada aşırı bir şeye ihtiyacımız var," dedi Allison.

Renee'nin ifadesi sakın ve ses tonu sabitti, ancak Renee'nin onlara hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesine gerek yoktu.

Mesaj. "Truvalılar onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda arkamızda durdular. Sırf biz kâr edelim diye onların acı çekmesini gerçekten istiyor musunuz?"

"Bu hiç adil değil," dedi Nicky, onun bakışlarından uzaklaşarak. "Biz Buraya kadar geldikten ve bu kadar şeye katlandıktan sonra burada kaybetmeyi kastediyorum."

"Henüz kaybetmedik," dedi Dan, "ama hemen pes ederseniz kaybederiz."

Kevin, Neil'in olumsuz ve küçümseyici olacağını bildiği bir şeyler söylemeye başladı. Neil, Andrew'un arkasına uzandı ve Kevin'i onu susturmak için kafasının arkasına vurdu. Matt bir kahkaha attı ve başarısız bir şekilde bunu öksürük olarak yutturmaya çalıştı. Kevin bir an için irkilerek dondu, sonra Neil'e sert bir bakış fırlattı.

"Şu anda kimse bunu duymak istemiyor," dedi

Neil. "Eğer bana bir daha vurursan," diye başladı

Kevin.

Andrew rahat bir tavırla araya girdi, "Ne yapacaksın?"

Kevin sustu ama bundan memnun görünmüyordu. Allison Dan'e eliyle işaret etti. Neil bunu sadece çevresel görüşünde görebiliyordu, ne yaptığını anlamasına yetecek kadar değil, ama o tarafa baktığında Dan arkadaşına surat yapıyordu. Matt bir kolunu Dan'in omzuna attı ve onu kısa bir süre sıktı. Alakası olmayabilirdi, ama Matt'in gülümsemesi sempatik olmaktan çok kendini beğenmiş bir ifadeye sahipti. Neil anlayıp anlamadığını görmek için Renee'ye baktı ama onun sakin ifadesinden hiçbir ipucu alamadı.

Matt, "Biliyorsun," diye söze bağladı ama Dan, Matt sözünü bitirmeden sesi tekrar açtı. Matt ona sırtıttı, eğlenmek yerine kırgın, ve gitsin.

Devre arası birkaç dakika sonra sona erdi ve Trojans ile Lions yeni dizilişler ve dehşet verici yeteneklerle tekrar karşılaştı. USC'den gelen bir sayı daha Kevin'in omuzlarındaki gerginliği biraz azalttı ama USC nihayet kazanana kadar rahatlamadı. Üçüncü turda oynadıkları üç maçta otuz yedi gol atan Truva atları, Kuzgunları ikinci ölüm maçlarına kadar takip etti.

Nicky, Kevin'in memnun gülümsemesini görünce, "Bu konuda daha az mutlu görünebilirsin," dedi. "Onlarla yüzleşmek zorunda kalacağız."

Kevin, Neil'e soğuk bir bakış atarak, "Bunun için çalıştılar," dedi.

Dan gözlerini devirip televizyonu kapattı ve Tilkiler sonunda geceyi noktaladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ne yazık ki Tilkiler için Binghamton Üniversitesi sekiz yüz milden daha uzaktı. Uçak biletine para harcamak için çok yakın olduğu düşünülüyordu, bu yüzden beşte yataktan kalktılar ve altıdan önce yola çıktılar. Öğle yemeği, kaçınılmaz tuvalet molaları ve Sahil yolunda karşılaşacakları yoğun trafiğe bakılırsa, uzun bir yolculuk olacaktı. Neil'in dikkatini dağıtacak bir okul ödevi bile yoktu, çünkü bir haftalık vizeleri yeni atlatmışlardı. Gelecek hafta bahar tatiliydi, bu yüzden Neil'in öğretmenlerinden hiçbiri onu ev ödevleriyle birlikte.

Dört saatin sonunda üst sınıflar gelecek sezon otobüse bir televizyon konulması için ısrarla talepte bulundular. Wymack onları duymuyormuş gibi yapıyordu ama sonsuza dek onları duymazdan gelemezdi. Sonunda finalleri kazanırlarsa bunu araştıracağına söz verdi. Tilkiler, Wymack'in bu sezon nasıl biterse bitsin "evet" diyeceğini bilecek kadar iyi konuşuyordu. Bugünkü can sıkıntısına bir faydası olmamıştı ama gelecek yıl için sabırsızlanıyorum.

Altı saat , erken bir öğle yemeği için durdular ve Dan, Kevin'i Binghamton Bearcats hakkında konuştu.

park yeri. Kevin koridorda duraksadı, takım arkadaşlarıyla gecenin rakiplerinin değerlerini tartışmakla

Andrew'un koruyucu çemberi içinde. Kararsızlığı Tilkiler'in yaya trafiğini etkili bir şekilde engelledi, çünkü otobüse Andrew'un arkasından ikinci olarak binmişti. Andrew'un Kevin'i kaybettiğini anlaması sadece bir dakika sürdü. O

küçümseyici bir hareket yapınca Kevin, Dan ve Matt'in arkasındaki koltuğa kayd. Aaron ve Nicky onun hemen arkasındaki bankta yerlerini aldılar. Neil

Kevin'in söyleyecekleriyle ilgilendiklerinden şüpheliydiler; daha çok canları sıkılmıştı ve Sosyalleşmek.

Kevin'in bankında açık bir yer vardı, Neil'in onlara katılması için bolca yer vardı. Kevin, Neil'le gece antrenmanlarında üzerinde durmadıkları bir şey söylemiyordu ama Neil yine de dinlemeli ve alabileceği her türlü tavsiyeyi almalıydı. Ayrıca, Kevin'in

Nicky'nin sohbeti başka bir yöne çekmesi ve Tilkiler'in bu bitmek bilmeyen yolculukta iyi bir dikkat dağıtıcı olması.

Yine de burada onlarla kalmak, yolculuğun ikinci yarısında Andrew'u yalnız bırakmak anlamına geliyordu. Neil onun terk edildiğini muhtemelen fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını biliyordu ama nedense bu düşünce

onu kızdırdı. Neil tüm hayatını kenar mahallelerde sürüklenerek, bakıp geçerek geçirmişti. Bu onu mutlu etmişti ya da o öyle sanıyordu.

Çünkü görmezden gelinmek güvende olduğu anlamına geliyordu. Tilkilerle tanışana kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

"Neil?" Dan, Neil'in hareket etmediğini görünce sordu.

Kevin kaşlarını çatarak Neil'e baktı, sanki Neil'in neden kendisiyle oturmadığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi. Neil bir an için kendini kapana kısılmış, istediği ve ihtiyaç duyduğu, asla sahip olamayacağı ya da olamayacağı ve sahip olduğu ama elinde tutamayacağı şeyler arasında sıkışmış hissetti. Bu durum

Beklenmedik bir panik dalgası göğsünü delip geçti ve Neil bakışlarını kaçırdı.

Otobüsün arkasına doğru gitmeye başladığında, Kevin sinirli bir şekilde "Buraya gel" diyerek onu geri çağırmaya çalıştı.

Neil ona bakmadı ya da yavaşladı. "Hayır."

Koltuk minderi gıcırdadı ve Kevin'in ayakkabısı çok ağır bir yere çarptı. Neil, Kevin'in peşinden geldiğini biliyordu, Neil'in dikkatini dağıtmasından ve arkasından konuşmasından bıkmıştı ama yarım saniye sonra Kevin birine onu bırakması için bağırdı. Neil ne Aaron'ın ne de Nicky'nin

müdahale etmeyi düşünebilirdi. Matt en olası savunmacıydı ama Neil geriye dönüp bunu doğrulayacak kadar umursamıyordu.

Kevin, Neil'e Fransızca çıkışmakla yetindi: "Bana oyununu verdiğini unutma. Sana öğretmeye çalışırken benden uzaklaşmaya hakkın yok."

"Finallere gidebilmemiz için oyunumu sana verdim," dedi Neil.

"Ama dün oraya gitmemizi beklemediğini söyledin. Bizden vazgeçtin, bu yüzden oyunumu geri alıyorum. Artık sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Şımarık bir çocuk gibi davranmayı bırak. Bu akşamki maç senin ve benim ne kadar iyi performans göstereceğimize bağlı. Bunu duymaya herkesten çok senin ihtiyacın var."

"Bunların hepsini daha önce de duydum," dedi Neil. "Beni yalnız bırakın."

Neil, Kevin'in terk ettiği, arkadan ikinci ve Andrew'un hemen önündeki koltuğa oturdu. Dan, Kevin'in dikkatini çekmeden önce başka bir şey olup olmadığını görmek için sadece birkaç saniye bekledi konuşmalarına geri döndüler. Kevin'in işbirliği yapacak kadar öfkelenmeyi bırakması birkaç deneme aldı. Neil onlar gelene kadar bekledi.

cebinden telefonunu çıkarmadan önce konuşmaya başladı.

Gerçek doğum gününden beri her gece kendisine bir numara mesaj atılıyordu. Bugünkü ayıltıcı "0" öğle yemeği sırasında gelmişti. Neil bundan ne anlam çıkaracağını ya da bundan sonra ne bekleyeceğini bilmiyordu. Sanki

Sinir bozucu olduğu kadar heyecansızdı da. Bir an önce Her mesajda olduğu gibi mesajda da telefonundan onay isteyince telefonu kapattı onun yerine. Telefonunu tekrar yerine koydu, koltukta geriye doğru döndü ve Andrew'a bakmak için dizlerinin üzerine kalktı.

Andrew onu görmezden geldi ama Neil aldırmadı. Şimdilik kollarını koltuğunun arkasına kavuşturmuş ve çenesini ön koluna dayamış bir şekilde bakmakla yetiniyordu. Ne aradığını bilmiyordu. Andrew

Her zamanki gibi görünüyordu ve Neil onun yüzünü de kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Buna rağmen, bir şeyler farklı görünüyordu. Belki de pencereden süzülen güneş ışığı Andrew'un solgun saçlarını daha da parlatıyor ve ela gözlerini neredeyse Altın. Her neyse, kafa karıştırıcıydı. Sözsüz bir soru Neil'in derisinin altında uğulduyor, onu huzursuz ve keyifsiz bırakıyordu.

"Hey," dedi Neil, çünkü belki Andrew ona bakarsa ne olduğunu anlayabilirdi.

Bir an sürdü ama Andrew sonunda sakın bakışlarını ona doğru kaydırđı.

Andrew "Dur" demeden önce bakışlara sadece bir dakika tahammül edebildi.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Sana bana öyle bakmamamı söylemiştim."

Neil anlamamıştı, bu yüzden görmezden geldi. "Her şeyi bir kavga olarak görmek yorucu mu?"

"Her şeyden kaçmak kadar yorucu olmasa gerek." "Belki," diye izin verdi Neil. "Sana bunun üzerinde çalıştığımı söylemiştim." "Daha çok çalış."

"Gitmeme izin vermezsen yapamam," dedi Neil, sessiz ama kararlı bir sesle. "Benim yanımda dur ama benim için savaşıma. Bırak da kendim için savaşmayı öğreneyim."

"Bu değişikliğini hiç açıklamadın."

"Belki de Kevin'in büküldüğünü görmekten yoruldu. Ya da belki de zombilerdi." Andrew ona bakınca Neil omuz silktili ve "Birkaç hafta önce sen ve Renee bir zombi saldırısı için acil durum planlarını tartışmıştınız.

zombi kıyameti. Hayatta kalanlara odaklanacağını söyledi. Bazılarımız için geri döneceğini . Beşimiz," dedi Neil, parmaklarını Andrew'a doğru uzatarak. "Abby'yi ya da Koç'u saymıyordun. "Abby ve Koç'u saymıyordun.

Renee takımın geri kalanıyla başa çıkabilmek için son sıranın Dobson'da olduğunu tahmin ediyorum."

Andrew'un buna cevap vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden elini bıraktı ve şöyle dedi: "O zaman hiçbir şey söylemedim çünkü dünya cehenneme döndüğünde sadece kendimi biliyordum. Artık o kişi olmak istemiyorum. Senin için geri dönmek istiyorum."

"Sen yapmazdın," dedi Andrew. "Sen farklı türde bir intihara meyillisin.

Bunu Aralık ayında anlamadın mı? Sen yemisin. Kimsenin istemediği ve istemeyeceği bir şehitsin."

Neil onun o kadar da iyi bir insan olmadığını biliyordu ama tek söylediği "Emin olmanın tek yolu var, değil mi?" oldu.

"Pişman olacaksın."

"Belki, belki değil."

Andrew başka tarafa baktı. "Biri yüzünü kırdığında gelip bana ağlama."

"Teşekkür ederim."

Neil yanağını koluna dayamak için başını yana eğdi ve pencereden dışarı baktı. Virginia'yı geçiyorlardı. hedeflerine giden yolu yarılamışlardı. Doğu yakası otoyolları sıkıcı manzaralar sundu

bitmek bilmeyen arabalar ve düzensiz asfaltla tıkanmıştı. Neil, Kaliforniya'da geçtiği sahil yollarını düşündü, bir tarafta okyanus vardı, diğer yanda dünya, ve stop lambaları için çok küçük kasabalar. Neil elini kaldırdı ve tırnaklarında kan olup olmadığını kontrol etti. Kan yoktu elbette ama bir an için kokusunu aldığını düşündü.

"Ben de buradan geçtim," dedi Neil, çünkü bir şey vardı, herhangi bir şey, düşünceleri ondan kaçmadan önce sessizliği

doldurması gerekiyordu. Andrew ona tekrar baktı, Neil bunu sözsüz bir bakış olarak algıladı

devam etmek için izin istedi. Andrew'a gittiği şehirleri, arka sokaklarını, turist duraklarını ve yarım yamalak belediye otobüslerini anlattı. Anılarının çoğu gerilim ve korkuyla lekelenmişti ama o Andrew ile bunu sulandırmak zorunda değildi. Neil sadece annesinden bahsetmeyi kesmek zorunda kaldı.

Bu geçmişi başka biriyle paylaşmak tuhaftı. Neil omzunun üzerinden bakarak büyümüştü ama her zaman babasını aramıştı. Günlük hayatını düşünmek için nadiren bir nedeni vardı. Yine de zaman geçti ve Andrew onun saçmalamasına izin verdi. Bir kez olsun gözlerini Neil'in yüzünden ayırmadı ya da zihinsel olarak konuşmanın dışında kalmak.

Sonunda Neil, Andrew'un Columbia'ya geçişi hakkında biraz açılmasını sağladı. Anneleri aradan çekildikten sonra Andrew'un yaptığı ilk şey Aaron'un bağımlılıklarıyla ilgilenmek oldu. Üst kattaki banyoyu konserve yiyeceklerle doldurdu ve Aaron'ı orada barikat kurarak geri çekilmeyi bitirdi. Neyse ki apartman dairesi değil de bir evleri vardı, bu yüzden Aaron'un en iyi kaçma girişimlerini duyabilecek kadar yakın komşuları yoktu.

Nicky onlara göz kulak olmak için taşındığında Sweetie's'de garsonluk yapmaya başladı. Sohbet ettiği müşterilerden Eden's Twilight'ı öğrendi ve fedailer ve Roland'la arkadaş olmak için elinden geleni yaptıktan sonra orada barmen olarak işe başladı. Sonunda Nicky, Aaron ve Andrew'a mutfakta bulaşık yıkama ve temel yemek hazırlama gibi yarı zamanlı işler buldu. Daha rahat personel garip ne kadar iyi anlaşır, onlardan içki almak da o kadar kolay oluyordu. Üniversiteye gidene kadar içkilerini kulübün diğer müşterileri gibi bar tezgahından almak zorunda .

Otobüsün yavaşlaması Neil'in dikkatini çekti ve Abby işlek bir caddenin çıkış rampasına girerken pencereden dışarı baktı. İki stop lambası ileride bir seyahat merkezi vardı, yarısı mazot pompaları ve büyük kamyonlarla doluydu, diğer yarısı ise normal trafikle doluydu. Abby onlara kamyonun yan tarafında bir park yeri buldu ve motoru durdurdu. Neil

Bu kadar kısa sürede tekrar duracağı için kafası karışmıştı ama saatine bir göz attı

Andrew'la konuşarak neredeyse üç saat kaybettiğini gösteriyordu. Binghamton'dan sadece iki buçuk saat uzaktaydılar.

Wymack, "Kampüsten önceki son durak," diye anons etti ve otobüsün ön yarısı boşaldı.

Wymack, Neil ve Andrew dışındaki herkes gidene kadar yerinde durdu. Onlara bir şey söylemek ister gibi baktı, sonra elini unut işareti yaparak kaldırdı ve otobüsten indi. Neil takım arkadaşları içeride kaybolurken pencereden dışarıyı izledi. Öğle yemeğinden dolayı hâlâ toktu ama eski alışkanlıkları her pit stoptan faydalanması gerektiğini söylüyordu.

Ayağa kalkmadan önce, "Koç'un bunu ne zaman anladığını gerçekten bilmek istiyorum" dedi.

"Bu bir 'bu' değil," diye hatırlattı Andrew ona.

Neil gözlerini devirmedi ama buna çok yakındı. "Koç'un beni sadece yüzde doksan üç oranında öldürmek istediğini ne zaman anladığını gerçekten bilmek istiyorum."

Andrew, "Ben ayrılmadan önce haberi yoktu," dedi.

Ama Andrew döner dönmez anlamış gibi görünüyordu. Neil, Wymack'in Ocak ayındaki antrenmanda Andrew'u dizginlemek için Neil'i kullandığı sinsi numarasını hatırladı. Neil o zaman bunu bilmiyordu bile.

Yılbaşında Wymack'le birlikteyken ağzından kaçırmış olamazdı. Neil geçmişini düşündü, Wymack'in aralarında bir şeyler olduğundan şüphelendiğine dair ilk ipucunu aradı ve şaşkınlıkla fark etti.

"Evet, öyle yaptı," dedi Neil. Geçtiğimiz Kasım ayında Neil, Andrew'un elini harap olmuş tenine koydu ve Andrew'dan kendisine inanmasını istedi. Wymack bir şekilde Neil'in ezici suçluluk duygusunu ve Andrew'un isteksiz bir güven. Bu biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi. "Seni götürdüklerinde bana 'o' şeyin ne zaman olduğunu sordu. Bilmiyordum.

sonra ne demek istediğini. Aaron ve Nicky hala göremezken o nasıl gördü?"

Andrew, "Koç söylentileri ve önyargıları umursamıyor," dedi. "İnsanların görmesini istediklerini değil, olanı görüyor."

Andrew'un sözde işlevsizliğini gördüğü gibi, Neil Tahmin etmiştim. Aaron ve Nicky ise hâlâ Andrew'un normal bir insan gibi davranmaktan aciz, sınırda bir sosyopat olduğuna inanıyorlardı. ilişkiler. Nicky, Renee ve Andrew'a para yatırdı çünkü

Ama o bile bu işin yürümesini istemediğini itiraf etti.

"Onlara hiç söyleyecek misin?" Neil sordu.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Andrew oturduğu yerden kalkarken. Neil elini uzatıp onu durduracaktı, sözlerinin devamını duymak istiyordu ama Andrew gitmiyordu. Onun yerine Neil'in koltuğunun diğer yarısına oturdu. Neil yüzünü ona dönerken Andrew açıkladı. "Renee üst sınıfların senin cinselliğin üzerine bahse girdiğini söylüyor. İkiye bölünmüş durumdalar."

Matt, Neil üzerine bahse girdiklerini söylemişti ama Neil'in beklediği şey bu değildi. Bir süre bocaladı. Bir an nasıl tepki vereceğinden emin olamadı ama sonunda şöyle dedi: "Bu zaman ve para kaybı. Hepsi kaybedecek. Bütün yıl boyunca sallanmayacağımı söyledim ve Ciddiydim. Seni öpmem hiçbirine farklı gözle bakmama neden olmuyor. İlgilendiğim tek kişi sensin."

"Aptalca şeyler söyleme."

"Durdur beni," diye karşılık verdi Neil. Ellerini Andrew'un saçlarına gömdü ve bir öpücük için onu kendine çekti. Bu sonsuz yolculuğu unutmak kolaydı.

Andrew'un eli kalçasında ve dişleri dudağındayken bu geceki oyunu. Andrew çok geçmeden geri çekildi ve ayağa kalktı. Neil bunun yeri ya da zamanı olmadığını biliyordu ama bu onu hissetmekten alıkoymadı. Aldatıldım.

Sonunda otobüsten indiler ve bir şeyler içmek için içeri girdiler. Wymack, ekibini park alanından otobüse geri götürmeden önce sadece birkaç dakika dolaşmalarına izin verdi. Andrew'un grubunun geri kalanı son birkaç saat boyunca ön tarafta kaldı. Neil yine Kevin'ın koltuğunu çaldı. ama söyleyecek bir şey bulamadı. Sessizlik şaşırtıcı derecede rahattı, bu yüzden başını pencereye yasladı ve son saatlerini geçirdi.

Binghamton Üniversitesi kampüsü o geceki maç için yeşil ve beyaza bürünmüştü ve stadyumun otoparkı arabalardan çok insanlarla doluydu. Kalabalığın içinde Fox hayranları varsa da Neil onları bulamadı. Polis yansıtıcı yelekleriyle hazır bekliyordu, trafiği yönlendirmek ve alkol kullanımını izlemek. Neil, bu süre zarfında geçtikleri kuyruk partileri. Herkesin yerinde görünüyordu.

Ayı Kedileri geçen hafta Tornadoları yediye altı yendi ve bu gece bir başka zafer için hazırdı.

Nevada'nın üçüncü tur için on dört puanı vardı ve Tilkiler şu anda sekiz puandaydı. Bir sonraki turdaki ölüm maçına çıkabilmek için bu gece en az yedi sayı almaları gerekiyordu. Ayı Kedileri Nevada'dan daha dengeli bir takımdı ama Tilkiler ihtiyatlı bir iyimserlikle. Nevada'ya karşı harika bir maç oynamışlardı ve dinlenmek için bir hafta ara vermişlerdi ve Nicky bu gece onlarla birlikte sahaya geri dönüyordu.

Korumalar Abby'nin geçmesi için kapıyı açtı ve o da Bearcats'in otobüslerinin yanına park etti. Wymack takımını yolcu etti, otobüsten inenleri saydı ve depoyu teslim aldı bölme açık. Eşyaları indirdiler ve kampüs polisinin onları otoparktan çıkarıp kapıya kadar eşlik etmesine izin verdiler. Onlar da içeriye girmelerine izin verilmeden önce öldürmek için bir saatin daha iyi bir kısmı

Isınma için ringe. Neil bu süreyi Bearcats'in dizilişini okuyarak ve tekrar okuyarak geçirdi. Kevin onu bunu yaparken yakalayınca kâğıtları elinden aldı ve onun yerine sözlü bir eleştiri yaptı. Neil'e hâlâ kızgın olabilirdi ama ma onların kavgasından daha önemliydi.

Neil ilk servis için takım arkadaşlarını sahaya kadar takip etti. USC ve Edgar Allan'ı düşündü ve acımasız kararlılığına izin verdi ona hız ve güç verdi. Kendini Bearcats'in savunmasına karşı tekrar tekrar savurdu, kendini yorgunluğun sınırına kadar zorladı ve birden fazla kez kart görmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Devre arasında Wymack kırmızı kart görürse derisini yüzmekle tehdit etti ama Dan, Wymack yoluna devam eder etmez başıyla onu cesaretlendirdi. Neil'in ne yaptığını anlıyordu: hiç kimse henüz geri öleklendirin. Yeni bir kadroya karşı iki puan gerideydiler. Bu yarıda üç puan aldıkları sürece ilerleyeceklerdi ama Neil bu gece kaybetmek istemiyordu. Tilkilere bu bahar hiçbir maçı kaybetmeyeceklerine dair söz vermişti. Neil ilk kez yalan söylemek istemiyordu.

Bir uyarı zili onları sahaya geri çağırdı ve başlangıç sırası kapının yanındaki yerlerini aldılar. Aaron ve Andrew sıradaki son iki kişi ydi ama Aaron, Neil'in yaklaşmasıyla yolundan çekildi. Neil bunu fark etmedi bile. İkinci yarı için son dakikaya girildiğini biliyordu çünkü tribünler çalkalanıyordu. O da

Solundaki sahanın ve arkasında sıralanmış gergin takım arkadaşlarının belli belirsiz farkındaydı. Gerçekten önemli olan tek şey Andrew'du. tüm bu kaostan etkilenmeden durdu.

Neil ilk kez Andrew'un ilgisizliğini takdir etti. Çılgına dönmüş bir stadyumda ve bu gece çok şey tehlikedeyken, Neil sonunda Andrew'u fırtınanın en önemli gözü olarak gördü. Andrew bu işe bulaşmayı reddettiği için, sahada bir şey yapabilecek tek kişi oydu.

Soğuk kafa.

Neil, "Geçen ay Catamount'ları saf dışı bıraktınız," dedi. "Bu gece tekrar yapabilir misin?"

"Catamounts berbat bir takımdı," dedi Andrew. "Bu alay konusu olmayı kendileri istediler."

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

Neil bir kilidin açılma sesini duydu ve Hakemler kapıyı açıyordu. Andrew henüz hareket etmiyordu ama Neil yine de onu olduğu yerde tutmak için bir kolunu onun yoluna koydu. Eldivenli elini duvara bastırdı ve üzerindeki tüm hantal teçhizatla Andrew'a olabildiğince yaklaştı.

"Sizden bize yardım etmenizi istiyorum," dedi Neil.

"Edecek misin?" Andrew bir an düşündü. "Bedavaya değil."

"Her şeyi yaparım," diye söz verdi Neil ve sıradaki yerini almak üzere geri çekildi.

Neil kendini neyin içine soktuğunu bilmiyordu ama açıkçası umurunda da değildi çünkü Andrew tam da Neilin istediği şeyi yaptı. Andrew hayatı buna bağlıymış gibi kaleyi kapattı ve her şutu uzaklaştırdı. Bearcat forvetleri bu meydan okumaya kafa tuttu. Çalım attılar, çalım attılar ve Andrew'a ellerinden gelen tüm hileli şutları attılar. Andrew birden fazla kez eldivenini ya da vücudunu kullanarak raketini zamanında ulaştıramadığı bir topu engelledi.

Bu yeterli olabilirdi ama Andrew orada durmadı. Hayatında ilk kez savunma hattıyla konuşmaya başladı. Aralarında çok fazla boşluk ve hareket olduğu için Neil onu ancak bölük pörçük anlıyordu ama yakaladığı kadarı yeterliydi. Andrew, forvetlerin kendilerini defalarca geçmesine izin verdikleri için geri çizgidekileri azarlıyor ve onlara hızlanmalarını emrediyordu. Neil

Andrew'un kaba takım çalışmasını arkalarına alarak ne yapacakları konusunda bir an için endişelendi, ama bir dahaki sefere Matt, Matt sanki yıllardır bu kadar eğlenmemiş gibi sırtıyordu.

Tilkilerin arayı kapatması ikinci yarının tamamını aldı ve bitime bir dakika kala Kevin attığı golle takımını ne geçirdi. İkinci yarıda Maçın son altmış saniyesi Bearcats'in eşitliği sağlamaya çalıştığı şiddet ve tehditlerle geçti. Son düdük Fox'un galibiyeti için çaldı ve ses kesilmeden önce takımlar kavga ediyordu. Neil kimin bilmiyordu; aşağıya zafer dolu bir bakış attı

Andrew'a baktı ve Bearcat grevcilerinin Nicky ve Matt ile boğuştuğunu görünce gözlerini dikti. Allison ve satıcı Mark araya girmeye çalıştıklarında olayların içine sürüklendiler.

Kevin o tarafa doğru koşmaya başladı ama Neil onu yakalamak için koştu. Eğer Kevin

Andrew'un olaya dahil olacağını ve şiddetin affedilemez boyutlara ulaşacağını düşündü. Andrew'un iyi olduğunu görebilmesi için onun yerine Kevin'i arbedenin etrafında sürükledi. Wymack ve Bearcats'in üç kou hakemlerin oyuncularını çözmelerine yardımcı oldu. Takımlar ma sonrası geleneksel el sıkışmayı atlayarak sahayı terk etti. Wymack onlara bağırarak nefesini boşa harcamadığına göre, Neil ilk yumruğu Tilkilerin atmadığını tahmin ediyordu.

Oyun sonrası basın toplantısında Dan'e yardım etme sırası Neil'deydi. Andrew Neil'le göz göze geldi ve başını soyunma odasına doğru eğdi. Neil'in tek başına durma kararına saygı duyuyordu ve Neil söylerken. Neil bu güvene küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Andrew arkasını döndü. Neil onun gidişini izleyecekti ama Dan dikkatini şu anda olması gereken yere yönlendirdi.

Onlara her zamanki sorular soruldu: nasıl hissettikleri, ilerledikleri için ne kadar heyecanlı oldukları, Bearcats'in performansı hakkında ne düşündükleri . Dan uzun uzun konuşmaktan mutluydu, bu da Neil'in daha çekingen yanıtlarını güzel bir şekilde dengeledi, ve görüşmeden sağ salim kurtuldular. Soyunma odasına doğru giderlerken Dan bir kolunu Neil'omuzlarına doladı ve başını bir tarafa eğerek kaskını onunkine yasladı.

Bir şey söylemedi ama söylemesine de yoktu. Neil neredeyse heyecanının yayıldığını hissediyordu. Bu gece inanılmaz bir geri dönüş yaptılar ve mükemmel serilerini devam ettirdiler. Bir

yarı finalle aralarında bir maç kalmıştı. Tek yapmaları gereken iki hafta sonra Bearcats ile oynayacakları rövanş maçını kazanmaktı.

Neil erkekler gittiğinde duşlar başlamıştı.

Foxes gibi Bearcats'in de her iki tuvaletinde de gerçek kabinler vardı, böylece Neil diğerlerinin bitirmesini beklemek zorunda kalmadı önce. Kıyafetlerini açık tezgahlardan birine taşıdı. ve sıcak suyun yorgun vücudundaki tüm ağrıları geçirmesine izin verdi. İşini bitirip tekrar giyindiğinde soyunma odası bomboştu. Neil çantasını topladı ve omzuna astı.

Telefonu uğuldadığında kapıya giden yolu yarılamıştı. İlk düşüncesi bir mesaj olduğuydu ama telefonu çalmaya devam etti. Durdu. cebinden çıkarıp çevirerek açtı. Ekran gelen numarayla aydınlandı ve Neil'in midesi dibe vurdu. O yapmadı telefon numarasını tanıdı, ama tanımasına gerek yoktu. 443 alan kodunu biliyordu.

Baltimore çağırıyordu.

"Kaçma."

Sesi onu ürküttü. Konuşmak istememişti. Kasları zorlukla dizginlenen bir gerginlikle çığlık attı; kaçmaya hazırlanıyordu ama bir şekilde kendini tuttu. Neil gevşemek için mücadele etti ama kanı şakaklarına hücum ediyordu.

Bunun babasının çağırısı olmadığını biliyordu. Olamazdı, olamazdı da. Riko ya da Riko'nun uşaklarından biri iğrenç bir şaka yapıyordu. Riko

Foxes'un dördüncü tura çıktığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Neil'i geri sayımla şaşırtma girişimi başarısız olmuştu. Neil bunun mantıklı bir açıklama olduğunu biliyordu ama yine de cevap verebilmesi için dördüncü zile kadar beklemesi gerekti.

"Alo?"

"Merhaba, Junior. Beni hatırladın mı?"

Neil'in kalbi hastalıklı bir şekilde durdu. Babası ya da Riko değildi, Ama bu sesi nerede olsa tanırdı. Bu, babasının en yakınlarından biri olan ve yıllar önce Neil'e bıçak kullanmayı öğretmeye çalışan iki kişiden biri olan Lola Malcolm'du. Evlerine o kadar çok girip çıkmıştı ki Neil bir süre onlarla birlikte yaşadığını düşünmüştü. Nathan'ın kişisel asistanı gibi davranıyordu ama

Nathan'ın çemberinin yarattığı cesetlerden kurtulmaktı. O da ağırlığınca altın değerindeydi. Bir tanesi bile bir daha ortaya çıkmadı.

Neil telefonu kulağından uzaklaştırdı ve uzun, yavaş bir nefes aldı. Bunun bir faydası olmadı. Ciğerleri buz parçalarıyla doluydu, onu iliklerine kadar donduruyor ve içten dışa doğru kesiyordu. Bu bir çağdı Neil sesini tekrar bulana kadar sesini kalınlaştırmaktan kendini .

"Bu numarayı sana ben vermedim, Lola."

"Demek beni hatırlıyorsun," dedi. "Görüyorsun ya, bu kötü bir şey, çünkü beni hatırlarsan, kim olduğunu ve yerinin neresi olduğunu da hatırlarsın."

"Kendi yerimi yaptım."

"Buna hakkın yok." Ona cevap vermesi için bir süre verdi ama Neil'in elinde hiçbir şey yoktu. "Dinliyor musun? Gitme vakti geldi. Bunu bizim için zorlaştırırsan, kısa hayatının geri kalanında pişmanlık duyarsın. Anlıyor musun?"

Neil hasta olmak istiyordu. Lola cesetleri çöpe atardı. onları yapmak. Nathan'ın adamlarının geri kalanı bunun içindi. Neil yüzleri isimlerden daha iyi hatırlıyordu ama Lola'nın yanında kimi getirdiğini tahmin edebiliyordu. Lola'nın iş ortağı seçim kardeşi Romero'ydu ve Romero nereye giderse Jackson asla geride kalmazdı. Bu üçü Nathan'ın yakın çevresiydi. Sadece Nathan'ın sağ kolu DiMaccio'ya ve Nathan'ın kendisine hesap verirdi.

Neil onlardan birini atlatmayı deneyebilirdi. Üçü geçemezdi. Bir an için o kadar korkmuştu ki nefes alamadı, Ama korkunun hemen ardından mantıksız ve vahşi bir öfke geliyordu. Andrew'un güvenini kazanmak için yolu yarılarmıştı, ilk tatiline bir hafta sonu ve yarı finallere bir ay kalmıştı. Şampiyonada sadece dört maç kalmıştı. Neil istediği her şeye çok yakındı ve Lola onu çalmak için buradaydı.

"Bana elini sürersen pişman , " dedi Neil.

"Oh, bu da ne?" Lola eğlenerek söyledi. "Bebek sonunda bir omurgaya mı sahip oldu? Baban bunu duyduğuna çok sevinecek."

"Benim-" Neil'in sesi boğuklaştı. "O Seattle'da. Beni asla o kadar uzağa götüremezsin."

"Baltimore'da," diye düzelitti onu. "Şartlı tahliye duruşması senin doğum günündeydi. Davası gündeme geldiğinde ailesine haber vermek zorundaydılar. Ölü olduğun için haberi kaçırmış olmalısın, o yüzden ben sana bilgi vereyim. Geçen hafta nihai kararı verdiler ve federaller bu sabah Maryland'e geri dönmesi için kararı değiştirdiler. Tanıdık bir bölgeye geri dönmenin onu dikkatsiz yapacağını umuyorlar." Neil onun sözlerindeki vahşi gülümsemeyi duyabiliyordu. "Merak etme evlat. Uğradığını asla bilmeyecekler. Bundan emin olacağım."

Neil gözlerini kırptırdı ve göz kapaklarındaki sıfırı gördü.

Kendinden geçmişti.

zaman. Neil bir an için Andrew'un ağzının ağırlığını üzerinde hissetti. Parmaklarını alt dudağına gömdü ve parmaklarının etrafında nefes almaya çalıştı.

"Beni buradan götürebileceğinizi gerçekten düşünmüyorsunuz," dedi Neil. "Ekibim kaybolduğumu anlayacak ve bensiz yola devam edemeyecekler."

"Başka seçenekleri yok. Onları öldüremeyiz," dedi Lola, "ama canlarını yakabiliriz. Göreceksiniz."

"Hayır," dedi Neil ama Lola telefonu kapattı. Neil onu geri aradı ama telefon doğrudan sesli mesaja düştü. Telefonunu çoktan kapatmıştı. Neil küfretti ve telefonunu kararsız parmaklarıyla kapattı. Ellerini şiddetli bir şekilde salladı.

ama bu titremeler kemik derinliğindeydi. Zihni saatte bin mil hızla koşuyor, her çıkış stratejisini yakalıyor ve her tek bir tanesi onun kaçmasıyla sonuçlandı.

Andrew'a burada kalacağına söz vermişti ama takım arkadaşlarını çapraz ateşte yakalamak anlamına geliyorsa bunu yapamazdı.

Ekibini kurtarmanın tek yolu, Nathan'ın yaptığı son şeyi yapmaktı. İnsanlar ondan bekliyordu. Hayatı boyunca kaçmış, yalan söylemiş ve saklanmıştı. Kendini ve takımını kurtarmak için gerçeği söylemek karakterine tamamen aykırıydı. Neil bunu sezon bittiğinde yapmak istemişti ama daha fazla beklemeyi göze alamazdı. Tilkiler, federaller gelip hepsini koruma altına alana kadar burada oturabilirlerdi.

Neil aceleyle soyunma odasından çıktı ve koridora indi. A Güvenlik görevlisi koridorun sonunda durmuş, salonda kutlama yapan Tilkileri gözetliyordu. Adam başka birinin daha fark edene kadar Neil yolu yarılarmıştı. Neil dondu kaldı

Memur ona doğru baktığında Neil yüzünü iyice görebildi. Jackson Plank takımıyla birlikte soyunma odasıındaydı. Bir saniye sonra Romero Malcolm da benzer bir kıyafetle ortaya çıktı. Onlardan kaçmak içgüdüsel oldu ama Neil durmak için duvara tutundu çok uzağa gitmeden önce.

Romero elini rahatça kemerine asılı silahın üzerine koydu. Neil irkildi ve başını sertçe salladı. Romero Tilkilerle yüzleşmek için ondan uzaklaştı. Neil bu uyarıyı yorumlamakta hiç zorlanmadı ve ellerini çaresizce uzatarak geri çekilmesini istedi. Jackson Neil'e üstünkörü bir bakış attıktan sonra dikkatini ilgisiz takıma .

"Eğer hepimiz hazırsak yola çıkmalıyız," dedi Jackson. "Hâlâ Neil'i bekliyoruz," dedi Nicky ve Jackson eliyle koridorda Neil'e doğru ilerliyordu. Neil boğazındaki taşa karşı yutkundu ve yüz ifadesini sakinleştirmeye çalıştı. Onu buradan başka bir yere götürmek isteyen ayaklarıyla koridorda ilerlemeye devam etti. Neil çalışma odasına girdiğinde Nicky ayağa fırladı, kulaktan kulağa sıırıyordu. "Hey, Neil! Biz de tam senin orada boğuldu."

"Özür dilerim," dedi Neil.

Nicky, Neil'in beklettiği için özür dilediğini düşünerek el salladı ve çantasını almaya gitti. Neil onların eşyalarını toplamalarını izledi, bir yüzlerinden diğerine baktı ve bu son anların tadını çıkarmaya çalıştı imkansız saniyeler. Wymack köşeden onları izliyordu, ağzının kenarından yanmamış bir sigara sarkıyordu ve Muzaffer sırtışı hâlâ dudaklarında seğiriyordu. Abby onu yeniden paketliyordu.

çanta; muhtemelen ekibinin kavgada aldığı sıyrıkları kontrol ediyordu.

Neil ve ekibi arasındaki beş adım, beş bin mil olabilirdi. Onlara bakarken Neil gururlu olduğu kadar üzgündü de. Sezonu atlatma şanslarını yok ediyordu ama kızların hâlâ bir yılı daha vardı. Acı içinde olacaktı

kıl payı kaçırdıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı ama onlar savaşçıydı. Gelecek yıl daha güçlü bir şekilde geri dönecekler ve hiçbir şeyin onları durdurmasına izin vermeyeceklerdi.

Onları tüm yalanlarıyla baş başa bıraktığı için üzgündü, gerçeği Kevin'dan daha sonra öğrenmek zorunda kalacakları için üzgündü. Hepsi buradaydı.

Ama onları, içini dışına çıkarmakla tehdit eden bir şiddetle ıskaladı.

Neil'in maskesindeki gerginliği sadece Andrew gördü. Odayı geçip Neil'in önünde durdu, bakışlarında sessiz bir talep vardı. Neil buna cevap vermek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Almanca en bariz cevaptı çünkü bu onlara biraz mahremiyet sağlayacaktı ama Romero ve Jackson Almanca bilmiyordu. Ne dediğini anlamayacaklar ve sanki Neil bütün karanlık sırlarını açıklıyormuş gibi tepki vermek zorunda kalacaklardı. Neil buna izin veremezdi. Andrew'u eli boş bırakmak istemiyordu ama ne söyleyebilirdi ki?

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. Her şey için teşekkür ettiğini söyleyemezdi: anahtarlar, güven, dürüstlük ve öpücükler. Umarım Andrew eninde sonunda bunu anlayacaktı. "İnanılmazdın."

Bunu sadece Andrew'un duymasını istiyordu, ama Allison duyacak kadar yakındı. Matt'e anlamlı bir bakış gönderdi. Neil çevresel görüşünde bunu gördü ama Matt'in bakışını görmek için gözlerini Andrew'dan ayırmadı.

tepki verdi. Başka tarafa bakmak istemiyordu, sanki Andrew'un bakışlarını tutarak bu anı bir şekilde kurtarabilirdi. Sonra Wymack dışarı çıkmalarını işaret etti ve Neil'in takım arkadaşlarına sırtını dönmekten başka çaresi kalmadı.

Stadyumdan Romero önde, Jackson arkada olmak üzere tek sıra halinde çıktılar. Neil çıkışa en yakın olanıydı, yani Romero'nun hemen arkasındaydı. Babasının adamına bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu ama vücudunun Romero'nun zalimliği ile kendi zalimliği arasında bir kalkan olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

masum takım. Bakışlarını Romero'nun sırtında tutmaya çalıştı ama kalabalığın içinde Lola'yı aramaya devam etti. Taraftarların sadece yarısı

gece için evlerine gittiler. Diğerleri stadyum bahçesinde maç sonrası partisi veriyordu. Alkol kokusu o kadar yoğundu ki Neil Neredeyse tadını alıyordum.

Foxes taraftarları yürüyüş yolunun bir tarafına dizilmişti ve takımın gelişini alkışlıyorlardı. Bearcats taraftarlarının bulunduğu diğer taraftan gelen iğrenç hakaretler bu tezahüratları kısa sürede . Tilkiler her iki tarafı da görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti. Nicky bile öfkeli taraftarları daha fazla kızdırmak istemediği için çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı ama bunun bir önemi yoktu. Maça giden yolu yarılamlışlardı.

park yerindeyken bir şişe fırladı. Aaron'un çiçekli

Birkaç nokta gerideki ona isabet ettiğini söyledi ve Andrew ölümcül bir kalabalığa baktı. Ardından bir ayakkabı fırlatıldı, ardından bir boş bira şişesi daha.

Daha fazla polis itişip kakışarak ekibe doğru ilerledi, düzen için bağırdı ve parmaklarıyla işaret etti. Düzeni sağlamayı başarabilirlerdi, ancak bir sonraki fırlatılan şey birinin soğutucusu oldu. Dan son anda kurtuldu ve top Foxes'un diğer tarafındaki sarhoş bir taraftara çarptı. Adamın arkadaşlarından öfkeli bir haykırış yükseldi. arkalarındaki kalabalık tarafından hızla toplandı.

Romero Neil'in bileğini sıkıca kavradı. Neil boştaki eliyle telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkardı ve spor çantasının fileli uç cebine soktu. Kalabalığın sesi duyulduğunda gerginlik kırılma noktasına ulaştı. Öğrenciler ve taraftarlar birbirlerinin boğazına sarıldı ve Tilkiler arada kaldı. Bedenler Neil'e ayaklarını yerden kesecek kadar sert çarptı ama Romero onu elinden geldiğince hızlı bir şekilde kaldırıp uzaklaştırdı. Neil raketini bıraktı ve çantasını omzundan koparıldı. Andrew ve Kevin onun bu şeyleri asla isteyerek bırakmayacağını biliyorlardı. Bu onlara nereye gittiğini söylemeyecekti ama onları kendi isteğiyle terk etmediğini bileceklerdi.

İsyan ile otopark arasında bir yerde Romero yansıtıcı yeleşini kaybetti. Neil'in ayakkabıları asfalta değer değmez Neil Mücadele ediyorlardı ama Jackson tam . Neil'in kolunu arkasından o kadar sert çekti ki neredeyse Neil'in omzunu yerinden oynatacaktı. Neil Sırtına vuran beyaz acı şimşegiyle nefesi kesildi.

"Bu yanına kalmayacak," dedi Neil, sesi gerilmişti. "Takım arkadaşlarım kayıp olduğumu bilecek. New York'tan bensiz ayrılamazlar."

Romero, "Bir süre meşgul olacaklar," dedi. "Koçunuz Gecenin yarısını hangi acil servise götürüldüğünüzü bulmaya çalışarak geçirecek. Gittiğinizi anladığında çok geç olacak."

Onu bir otoyol devriye arabasının arka koltuğuna ittiler. Lola uzak minderde onu bekliyordu. Neil şaşkınlıkla ona, yaşlanmış ama her zaman tanıdık gelecek bir yüze baktı. Ağzını çok geniş bir şekilde kavislendiren, yüzünü ikiye bölmekle tehdit eden dişlek gülümseme her zamanki gibiydi ve Neil içgüdüsel olarak

Onu. Arkasında kilitli bir kapı ve ön koltuklarla arasında koruyucu bir ızgara olduğu için gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Romero ve Jackson ön koltuğa otururken Lola, "Junior ," dedi. Tampon tampona bir trafik vardı.

Binghamton kampüsü, ama Jackson ışıklarını yaktı ve gitti. "Ne kadar beklenmedik. Söylentilere göre yükselen bir yıldız mısınız? Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz ama bu konuda daha endişelenme."

Romero yolcu koltuğunda yarım döndü ve ızgaradan baktı. "Onlara söyledin mi?"

"Sana aptal gibi mi görünüyorum?" Neil sordu. "Tabii ki görünmedim."

Lola küçük tırnağını adamın yanağındaki dövmeyle bastırdı. "Ama en azından biri biliyor, değil mi? Damgalanan tek kişi sen değilsin."

"Kevin beni hatırlıyor ama o Kuzgunlar'ın gözdesi. Bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Umarım doğrudur," dedi Lola. "Eğer yalan söylüyorsan onlara ne yapacağımızı biliyorsun."

"Sekiz ayımı yüzümde bir kamerayla geçirdim. Eğer söyleseydim şimdiye kadar duymuş olurdunuz. Beni bulmak için buna ihtiyacın ." Neil eliyle yüzünü işaret etti. "Sen mi Riko'ya bulma ücreti verir misin?"

Romero küçümseyerek homurdandı. "Amcasına nezaketen sizi götürüleceğimizi söyledik."

Bu kolay kovulma Neil'i daha da kötü hissettirdi. Lanet doğum günü sürprizinin arkasında Riko'nun olmadığına dair şüpheleri vardı. geri sayım başlamıştı. Lola, Nathan'ın şartlı tahliye duruşmasının aynı gün olduğunu söyledi. Çevresi onun dışarı çıkacağını biliyordu. Şimdi Neil, Riko'nun bu bahar Tilkilerden uzak durmasına neden olan şeyin onların varlığı olup olmadığını merak ediyordu. Tetsuji, Riko'yu dikkat çekmemesi için uyardı mı?

Nathan'ın adamları sinsi sinsi dolaşırken kendisi ne yapacaktı? Tetsuji ve Riko Moriyamalardı ama Wesninskilerin hizmet ettiği ve koruduğu aile onlar değildi.

Lola sıırıttı. "Çok kızgındı ama ne yapabilirdi ki? Kengo şu anda seni umursamıyor bile."

"Çünkü o hasta," dedi Neil, tam olarak bir soru değildi bu.

"Hasta diyor," dedi Lola ve kardeşinin bunu duyduğundan emin olmak için yumruğunun yan tarafını ızgaraya vurdu. "'Hasta' soğuk algınlığı ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalıktır çocuğum. Bu 'hasta' değil; bu yolun sonu. Böbrekleri iflas ediyor. Ichirou'nun yeni kral olarak taç giymesine en fazla bir hafta var. Taziyelerinizi ve tebriklerinizi iletceğim. Kendin iletmek için hayatta olmayacaksın.

"Yeri gelmişken, bir erkeğe onun parçalarıyla ne yapmayı planladığımı söylemek benim için bir gelenektir," dedi Lola ve ona cesedini nasıl parçalara ayıracağını tüm ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

Neil dinlememeye çalıştı ama onun acımasız sözlerini duymamazlıktan gelemedi. Kalan tüm gücünü korkusunun yüzüne yansımaları engellemek için harcadı. Ellerini sabit tutamıyordu ama en azından ceplerinde saklayabilirdi. Kızın, ellerinde bir şey olduğunu bilmesini istemiyordu.

ona ulaşıyordu. Cesur bir cephe onu kurtaracak gibi değildi ama Dokuz yıldır bu anı bekliyorlardı. Neil en azından onları mümkün olduğunca tatmin etmekten mahrum bırakabilirdi.

I-81'e sadece birkaç mil vardı ve bu iş için aldıkları araba saatte doksan mil hızla eyaletler arası yola çıkmalarına izin veriyordu. Jackson, yoluna araba çıkıp çıkmamasına göre polis ışıklarını yakıp söndürüyordu. Bu hızda bile Binghamton Üniversitesi ile Baltimore arası neredeyse üç saat sürüyordu.

Maryland'e iki mil kala terk edilmiş bir arkasındaki bankete çektiler. Jackson devriye arabasında kaldı ama Romero ve Lola Neil'i Cadillac'a kadar götürdüler. Neil yolcu koltuğuna itildi. Neil kaçmayı bile düşünmeden Romero silahını Neil'in suratına dayadı. Neil'in öldürüldüğünden oldukça emindi.

Nathan'a canlı teslim edilmesi gerekiyordu, ama Neil'in annesi Neil'e bir adamı öldürmeden kaç yerinden vurabileceğini öğretti. Neil, Lola'nın ayak bileklerini koltuğun raylarına kelepçelemesini izledi ve yüzüne diz çökmekten zorlukla kaçındı.

Lola onun arkasındaki koltuğa tırmandı ve Neil'in kollarını koltuğunun arkasına doladı. Ellerini birbirine kelepçeledi ve olabildiğince sıktı. Kadın kapısını kapatır kapatmaz Romero onları tekrar yola çıkardı. Neil bacaklarını biraz tekmeleyerek ama parmak uçlarına değen keskin, soğuk metalin baskısıyla dikkati hemen dağıldı.

Neil refleks olarak ellerini yumruk yapmaya çalıştı. Lola güldü ve başparmağını bileğinin baskı noktasına soktu. Parmakları gevşediğinde bıçağını parmaklarıyla avucu arasına kaydırđı. Kenarının parmaklarına sürtünmesi elini tekrar aması için cesaretlendirdi. Lola bıçağın ucunu adamın parmakları arasındaki ağa dokundurdu. Parmakları tehdit oluşturacak kadar sertti ama deriyi kıracak kadar da sert değildi. Çok geçmeden alay etmekten sıkıldı ve Parmaklarının dibinde sığ bir çizgi var.

Neil kelepçeleri sertçe çekiştirdi, ellerini onun ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalıştı ama metalde hiç esneme yoktu. Kr edici bir an için bu ona Evermore'daki Noel tatilini hatırlattı ve Neil'in sallanan kontrolü biraz daha kırıldı. "Kes şunu."

"Durdur beni," diye karşılık verdi Lola ve parmağının dibinden başparmağının kalın etine kadar acı veren bir çizgi kesti. Üstünü rtt. Bir sonrakine geçmeden önce ellerinde yanık izleri vardı.

İşi bittiğinde yana kaydđ ve n koltuğun arasına eğildi.

Koltuklar. Bıçağının ucuyla Neil'in dövmesinin izini sürdü. "Riko'yla olan kavganı hepimiz okuduk. Ne ikna edici bir hareket! Başka bir hayatta bir aktör olabilirdin. Söyle bana, gerçekten onun seni bizden koruyacağını mı düşündün?"

"nemli değil."

"yle. Yüzünde böyle bir leke varken seni babanın huzuruna ıkaramam. Roma'ya mı?"

Romero gösterge paneline uzandı. Basarken bir şey klikledi ve Neil ne yaptđına dair bir ipucu bulmak için düğmeler dizisini taradı. Radyo değildi ve ışıkların hiçbiri yanmıyordu.

Isıtıcıyı açtığını gösteriyor. Geriye sadece bir ihtimal kalıyordu.

ama Neil buna inanmayı reddetti. İnkâr gerçekleri değiştirmedi:

Çok geçmeden gösterge panelindeki akmak metalik bir sesle kilidinden kurtuldu. Romero onu çekip çıkardı ve havaya kaldırdı.

Neil fkeli bir sesle, "Sen hastasın," diyerek ondan uzaklaştı.

Lola kolunu adamın sandalyesinin arkasına doladı, böylece bıçağını adamın yüzünün sağ tarafına tutabildi. Bıçak ağzından gözünün kenarına kadar kğit inceliğinde bir çizgi kesti. Neil hareketsiz kaldđ

ve Lola'nın çakmağı kardeşinden almasını izledi. Deneysel bir dönüş yaptı ve Neil'le birlikte çakmağı

içindeki kızgın bobinleri görebiliyordu. Lola başıyla onayladı ve Neil'e geniş gülümsemelerinden biriyle etti.

"Ne düşünüyorsun?"

Neil soğukkanlılığını kaybetmesine iki saniye kaldığını düşündü.
"Bence siktir git."

"Sakin ürkme," dedi ve çakmağı Neil'in yanağına bastırdı.

Kımıldamamasını söyledi ama Neil'in buna itaat etmesine imkân yoktu.

Acı yüzünde patladı, çenesinden boğazına doğru bıçak gibi indi ve gözüne doğru ilerledi. Kömürleşmiş derinin kokusu kör edici acıyı daha da kötüleştirdi ve Neil bunun karşısında kendini tutamadı. Geri çekilirken ısı diğer yanağında şiddetli bir çizgi oluşturdu Lola'nın bekleyen bıçağına doğru. Bunu uzak bir anı, cehenneme karşı önemsiz bir gıdıklanma gibi hissetti. Geri çekildiğinde Lola onu takip etti, çakmağı yerinde tuttu, ancak bir süre sonra geri çekildi. İkinci kez el işini inceledi. Neil onun çakmağı kaldırdığını biliyordu çünkü çakmağı kaldırdığını görmüştü ama yine de çakmağın metalini ve ateşini üzerinde hissetti.

deri. Geçen her saniye durumu daha da kötüleştiriyordu, ta ki Neil'in midesi ağzına gelene kadar.

"Daha iyi," dedi Lola ve onu tekrar ağlatmak için tırnaklarını adamın çiğ tenine batırdı. "Sence de öyle değil mi?"

Neil'in cevap verecek nefesi yoktu. İçine çektiği her nefes çılgınca ve sığdı, ciğerlerine ulaşamayacak kadar kısa, boğulacak kadar kalın ve hızlıydı. Başını onun ulaşamayacağı bir yöne çevirdi ve bıçağı çok geç hatırladı. Yanağından ikinci bir çizgi daha yırttı ve aceleyle öne doğru eğildi. Fazla uzağa gidemezdi.

Elleri sandalyenin arkasında kilitliydi ama denemek zorundaydı. Kan Çenesinden ve ağzından kalçalarına damlamadan önce dudaklarına değen sıcak, yavaş ve sabit bir şekilde yüzünden aşağı aktı. Nefes nefese kaldığında tadına baktı.

Çakmak tekrar çaktı. Neil bunu bir silah sesi gibi duydu ve irkildi.

"Babanın soracağını biliyorum ama şimdi bilmek zorundayım."

Lola dedi ki. "Dinliyor musun, Junior? Hey." Sirtına vurdu Bıçağının kabzasını. "Kuş nerede, hm? Nerede olduğunu anladığımızdan beri etrafı araştırmak için biraz zamanımız oldu, ama hiçbir iz yok.

hiçbir yerde bulamadık. Tetsuji onlara onun öldüğünü söylediğini söylüyor. Doğruyu söylediğinden emindi. Ben o kadar güvenmiyorum."

"O öldü," diye boğuk bir sesle konuştu Neil.

Lola onu dikleştirmek için saçından bir tutam yakaladı. İki eliyle onu tutabilmek için bıçağını bir kenara bırakmıştı ve boştaki eli Elini boğazına o kadar sıkımişti ki zorlukla nefes alabiliyordu. Onu sandalyesine doğru çekti ve başını koltuk başlığına sabitledi. Romero çakmağı tekrar çıkardı ve Neil umutsuz bir mücadele verdi.

"O öldü," dedi Lola'nın acımasız tutuşu karşısında neredeyse hırıltılı bir sesle. "İki yıl önce Seattle'da onu dövdükten sonra öldü. Sen hayatta olsaydı Palmetto'ya gitmeme izin verir miydi sence? Hiçbir şeyim kalmadığı için kaydoldum."

"Ona inanıyor muyuz?" Lola Romero'ya sordu.

"Emin olsak iyi olur," dedi Romero.

"Aynen öyle," dedi Lola ve Neil'e sıkıca sarıldı, böylece Romero çakmağı bir kez daha yüzüne çarptı. Lola'nın boğazını sıkması nedeniyle Neil'in yapabildiği en iyi şey acı dolu bir sızlanma oldu. Kısıtlamalarına karşı akılsızca çırpındı. Lola yine konuşuyordu ama kulaklarındaki uğultudan onu anlayamıyordu. Dünyası yüzündeki ateşle daralmıştı.

Romero çakmağı yerine koydu ama yeniden ısınması için sonuna kadar itti. Lola elini Neil'in nefes alabileceği kadar gevşetti ama tamamen bırakmadı.

"Tekrar dene Junior," dedi Lola. "Bana cevap ver ve sana inanmamı sağla. Mary nerede?"

"O öldü," dedi Neil, sesi acıdan titriyordu. "O öldü, o öldü, o öldü."

Lola kardeşine baktı. "Şimdi ona inanıyor musun?"

Romero omzunu kaldırarak kayıtsızca omuz silkti. Lola Neil'i bir kez daha sonra yanmış yüzüne olabildiğince sert bir tokat attı. Hazır olduğunda çakmağı almak için koltukların arasında daha da öne eğildi ve çakmakla birlikte eski minderine geri çekildi. Çakmağın görüş alanının dışında, arkasında olması

Neil ona çektiydikleri acıyı unutmak için mücadele etti.

Ellerini serbest bıraktı. Bileklerini sert metalin üzerinde yırtarak açtı ama duramadı.

"Yapma," diye yalvardı. "Lola, yapma."

"Sorularım var," dedi Lola, sesi garip bir şekilde boğuk çıkmıştı. Neil onun çakmağın sapını dudaklarının arasında tuttuğunu tahmin etti, çünkü

kollarını için iki elini de kullandı. Ellerini adamın çıplak kollarında gezdirdi, tırnakları hafifçe derisini çiziyordu. Kadın Bir an sonra geri çekildi ve bir sonraki konuşmasında sesi normaldi. "Yine takım arkadaşlarınızla başlayalım. Söyle bana Onlara söylediğin her şeyi."

Lola yanarak Neil'in kollarında bir yol açarken zaman durdu. Neil, Tilkileri koruyacak gerçeğin bir versiyonuna sarıldı ama kaç kez söylerse söylesin kadın durmadı. Sonunda cevap vermeyi tamamen bıraktı, acısıyla hata yapacağından korkuyordu ve Panikledi ve enerjisini nefes almaya sakladı. Her yüz buruşturma ve sessiz çığlık yüzündeki yanıkları daha da derinleştiriyor, tuzlu gözyaşları yüzüne asit gibi akıyordu. mahvolmuş yanaklar.

Bunu düşünmek istemiyordu, bunu hissetmek istemiyordu, bu yüzden onun yerine Tilkileri düşündü. Onların tereddütsüz dostluklarının ve gülümsemelerinin anısına sıkıca sarıldı. Sanki Kalp atışları şakaklarında hastalıklı bir hızla çarpıyordu. mahkeme duvarlarından sekiyordu. Wymack'in onu tuttuğunu düşündü. Aralık ayında Andrew onu yatak odasının zeminine doğru itti. Anılar onu kederden ve kayıptan zayıf düşürmüştü ama onu daha güçlendirdi. Foxhole Court'her santimi yalan olarak gelmişti ama arkadaşları onu gerçek birine dönüştürdü.

İstediklerinden önce ipin ucuna gelmişti ve bu yıl umduğu her şeyi ama hayatıyla mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazlasını yapmıştı. Bu yeterli olmalıydı.

Titrek bir parmakla kanlı, yanık avucuna bir anahtarın dış hatlarını çizdi, gözlerini kapadı ve Neil Josten'a hoşça kal diledi.

Lola sonunda durdu ve onu bağlarının içinde gevşek bıraktı. Bir şeyler söyledi ama kulaklarındaki uğultudan onu anlayamadı ve zaten umurunda da değildi. Onun doğal seçimi savaş ya da-Uçuş modu, vücudundaki her kemiği kıracak kadar sert bir duvara çarpmıştı. Geriye tek bir seçenek kalmıştı, Nathaniel Wesninski

Son birkaç mil fark edilmeden geçti. Vücudundaki her zonklayan noktayı katalogladı ve zihinsel olarak ciddiyetlerine göre sıraladı. En kötü yaralar yüzündekilerdi ama Lola'nın ellerinde yarattığı karmaşa en rahatsız edici olanıydı. Lola'nın elleri dağınıkken karşılık vermek zor olacaktı.

Parmaklarının en ufak bir kıpırtısı bile ellerinin ağrmasına neden oluyordu.

Yarım yamalak bir otelin otoparkına girdiler. Dış lambaların sadece yarısı çalışıyordu. Nathaniel güvenlik kameralarının da aynı şekilde çalışmadığına bahse girmeye hazırdı. Pencereden dışarı baktı ve bundan sonra ne olacağını görmek için bekledi.

Gelen bir polis arabasıydı ve yanlarındaki noktaya geri geri yanaştı. Nathaniel yolcu tarafından inen bebek yüzlü polisi de, birkaç saniye sonra kaputun arkasından gelen tecrübeli polisi de tanıyamadı. Yaşlı adam eliyle işaret etti ve genç polis bagajı açmaya gitti. Romero arabadan çıktı ve onlarla birkaç sessiz kelime konuşmaya gitti. Memnuniyetle başını salladı ve yolcu kapısını açtı. Nathaniel'in ayak bileklerindeki kelepçeleri ancak onu raylardan çözecek kadar çözdü. Metal tekrar kapanır kapanmaz Lola bileklerindeki kelepçeleri çözdü. Romero onu gömleğinden tutarak arabadan dışarı çekti ve ellerini tekrar birbirine kenetledi.

Nathaniel, kendisini bariz bir ilgi ve sıfır pişmanlıkla inceleyen polislere soğukkanlı bir bakış fırlattı. "Babamın mal varlığı ne kadar? insanlar yeminlerinizi bozmanız için size para mı ödüyor?"

"Devletin yaptığından daha fazla," dedi yaşlı memur. "Bunu kişisel algılama."

"Yapmak zorundayım," dedi Nathaniel, sesi acı ve nefretle boğuklaşarak. "Bu benim hayatım."

Bagajdaki tek şey küçük bir alet kutusuydu, yani onun için bolca yer vardı. Bagaja kendisi tırmanamadı.

Ama polisler Romero'nun onu içeri çekmesine yardım etti. Lola, Romero'nun teklif ettiği silahı aldı ve peşinden tırmandı. O da Nathaniel'in hırpalanmış bedenine sarıldı, onu kendine yakın tuttu ve silahını uyarı amacıyla doğrulttu. Nathaniel onun gülümsemesine boş bir bakışla karşılık verdi.

" yok," dedi Lola ve Romero bagajı kapattı. Nathaniel yutmakla tehdit eden zifiri karanlığa karşı gözlerini kapadı.

onu bütünleştirdi. Lola onun yanağına gülümsedi ve yanıklarını ısırdı. Bir bacağını onunkine geçirdi ve ayakkabısının topuğunu onunkinin arasına soktu.

ayak bilekleri. "Bu kadar genç olmasaydın neredeyse benim tipim olabilirdin, hmm? Tıpkı babana benziyorsun."

Kalçalarının onunkilere karşı davetkâr sallanışı adamın tüylerini diken diken etti. "Ve sen de kendinden geçmiş bir fahişeye gibi görünüyorsun."

"Hâlâ alingan." Sesi aşığılayıcı değil, takdir ediciydi ve Yaralı kollarını sert çizgilerle çizdi. "Çok uzun sürmeyecek."

Polisler içeri girerken kapılar çarpıldı. Dünya sallandı otoparktan çıktıklarında altlarında. Polisler konuşmaya başlamadan önce sekiz durak saydı. Arka koltuğun kalın minderinden seslerini anlayamadı ama birkaç dakika sonra sirenler çaldı ve polisler hızlandı.

"Tüh," diye mırıldandı Lola onun kulağına doğru. "Görünüşüne göre babanızın evinde bir olay olmuş. Belki de bazı vandalizm Onu mahallelerine geri almak istemeyen serseriler, sevgili karısını öldürdüğüne dair komplo teorisine inanan aptallar ve çocuk."

"Nathaniel, "Polisin sorgusuz sualsiz gelebilmesi için bu gece kargaşaya yaratmaları için para verdiğiniz insanlar," diye tahmin etti.

"Junior'a on puan," dedi Lola.

Nathaniel'in çocukluğunun geçtiğı ev, Baltimore şehir merkezinin birkaç mil kuzeybatısındaki Windsor Hills mahallesinde beş yatak odalı bir evdi. Cemaatin bildiğı kadarıyla Nathan, şehirdeki işletmelere yatırım yapmak için hisse vazgeçen eski başarılı bir günlük tüccardı. Faiz oranları çok yüksekti ama hiçbir başvuru geri çevirmedi. Kimin istediğı ya da miktarın ne olduğı önemli değildi. Eğer bir şirket ona talep edilen zaman dilimi içinde geri ödeme yapamazsa, sadece satın alır ve yoluna devam ederdi.

Son sayımda, çeşitli ticaret dallarında bir düzine işletmeye sahipti ve bir düzineyle daha anlaşması vardı. Cepheden istediğı yere gidebiliyordu.

İhtiyacı olan şehir, aynı zamanda neden haftalarca evde kalabildiğini de açıklıyordu. Federaller Nathan'ın şirketlerini birden fazla kez araştırdı ama Nathan gerçek işlerini kendi adına sahip olduğı şirketlerle yapmayacak kadar akıllıydı.

Nathaniel gürültü yüzünden yaklaştıklarını anladı. Polis ışıkları her zaman ilgili bir kalabalığı çekerdi. Bu ona iki şey anlatıyordu.

şeyler: eve her ne oluyorsa dikkat çekecek kadar büyüktü ve olay yerine gelen ilk polisler onlar değildi. Eğer federaller Nathan'ın peşindeyse, bu gece izleyecekleri bir sürü ceset olacaktı.

Araba, eve giden kavisli yoldan yukarı çıkarken biraz zıpladı. Yukarı çıktıkça daha da sessizleşti.

çalışan polis lehine seyircileri geride bıraktı. Gerginlik garaj yolunu sonsuz hissettiriyordu ama sonunda araba durdu. Kapılar araştırmaya giden iki polisin arkasından çarptı. Nathaniel Lola'nın bir hamle yapmasını bekledi ama Lola görünüşe göre Bir süre daha uzan.

Sonunda Lola'nın telefonu çaldı. Bir şeyle uğraşmak için Nathaniel'in üzerine uzandı. Metalin tıkırdayarak açıldığını duyunca alet kutusunu tahmin etti. Plastik kırıştı ve Lola onun önünde dirseğinin üzerinde durdu.

"Eğer benimle dövüşürsen, dizlerini keserim."

Alaycılık sadece en kötü tepkiyi doğururdu, bu yüzden Nathaniel, "Yap gitsin," diye homurdandı.

Arabayı dolduran hastalıklı tatlı koku midesini bulandırdı. çalkalandı ve içindeki her şey ona mücadele etmesini emretti. Kıpırdamadan durdu ve kadının sırlıslıkla bir bezi burnuna ve ağzına kapatmasına izin verdi.

Parmak uçlarında başlayan uyuşma, vücudunun geri kalanını hızla ele geçirdi. Bir arabanın kapısının açıldığını duydu ve birinin arka koltuğu indirdiğini düşündü ama emin olmak için bilincini yeterince uzun süre koruyamadı.

"Git," dedi Lola, burnunu sıkarken sesi genizden geliyordu ve her şey kayboldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tutarlı düşünceler pürüzlü parçalar halinde geri geldi. Yanağının altındaki soğuk taşın ve kelepçesiz elinin görüntüsünün Yüzünün önünde gevşek bir şekilde yatıyordu ama hiçbirisi gerçek değildi. onun için önemliydi. Lola elinin arkasını çapraz çizgilere ayırmış ve parmak eklemlerine kızgın daireler çizmişti. Bir başka yanık izi de başparmağı ile işaret parmağı arasındaki hassas eti lekelemişti. Parmak. Yanıklar sızmaya başlamıştı ama kuruyan kan pisliğin çoğunu örtüyordu. Nathaniel, Lola'nın acımasızlığından, ne kadar acı çektiğini hatırlaması için geçen bulanık dakika boyunca etkilendi. içinde.

İnledi ve dikkatlice doğrulup oturdu. Bodrumdaydı, bu da garajdan girdikleri anlamına geliyordu. Birinden diğerine bir yeraltı tüneli uzanıyordu ve bu tünel sadece arada bir ceset. Nathaniel ve annesi dokuz yıl önce buradan kaçmışlardı. Onun da aynı şekilde eve dönmesi çok uygundu.

Lola odanın yarısını geçmişti. Tahta bir sandalyeyi ters çevirmiş ve üzerine oturmuştu. Bir kolunu sandalyenin ince sırtında. Diğer yanında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Romero'nun silahı hâlâ ve parmağı tetiğe yakın duruyordu. Nathaniel'i arabadan içeri sokmasına yardım eden kişi çoktan gitmişti. Adamlardan biri Nathaniel, görünüşü korumak için dışarıdaki kargaşaya katılmak zorunda kalan polisler olduğunu tahmin etti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Lola sordu.

Nathaniel ellerini ona doğru salladı. "Yakında temizlemezsem bunlar enfeksiyon kapacak."

"Yerinizde olsam bu konuda endişelenmezdim."

Nathaniel, "Sen ben değilsin," dedi ve ayağa kalktı.

Uzaktaki duvarın içine endüstriyel bir lavabo yerleştirilmişti. Aynası yoktu. Yüzünü göremediği için memnundu ama bu işi daha da kolaylaştırabilirdi. Önce ellerini yıkadı, sıkıdığı ellerinin arasından tıslayarak

Dişlerini. O kadar çok acıyordu ki durmak istedi ama kendini sabunlu suyu yanıklarına sürmeye zorladı. Islak ellerini yanıkların üzerine sürdüğünde

Yüzü, parmakları titriyor ve midesi ağrıya bağlı mide bulantısıyla sarsılıyordu. Sonrasında kurulacak hiçbir şeyi yoktu, Çünkü giysileri ter ve kan izleriyle kirlenmişti. Bunun yerine kuruması için kollarını uzattı.

"Bu daha ne kadar ?" Nathaniel sordu.

"Beklemek mi, öldürmek mi?" Lola sordu. "İkincisi biraz zaman alabilir. Normalde onun tarzı değil ama bize o kadar çok şey yaşattın ki ve para konusunda bir istisna yapacağını düşünüyorum." "Gitmemize izin verebilirdin."

"Böyle çocukça şeyler söyleme."

Nathaniel beklemek için oturdu. Polisin gelmesine bir saat vardı. Nathan'ın güvenliğinin ifadesini almayı ve vandalizmin kanıtlarını fotoğraflamayı bitirmişti. Merdivenlerin başında bir kapı açıldığında nihayet gittiklerini anladı. Lola bir anda ayağa kalktı. kalp atışı. Nathaniel'in kalbi hızla çarpmaya başladı ama Lola'nın ilgili bakışları üzerindeyken korkmuş görünmeyi göze alamazdı. Yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi ve ölümün onun için aşağı inmesini izledi.

Parmaklıklar ardında geçirdiği iki yıl babasını yaşlandırmamıştı. Birkaç kilo kaybı dışında Nathan Wesninski her zaman olduğu gibi şimdi de aynı görünüyordu. Evi zenginliğinin cafcacflı bir göstergesiydi, Ama Nathan giyinmekle vakit kaybetmedi. Giyinmeye gerek . İş yerinde kirlenmeyi sevdiğinde süslü kıyafetler giyerdi. Merdivenlerden yalınayak indi, üzerinde koyu gri bir kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek vardı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve sahanlığa ulaştığında elleri ceplerindeydi. Soğuk mavi gözleri Nathaniel, ve Nathaniel başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Lola'ya bakmak pek güvenli değildi ama Nathaniel de Nathan'a alt katta eşlik eden canavara bakmak istemiyordu. Patrick DiMaccio, Nathan'ın yatılı korumasıydı. Kendini dünyanın yarısını çıplak elle yenebilecekmiş gibi taşıyordu, üç yüz kiloluk steroidli kaslarıyla desteklenmiş kibirli bir havası vardı.

Nathaniel ya da Maryye elini bile sürmemişti, belki dikkatsiz bir vuruşla onları öldürebileceğini biliyordu ama Nathaniel onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Nathan'a ölümüne sadıktı ve Nathan

ona kesin olarak güveniyordu. DiMaccio, Nathan'ın yokluğunda çemberi güçlü tutmakla görevlendirilecekti.

"Ayağa kalk," dedi Nathan. Sesi Nathaniel'in midesini bulandırmaya yetmişti. "Benim yanımda oturmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Nathaniel yerinde kalmasını söyledi ama çoktan ayağa kalkmıştı. Lola bu kolay itaate güldü ve Nathaniel'in arkasında durabilmek için odada bir daire çizdi.

"Merhaba Junior," dedi Nathan.

Nathaniel'in çenesi çalıştı. Konuşmaya cesaret edemedi; ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nathan odanın içinde ona doğru ilerledi. Nathaniel'in kendini tutması için her şeyini ortaya koyması gerekti. Nathan

önünde durdu, o kadar yakındı ki Nathaniel onun kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Nathaniel sanki onu tüm bunlardan bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi gömleğinin üst düğmesine baktı.

Nathan'ın eli onun omzuna yerleşti, güven verici bir jest ama değildi. Nathaniel kendini ama Nathan yanağındaki yanıklara yumruk attığında dizleri hâlâ bükülüyordu. Nathan onu düşerken boğazından yakaladı. Nathaniel boğuldu ve ayaklarını tekrar bulmak için çabaladı. Biliyordu ki babasını dengelemek için tutmaktan daha iyiydi. Nathaniel ona dokunursa babasının ne yapacağını biliyordu.

Nathaniel tekrar ayağa kalktığında, "Merhaba dedim," dedi Nathan.

Nathaniel'in dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Sessiz bir "Merhaba" diyebilmesi için iki deneme daha yapması gerekti.

"Seninle konuşurken bana bak."

Bir çığlık, içinde tuttuğu boğazını yırtacakmış gibi geldi ama Nathaniel bakışlarını Nathan'ın yüzüne dikmeye zorladı.

"Oğlum," dedi Nathan. "Hayattaki en büyük hayal kırıklığım. İkinci en büyük nerede?"

"Annem öldü," dedi Nathaniel. "Onu sen öldürdün. Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlardım," dedi Nathan. "Seni tekrar bulmak için gün sayarken bu anının tadını çıkarırdım."

"Onu kırdın," dedi Nathaniel. "Sadece Kaliforniya sınırına kadar ."
Nathan, kapüşonlu bakışlarını Nathaniel'in yanından Lola'ya kaydırđı ve Lola, "Ona inanıyorum," dedi.

Nathan onun kararını kabul ederek başını salladı ve Nathaniel'in hırpalanmış yüzünü ellerinin arasına aldı. O kadar sert sıktı ki Nathaniel yüzündeki yaraların daha da açılacağını düşündü. Nathaniel'in elleri içgüdüsel olarak havaya kalktı ama mümkün olan son saniyede onları babasından geri çekti. Nathan bu kıl payı kurtuluş karşısında ince bir gülümseme takındı ve Nathaniel'i öyle bir sarstı ki boynu protesto için kırıldı.

"Göz önünde saklanmanın uygun bir seçenek olduğunu sana kim söyledi? Seni eninde sonunda bulacağımı bilmen gerekirdi."

"Gitmeme izin vermeliydin," dedi Nathaniel. "Beni sattın. Artık senin sorunun değildim."

"İşlem hiçbir zaman sonuçlanmadı. Tetsuji seni almayı kabul çünkü ikna edecek kadar uzun süre ortalıkta değildin.
ona. Bu hâlâ bana ait olduğun anlamına geliyor," dedi Nathan. "Yalan söylenmemesi gereken insanlara karşı beni yalancı durumuna düşürdün. Sana ne yapacağımı biliyor musun?"

"Ben henüz tam olarak emin değilim," dedi Nathan.
Nathaniel sadece uyuşmuş bir şekilde ona bakabildi. "Bunu düşünmek için birkaç yılım vardı ama şimdi zamanı geldi ve kararsızım. Canlı canlı derini yüzebilirim. Seni santim santim parçalara ayırıp yaralarını dağılayabilirim. Sanırım neyi seçersem seçeyim, işe bacaklarındaki tendonları keserek başlayacağız. Bu sefer kaçamayacaksın, Nathaniel. Sana izin vermeyeceğim."

"Siktir git," diye tükürdü Nathaniel ona, sesi dehşetten keskinleşmişti.

Nathan, Nathaniel'i kendisinden uzaklaştırdı ve elini uzattı. DiMaccio odayı geçip ona doğru geldi. Bir elinde Nathan'ın eski, kör tutuyordu. Diğer elinde ise Nathan'ın satırı vardı. Nathan, DiMaccio'nun yaklaşmasıyla döndü ve silahları ilgiyle inceledi. Nathaniel onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kaçmaya çalıştı ama Lola bunu bekliyordu. Nathaniel'in üzerine arkadan atladı ve kollarını ona doladı. Onu sonsuza kadar tutamazdı ama

zorunda değildi. Onu, DiMaccio'nun silahını bırakıp Nathan'ın yanından gürültüyle geçebileceği kadar yavaşlattı.

Nathaniel' gömleğini avuçlayarak yerden kaldırdı, üzerine yağın yumruklardan etkilenmedi. Lola bıraktı ve

düzgünce geri adım attı ve DiMaccio Nathaniel'i en yakın duvara fırlattı. Darbe Nathaniel'in nefesini kesti ve beceriksizce yere düştü.

Kendini elleriyle yakaladı, ki bu korkunç bir şeydi.

ama haykıracak nefesi yoktu. Başı o kadar dönüyordu ki kendini hasta hissediyordu ama gözünün ucuyla gördüğü bir hareket onu harekete geçirdi. Nathan bir yumruk savurduğunda metal, yüzünün bir santim ötesinde parladı. Terör

Nathaniel'in ayağa kalkması vücudunun hareket etmek istemesinden daha hızlı oldu ve babasının satırından uzaklaştı.

Nathan onu takip etmedi. Satırını, ağırlığıyla yeniden tanışıyormuş gibi deneysel bir şekilde salladı ve bıçağını başparmağında test etti.

Yeni bilemiş olmalıydı, çünkü kan

Neredeyse iyi oldu.

Nathaniel'in son siniri de kırıldı. Nathan ve DiMaccio'yu geçemiyordu, bu da Lola'nın bıçağı ve silahıyla şansını denemek anlamına geliyordu.

Döndü ve ona doğru koştu. Yüzündeki vahşi gülümseme bu direnişi beklediğini gösteriyordu. Kaçınılmaz çarpışma için kendini hazırladı, bıçak dışarıdaydı ve korkunç bir hasar vermeye hazırdı. O

yaklaşırken ona bir bıçak darbesi indirdi. Nathaniel bıçaktan uzaklaştı, acelesi yüzünden neredeyse bileğini burkuyordu. Lola'nın silahı onun elindeydi.

Bir saniye sonra yüzüne baktı ve tetiği çekemeyeceğini bilmesi onu eğilmekten alıkoymadı.

Ona doğru geldi, bıçak elini bir kez daha savurmak için kaldırdı ve Nathaniel onun boğazına yumruk attı. Kadının çıkardığı korkunç boğulma sesini kulaklarındaki acıdan zar zor duydu.

Elindeki her kesik ve yanık protesto çığlıkları atıyordu. O

Parmaklarını daha sıkı sıktı ve bir yumruk daha savurdu. Lola kaçtı, ama zar zor kaçtı ve elinin ucuyla göğsünde sıcak bir şerit bıraktı.

bıçak. Nathaniel şimdi onunla kapı arasındaydı ve kilidi açmak için çubuğu yukarı fırlattı. Lola, Nathaniel kapıyı açamadan onun saçını yakaladı.

ama Nathaniel ne kadar saçının döküldüğünü umursamadı. Yine de ileri atıldı ve tokmağı bırakmayı reddetti.

Nathan hemen arkalarından, "Çekilin," dedi.

Lola ile konuşuyordu ama Nathaniel de kendini bir tarafa attı. Nathan'ın satırı tam onun durduğu yere indi. Metal kapıya bir çizgi çizerken çığlık attı ve Nathan Düşen oğluna ateşli bir bakış fırlattı. Nathaniel geri çekildi, umudu göğsünde acımasızca ölüyordu. Nathan tepinerek Kedi fare oyunu bitti. Nathaniel ayağa kalkmaya çalıştı ama göğüs kafesine inen bir çizme onu yere serdi. Suratına yediği yumruk bir sonraki hamlesini boşa çıkardı ve ardından Nathan, satırını Nathaniel'in boğazına dayamış, onun üzerine oturuyordu.

DiMaccio arkalarından geldi ve Nathan'ın baltasını uzattı. Nathan daha sonra satırı Nathaniel'in boynuna dayadı, böylece Nathaniel'in yanmış yüzüne satırıyla sıg çizgiler kazıyabilecekti.

"Belki de

İkisini de," dedi, ertesi günkü hava durumunu tartışıyormuş gibi rahat bir tavırla. "Her seferinde bir ya da iki santim derini yüzüp etini Altında. Eğer doğru yaparsak, bütün gece dayanabilirsin. Patrick, bize kaynak makinesini atmalarını söyle. Hala fırının yanındaki çekmecede olmalı."

"Hayır," dedi Nathaniel ama DiMaccio yukarıya seslenmek için merdivenlerin dibine gitti.

"Lola," dedi Nathan ve Lola hemen onun yanına geldi. Artık gülümsemiyordu. Nathaniel'e yönelttiği bakış zehirliydi ve dikkatli parmaklarını moraran boynuna bastırdı.

Nathaniel onu yaraladığı için biraz tatmin olmak istedi ama hissettiği tek şey korkuydu. Nathan başını oğlunun yüzünden kaldırmadan, "Onu sakat bırakma zevkini tatmak ister misin?" diye sordu.

Nathaniel tekrar "Hayır," dedi ama Lola görüş alanının dışına doğru çömeldi.

Nathaniel bacaklarını diğer tarafa, ondan uzağa doğru tekmeledi. Balta boğazını ciddi bir kesik olmadan açacak kadar keskin değildi. Bu yüzden ağırlığının öğürmesine neden olmasını görmezden geldi ve elinden geldiğince mücadele etti. Nathan buna tahammül etti, ta ki Nathaniel

Aslında onu yakaladı ve sonra satırını Nathaniel'in burnunun köprüsüne dayadı.

"Eğer kıpırdamadan oturmazsan gözlerini ."

Nathaniel dondu kaldı ama o kadar çok titriyordu ki şaşılacak bir şeydi.

babasını . "Lütfen," diye fısıldadı, kendini durduramıyordu. "Lütfen yapma."

"Yapabilir miyim?" Lola yeniden heyecanlanarak sordu.

"Önce ayak bileklerini, sonra dizlerini keseceğiz," dedi Nathan Nathaniel'e. "Ve eğer sürünerek kaçmaya çalışırsan kollarını da senden alırım. Anladın mı?"

DiMaccio geri dönmüştü. Kaynak makinesini Nathan'ın yanına bıraktı. Nathaniel çığlık atmak istiyordu ama şimdi çığlık atarsa kendini gerçekten kaybedecek ve duramayacaktı. Gözleri yanıyordu, belki kandan, belki de çaresizlikten kaynaklanan panikten. Ona sarıldı Kanlı parmak uçlarıyla kendini kontrol etmekten geriye ne kaldıysa, bunun ona bir faydası olmayacağını biliyor ama bırakamıyordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı. "Bırak gideyim, bırak gideyim, ben-"

"Lola," dedi Nathan ama sözünü bitiremedi.

Mahzenin kapısı dışarıdan açıldı ve bir sürü yabancı ateş ederek içeri girdi. Susturucular sesin boğulmasına yardımcı oldu.

Nathaniel bu kadar kapalı bir alanda her patlamayı teninde bir ısıruk gibi hissetti. Kapıya en yakın olan Lola'ydı ve kurşunlar vücudunda sayısız delik açarken vücudu sarsıldı. Nathan ortadan kayboldu ve DiMaccio tarafından şüpheli bir şekilde güvenli bir yere götürüldü. Nathaniel dikkatleri çekmek istemediği için kıpırdamadan yatmaya çalıştı ama

odaya daha fazla insan akın ederken babasına baktı.

Babası DiMaccio'nun iri gövdesi tarafından tamamen korunuyordu, ve adamlarına yardım için bağıırıyordu. Korumaları beton merdivenlerden aşağıya koştu ama bitmek bilmeyen silah sesleri onların ayak seslerini bastırdı. Biri Nathaniel'i yakaladı ve babasından uzaklaştırmak için yere doğru çekti. Nathaniel içgüdüsel olarak saldırdı ama saldırgan karşılık vermedi. Nathaniel bir köşeye atıldı ve daha sonra terk edildi.

Bu kadar çok mermi uçuşurken olduğu yerde kalmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Nathaniel hırpalanmış olabildiğince sıkıca kıvırdı ve zonklayan kollarıyla başını siper etti. Evin sessizliğe bürünmesi sonsuza kadar sürdü. Nathaniel kollarını yavaşça indirdi. ve etrafına bakındı.

Nathan, kafasına doğrultulmuş dört silahla odanın ortasında diz çökmüş durumdaydı. Ayağa kalkmaya başladı ama biri tüfeğin dipçiğiyle onu tekrar yere serdi. Nathan karşılık verdi.

anlaşılmaz bir hırıltıyla. Kapıyı koruyan adamlardan biri tünelden aşağıya doğru ısıkla bir işaret verdi ve ayak sesleri koridorda belli belirsiz yankılandı.

Odaya bir adam girdi ve Nathaniel'in nefesi kesildi. Bu yüzü nerede görse tanırdı. Dokuz yıl Stuart Hatford'a çok zarar vermişti ama Nathaniel Stuart'ın çizgili yüzünde hâlâ annesini görüyordu. Stuart, Nathan'ın kaşlarını çatmasına buz gibi bir bakışla karşılık verdi. Silahını yarıya kadar Nathan'a doğrultmuştu ama bir kadın önünü kesti.

ve çenesini Nathaniel'e doğru salladı.

Stuart onun bakışlarını takip etti ve şaşkınlık beyaz öfkesini dindirdi. "Lanet . Nathaniel?" Nathaniel konuşamayacak kadar sersemlemişti ama başını sallamayı başardı. Stuart silahı Nathan'a doğrulttu ama bakışlarını yeğeninden ayırmadı. "Nerede bu Mary?" Nathaniel sesini bulamayınca başını salladı. Stuart'ın ifadesi donuklaştı; umut ışığı geldiği gibi hızla kayboldu. "Sakin bakma. Bu birazdan bitecek."

" ne cüret," dedi Nathan vahşice. "Buraya gelip adamlarımı öldürerek Moriyama'ya meydan okuyorsun. Sen yürüyen ölü bir adamsın. Senin gücün yok-"

Stuart bitirmesine izin vermedi. İki kurşun göğsünde delikler açarken Nathan'ın vücudu sarsıldı. Nathaniel gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde

kan babasının boğazına sıçrayıp gömleğinden aşağı akarak kot pantolonunu kirletirken inanamıyordu. Nathan'ın bedeni çarpmanın şiddetiyle geriye doğru düştü ve ıslak bir şapırtıyla yere çarptı.

Nathaniel titreyen elini ağzına bastırdı, sonra diğer elini ağzına kapattı. Bu onun hırıltılı hevesini bastırmaya yetmedi.

Stuart, "Sana bakmamamı söylemiştim," dedi.

Göğsündeki o burkucu his keder değil, Nathaniel'in onu öldüreceğini düşündüğü kadar şiddetli bir ihtiyaçtı. Dünyası etrafında parçalanıyordu ve o düşüyordu. Nathaniel o korkunç heyecanı açıklamak şöyle dursun, nefes bile alamıyordu. Stuart'ın iki adamı onu ayağa kaldırdığında mücadele etmedi.

Stuart odayı geçerek onun önünde durdu. Nathaniel onun yanından geçip babasının cesedine baktı. Stuart'ın çenesindeki eli dikkatini amcasının yüzüne yöneltmesini sağladı. Stuart öfkeli bakışlarla Nathaniel'in yaralarını kontrol etti.

Kadınlardan biri, "O da benimle gelebilir," dedi.

Stuart, "O bizim buradan tek çıkış biletimiz," dedi. "Onu geride bırakacağız. Şimdilik," diye ekledi Nathaniel tepki vermeden önce.

O

Parmaklarını Nathaniel'in yüzünde daha da sıktı ve onu küçük bir sarsıntıya uğrattı. "Beni dinleyecek ve söylediklerimi aynen yapacaksınız. Buraya tartışmasız gelmemize izin verdiler çünkü onu alacağımıza söz verdik.

canlı."

Nathaniel sonunda sesini buldu. "Moriyamalar mı?"

Stuart o kadar sert bir sesle, "Hayır," dedi ki Nathaniel ondan uzaklaştı. "Bu gece o ismi ağzına alma. Onları bu işin içine çekemezsin. Kasaplarının ölmesini beklemiyorlardı ve onların iyiliğini kazanmak için sadece küçük bir zamanımız var. Dikkatlerini dağıtmak için seni FBI'a veriyoruz. Tıbbi yardıma ihtiyacın var ve henüz seni gitmemiz gereken yere götüremiyoruz. Hayatta kalmanın tek yolu bu. Yapar mısın? Anladın mı?"

Babası ölmüştü. Nathaniel o anda her şeyi kabul edebilirdi. "Onlara söylemeyeceğim."

Stuart başıyla onayladı. "O zaman gidiyoruz."

Tünelden garaja inmesine yardım ettiler. Yukarı çıkan merdivenler tehlikeli derecede dik ve dardı ve tepedeki açıklık ancak bir adamın vücudunun sığabileceği büyüklükteydi. Stuart'ın adamları gidebildikleri kadar hızlı bir şekilde açık garaj kapısından gözden kayboldular ama Stuart bir süre Nathaniel'le birlikte geride kaldı. Nathaniel gözlerini karanlığa dikti,

Tüm bunları güvenli bir mesafeden izliyor olması gereken federalleri arıyordu. Şimdilik sokak sakin ve boştu ama komşuların o çatışmayı kaçırmış olmalarına imkân yoktu. Bir dakika sonra, Belki iki, mahalle yeniden polis ve basınla dolup taşacaktı.

Stuart onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve ellerini başının arkasına koydu. "Müsait olduğumuzda senin için geri geleceğiz. Söz veriyorum."

Sonra gitti, ekibinin peşinden gecenin içinde kayboldu. Nathaniel dizlerinin üzerinde kaldı ve beklemek için başını eğdi. Çok uzun sürmedi. Federaller, silahlarını çıkarmış ve tepeden tırnağa taktik teçhizat giymiş hayaletler gibi gölgelerin arasından eriyerek çıktılar. Nathaniel babası olamayacak kadar küçüktü ama karanlığın örtüsü yanılsamaya yardımcı oldu. Onu ayağa kaldırana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmediler.

kaba eller ve sert sesler. Nathaniel sonunda başını kaldırıp onlara baktı ve ona en yakın olan ajan sözünü yarıda kesti-Cümle.

"Çok geç kaldınız," dedi Nathaniel, biri telsizle acil yardım ekiplerini olay yerine çağırırken bile. "Babam öldü."

"Baban," dedi ajan aptalca. Altı adam delikten o kadar hızlı indi ki neredeyse düşüyorlardı ve Nathaniel evi kontrol etmek için koşarken botlarının tünel duvarında yankılandığını duydu. Ajan eldivenli parmaklarını yüzüne doğru şaklatana kadar açıklığa baktığını fark etmemişti. Nathaniel onun araştıran bakışını soğukkanlılıkla karşıladı. Bakışlarını dikti ve adam "Baban mı?" diye tekrarladı.

"Benim adım Nathaniel Wesninski," dedi, "ve babam öldü."

Hiç komik değildi ama bir saniye sonra gülmeye başladı. Bu Sesi histerik geliyordu ama duramıyordu. Eller omuzlarını tuttu ve başını aşağı itti. Sert bir ses ona nefes almasını emretti ama Nathaniel alamıyordu. Denge için dizlerini tuttu. Acı, hırpalanmış ellerinden kollarına doğru ilerledi ama bırakamadı. Nathaniel'in Beklenmedik bir çatışmanın adrenalini ve hayatta olmanın rahatlığı onu parçalıyordu ve Nathaniel sonunda dengesiz midesiyle olan savaşını kaybetti. Beton zemine kusarken biri onu tuttu. Nathaniel ağzındaki ekşi tadı çıkarmak için nafile bir çabayla tükürdü.

Omzundaki el sıkılaştı. "Seni haldeyken kelepçelememeyi tercih ederim ama kalırsam kelepçelerim. Bizim için sorun olacak mısın?"

Nathaniel başını kaldırıp adamın yüzüne odaklanmakta zorlandı. "On dokuz yıldır bir sorunum var. Bu gece de olamayacak kadar yorgunum.

Sadece beni buradan çıkar."

Bir ambulans kaldırımı yanaştı. Buraya çok hızlı gelmişti. Nathaniel'in tahminine göre caddenin aşağısında gözden uzakta bekliyordu. Kendisine güvence verilmesine rağmen, sağlık görevlilerine kadar üç ajan eşlik etti. O oraya varana kadar sedyeyi çıkarıp caddeye indirmişlerdi ve Nathaniel hiç telaşlanmadan sedyeye uzandı. Onu yolculuk için bağladılar ve arkaya kaldırdılar. Yanlarında bir ajan vardı; Nathaniel daha fazlasının geleceğini tahmin . O da

artık umurunda değildi. Gözlerini kapadı ve sağlık görevlisinin işe koyulmasına izin verdi.

-

Nathaniel gözlerini tekrar açtığında bir hastane yatağında sırt üstü yatıyordu ve perdeli pencereden yumuşak güneş ışığı süzülüyordu. Plastik hortum ipleri yatağın altından uzanıyordu. Battaniye ve ilaçlar başını pamuk gibi hissettiriyordu. Uyanıktı ama acıdan hoş bir şekilde kopmuştu.

Tanımadığı iki misafiri vardı ama bir bakışta federal olduklarını anladı. Kendini beğenmiş bir otorite havaları vardı. kendilerini olduklarından daha güçlü sandıkları zaman taşıyorlardı. Biri solundaki taburede oturuyordu. Diğer yatağın ayakucuna yakın iki sandalyeden daha iyi olanını seçmiş ve evrak işi. Kapı onları yalnız bırakmak için kapatılmıştı ama Nathaniel dışarıda birinin nöbet tuttuğunu düşündü.

Bir kelepçe Nathaniel'in bandajlı bileklerinden birini karyolaya kilitledi. Nathaniel kelepçeyi salladı ve "Gerçekten mi?" dedi.

"İşimizi şansa bırakmıyoruz," dedi yakın adam. "Doktorlar seni taburcu eder etmez saha ofisimize götüreceğiz. Ama Bizimle konuşmak için resmi bir ortamı beklemeniz gerektiğini düşünmeyin. Söyleyeceğin her şeyi duymaya hazırız. Özel Ajan Browning," dedi ajan gecikmeli olarak ve ortağını işaret etti. "Bu da Özel Ajan Towns. Biz senin idarecilerin olacağız."

"İşleyicilerim," diye tekrarladı Nathaniel. "Ben sizin malınız değilim." "Ama bizim gözetimimizdesin."

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Şu anda iyi niyetle hareket ediyoruz ve tam bir işbirliği içinde olacağımızı varsayıyoruz. Eğer daha agresif bir tutum sergilememiz gerekirse yaklaşırız, öyle yapacağız. Cüzdanınızdaki sahte kimliklerden başlayarak sizi suçlayabileceğimiz bir dizi suçumuz var. Annenin şu an nerede olduğuna kadar. Sert oynamamız gerekirse bize haber verin."

Nathaniel kaba bir ses çıkardı. "En azından bir Exy deyimini kullanamaz mıydın? Beyzboldan nefret ediyorum."

Towns, "Şu anda neyden nefret ettiğiniz ya da etmediğiniz bizi pek ilgilendirmiyor," dedi. "Biz sadece gerçeği önemsiyoruz."

Nathaniel, "Sana gerçeği gerçekle takas edeceğim," dedi. "Takım arkadaşlarım dün gece bir isyanda yakalandı. Palmetto State Foxes," diye detaylandırdı, ancak ajanların onu babasının evinden aldıklarından beri en azından bu kadarını bir araya getirdiklerinden emindi. "Yaralandılar mı?"

Browning, "Aralarında üç takım arkadaşınızın da bulunduğu 86 kişi hastanelik oldu," dedi. "Tedavi edildiler ve kısa sürede taburcu edildiler. Hafif yaralanmalar. Şanslılarmış. Birkaç kişi yoğun bakıma alındı."

"Siz buraya kabul edildikten kısa bir süre sonra Koç Wymack ile temasa geçtik ve sorgulama için adamlarını getirmesini istedik." Towns ekledi. Saatini kontrol etti ve şöyle dedi: "Şu anda Yakında işleri bitireceğiz. Onlarla işimiz bittiğinde Güney Carolina'ya dönmekte özgür olacaklar."

"Sensiz" demedi ama Nathaniel bunu ses tonundan anladı. "Sıra sende," dedi Browning. "Annen nerede?"

Nathaniel onlara Seattle'da babasıyla karşılaştıklarını ve kaçmak için yeterince hızlı olamadıkları vahşi saldırıyı anlattı. Onlara ateşten, kumdan ve onu sahile gömmekten bahsetti. Acımasızca Nathan'ın ölümünü görecek kadar uzun yaşamamış olması haksızlıktı ama Nathaniel bu acıyı kendine sakladı.

"Bunca zamandır Seattle'da mı saklanıyordun?" Browning'in sesi gözden kaçırdıkları için sinirlenmiş gibi çıkıyordu.

"Hayır," dedi Nathaniel. "Bu sadece Arizona'dan önceki son gerçek duraktı."

"Seattle'dan önce ne vardı?"

"Takım arkadaşlarımı görmek istiyorum."

"Seattle'dan önce ne vardı?" Browning tekrarladı.

Nathaniel ağzını sert bir çizgiye bastırdı ve gözlerini tavana dikti. Browning bu sessizliğe birkaç dakika tahammül etti, sonra konuşmaya başladı. Eğer işbirliği yaparsa Nathaniel'e sunabilecekleri her şeyi sıraladı: tüm suçlamalardan muafiyet, Tanık Koruma Programı'nda yeni bir başlangıç ve babasının çevresini parçalamak için bir şans. Nathaniel bu cömert tekliflerden etkilenmeyince, Browning tehditlere başvurdu onun yerine. Şu ana kadar Nathaniel hakkında bildikleri

Onu hapsederler ve sonunda anahtarı atmak için gereken pisliği ortaya çıkarırlardı.

Browning nihayet nefes aldığında Nathaniel, "Takım arkadaşlarımı görmek istiyorum," dedi.

Towns, "Mantıklı olun," dedi. "Bunu kendiniz için gerekenden daha zor hale getirmeyin."

"Bunun zor olduğunu mu düşünüyorsun? Bak ben neler yaşadım. Senden kurtulmak kolay." Nathaniel başını iki yana eğdi ve Towns'a soğuk bir bakış attı. "Ama sen benden kurtulabilir misin?"

"Bir federal ajanı tehdit mi ediyorsun?"

Nathaniel o kadar sert gülümsedi ki yanıkları sızladı. "Buna cesaret edemem.

Söylemem gereken şey şuydu: Ailemden sağ çıkabilir misin? Ailem öldü ama amcam beni hatırlıyor. Daha da önemlisi, en son babamı öldürmesi için ona izin verdiğini hatırlıyor.

Gece. Ne zamandan beri takım elbiseler gangsterlerle anlaşıma yapıyor?"

Browning, Nathaniel'in bir an bile inanmadığı soğukkanlı bir tarafsızlıkla, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Her neyse," dedi Nathaniel. "Ben biraz kestireceğim."

Tartışmadılar, o da gözlerini kapadı ve uykuya . Belirsiz bir süre sonra bir hemşire kontrol etmek için geldiğinde uyandı. yaralanmalar. Vücudundaki tüm ağrı kesicilerin hiçbir anlamı yoktu. ellerindeki ve kollarındaki yanıkları temizledi. Nathaniel dişlerini öyle sıkı ki kırılacağını ve dişlerini sıkma dürtüsüyle savaştı. tekmeyle uzaklaştırdı. Dikişlerini onaylarcasına başını salladı ve doktorun daha sonra uğrayacağına söz verdi. ıkarken kapıyı kapattı.

Sinirleri gergin olduğuunda tekrar uyumak imkansızdı.

Kulaklarında ığlık çığlığa alarmlar çalıyordu. Nathaniel bunun yerine parmaklarını esneterek hareket alanını kontrol etti. Lola onu incitmek için yakmıştı, sakat bırakmak için değil. Belki de çok fazla eriyen derinin onu mahvedeceğinden korkmuştu.

ve eğlencesini öldürdü. Hemşirenin tepkilerinden yüzünün o kadar da kolay kurtulmadığını anladı ama henüz aynaya bakmak istemiyordu.

Nathaniel bunu düşündükçe hem öfkeleniyor hem de midesi bulanıyordu.

İkincisi kazanamadan Nathaniel başını kaldırdı ve "Takım arkadaşlarımı görmek istiyorum" dedi.

"Ben de kahve istiyorum," dedi Browning. "Siz ikiniz burada iyi misiniz?"

Towns başıyla onayladı. Browning ceplerinde cüzdanı olup olmadığını kontrol etti ve oradan ayrıldı. Nathaniel, Towns'ın nasıl tepki vereceğini görmek için kelepçesini birkaç kez deneysel olarak çekti. Towns bu baygınlıktan hiç etkilenmemişti.

isyan girişiminde bulundu ve dosyalarına geri döndü. Browning dönene kadar birbirlerini görmezden geldiler. Browning kahvesi bitene kadar sessizce oturdu, sonra Towns'ın atılmış yığınlarından birini inceledi. Bu şekilde bir saat geçirdikten sonra, Towns'a ulaşmak için bir girişimde daha bulundu.

Nathaniel.

"İşbirliği yapmak istemiyor musun?"

Nathaniel, "Hâlâ takım arkadaşlarımı görmüyorum, yani hayır," dedi. Browning umursamaz bir hareket yaptı. Nathaniel kelepçeli elini çekti

tekrar. "Bakın: bunlar benim birlikte kalmayı seçtiğim insanlar.

Uzun süre kalamayacağımı biliyordum. Onları kendi güvenliğime tercih ettim. O yüzden onları bana geri verin, ben de sorduğunuz her şeye cevap vereyim."

"Siz sadece onları görmek istediğinizi düşünüyorsunuz," dedi Towns. "Kim ve ne olduğunuzu yeni öğrendiklerini unutmayın. Eğer hala istiyorlarsa

seninle bir şey yaparsam, şapkamı yerim."

Nathaniel ağzını açtı, tekrar kapattı ve başka tarafa baktı. Takım arkadaşları Aaron'ın ondan zorla belli belirsiz itirafı kabul etmişlerdi ama ailesinin korkunç olduğunu bilmekle gerçekle yüzleşmek tamamen farklı şeylerdi. Belki de Kevin'in New York'tan gelirken Wesninski'lerle Moriyama'ların nasıl bağlantılı olduğunu anlatacak zamanı olmuştu, bu durumda Wymack'in kontratını imzalayarak onları ne kadar tehlikeye attığını artık biliyorlardı.

Ailesinin onlar için bir sorun olmayacağına söz vermişti, ama onları incitti ve onlara pahalıya mal olacaktı.

şampiyonlukları. Ondan nefret edebilirler, ondan korkabilirler ve muhtemelen onu asla affetmeyeceklerdi ama Nathaniel onları bu şekilde bırakamazdı. Dün veda edememişti. Bugün söylemek zorundaydı, federaller onu ışığın asla ulaşamayacağı kadar derine itmeden önce.

tekrar ona ulaşmak.

"Aslında," diye devam etti Towns, "muhtemelen çoktan Güneye giden yol. İfadelerini almak uzun sürmezdi ve henüz onlardan istediğimiz başka bir şey yok."

"Yanılıyorsun," dedi Nathaniel. "Andrew olmadan gidemezler ve Andrew benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmeyecek."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum." Bunu kendisinden sakladığı için Nathaniel'i parçalara ayırmak için bile olsa, Andrew ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti. İşleri yarım bırakacak türden değildi. Nathaniel bunu biliyordu, varlığının her zerresiyle buna inanıyordu. Towns'ın duygusuz uyarısının acısını dindirmeye yetmişti. "Beni ona götürebilirsin ya da hücrede sessizce çürümeme izin verebilirsin. Tek seçeneğiniz bunlar."

Sonunda Browning ayağa kalktı ve salona gitti. Nathaniel onun sert sesini odunların arasından duydu ama Browning'in sözlerini anlayamadı. Towns ortağını yakından izledi. Browning geri döndü ve Browning Towns'ın panosuna bir not karalayarak cevap verdi. Nathaniel ince yastığını onlara fırlatma isteğine direndi ve bunun yerine tekrar sırt üstü yattı.

Ona başka bir şey söylemediler, bu yüzden Nathaniel düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi. Taburcu olmasına saatler kalmıştı ve bu sonsuz ve acınası bir durumdu. Doktor ona yaralarını nasıl tedavi edeceği konusunda tavsiyelerde bulunmak için uğradığında, Nathaniel kaba bir şekilde "Yardımaınıza ihtiyacım yok" diyerek sözünü kesti.

Muhtemelen huysuz hastalara alışık olan doktor başka bir şey söylemeden Nathaniel'in dosyasının altını imzaladı. Ajanlara baktı ve şöyle dedi: "Koridorun sonundaki masadan çıkışınızı yapabilirler. İlaçlarını sizin için hazırlayacaklar."

Browning başıyla onayladı ama Nathaniel'i yatağa bağlayan kelepçeyi açmadan önce doktorun gitmesini bekledi. O ve Towns parmaklığı indirdi, böylece Nathaniel yataktan kayabildi. Towns bir çanta uzattı ve Nathaniel yatağın üzerine koyu renk bir eşofman takımı attı.

"Kıyafetlerim nerede?" Nathaniel sordu.

Towns, "Kanıt olarak alındı," dedi.

Towns kapının yanında durmaya gitti. Browning yakınında kaldı ama Nathaniel'den yarı yarıya uzaklaştı. Nathaniel bir şey yapmaya kalkarsa

Çevresel görüşünde görebiliyordu ama yine de bir parça mahremiyet vardı.

Nathaniel'in giydiği hastane önlüğünün düğmeleri açıldı.

son derece minnettar. Elleri iyileşene kadar düğümler ve iplerle uğraşabileceğini sanmıyordu. Elbisesini silkti ve yeni kıyafetlerini olabildiğince dikkatli bir şekilde giydi. Elleri

İşini bitirdiğinde yanıyordu. Onları kendine yakın tuttu.

Mide, hiç yardımcı olmayacağını biliyordu ama bir şekilde o ateşi söndürmeye çalışmalıydı.

Browning ellerini önünde kelepçeledi, ardından kapüşonunu yüzüne doğru çekti. "Babanın komşuları sayesinde basın dün gece Nathan'ın evinden birinin kaçırıldığını biliyor. Büyük kanallarda henüz bir isim yok ama buna ihtiyaçları da olmayacak.

Geçen yıl televizyonda çok fazla zaman geçirdin. İnsanlar yüzünüzü görür görmez tanıyacaklardır."

"Tanınacak kadar kaldı mı?" Nathaniel sordu. "Görmek istersen buralarda bir yerde bir ayna var." Nathaniel, "Senin fikrine razıyım," dedi.

"Eninde sonunda iyileşir," dedi Browning, ki bu ne burada ne de orada olan bir şeydi.

Onu koridora götürdüler. Towns onları imzaladı ve tıkırdayan beyaz bir çanta aldı. Ağrı kesiciler ve antibiyotikler, Nathaniel varsayıldı. Şanslıysa yanık kremi. Towns taşınması için ona verdi ve asansöre bindiler. Browning onlar aşağı inerken zemin kata ulaştı ve her şey yolunda gitti. Nathaniel bakmadı Etrafta fotoğraf çekmek için pusuya yatmış gazeteciler var mı diye baktı. Başını olabildiğince aşağı eğdi ve kapüşonun yüzünü koruyacak kadar büyük umdu.

Bir SUV kaldırımında rölantide gidiyordu. Yaklaştıklarında arka kapı açıldı ve Nathaniel içeri girdi. Towns en arkaya geçti, böylece Browning Nathaniel'in yanındaki koltuğa oturdu. Browning arabanın kapısını

kapıyı açtı ve telefonundan kısa bir arama yaparak "Yoldayız. Biz oraya varmadan önce onu gözden uzak tutun."

Yolcu koltuğundaki kadın omzunun üzerinden Nathaniel'e meraklı bir bakış fırlattı. Bakışlarını başka yöne kaydırıp ve renkli camlar. Arabayı sürerken sokakları ve binaları tanıdı. Korkunç ve imkânsız bir şekilde, burası bir şekilde evi gibi hissettiriyordu. Nathaniel bu duyguyu içinden söküp atmak ve yakmak istedi. Foxhole Court ihtiyacı olan tek evdi; Tilkiler onun ailesiydi. Bunların hiçbirinin artık onu ele geçirmesini istemiyordu. Ne kadar üzücü, ne kadar garip, ne kadar aptalca, o kadar uzağa kaçıp yine de

Sonunda buraya dönecekti. Şehri görmeye dayanamıyordu, bu yüzden başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı.

Uyuyamıyordu ama en azından babasının ölümünü tekrar tekrar hayal edebiliyordu. Bu onu neredeyse gülümsetmeye yetiyordu ve sonunda damarlarındaki soğukluğu eritti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nathaniel, bir an önce ofislerine götürülmeyi bekliyordu. sorguluyordu, ama SUV bir otelin otoparkına döndü. Her yer federallerle doluydu. Erkekler kaldırımında durmuş sigara içiyor ve rahat görünmeye çalışıyorlardı ama Nathaniel'in onları görünce tüyleri diken diken oluyordu. Havuz kenarında güneşlenen kadınlar da aynı derecede saldırgandı.

göze çarpmama çabalarına rağmen. Kadının yanındaki otomatinin ne olduğu belirsizdi ama Nathaniel gözüne kestirdiği herkes hakkında kötü düşünmeye meyilliydi.

Araba durur durmaz Nathaniel beklenti dolu bakışlarını Browning'e çevirdi. Browning parmağını onun yüzüne koydu. "Yirmi dakikan var ya da seni hayatlarından atana kadar, hangisi önce gelirse. Sonra bizimle geleceksin ve bize her şeyi anlatacaksın. bilmek istediğimiz her şeyi. Kendimi ifade mi?"

"Onlar," dedi Nathaniel. "Buradalar mı? Otobüsü göremiyorum."

"Basının bunu burada görmesini ve henüz her şeyi bir araya getirmesini istemiyorum, bu yüzden koçunuzdan kaldırmasını istedim. "mı?" dedim.

"Temiz," dedi Nathaniel ve kapüşonu tekrar yüzüne indirdi. "Çık dışarı."

Browning, "Kazanan kişiliğiniz her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor," dedi ama arabadan indi.

Onu çürük metal merdivenlerden ikinci kata çıkardılar. A Kadın, kulağında cep telefonu ile balkonun korkuluklarına yaslanmıştı. Saçlarını omzunun üzerinden itti ve aynı hareketle parmaklarını . Browning Nathaniel'i uygun kapıya yönlendirdi ve kapıyı çaldı. Kapı yarım adım kadar açıldı ama Nathaniel iri takım elbiseli bir bedenin ötesinde bir şey göremedi. Nöbet tutan adam kaşlarını çatarak Nathaniel'e baktı, sonra da sinirli bir ifadeyle Browning'e döndü.

"Bundan hoşlanmadım."

"Not edildi. Onu biraz izle Kurt," dedi Browning. Kurt kenara çekildi ve kapıyı açtı. Browning onun yanından geçerken herkesin dikkatini çekmek için el çırpı. Balkonda bile Nathaniel'in her kelimesini duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Dinleyin,

İnsanlar. Yirmi dakikanız var. Bunu düzenli tutalım ve her seferinde sadece bir kişi çıksın."

Kurt belli ki Tilkilerin savaşmadan boyun eğmesini bekliyordu çünkü kolunu indirdi ve Nathaniel'in geçmesine izin verdi. O yapmalı biraz beklemeliydi, çünkü Nathaniel'in takım arkadaşları neredeyse anında tartışmaya başladılar.

Dan'in öfke sesi en kolay şekilde duyuluyordu, "Yirmi dakika mı? Şaka yapıyor olmalısın. Nathaniel odaya girdiğinde, "Neden - aman Tanrım," sözünü kesti. İçindeki telaş Ses öfke ya da tiksinti değil, dehşetle karışık bir rahatlamaydı. "Aman Tanrım, Neil. İyi misin?"

Nathaniel ağzını açtı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Dün gece onlardan hiçbirini bir daha göremeyeceğini biliyordu. Onları geri almak Ağrıyan yaralarının her birine merhem sürmüştü ama buraya sadece veda etmek için geldiğinin de farkındaydı. Buradan çıkıp gitmek onu öldürecekti.

Onlara açıklama ve özür borçluydu ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Tek yapabildiği bir şaşkın surattan diğerine bakmaktı. Kevin'in yüzünde boş bir ifade ve boğazında koyu morluklar vardı. Nicky pencerenin yanında perişan bir haldeydi. Allison ve Renee iki siyah göz ve aralarında birkaç düzine çürük ile uzaktaki yatakta oturuyorlardı. Allison'ın kolundaki lekeler Belli ki parmaklar tarafından bırakılmış. Nathaniel, Allison'ın onu bu kadar sert yakalayacak kadar aptal olan kişiyi dövmesini umuyordu ama belki de Renee onun için halletti. Renee'nin bir eli sargılıydı ve diğer bileğinde bir destek vardı. Aaron koltuğun yarısına kadar oturdu. aynı yatakta yatıyordu ve Nathaniel'e baktığında ilk kez kızgın olmaktan çok üzgün görünüyordu.

Matt ve Dan en yakındaki yataktaydılar. Matt, Dan'in omzunu sanki onu durdurmak zorundaymış gibi sıkıca kavramıştı. Browning'i suçluyor. Matt isyanda ağır bir dayak yemişti ve hâlâ iki elinde buz torbaları vardı. Gömleği kirliydi ve iki yerden yırtılmıştı ve Nathaniel boşluklardan çirkin morlukları görebiliyordu. Abby yatakların arasında duruyordu, ilk yardım çantası açıktı.

Matt'in sağ kalçasının yanında battaniyeler vardı ama Nathaniel'i görünce elindeki antiseptiği bıraktı.

Abby'nin ağız hareket etti ama Nathaniel onun söylediği tek kelimeyi bile duymadı. Browning, Tilkilerin sadece küçük yaralar aldığını ve hiçbirinin yoğun bakıma alınmadığını söyledi ama sadece yedi tanesi buradaydı.

Wymack otobüsü hareket ettirmek için dışarıdaydı, ancak bu bir kişinin kaybolmasına neden oldu.

Nathaniel'in kanı ve "And nerede-" diye sormaya başladığında sesindeki telaşı tutamadı.

Nathaniel'in arkasında bir gümbürtü duyuldu, tahtaya çarpan bir bedenin çıkardığı o eşsiz ses. Andrew, Wymack hemen peşindeyken zorla odaya girerken arkasını döndü. Kurt Andrew'u yakaladı ama Wymack onu omuzlayarak geçince tutuşunu kaybetti.

Nathaniel, Andrew ve Wymack'i birbirine bağlayan kelepçeleri görmek için sadece bir saniyesi vardı ve ardından Browning, silahına uzanarak şiddetli girişe tepki verdi.

Nathaniel iki eliyle Browning'in kolunu kavradı ve olabildiğince sert çekti. Sadece Browning'i yavaşlatmak ve dengesini bozmak istemişti ama Nathaniel'in parmak uçlarından dirseklerine kadar yayılan acı neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Hiç bırakmadan Bu şekilde kambur durmanın bir şekilde acıyı dindireceğini düşünüyordu. Ellerini karnına bastırmak işe yaramadı ama Nathaniel'in onları bir şekilde koruması gerekiyordu.

"Yapma," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Yine de söylediğini sanıyordu; kulaklarında uğuldayan beyaz gürültüden kendini duyamıyordu. Ensesindeki bir elin ağırlığı Andrew'a ona ulaşması için yeterli zamanı kazandırdığını söylüyordu.

Nathaniel gözlerini kapattığını hatırlamıyordu ama zorla tekrar açtı. Doğrulamaya çalıştı ama Andrew omzundan yakaladı ve onu dizlerinin üzerine itti. Nathaniel tartışmadan gitti ve harap olmuş ellerini kucağına aldı. Elleri o kadar kötü hissediyordu ki Bandajlarının arasından kan sızmasını bekliyordu ama gazlı bez beyaz ve temiz kalmıştı.

Wymack, "Bırak onu," dedi.

Sesi o kadar kızgın geliyordu ki Nathaniel, Wymack'in kendisiyle ya da Andrew'la konuşmadığını biliyordu. Browning ya da Kurt'un, Nathaniel'e daha fazla zarar vermeden Andrew'u yoldan çekmek için harekete geçtiğini tahmin etti. Ya federaller onun muhakemesine güveniyorlardı ya da Wymack'i

Andrew'un yanına gitti ama Andrew hiç itiraz etmeden Nathaniel'in önünde diz çöktü. Nathaniel ellerini ters çevirdi ve yukarı baktı.

Andrew'un ifadesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama Nathaniel'in çenesini kavradığında tutuşunda demir vardı. Nathaniel ona bakmasına izin verdi.

Çünkü bu ona Andrew'un yüzünü kaplayan morlukları incelemek için zaman kazandırmıştı. En kötüsü de sağ gözünün köşesinden elmacık kemiğine doğru inen koyu, dar bir çizgiydi. Andrew'un yüzündeki Andrew'un gözünün sol yarısı kanla kızarmıştı. Nathaniel bir dirseğin çok yaklaştığını düşündü.

"Seni kör edebilirlerdi," dedi Nathaniel. "Onca zaman savaştın ve nasıl eğilmen gerektiğini hiç öğrenmedin mi?"

Tek cevabı taş gibi bir bakış oldu. Andrew onu bıraktı, böylece Nathaniel'in kapüşonunu çekip çıkarabildi. Sayısız bandajı yerinde tutan bant çizgileri boyunca parmağını sürükledi, sanki

Başlamak için en iyi yeri arıyordu. Önce Nathaniel'in sağ yanağındaki gazlı bezi yırttı ve Lola'nın bıçağının bıraktığı çizgili çizgileri ortaya çıkardı. Yoluna devam etmeden önce dikişlere üstünkörü bir bakış attı. Nathaniel'in

Nathaniel'in diğer yanağındaki bant, çıkarılırken çok acı veriyordu. yanıklarının etrafındaki deriyi çekti ve Andrew eli Nathaniel'in yüzünden birkaç santim ötede dondu kaldı.

Andrew'un yüz ifadesi değişmedi ama omuzlarında odadaki hiç kimse için hayra alamet olmayan yeni bir gerginlik vardı.

Andrew ilk sargı bezlerini işe yaramaz diye yere atmıştı ama bu sargı bezlerini gözlerini Nathaniel'in yüzünden ayırmadan yavaşça dizinin yanına koydu. Nathaniel sırtı odaya dönük bir şekilde diz çöktüğü için Lola'nın yüzünde yarattığı karmaşayı görebilen tek kişi Wymack'ti. Nathaniel ona bakmaya cesaret edemedi ama Wymack'in sertçe, "Tanrım, Neil," demesi yanıkların hissedildiği kadar kötü görüldüğünü söylüyordu.

Tilkilerden biri ayağa kalkarken yatak gıcırdadı. Wymack boşta kalan elini sert bir emirle salladı ve "Yapma" dedi.

"Her bir tane," diye hatırlattı Browning onlara.

Andrew iki parmağını Nathaniel'in çenesinin alt tarafına bastırarak başını çevirmesini sağladı. Nathaniel yönlendirilmesine izin verdi ve hiçbir şey söylemedi

Andrew ise ona bakıyordu. Andrew elini bırakıp Nathaniel'in kapüşonunu sıktığında, Nathaniel risk alarak ona baktı

onu. Andrew'un gözlerinde şiddet vardı ama en azından Nathaniel'i henüz itip kakmamıştı. Bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Özür dilerim," dedi Nathaniel.

Andrew'un yumruğu geri gitti ama yumruk atmadı. Nathaniel bunun Wymack'e kelepçeli el olduğu için olmadığını biliyordu; Andrew'un kolu, Nathaniel'in kafasını boynundan ayırmamak için harcadığı çabayla gerçekten titriyordu. Nathaniel, Andrew'u uyarmak için hiçbir şey söylemedi.

Her iki şekilde de denge. Sonunda Andrew çözdü ve elinin kelepçeden sarkmasına izin verdi.

"Bir daha söylersen seni öldürürüm," dedi.

Kurt, "Bunu sana son kez söylüyorum," dedi, Yüzünde karanlık bir ifadeyle Wymack'in yanına geldi. "Eğer bu tavrını bir kenara bırakıp uslu durmazsan-"

Nathaniel ona uyarıcı bir bakış attı ve "Ne yapacaksın, pislik?" diye araya girdi.

"Aynı şey senin için de geçerli, Nathaniel," dedi Browning. "Bu senin ikinci vuruşun. Üçüncü bir yanlış adım ve bu," parmağını döndürerek

Foxes'u işaret ediyor, "bitti. Sadece biz izin verdiğimiz için burada olduğunuzu unutmayın."

Andrew ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı ve Nathaniel onun Browning'i sonsuza dek susturacağını biliyordu. Nathaniel henüz Andrew'e dokunmaması gerektiğini biliyordu ama olabildiğince yaklaştı ve Andrew'ın

Yüzü sargılı ellerinin arasındaydı. Andrew onu kolayca kenara itebilirdi, ama kısa bir duraksamadan sonra tekrar yerleşti. Nathaniel Browning'e buz gibi bir bakış daha fırlatmadan önce ona hızlıca bir bakış fırlattı, bu uyum için minnettardı.

"Bir yalancıya yalan söyleme," dedi Nathaniel. "İkimiz de burada olduğumu biliyoruz.

Çünkü bensiz hiçbir şeyiniz yok. Bir yığın ceset seninle davaları kapatamaz ya da paranın izini süremez. Bu cevapların size neye mal olacağını söyledim ve siz de ödemeyi kabul ettiniz. Öyleyse al bunu.

Andrew'un kelepçesini çıkarın, adamınızı yolumuzdan çekin ve yirmi dakikamı işe yaramaz tavırlarınızla harcamayı bırakın."

Bunu izleyen sessizlik kırıldı. Browning seçeneklerini değerlendiriyordu ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Nathaniel bunun tek bir şekilde sona erebileceğini biliyordu. Eğer FBI

Hatford'ların ÷lkeye girmesine izin verseyse
tartışmasız bir çözüm için umutsuz olmaları gerekiyordu. Hiç kimse

Nathan'ın Mary Hatford'u öldürdüğünü henüz kanıtlayamamıştı. Hatford'ların Nathan'a olan nefreti bir sır değildi ve şartlı tahliyesine Atlantik ötesine bilet alarak tepki göstermişlerdi. Ziyaretlerinin dostça olmayacağını anlamak için FBI'ın en zeki adamları olmak gerekmiyordu.

Sonunda Browning eliyle işaret etti. Cebinden anahtarları çıkarırken Kurt'ün yüzünde bir fırtına bulutu vardı. Wymack işini kolaylaştırmak için döndü.

onu. Andrew kelepçenin çıkarılışını izlemedi ama özgürlüğünü test etmek için parmaklarını birkaç kez esnetti ve elini kalçasına götürdü. Browning, Kurt'ü de yanına alarak kapının hemen içinde beklemeye başladı. Hoşnutsuzluk ve güvensizlik yayıyorlardı ve Browning'in Kurt'e gönderdiği bakış

Saat doğrultulmuştu ama Nathaniel'in umurunda değildi. Sonunda yoldan çekildiklerine memnun olarak tüm dikkatini yeniden Andrew'a verdi.

"Yani en azından davranış problemi rol değildi," dedi Andrew.

"Ben de sana söyleyecektim," dedi Nathaniel.

"Bana yalan söylemeyi bırak."

"Yalan söylemiyorum. Dün gece size söyleyecektim ama soyunma odamızdaydılar."

"Onlar kim?" Browning sordu.

Nathaniel hiç vakit kaybetmeden Almanca'ya geçti. Bu numara yüzünden Browning'in pis bir bakışını hak ettiğinden emindi ama bakmak için gözlerini Andrew'dan ayırmıyordu. "Onlar Bizim için gelen güvenlik görevlileri. Benim için oradaydılar ve beni oradan çıkarmak için hepinize zarar verebilirlerdi. Düşündüm ki Çenemi kapalı tutarsam seni güvende tutabilirim." Nathaniel'in elleri hâlâ Andrew'un yüzündeydi, bu yüzden başparmağıyla Andrew'un gözündeki morluğa hafifçe . "İsyan çıkardıklarını bilmiyordum."

"Sana şehit kartını oynama konusunda ne demiştin?" Andrew sordu.

"Kimsenin istemediğini söylemiştin," dedi Nathaniel. "Bana durmamı söylemedin."

"İma edildi."

"Ben aptalım, unuttun mu? Her şeyin açık açık söylenmesine ihtiyacım var." "Kapa çeneni."

"Doksan dörde geldim mi?"

"Yüz yaşındasın," dedi Andrew. "Yüzüne ne oldu?"

Nathaniel mide bulantısına karşı sertçe yutkundu. "Bir gösterge paneli çakmağı."

Nicky'nin çıkardığı korkunç sesle irkildi. Bir inilti Hızla yer değiştiren şilte Aaron'ın düzensiz lanetini neredeyse yutuyordu. Nathaniel kimin hareket halinde olduğunu görmek için düşünmeden arkasına baktı ve Aaron'un yataktan yuvarlanarak yanına gittiğini gördü

Nicky. Döndüğünde diğerleri de onun yanık yanağına bakabildi. Kevin kadar sert geri çekildi ki arkasındaki duvara çarptı. O da Nathaniel koruyucu bir eli kendi dövmesinin üzerine koydu ve Riko'nun bu vahşete vereceği tepkiyi hayal ettiğini biliyordu.

Bu kez Matt'in ayağa kalkmasını engelleyen Dan'di, parmak eklemleri Matt'in koyu renk gömleğinde bembeyazdı ve bağıını çevirmişti. Matt kurtulmak için mücadele bağıladı ama boğuk bir sesle, "Tanrım, Neil. Sana ne yaptılar böyle?"

Abby mesafesini yeterince uzun tutmuş gibi görünüyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve telaşlı bir şekilde yatağın etrafından dolandı ama Andrew onun niyetini anlayana kadar ancak köşeye varabildi. Abby'nin elini tuttu. Nathaniel yüzünü tekrar öne çevirdi ve Abby'ye öyle kötü bir bakış fırlattı ki Abby olduğu yerde durdu.

Andrew, "Bizden uzak dur," dedi.

"Andrew," dedi Abby, sessiz ve dikkatli bir şekilde. "Yaralanmış. Onu görmeme izin ver."

"Eğer bana kendimi tekrar ettirirsen, pişman olacak yaşamayacaksın."

Nathaniel ondan bu öldürücü sesi daha önce hiç duymamıştı. Bu tüylerini diken diken etti ama bir şekilde göğsündeki lavın bir kısmını hafifletti. Andrew'un kendini kontrol edememesi Nathaniel'in suçuydu. ama aynı zamanda onun iyiliği içindi. Andrew'un dipsiz öfkesi Nathaniel'e asla zarar vermeyecekti ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyordu.

Nathaniel Andrew'un saçını temkinli bir şekilde çekiştirdi. Andrew ilk iki denemede direndi ama sonunda Nathaniel'in dikkatini olması gereken yere çekmesine izin verdi.

Nathaniel gözlerini Andrew'dan ayırmadan, "Abby, hastaneden yeni çıktım," dedi. "Şu anda olabileceğim kadar iyiyim."

"Neil," diye denedi Abby.

"Lütfen," diye vurguladı Nathaniel. Kadının geri adım attığını duymadı ama Andrew'un kafatasını ölümüne kavrayışının

gevşemesinden anladı.

Nathaniel bir elini Andrew'un saçlarına gömdü ama sonunda diğer elini de indirdi. Sessiz bir Almancayla, "Sana kim olduğumu söylediler mi?" dedi.

"Gerek yoktu. Buraya gelirken Kevin'in cevaplarını boğarak öğrendim." Andrew, Nathaniel'in ona nasıl baktığını görmezden geldi ve

"Sanırım o da yetim değilmişsin. Baban şimdi nerede?"

Nathaniel merakla, "Onu amcam infaz etti," dedi. Tehlikeli bir çizgiyi geçti ve iki parmağını Andrew'un göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. Bu anı onu iliklerine kadar ürpertti ve ürpertisini bastıramadı. "Bütün hayatımı onun beni öldürmesini dileyerek geçirdim. Ama ben asla ölmeyeceğini sanıyordum. Onun yenilmez olduğunu sanıyordum. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum."

"Kolay mıydı?" Andrew sordu. "Kevin bize kimin için çalıştığını söyledi."

Nathaniel iki ajanın da onları anlayabileceğini sanmıyordu ama isimleri herhangi bir dilde gizlemek zordu. Andrew'un Moriyamalar'ın adını yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllı olmasına sevinmişti. "Amcam ateşkes görüşmeleri yapmak için onlara gideceğini söyledi. Onlarla pazarlık yapacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum ama dayanacak gerçek bir zemin olmadan bunu riske atmayacağını düşünmek istiyorum. Kimsenin FBI'a onlardan bahsetmediğine söz ver."

"Sizi göremeyeceğimizi söylediklerinden beri kimse onlara tek kelime etmedi."

Nathaniel'in kalbi küt atmaya başladı. İçini kemiren sıcaklık Göğsünde minnettarlık ve utancın çirkin bir karışımı vardı. Konuşmaya çalıştı ama tekrar denemeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ama neden? Ben yaptım onlara yalan söylemekten başka bir şey yapmadım. Biraz oynayabilmek için hepsini isteyerek tehlikeye attım. Dün gece benim yüzümden yaralandılar. Neden? şimdi beni korurlar mı?"

"Sen bir Tilki'sin," dedi Andrew, sanki o kadar basitmiş gibi ve belki de öyleydi.

Nathaniel gözlerini indirdi ve çenesini çalıştırdı, hızla kaybettiği merkezi için savaşıyordu. Kendi sesini zar zor tanıyarak, "Andrew, beni buradan götürmek istiyorlar. Babamın adamlarının beni bulamaması için beni Tanık Koruma Programı'na kaydetmek istiyorlar. İstemiyorum-" diye başladı ama

adil değildi. "Gitmemi söylersen giderim."

Bunun onu öldüreceğini söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Andrew

parmaklarını Nathaniel'in eşofmanının yakasına geçirdi ve hissetmesine yetecek kadar çekti. Nathaniel bir an için bu andan aylarca uzakta, Andrew'un evinin karanlık ön salonunda ilk kez sıcak bir anahtarla duruyordu.

Avuç içi. Sanki eve dönüyormuş gibi hissetti ve bu korkusunu hafifletmeye yetti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Andrew: aynı kelimeler, aynı söz. Yine İngilizce konuşuyordu ve Nathaniel

Andrew'un sonraki sözlerini duyduğunda nedenini anladı. Andrew kışkırtıcıyı oynuyor ve Tilkileri kavgaya davet ediyordu. "Sen bizimle kalıyorsun. Seni götürmeye çalışırlarsa kaybederler."

"Seni ," diye Dan. "Nereye?"

"Bazı sorgulamalar için uzakta' mı yoksa 'temelli uzakta' mı?" Matt talep etti.

"İkisi de," dedi Browning.

"Onu alamazsınız," dedi Nicky. "O bize ait."

Browning, "İnsanlar hâlâ hayatta olduğunu öğrendiklerinde onun için gelecekler," dedi. "Artık burası onun için güvenli değil ve sizin için de güvenli olmadığı kesin. Ortadan kaybolması herkes için daha iyi olur."

Kevin onlara Wesninski-Moriyama ittifakından çoktan bahsetmiş olduğu için bunu ondan daha iyi anlıyorlardı. Kevin sayesinde bir yıldır Riko'nun deliliğiyle uğraşıyorlardı ve Browning'in uyarılarından hiç etkilenmemiş görünüyorlardı.

"Cehenneme git'in neresini açıklamamızı istiyorsun?" Allison sordu.

"Burada hepimiz yasal yetişkinleriz," diye ekledi Matt. "Biz kendi Kararını ver. Sizinle kalmak istemiyorsa, sorularınızı bitirdiğinizde Neil'i bize geri getirseniz iyi olur."

"Neil' gerçek bir kişi değil," dedi Browning, onların kasıtlı cehaletlerinden bıkmış bir halde. "Bu sadece Nathaniel'in yetkililerden kaçmasını sağlayan bir kılıf. Onu bırakmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

"Neil ya da Nathaniel ya da her kimse," dedi Nicky. "O bizim ve gitmesine izin vermeyeceğiz. Oylama falan yapmamızı ister misin? Bahse girerim oybirliğiyle olacak."

Browning, "Koç Wymack, takımınıza biraz akıl verin," dedi.

"Neil," dedi Wymack ve Nathaniel bakışlarını kaldırıp Andrew'un üzerinden Wymack'e baktı. Nathaniel onun yüzündeki bu ifadeyi daha önce sadece bir kez, Wymack Noel'den sonra onu toparlamaya çalıştığında görmüştü. Bu, oyuncular tarafından eski haline getirilmiş bir adamın bakışıydı.

Trajediler; bu, neye mal olursa olsun onların arkasını kollayan bir adamın bakışıydı. Nathaniel bu ifadeye tekrar neden olduğu için kendini kötü hissetti ama Wymack'in tereddütsüz desteğiyle sonsuz derecede rahatladı.

"Konuş benimle. Ne istiyorsun?"

Nathaniel boğazında beklenmedik bir yumruya karşı sertçe yutkundu. Sözleri o kadar tırtıklı çıktı ki, onu anlamak için herkesin sessiz kalması gerekti. "Kalmak istemiyorum, kalmamam gerektiğini biliyorum ama yapamam. bunu kaybetmek istemiyorum. Hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum. Artık Nathaniel olmak istemiyorum. Olabildiğim kadar uzun süre Neil olmak istiyorum."

"Güzel," dedi Wymack. "Wesninski'yi bir formaya sığdırmak için çok zamanım olurdu."

Browning şakaklarını ovuşturdu. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Öncelikle, oyuncularınızı büyük bir tehlikeye atma isteğiniz."

"Neil'den vazgeçmek artık bizim olduğumuz her şeye aykırı."

Wymack şöyle dedi. "Bu konuda sizinle gerektiği kadar tartışmaya hazırım, ancak bu Neil'in ayrılan zamanını kullanmak anlamına geliyorsa olmaz. Bu hiçbirisi için adil değil."

Andrew, Nathaniel'in kapüşonunu çekiştirdi ve Almanca olarak, "Ben onları öldürmeden önce kurtul onlardan," dedi.

"Cevap bekliyorlar," dedi Nathaniel. "Babamı hayattayken asla suçlayamadılar. Onun yokluğunda çevresini yok edecek kadar şey bildiğimi umuyorlar. Ben gidiyorum

Onlara gerçeği ya da babamın birilerinin emriyle hareket ettiğini söylemeden verebileceğim kadarını vereceğim. Bunun için orada olmak ister misin? Sana aylar önce anlatmam gereken hikâye bu."

"Gitmem gerek," dedi Andrew. "Seni geri vereceklerine güvenmiyorum."

Andrew onu bıraktı ve ayağa kalktı. Nathaniel ayağa kalktı. Andrew'un yanından geçip Wymack'e baktı. "Özür dilerim," dedi İngilizce. "Sana söylemem gerekirdi ama yapamadım."

"Şu anda bunun için endişelenmeyin," dedi Wymack. "Yirmi dakika bu konuşma için yeterince uzun değil. Bunu kampüse dönerken konuşabiliriz, değil mi?"

"Evet," dedi Nathaniel. "Söz veriyorum. Sadece önce onlarla konuşmam gerekiyor."

"O zaman git," dedi Dan. Nathaniel ona dönüp baktığında, "Ama seninle işleri biter bitmez bize geri dön, tamam mı? Bunu bir ekip olarak çözeceğiz."

"Bir aile olarak." Nicky gülümsemeye çalıştı. Zayıftı ama cesaret vericiydi.

Bu acımasız bir rüya olmalıydı. Onların affediciliği Nathaniel'i içten dışa yaktı, lanetleyici olduğu kadar iyileştiriciydi de. Onların dostluğunu ya da güvenini hak etmiyordu. Arkasında bu şekilde toplandıkları için onlara borcunu asla ödeyemeyecekti. Hayatının geri deneyebilirdi, artık Stuart'ın da içinde olduğu Resim ve Nathan dışarıdaydı ve her zaman yetersiz kalırdı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Allison, gergin yüz ifadesiyle uyuşmayan bir havayla teşekkürlerini elinin tersiyle itti. "Hayır, teşekkür ederim. Az önce üç tane

olağanüstü bahisler ve bana beş yüz dolar kazandırdı," dedi Nathaniel ona baktığında. "Bu berbatlığı daha fazla düşünmektense ikinizin tam olarak neden ve ne zaman birlikte olduğunuzu öğrenmeyi tercih ederim, o yüzden bunu dönüş yolunda konuşalım."

Aaron'un bakışları Allison'dan Nathaniel'e ve Andrew'a sıçradı. Nathaniel, onu vurmalarını bekliyordu, diye düşündü ve ikisi de vurmayınca yüz ifadesi gevşedi. Nicky ağzını açtı, sonra tek kelime etmeden tekrar kapattı ve gözlerini

Nathaniel. Kevin, şaşırtıcı bir şekilde, hiç tepki vermedi.

Nathaniel'in şu anda herhangi bir şeyi doğrulayacak ya da reddedecek enerjisi yoktu, bu yüzden Andrew'a baktı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Andrew ona, "Seni bekliyor," diye hatırlattı.

"Onu ben davet etmedim," dedi Browning.

"Güven bana," dedi Wymack. "İkisini de alırsan çok daha iyi olacaksın."

Browning aralarında hesapçı bir bakış fırlattı ve sabırsız bir sesle, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Wymack geçmelerine izin vermek için yoldan çekildi, ama Nathaniel kapıya ulaştı ve "Seni bekleyeceğiz, mı? Ne kadar sürerse Neil."

Nathaniel başıyla onayladı ve balkona çıktı. O ve Andrew, Browning'in arkasından merdivenlerden indiler ve cipin arka koltuğuna oturdu. Browning önlerine ve kapıyı çarptı. Nathaniel otel pencereden kaybolana kadar izledi, sonra Andrew'a baktı ve Almanca sordu, "Gerçekten Neil olabilir miyim? Yine mi?"

"Neil'e kalmasını söyledim," dedi Andrew. "Nathaniel'i Baltimore'da babasıyla birlikte gömülü bırak."

Nathaniel tekrar pencereden dışarı baktı ve bunun mümkün olup olmadığını merak etti. Bir anlamda asla gerçekten ayrılamayacağını biliyordu.

Nathaniel arkada. Stuart Moriyamaları edebilse bile, Nathan'ın çocuğunun hayatta ve bileceklerdi. Nathaniel onlar için her zaman bir güvenlik riski olacaktı. Ama bu düşünce heyecan vericiydi ve Nathaniel avucunu incelemek için elini ters çevirdi. Bandajlı parmağıyla Andrew'un anahtarını derisinde izledi.

"Neil Abram Josten," diye mırıldandı Neil ve kötü bir rüyadan uyanmış gibi hissetti.

-
Neil FBI'la konuşmanın kolay olmayacağını biliyordu ama bu kadar yorucu olacağını tahmin etmemişti. Günün geri kalanını Cumartesi ve Pazar günlerinin tamamı onlarla birlikte ofislerinde geçti. Andrew ve Neil'in birbirlerinin görüş alanından çıktıkları tek zaman Neil'in yaralarını kontrol etmek için birileri geldi ve ikisi asla yalnız bırakılmadı. Ajanlar, binayı terk etmek zorunda kalmaması için yiyecek getirdiler, tuvalete gidip gelirken ona eşlik ettiler, ve Andrew'la birlikte gözetim altında uyuyabilmeleri için karyolalar kurdu.

Şüpheli misafirperverliklerine karşılık Neil onlara şunları söyledi
Her şeyi. Lola'nın telefon görüşmesiyle başladılar ve

çatışma, Neil'in olabildiğince çok ismi yüzlere koyduğu yer. Kimin öldüğü kadar kimin hayatta kaldığı da önemliydi. Ne Romero ne de Jackson eve gitmemişti. Oradan

Neil'in çocukluğuna ve bunun tüm korkunç şeylere sığırdı.

Babasının adamları ve bilinen soygunlarla ilgili her şeyi hafızasında arayıp taradıktan sonra, Baltimore ve Millport arasındaki yedi yıl boyunca Neil'in nerede olduğuna geçtiler. Neil onları her takma isim ve ikametgah üzerinden adım adım yönlendirdi, ancak annesinin bağlantılarını vermeyi reddetti. Cahil olduğunu iddia etti. o zamanki yaşına dayanarak ve ona şu soruyu sorduktan sonra Ajanlar yirmi farklı yoldan sonunda pes ettiler. Neil onlara babasının adamlarının onları nerede yakaladığını, Nathan'ın kendisinin de peşlerine düştüğü yerleri anlattı ve annesinin ölümüyle.

Bir noktada Hatford'ları kabul etmek zorunda kaldılar, ama bu da gizli bir konuşmaya neden oldu. FBI, Hatford'larla yapılan anlaşmaları kabul edemezdi.

ve Neil hiçbir şey kanıtlayamadı. Bunun yerine Neil'in Stuart hakkında gençliğinden beri bildiklerine odaklandılar. Neil'in sunacak fazla bir şeyi yoktu ama sahip olduğu az şey, Stuart'ın nasıl bazı ajanlar onu gördü. O konuşmaya kadar ona baktıklarında sadece Nathan'ın oğlunu görüyorlardı. Başka bir suç ailesiyle yerleşik bir hayat yerine kaçak bir hayatı seçtiğini öğrenmek ona birden fazla federalden puan kazandırdı.

Pazar günü iki Tanık Koruma Programı konusunu tekrar gündeme getirdiler, ancak Neil her ikisinde de reddetti. Onlara Bir dava oluşturmak için ihtiyaç duydukları her şeye sahipti ve Nathan'ın adamlarından herhangi birini tanık sandalyesine oturtabilirlerse tanıklık etmeye hazırdı. O zamana kadar olduğu gibi kalmak istiyordu. Eğer onu rızası dışında kayıt altına alırlarsa, tasmaını çıkarıp Palmetto Eyaleti'ne geri dönecekti. Andrew, Tilkilerin Neil'in sessizce ortadan kaybolmasına asla izin vermeyeceğini söyledi. Birileri onu ortaya çıkarana kadar yaygara koparacak ve basını işin içine çekeceklerdi. Ajanlar onları bencil ve umursamaz olarak nitelendirdi ama Neil ve Andrew direnmeye devam etti.

Neil, Browning'e kadar tartışmayı kazandıklarını bilmiyordu. önündeki masaya birkaç başvuru tokatladı. İlki resmi bir isim değişikliği talebiydi, ikinci ve üçüncüsü ise

Pasaport ve ehliyet, sonuncusu ise ilkinden dolayı yeniden düzenlenen sosyal güvenlik kartı içindi. Neil'in ancak hayal meyal tanıdığı bir resim, bir ataçla ikincisine tutturulmuştu; Wymack'in geçen yaz okul dosyası için çektiği bir sabıka fotoğrafıydı. Fotoğrafta hâlâ kahverengi saçları ve gözleri vardı ve yüzünde Riko'nun dövmesi yoktu. Resme rağmen başvuru formunun yarısı doldurulmuştu ve doğal göz rengi mavi olarak belirtilmişti. Neil, resmin kimsenin tutarsızlığı fark etmeyeceği kadar küçüleceğini tahmin ediyordu.

Resme kadar dalmıştı ki, eline tutuşturulan şeyin önemini anlaması bir anını aldı. Karşısında Her sayfanın üstünde Neil Josten yazıyordu. Neil'in tek yapması gereken noktalı yerleri imzalamaktı.

"Bunu bizimle bir sözleşme olarak kabul et," dedi Browning, sesi her zamanki gibi sinirli çıkıyordu. Önce Neil'in ona bakmasını bekledi. devam ediyor. "Bunu imzaladığınızda, 'Neil Josten'ı toplumun geçerli ve işlevsel bir üyesi olarak yerleştirme sürecini başlatıyoruz. Bu da artık kaçmak ve sahte kimlik kullanmak yok demek. Şu andan itibaren ölene kadar Neil olacaksın. Fikrini değiştirmene izin yok. Takma bir isimle latte sipariş edersen ciddi bir sorunumuz olacak."

"Kalem," dedi Neil, elini uzatarak. Browning yeterince hızlı hareket etmeyince, "Anladım. Sadece bana bir kalem ver ki imzalayabileyim."

Browning onu masanın üzerine fırlattı. Andrew kenarından yuvarlanmadan önce yakaladı ve uzattı. Neil adını karaladı ve yığını geri verdi. Browning onları bir başkasına verdi ve dosyalarla dolu masayı inceledi.

"Burada işimiz bitti," dedi Browning. "Aklımıza başka bir şey gelirse size haber veririm."

"Eminim yapacaksın." Neil ayağa kalktı ve günün yorgunluğunu üzerinden attı. Devraldıkları konferans odası penceresizdi ama duvardaki saat dokuz buçuk olduğunu gösteriyordu. Neredeyse on üç saattir buradaydılar. Gün geçip giderken uzun gelmişti ama kaç saat kaybettığını bilmek onu bitkinlikten bir adım öteye, tükenmişliğe itmişti. Ellerin topuklarını dikkatlice gözlerine sürdü ve bir esnemeyi bastırdı.

Neil ellerini iki yanına indirdiğinde Browning, "Stetson seni götürecektir," dedi.

Stetson ara sıra gördükleri mizahsız bir adamdı. Gün boyunca. Neil onu Browning'in yarısı kadar bile umursamıyordu çünkü Stetson onlara tek bir kelime bile etmemişti. Neil'in Sorgunun sona ermesi sessizliği bozmak için yeterli bir sebep değildi anlaşılan. Onları bir bakışta topladı ve arabasına götürdü. Neil, Andrew'la birlikte arka koltuğa oturdu ve yüzündeki bandajlarla oynadı. Andrew, Neil'in ne yaptığını fark ettiğinde başını arkaya attı ve Neil'in kaşlarını çatmasını görmezden geldi.

Stetson onları üst kattaki otel odasına götürdü, ama Tilkiler onların yokluğunda yayılmıştı. Bir gece kalmak zorunda olmaları, herkese yetecek kadar yatak almaları gerektiği anlamına geliyordu. İki kraliçe yataklı bu odada şimdi sadece Abby ve Wymack kalıyordu. Wymack Neil'den Andrew'a baktı, sonra dikkatini Stetson'a çevirdi.

"Beni otobüse bırakacak mısınız?" diye sordu. Başıyla onaylamasını bekledi, sonra Andrew ve Neil'e kendilerini evlerinde hissetmelerini işaret etti. "Hemen döneceğim. Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz bir karar verin."

Kapıyı kapattı. Neil kapıyı dinledi. merdivenlerden gelen hafif ayak seslerini duydu, sonra kapıyı kilitledi ve zinciri çekti. Abby yataklardan birinin ortasına oturdu ve Neil kapıya doğru döndüğünde ona iki elini birden uzattı.

"Dur sana bir bakayım."

Neil yatağın emekleyerek ya da elleriyle iterek ona ulaşamıyordu, bu yüzden ayakkabılarını çıkarıp yatağın üzerine çıktı. Ona doğru birkaç sallantılı adım attı ve oturdu.

düşmeden önce. Andrew yerine geçerken yatak yerinden oynadı. Arkasında. Neil ilaç çantasını Abby'nin gerektiğinde antibiyotiklere ulaşabileceği bir yere bıraktı, ancak Tilkiler'in alışılmadık derecede iyi stoklanmış ilk yardım çantası komodininin üzerindeydi. Onu almak için eğildi, yanına koydu ve yüzündeki bandajlara uzandı.

Sessizlik içinde çalıştı. Yüz ifadesi yeterince açıkken bir şey gerek yoktu. Bitirdiğinde başladı

Neil'in sağ kolundaki bandajları açıyordu. Andrew bunun üzerine daha da yaklaştı, çünkü Neil'in açıkta kalan koluna hâlâ bakamamıştı.

Ama Neil gözlerini Abby'den ayırmadı. Keder ve öfke

Abby'nin yüzünde baskın bir ifade vardı ama Neil'in eline ulaşana kadar dilini tuttu.

Sertçe yutkundu. "Aman Tanrım, Neil."

Neil sonunda risk alarak koluna baktı. Cildi, kanlı kabuklardan dolayı siyah olan ancak dikiş gerektirecek kadar derin olmayan paralel çizgilerle kaplıydı. Lola yaraların arasındaki boşlukları doldurmuştu.

dirseğinden bileğinin bir santim ötesine kadar uzanan mükemmel daireler şeklinde sığ yanıklar vardı. Kelepçeler yüzünden bilekleri henüz kabuk bağlamamış bir şekilde yırtılmıştı; deri, Riko'nun birkaç ay önce ona verdiği yara izleri boyunca sığ bir çizgi halinde oyulmuştu. Koyu renkli çürükler bileğinin etrafında kalın bir bant oluşturmuş ve Başparmak. Parmak eklemleri o kadar kötü yanmıştı ki Neil parmaklarını bükerek çalıştıklarından emin olmak zorunda kaldı.

Yarım saniyeliğine o arabaya geri dönmüştü, Lola'bıçağı derisindeydi ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Neil ne olduğunu bilmiyordu. Ama Andrew'un parmakları ensesinde ani ve acımasız bir ağırlık oluşturdu. Andrew onu ileri itti ve onu tuttu. Neil nefes almaya çalıştı ama göğsü kopmaya hazır bir lastik bant gibi sıkıydı.

Abby parmaklarını onun saçlarında gezdirirken, "Bitti," dedi. "Geçti artık. İyi olacaksınız. Biz yanındayız."

Neil nefes aldı, nefes alıp verdi, ciğerlerine ulaşamayacak kadar sığ, ona iyi gelmeyecek kadar hızlı. Parmaklarını tekrar bükte, sonra sıktı, kabukları açtığını biliyordu.

İyileşmek için çok çabalayan yanmış etini çekiştiriyordu ama hâlâ bir tutamağı olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Hem babasının hem de Riko'nun kaybettiğini, bundan sıyrılıp Neil Josten olarak sahalara geri dönebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bir an için bu tek fikirlilik Neil gülmek için nefesinin yetmediğine çaresizce şükrediyordu. Kulağa ne kadar paniklemiş gibi geleceğini biliyordu.

"Kes ," dedi Andrew, sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi.

Öyle değildi ama Neil'in öfke ve bıkkınlık karışımı soluk alıp verişini kesmeye yetti. Bu yakalama, Neil'in gerçek bir nefes almasını sağlayacak kadar çılgın temposunu bozdu. Olabildiğince derin ikinci bir nefes daha çekti, sonra olabildiğince yavaş üçüncü bir nefes daha

Midesine indirdi. Altıda birini aldığında içi hâlâ titriyordu ama o çıkıntıdan inmiş ve onların ellerinde güvendeydi ve Neil'in şiddetli bir şekilde hastalanmasına iki saniye kalmış olması umurunda değildi. Gevşedi ve Andrew'un onu tekrar ayağa kaldırmasına izin verdi. Ona bakmak hasarla tekrar yüzleşmekten daha güvenliydi, bu yüzden Neil Andrew'un profilini inceledi ve Abby'nin iş.

Wymack döndüğünde sol koluyla işi yarılamıştı. Andrew onu içeri almak için ayağa kalkmak zorunda kaldı ama hemen geri geldi. Wymack yatakların arasında durup dağınıklığı inceledi. Yüz ifadesi okunamıyordu ama yarı kapalı gözleri karanlıktı ve Neil yaşlı bir adamın her santimindeki öfkeyi nasıl okuyacağını biliyordu. Neil bir yumruk daha yaptı, ellerinin hâlâ çalışır durumda olduğuna dair sessiz bir sözdü bu. Bu Wymack'in omuzlarındaki gerginliği azaltmaya yetmedi.

"Geceyi burada mı geçireceğiz?" Wymack sordu.

"Baltimore'dan nefret ediyorum," dedi Neil. "Gidebilir miyiz?"

Wymack başını salladı ve Abby'ye baktı. "Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Belki on dakika," dedi Abby. "Herkes çıkışını yapıp otobüse binene işimiz bitmiş olur."

"Ben onları toplayım," dedi Wymack. "Biz kampüse dönene kadar seni rahatsız etmezler."

"Onlara cevap sözü verdim," dedi Neil.

"Otobüs böyle bir konuşma için uygun değil. İki kişi üst üste olsanız bile sizi kolayca duyamayacak kadar dağınık olurlar. Soyunma odasında daha iyi bir düzen var. Stadyuma geri dön ve onlarla tanıdık bir bölge."

Abby, Wymack'e, "Oda anahtarım şifonyerin üzerinde," dedi.

Wymack onu kaldırdı, evraklarını aldı ve Tilkileri almaya gitti. Abby, Neil'in kollarını temizlemeyi ve yeniden sarmayı bitirdi. Neil ve Andrew, o çantasını yeniden doldururken beklediler. Neil, yolculuk için ilaçlarını ona vermeden önce birkaç ağrı kesiciyi kuru kuru yuttu

Geri. Takım Baltimore'a fazla bir şeyle gelmemişti, sadece New York'taki maç için ihtiyaçları vardı ama Neil geride bir şey kalmadığından emin olmak için her çekmeceyi kontrol etti.

Otobüs onları aşağıda bekliyordu, kapı açıktı ve baş üstü ışıkları açıktı. Matt son teçhizat çantasını da depoya

koyuyordu.

Onlar yaklaşırken kompartıman.

Neil, "Eşyalarımı New York'ta bıraktım," dedi.

"Andrew seni ararken bulmuş," dedi Abby. "Polis ortalığı dağıttığında antın dört kapı aşağıdaydı.

Her şey biraz daha kötü durumda, ama en azından hepsi sayıldı."

Matt kapıları çarparak kapattı, kilitlerin yerine oturduğundan emin için kolları çekiştirdi ve Neil'e bir göz attı. "Hey," dedi. "Koç seni yalnız bırakmamız için bize söz verdirdi, ama iyi misin?"

"Hayır," dedi Neil, "ama sanırım olacağım."

Otobüse adımıını attı ve Tilkiler'in tek sıra halinde oturduğunu gördü. Genelde st sınıflar ile Andrew'un grubu arasında boşluk bırakılırdı ama bu gece Nicky, Aaron ve Kevin kendilerinden yaşça büyük takım arkadaşlarının hemen arkasına yerleşmişlerdi. Neil ise en arkada oturacaktı.

Kevin'arkasındaki minderlere oturdu, ancak Andrew her zamanki gibi en arkadaki koltuğuna yöneldi. Neil de onu takip ederek Andrew'un önüne oturdu ve Tilkilerin geri kalanıyla arasında iki koltukluk bir boşluk bıraktı.

Yüzündeki yaralar nedeniyle rahat etmesi neredeyse imkânsızdı. Sırt st uyumak zorundaydı ama koltuk uzun değildi. tamamen uzanmasına yetecek kadar. Düşünceleri onu gecenin çoğunda ayakta tuttu, ama ara sıra uyuklamayı başardı. Bu alıntı dinlenme anları neredeyse yarardan çok zarar getiriyordu ama Bir şey hiç yoktan iyidir.

Wymack otobüsü bir benzin istasyonunun önüne park ettiğinde Neil yaklaştıklarını anladı.  Tilkiler'in geri dönmesi için Herkes için kahve vardı ve fincanları dağıtma zahmetine girmediler. Birkaç dakika sonra Foxhole Court Neil'in penceresinin önünde belirdi. Bu manzara çok ihtiyaç duyulan bir adrenalin sarsıntısıydı. Neil sargılı parmaklarını soğuk pencerenin kenarında gezdirdi.

"Neil Josten," diye mırıldandı. "On numara, forvet, Foxhole Court."

Moriyamalar Stuart'ın ateşkesini reddedip peşine düşseler bile süreç başlamıştı. Neil Josten sistemin içindeydi. gerçek bir insan olacaktı. Bir yalandan lmeyecekti.

Wymack motoru durdurdu ve Neil özenle ayağa kalktı. Tilkiler otobüsten indi ve paylaştı. Neil çantasını aradı.

çantayı Matt'in omzuna asılı buldu. Onun yerine bir tepsi kahve almak istedi ama Dan, Matt'in sarılı ellerine sert bir bakış fırlattı ve sessiz teklifini görmezden geldi.

İçeri girdiler ve salona yerleştiler. Dan, Renee ve Allison içecekleri dağıttı. Wymack plastik bir torbayı toz çörekten cipslere kadar atıştırmalık yiyeceklerle doldurmuştu ve herkesin karıştırmaması için masanın üzerine koydu. Nicky karışımından bir protein bar çıkardı ve Neil'e uzattı. Neil folyo ambalajı açmaya çalıştı ve parmak eklemlerindeki yanık yüzünden sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. Andrew barı ondan aldı, tek seferde yırtarak açtı. Kolayca kaydırды ve Neil'in bekleyen ellerine .

Kevin öne doğru eğilerek Andrew'un arkasından Neil'e baktı. Alçak ama acil bir Fransızca ile konuştu ve "Bunu konuşmamız gerek," dedi.

"Yapacağız," dedi Neil.

"Bu," dedi Kevin vurgulayarak ve dövmesine dokundu. "Şimdi değil," dedi Neil. "Daha sonra."

"Neil."

"Hayır dedim."

Andrew onları anlayamadı ama Neil'in sesindeki gerginliği anladı. Elini Kevin'in omzuna koydu ve onu geri itti. Kevin tartışmak için ağzını açtı ama kendini tuttu. O

dikkatli bir elini benekli boğazına bastırdı ve başka tarafa baktı.

En son Wymack oturdu ve Neil bir anda yeniden ilgi odağı oldu.

Odadakilere baktı ve kararsız bir şekilde, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi.

"Başlangıç mı?" Dan önerdi.

Babasıyla Neil'in kendisinden daha az ilgileniyorlardı ve henüz Neil'istediği düzeyde ayrıntıya ihtiyaç duymuyor ya da istemiyorlardı. FBI'a vermişti. Kevin New York'tan Maryland'e giderken gerçeğin bir kısmını paylaşmıştı ama Neil onlara ne söylediğini bilmiyordu. Muhtemelen Neil bir ya da iki detayı tekrarlıyordu ama kimse onu durdurmadı.

Onlara hem resmi olarak hem de gerçekte ailesinin kim olduğunu söyledi.

Birkaç yıl boyunca farklı bir isim altında ve farklı bir pozisyonda küçükler ligi Exy oynadığını itiraf etti. Onlara

Annesinin ani kaçış kararını, kaçışla geçen korkunç sekiz yılı ve annesinin ölümüyle sonuçlanan yüzleşmeyi anlattı. Onlara Millport'a nasıl geldiğini ve neden Exy takımı için orada.

Onlara buraya gelmek için neden her şeyi riske attığını, Moriyamaların kim olduğunu öğrendiğinde bunun ne anlama geldiğini ve kaç kez kaçmayı düşündüğünü anlattı.

Yakındı. Sonbahar ziyafetine kadar babasının Moriyama'lar için gerçekte kim olduğunu bilmediğine ve şimdi bile Moriyama kolları ile Wesninski çevresi arasındaki karmaşık hiyerarşiyi ancak belli belirsiz anladığına yemin ediyordu. Amcasının bu hiyerarşide nasıl bir yeri olduğunu pek .

Onlara yılı nasıl bitirmeyi planladığını anlattı.

En azından şampiyonluklara ve Riko ile rövanş maçına çıkmayı umuyordu ama aylar önce geri dönmeyeceğini nasıl anladığını bir sonraki yıl. Muhtemelen en çok hak ettikleri cevap buydu, çünkü bu kaderci karar onlarla olan diğer tüm etkileşimlerini renklendirmiş ve kendisine fazla yaklaşımlarına izin vermeme konusundaki kararlılığını körüklemişti.

Hiç ara vermeden hepsini dinlediler ve sonrasında uzun bir süre sessizce oturdular. Nihai sorular kaçınılmazdı ve Neil kendisine sorulan her şeyi yanıtladı. Dürüstlüğü karşısında ilk başta irkilmiş görünüyorlardı, ve onun tereddütsüz yanıtlarından cesaret aldılar. Renee, diğer herkesin merakı geçici olarak giderilene kadar hiçbir şey söylemedi. yatıştırdı, sonra bir şekilde korkunç bir "ya olursa" sesini neredeyse nazik bir hale getirdi. "Amcanın Kengo ile ateşkes görüşmeleri yaptığını söylemiştin. Peki ya yapamaz mı?"

Neil yanıtını yumuşatmak için zaman kaybetmedi. "Benden kurtulacaklar."

Matt telaşla, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Ben yarım kalmış bir ," dedi Neil, "iyi bir günde yeterince tehlikeliyken Kengo ölürken affedilemez. Moriyamalar, imparatorluklarında bu kadar büyük bir gücü el değiştirecekken sızıntıları göze alamazlar."

"Ne zaman öğreneceksin?" Dan sordu.

"Stuart Amca işleri hallettikten sonra benimle temasa geçeceğini söyledi."

"Merak etme," dedi Nicky başarısız bir neşelenme çabasıyla. "Andrew seni koruyacaktır."

Kevin ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Bunlar Moriyamalar, Nicky. Bu Riko ve efendisi değil; bu Neil'in babası değil. Andrew yapamaz-"

Nicky sinirlenerek, "Biliyorum," diye araya girdi. "Kapa ."

Rahatsız edici bir sessizliğe gömüldüler. Wymack aralarında baktı "Bir şey daha var: eğer basın henüz fark etmediyse, fark etmeleri kaçınılmaz. Browning bana ne tür adımlar attıklarını anlattı. ama eğer birisi onları takip ederse Hastaneden otele, bir araya getirecekler. Otobüsün olay yerinde olmaması önemli değil; eğer herhangi birimizi oda değiştirirken görürlerse bizi takip edin.

"Böyle görünmen," diye kendi yüzünü işaret etti, "ihtiyaç duydukları tek cevap olacak. FBI, makaleleri yayınlamaya başlamadan önce güvenliğinizi göz önünde bulundurmalarını isteyebilir, ancak korumalarını iptal ettiğinizden beri sözlerinin ne kadar ağırlık taşıdığını bilmiyorum. Ne kadar ileri gitmelerine izin vereceğinizi ve çizgiyi nereye çekmemizi istediğinizi mümkün olduğunca çabuk belirleyin."

Allison, "Genellikle en iyisi onlara istedikleri cevapları vermektir," dedi. "Meraklarını tatmin ederseniz daha zorlayıcı yöntemlere başvurmak zorunda kalmazlar. Ayrıca basın, kamu yararının değişken zihnine hizmet eder. Uzun süre sana odaklanamazlar. Başka bir şey dağıt."

"Genel halk belki," dedi Dan, "ama Exy hayranları herkes hayatına ettikten çok sonra bile hatırlayacaklar. Onlar bu olayı Diğer takımları da bu işe dahil edin ve bırakın hakkınızda istediklerini söylesinler. Bu bizim ilk yılımız gibi olacak ama daha kötüsü."

Neil, "Benden bir parçadan daha çok istedikleri bir şey bulmadığımız sürece," dedi.

"Ne gibi?" Matt sordu. "Üstesinden gelinmesi zor bir hikaye."

Neil öne doğru eğildi ve Kevin'e bir bakış fırlattı. Fransızca cevap verdi: "Babamla bu kadar ilgilenmeyeceklerdir."

seninkinin kim olduğunu öğren. Onlar için her zaman benden daha büyük bir haber olacaksın."

Kevin'in ağız onaylamayan bir çizgiye doğru inceldi. "değil."

"Zamanını ayarla. Yardımına ihtiyacım var ve bunu Neil onu yıllar önce suçladı." Kevin cevap vermeyince, Neil bunu istediği isteksiz anlaşma olarak yorumladı. O da Doğruldu ve İngilizceye geri döndü. "Onların dikkatini ikimiz arasında paylaşacağız. Kevin babasını dışarı çıkaracak."

"Bekle, onun kim olduğunu biliyor musun?" Nicky irkilerek Kevin'a sordu.

"Öğrendim," dedi Kevin, kelimelerinde bir sınır vardı. "Annem hamile olduğunu öğrendiğinde ustaya mektup yazdı. Mektubu evinden aldım ve birkaç yıl önce stadyumda sakladım."

"Ve onu Evermore'dan aldım," dedi Neil. Kevin'in ona attığı şaşkın bakış karşısında omuz silkti. "Jean bana nerede olduğunu gösterdi. Sen konuda bir şeyler yapasın diye çaldım."

"Peki kim o?" Dan sordu.

"Başkasına söylemeden önce onunla temasa geçeceğim," dedi Kevin. "Bir ön uyarıyı hak ediyor."

Renee Neil'e baktı ve "Bizden ne istiyorsun Neil?" diye sordu.

Fazla düşünmeme gerek kalmadı. "İhtiyacım olan her şeyi bana zaten verdin. Kalmama izin verdin."

Renee'nin gülümsemesi yavaş ve tatlıydı. Dan ayağa ve Neil'e dikkatlice sarılmak için odayı geçti. Ona bir zamanlar Abby'nin yaptığı gibi sarılmıyordu, sanki desteği olmadan dağılabileceğini düşünüyordu. Kollarını ısırarak parmaklarında sessiz bir vahşet vardı ve ona yaslandığı yerde vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Bu rahatlık değildi; koruyucu ve meydan okuyan bir şeydi. Onun üzerinde ekibinden biri olarak hak iddia ediyordu. Bir şekilde günün son stresini de üzerinden atmasına yetmişti. Bu çok ihtiyaç duyduğu huzur, Neil'in hâlâ ne kadar yorgun olduğunu fark etmesini sağladı, ve bir esnemeyi zar zor yutmayı başardı.

Neil sonunda rahatlayınca Dan bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Hadi ama. Uzun bir gün oldu ve bittiğini görmeye hazırım. Bunu uyuyarak atlatalım ve sabah buradan nereye gideceğimize karar verelim. Belki hep birlikte kahvaltı falan ederiz. Tamam mı?"

"," diye kabul etti Neil ve Tilkiler ayağa kalktı.

Abby ona ilacını uzattı. "Yarın seni tekrar kontrol edeyim ama yıkanırken dikkatli ol, tamam mı? Yapabiliyorsan kollarını sar. O yanıklara sabun bulaşırsa canın yanar."

Neil başını salladı, Wymack'e son bir kez baktı ve takım arkadaşlarını dışarı kadar takip etti. Arabaları hâlâ birkaç gün önce bıraktıkları park yerindeydi. Andrew kendi arabasının kilitlerini açtı. Nicky de Neil için yolcu kapısını açtı. Neil içeri tırmandı ve toka ile uğraşmaya zahmet etmedi. Uzuvarı yoldan çekilir çekilmez Nicky kapıyı çarptı ve arkaya bindi. Üst sınıflar Matt'in kamyonetine doluştu ve Matt de Andrew'un arkasından arabadan indi.

Gecenin bir yarısıydı, ama genellikle hala kampüste bir şeyler oluyordu. Bugün ortalık tenhaydı ve Neil'in bahar tatili olduğunu hatırlaması bir an sürdü. Anlayışı hemen bir suçluluk duygusu izledi; diğerlerinin Pazar sabahı uçma planları vardı. Planlarını kaçırmışlardı. Baltimore'da onunla kalmak için uçuşlar. Fox Tower'da tekrar buluştuklarında Dan'e bu konuyu sordu, ancak Dan bu konuyu geçiştirdi. önemsiz.

Kimse bu konuda konuşmadı ama bir şekilde hepsi Neil ve Matt'in odasına girdiler. Matt ve Aaron kanepayı iterek yoldan çektiler ve kızlar bir dakika sonra battaniyelerle geldiler. Oturma odası dokuz kişinin yatması için uygun değildi ama bir şekilde işe yarar bir yuva yapmışlardı. Tilkiler gelip gittiler. yastıklara uzandılar ve pijamalarını giydiler. Bir an için Neil ve Matt yalnız kaldılar. Matt Neil'in omzunu dikkatle sıktı.

"Gğler çok daha kötü gidebilirdi," dedi Matt sakın bir sesle. "Öyle olmadığına memnunum. Bir Ğey istersen, bir Ğeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Neil.

Matt, "Ciddiyim," diye vurguladı.

"Biliyorum," dedi Neil. "Sana yalan söylemekten bıktım Matt. Söz veriyorum."

Matt içini çekti ama sesi şüpheli olmaktan çok yorgun geliyordu. "Keşke bunu anlamak için bütün bunlar gerekmeseydi, ama sanırım anlıyorum. Seninle ilgili pek çok şey şimdi anlam kazanıyor aslında. Kayda değer bir tanesi hariç.

Matt kuru bir sesle, "Ama bu konuşmayı Allison'a bırakacağım," diye ekledi. Eğer onun şimşeklerini üzerime ekersem beni öldürür."

Neil, "Harika," dedi. Matt onun hevesli olmayan ses tonuna sıııttı. Neil belki de bilmemesinin daha iyi olacağını düşündü, ama yine de sordu: "Bu, ona karşı bahse girdiğin anlamına mı geliyor?"

Matt, "Senin lehine ve onun aleyhine bahse girdim," dedi ve omuz silkti.

Neil'in şaşkın bakışları. "Ben senin oda arkadaşınım. Hiç konuşmadın Kızlar, Seth ve ben onlar hakkında konuşup dururken bile. Fark ettim ama bilmemizi istiyorsan bir şey söylersin diye düşündüm.

Bil diye söylüyorum, her iki durumda da benim için fark etmez." Matt "Ancak birkaç gün önce zevkinizi ciddi bir şekilde yargılayabilirdim" dedi.

Neil, Matt'in fikrini değiştirmesinde Andrew'un Baltimore'daki bölgesel çizgisinin büyük olduğunu düşünüyordu. "Kevin'i gerçekten boğdu mu?"

Matt, "Onu için üç kişi gerekti," dedi.

Neil buna ne diyeceğini bilemedi. Matt ona bir dakika verdikten sonra omzunu sıvazladı ve üstünü değiştirmeye gitti. Neil düşündü Soyunmayı düşündü, bunun çok fazla çaba gerektireceğine karar verdi ve Tilkilerin geri kalanını beklemek için battaniyelerinin üzerine oturdu.

O

Andrew bir yanında, Matt diğer yanında olmak üzere odanın tam ortasında durdu. Düşünceleri onu bütün gece uyutmamalıydı ama arkadaşları bu kadar yakinken Neil'in endişelenmesine gerek yoktu. Herhangi bir şey. Neil gözlerini daha fazla açık tutamayana kadar Andrew'un yüzünü inceledi.

Bir Exy sahasında babasıyla karşılaşmayı hayal etti ve rüyasında Tilkiler kazandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazartesi kahvaltı planları, geç saatlere kadar uyanık kaldıkları için brunch'a ertelendi. Yemek salonları bahar tatili, ama yolun on dakika aşağısında bütün gün kahvaltı servisi yapan bir lokanta vardı. Tilkiler hazırlanmak için dağıldılar, battaniye ve yastık taşıyarak odadan çıktılar. Geride kalan tek kişi Kevin'di. Neil nedenini biliyordu ama bu konuğma için hâlâ çok yorgundu. Ayağa kalkmaya çalığtı ve Matt'i ilaç çantasıyla birlikte mutfağa kadar izledi. Bir saat sonra yemek yiyeceklerdi, ama belli ki kahve için beklemek çok uzun bir süreydi. Matt cezveyi lavaboda çalkaladı ve doldurmaya bağladı.

Neil dolaptan bir fincan indirdi ve ilacını poşetten çıkardı. Orada durdu, çünkü o çocuk güvenlik kapağını açmanın parmaklarını ne kadar acıtacağını hayal edebiliyordu. O Bunu kolaylaştıracak bir şey bulmak için etrafına bakındı ve Kevin'in kapıda beklediğini gördü.

Kevin, Neil'den Matt'e baktı ve Fransızca konuştu. "Riko babanın yüzüne ne yaptığını öğrendiğinde, sana misilleme yapacaktır."

Matt artık etrafında yabancı dillerde gevezelik etmelerine alığmığtı. Onları duyduğuna ya da umursadığına dair hiçbir işaret vermedi. ne dediklerini anlamaya çalışırken dolaptan kahve çekirdeklerini ve filtreleri indirdi. Neil kendisiyle savaştı, kalbi takıldı ve atladı Haksız bir sinirle. Matt öğütücüyü kapatana kadar Matt'in profilini inceledi, sonra onun yanından geçip Kevin'e baktı.

"Yine de bu konuda bir şey yapabilir mi?" Neil İngilizce sordu.

Matt filtreyi kahve makinesinin yarısına kadar getirince dondu kaldı. Kapı aralığında, Kevin şaşkınlık ya da onaylamama içinde gerildi. Neil

Matt'in bakışlarını üzerinde hissetti ama karşılık vermedi. Daha dün gece Matt'e yalan söylemeyi bıraktığını söylemiğti. Bugün Matt'in arkasından konuşursa Matt'in ona inanmasını bekleyemezdi. Zaten üst sınıflar artık bütün hikâyeyi biliyorlardı, o yüzden bunu saklamak için bir neden yoktu.

kaçınılmaz bir komplikasyon.

"şimdiye kadar Kengo babamın öldüğünü ve benim hayatta olduğumu biliyordu. Daha kötüsü, FBI'ın benimle çoktan konuştuğunu biliyor. Bir karar vermek zorunda.

öyle ya da . Riko ilk hamleyi yapma riskini alacak mı?"

Kevin Matt'e soğuk bir bakış fırlattı ama itaatkar bir şekilde İngilizce konuşmaya geri döndü. "Asla dokunmamaları gereken bir şeye dokundular. Dövmeni silerek onu önemsiz biri olarak bir kenara ittiler. Riko buna müsamaha göstermeyecektir." Kevin sol elini kaldırdı Riko'nun şiddetli aşağılık kompleksinin bir örneği. "Eğer babasının yanından gizlice geçip seni alabileceğini düşünüyorsa, yapacaktır."

"Bırak denesin," dedi Neil. "Beni nerede bulabileceğini biliyor."

"Sahte kabadayılığının kimseye faydası yok."

"Senin korkaklığın da öyle," Neil. "Ben sadece Riko'dan korkuyordu çünkü kim olduğumu biliyordu. Artık herkes gerçeği bildiğine göre bana karşı ne yapabilir?" Neil, Kevin'e bunu sindirmesi için bir an verdikten sonra, "Andrew, Kuzgunlar'ın buna izin vermesi gerektiğini söylüyor.

kan davası bu baharda sona erecek, yani Riko henüz geri kalanınızın peşine düşemez. Biraz tekmeleyip yaygara koparabilirler ama şimdilik onlardan güvendesiniz."

"Ona inanıyor musun?" Matt sordu.

Neil omuz silkti. "Tetsuji çılgın hayranlarını şöyle sakinleştirdi Kuzgunlar bizi sahada halleder. Teslim etmek zorunda, yani evet, Andrew'a inanıyorum. Ama madem Riko'nun eli kolu bağlı," dedi Neil, Kevin'e dönüp bakarak, "şimdi onu yüzünden çıkarmak için mükemmel bir zaman" dedi.

Kevin'in bunu anlaması bir an sürdü ve darbe almış gibi sarsıldı. "Böyle şakalar yapma."

"Şaka yapmıyorum. Allison benimkini çıkarmam için bana para vereceğini söyledi. Belki aynısını senin için de yapar, artık ona ihtiyacım yok. yardım et."

"Hiç şüphe yok," dedi Matt. "İyi bir skandala bayılır."

"Dur," dedi Kevin. "Kapa çenenin."

"En iyi ikinci olmayı bırakmış olman gerekiyordu," dedi Neil. "Bunu kanıtla."

Kevin ona kesik bir hareket yaptı ve hışımla dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatmaya zahmet etmedi ve Neil, Andrew bir saniye sonra içeri girdiğinde anladı. Andrew bir rulo koli bandı getirmişti. bant ve birkaç çöp poşetini yanına aldı ve mutfağın önünden geçerek Neil'in battaniyelerinin üzerine oturdu. Neil yatak odasının kapısını kapattı ve

oturma odasında ona katıldı. Andrew o oturana kadar bekledi. Neil'in kapüşonunun alt kenarını kaldırmadan önce. Bir iki santim kaldırdı, sonra başka bir noktayı kontrol etti ve sonunda elini kenarın altına soktu.

"Bunun altında tişörtüm yok," dedi Neil.

Andrew bunu sessizce kabul etti ve beklemeye koyuldu. Neil bandajlı elini bant ve poşetler için uzattı ama Andrew ve onu görmezden geldi. Matt mutfaktaki işini bitirip onların yanından geçti. Banyo kapısı arkasından kapanıp duş açıldığında Andrew Neil'in kapüşonunu işaret etti. Neil duymamaya çalıştı.

Düğmeleri açarken irkildi. Gömleği dirseklerine kadar sıyırdıktan sonra nefes almak ve ağrıyan ellerini dinlendirmek zorunda kaldı. Ellerini. Andrew kollarını teker teker sıyırmadan önce ona sadece bir saniye verdi.

Andrew her iki kola birer çöp torbası geçirdi, fazla kenarlarını yırttı ve sivri uçlarını Neil'in pazularına bantladı. Herhangi bir esneme olup olmadığını kontrol etmek için her iki poşeti de çekiştirdi ve emin olmak için bir kat daha bant ekledi. Neil'in kolları iyi olduğunda, Andrew onun yüzüne başladı. Kopardığı plastik uçlardan birini aldı, kendi üzerine katladı ve Neil'in yanaklarından birinin üzerine parlak bir bant gibi yapıştırdı.

siyah bandaj. Neil, Andrew'un Neil'in yüzüne plastikten çok bant yapıştırdığından emindi ama Neil şikâyet etmeyecekti. Andrew diğer yanağını bitirdi ve yaptığı işi inceledi. Neil sonuçtan memnun olduğunu tahmin ediyordu çünkü Andrew makası ve bant rulosunu bir kenara attı.

Andrew battaniyeyi altlarından çekip çıkardı ve bir pelerin gibi Neil'in omuzlarına örttü. Neil uçlarını göğsünün üzerinde birleştirmeye çalıştı ama torbaları göğsünün üzerindeyken iyi kavrayamadı.

Parmaklarını. Andrew onun iki kez denemesini izledi, sonra ellerini kenara itip onun yerine yaptı. O zaman Matt'in iği bitene kadar beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Matt banyodan yatak odasına geçerken

yavaşladı ve rekor sürede giyindi. Saçlarını her zamanki gibi jölelemek için banyo lavabosuna geri dönmek yerine, tarağını oturma odasına taşıdı ve ikisinin arasına baktı. Neil ona doğru baktı ama Andrew onları dinleyenleri fark etmedi.

Matt, "Dan'in uçuşunu yeniden planlamak için yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gidiyorum," dedi. "Hazır olduğunda yan odaya gel."

"Tamam," dedi Neil.

Andrew ayağa kalktı ve Matt'i kapıya kadar izledi. Neil onun kendi odasında duş almaya gideceğini düşünerek kalktı ve banyoya yöneldi. Kapının kapandığını duyunca battaniyeyi yere bıraktı, ama ardından gelen kilit tıkırtısı kesinlikle içeriden geliyordu. Neil merakla arkasına baktı ama Andrew görüş alanının dışında duruyordu.

Neil banyonun ışığına uzandı. Elindeki poşet duvardaki nemli fayanslara yapışmıştı. Neil duşa baktı ve bunu atlayıp atlayamayacağını merak etti. Torbalar yaralarını ve bandajlarını koruyacaktı ama aynı zamanda tüm bu süreci yüz kat daha karmaşık hale getirecekti. Cuma gecesinden beri duş almamıştı, Yine de, bu konuda çok fazla seçeneği yoktu.

Andrew'un çıplak ayakları halıda sessizdi ama Neil buğulanmış aynada bir renk bulanıklığı gördü ve döndü. Andrew sıkılmış bir göğsünü inceledi ama Neil'in yara izlerine bastırıldığı parmakları ağır ve kalıcı bir yükü. Neil, Andrew'un ne yapacağını görmek için bekledi. söyleyecek bir şeyi yoktu ama Andrew, onlar konuşmaya başladığından beri kimseyle konuşmamıştı.

Baltimore'daki otelden ayrılmıştı. Andrew artık ayık olduğu için Kevin ya da Nicky'yle bile nadiren konuştuğundan Neil diğerlerinin bunu fark ettiğinden şüpheliydi ama Neil sessizliğe alışkın değildi.

"Hey," dedi Neil, Andrew'un kafasını kaldırıp ona bakmasını sağlamak için.

Neil onu öpmek için eğildi, Andrew'un geri çekilip çekilmeyeceğini ya da onu geri itip itmeyeceğini bilmek istiyordu. Bunun yerine Andrew ağzını Neil'e açtı

Tereddüt etmeden elini Neil'in göğsünden boğazına doğru kaydırды.

Öpücük yaralı yanaklarını acıttı ama Neil bunu görmezden gelmek için mücadele etti.

. Otobüsteki öpücüklerin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama şu anda sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu.

Neil vedalaşmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Tekrar merhaba demenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Cuma'nın panik ve öfkesinden bir parça göğsünde titreşti, ciğerlerindeki havayı yakacak kadar sıcaktı. Aralarındaki bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu. artık. Ne istediğini ya da neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Sadece

olabildiğince uzun süre dayanması gerektiğini biliyordu.
Andrew, Neil'in dudaklarına karşı, "durumdasın," dedi.

"Yeni olan başka ne var?"

Andrew geri çekildi ve Neil'i yolundan çekti. Duşu açtı ve sıcaklığı kontrol etmek için elini akıntının altına tuttu. Neil pantolonunun paçalarına basarak onları ama işin çoğunu Andrew yaptı.

onu. Başka birinin önünde çıplak olmak garipti, yara ve bereleri ortadaydı ama Neil'in karnındaki rahatsız edici kıvrılma Andrew'un ona karşı mesafeli tavrıyla biraz olsun hafiflemişti.

Neil duşa girdi, acıya hazırlanmak için gerildi ve yüzündeki ve kollarındaki sargılar tutunca rahatladı. Başını eğdi ve suyun kafatasına çarpmasına izin verdi. Bu ona bir gözlerini kapatmak ve zihinsel dengesini bulmak için bir bahane.

Saçına dokunan bir el onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini açtığı anda Andrew'un karşısında durduğunu gördü. Andrew bantlarını ve ayakkabılarını çıkarmak dışında soyunmaya zahmet etmemişti. Su, siyah gömleğini ona yapıştırdı ve küçük akıntılar şakaklarından aşağıya ve yanaklarından geçerek çenesinden damladı. Neil

yüzüne uzandı, tam zamanında çantaları hatırladı ve biraz kızgınlıkla kaşlarını çatı. Andrew onun elini kenara itti ve duş perdesini çekerek kapattı.

Andrew, Neil'in saçlarını nazikçe olmasa da etkili bir şekilde yıkadı, ancak Neil'in vücuduna geçtiğinde öpüşmekten çok Temizlik. Andrew bir noktada yüzünü başka tarafa çevirme hatasını yaptı, bu yüzden Neil Andrew'un boynunun kenarından aşağı su kovaladı.

Andrew'un parmakları Neil'in yanlarında sarsılarak kenetlenirken bir ürperti Andrew'un bedenini sarstı.

Andrew "Boyun fetişin hiç çekici değil" diyerek kendini toparlamaya çalıştı.

"Hoşuna gidiyor," dedi Neil, özür dilemeden. "Hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor."

Demek istediğini kanıtlamak için ısırıldı ve Andrew keskin bir tıslamayla kafasını ona doğru çevirdi. Neil, Andrew' göremediği bir yerde gülümsedi. Belki de Andrew onun dudaklarının aşırı hassas teninde yarattığı kıvrımı hissetmişti, çünkü parmaklarını Neil'in saçlarına doladı ve başını çekti. Andrew bir elini Neil'in karnına dayadı ve itti, Neil spreyden kurtulup kaygan, soğuk fayansa bastırılana kadar onu destekledi.

Andrew soruyu Neil'in çenesinin köşesine doğru ısırdı. "Evet mi hayır mı?"

"Senin için her zaman evet," dedi

Neil. "Hayır olduğu zamanlar hariç," dedi Andrew.

Neil plastik sarılı parmağını Andrew'un çenesine koyarak bir öpücük daha vermesi için başını yukarı kaldırdı. "Eğer sürekli sormak zorundaysan, sorduğun kadar cevap vereceğim. Ama bu her zaman evet olacak."

"Bana 'her zaman' deme."

"Gerçeği sulandırıcaksanız onu istemeyin."

Andrew elini Neil'in ağzının üzerine koydu ve dizlerinin üzerine çöküp daha fazla uzanamayacağı anlamına gelene kadar orada tuttu. Andrew, Neil'i bütünüyle yutmadan önce kalçasına bir öpücük kondurdu. Neil

Andrew'un saçlarını yakaladı ama yaraları ve plastik torbalar iyi kavramasını zorlaştırıyordu. Onun yerine duvara tırmandı ama duvar fazla kaldıraç sağlamak için fazla kaygandı. Andrew onu sıkıştırdı. Bir elini kalçasına koyarak duvara yasladı, bu yardımcı oldu ama Neil hâlâ düşüyormuş gibi hissediyordu. Daha sonra düştü, duvardan aşağı kontrollü bir kayışla da olsa, nefes nefese ve başı dönmüş bir şekilde

İhtiyacım var.

"İstiyor musun-" diye başladı, sesi düzensizdi.

Andrew onu susturmak için öptü. Neil, Andrew'un dilindeki tattan dolayı biraz yüzünü buruşturdu ama onu yakıp yok ettiği için mutluydu. Andrew bir ön kolunu duvara dayayarak Neil'in birkaç vücutları arasında rahat bir santim vardı. Neil bu boşluğu ona bıraktı ama ağrıyan kollarını Andrew'un başının arkasında çaprazlayarak onu Yakın. Neil, Andrew'un nefesi dudaklarına çarpana kadar Andrew'un diğer elinin yokluğunu fark etmedi. Bir an için kafası karıştı. İkincisi, neredeyse geri çekilip aşağı bakacak kadar aptal olduğu noktaya kadar.

Andrew'u öpmek düzenli bir şey haline geleli haftalar olmuştu, ama her gece aynı şekilde bitiyordu: Andrew Neil'i boşaltıyor ve Sonra da Neil'i kendi yoluna gönderdi. Neil hâlâ etraftayken pantolonunun fermuarını bile açmıyordu. Neil, rutindeki bu kırılmanın Kin dolu bir güven ya da Neil'i bir daha gözünün önünden ayırmama kararlılığı. Andrew kaldığı sürece Neil'in şu anda umurunda değildi. Neil mırıldandı

Andrew'un ağızına onay olabilecek bir şey soktu, cesaretlendirici olabilirdi ve karşılığında hafif bir hırıltı aldı.

Andrew Neil'in desteğinden ama geri çekilecek kadar da sinirlenmemişti. Andrew sonunda hareketsiz kalana kadar Neil onu sıkıca tuttu. Andrew nefesini tutmak için birkaç saniye bekledi, sonra Neil itaatkâr bir şekilde kollarını indirip onu bırakana kadar duvarı itti. Andrew ayağa kalkıp Neil'i kaldırmaya yardım etmeden önce elini spreyle yıkadı.

Neil küvetten çıktı, her yer su oldu ve havlusunu beline sardı. Andrew ona kapıyı açmak için duştan çıktı ve Neil kapıyı iterek kapattı. gitti. Neil, Andrew'un sırlıslıkam giysilerinin yere çarpma sesini duyacak kadar oyalandı, sonra kurutmak için yatak odasına gitti. Geçen yaz kampüse taşındığında sadece bir havlu almıştı ama Matt'in çamaşır günü ve Dan'in ara sıra yatıya kaldığı günler için yedekleri vardı. Neil, Matt'in dolabının rafından temiz bir tane alıp Andrew için banyonun kapı koluna astı.

Andrew geldiğinde hâlâ ıslaktı ve Andrew'un ona attığı bakış karşısında omuz silktilti. Andrew, yaralarının etrafını dikkatle, diğer her yerini ise aşırı sert bir şekilde ovarak onu kuruladı ve Neil'in kollarından ve yüzünden damlayan poşetleri sıyırdı. Andrew bir önce Neil'in sol kolundaki bandajlar boyunca parmağını düşünerek Neil'in sahip olduğu en bol kıyafetleri giymesine yardım etti. Dışarısı uzun kollu giyilebilecek kadar serindi ama uzun . Bunlar Yaralar herkesin görebileceği bir yerde iz bırakacaktı. Yaralanmak ölmekten daha iyiydi, bu yüzden Neil bakışların üstesinden gelebileceğini düşündü. Sonunda.

Neil, odasına havluyla dönmek zorunda kalmaması için Andrew'a kıyafet ödünç verdi ama Andrew giyinirken yanında durmadı. Onun yerine ilacını almak ve üç fincana kahve doldurmak için mutfağa yöneldi. Neil cezveyi çevirirken Andrew içeri girdi. ve kupalardan birini aldı. Neil diğer ikisini ve haplarını aldı ama süitin kapısında duraksadı.

"Anahtarlarım yanımda değil," dedi. Onları seyahat çantasına koymuştu.

New York'a gitmeden önce çantasını taşımıştı ama Neil o zamandan beri çantasına dokunmamıştı. Matt'in çantasını onun için stadyuma taşıdığını biliyordu,

Ama dün geceki hikâyesinden sonra kimse bavulları boşaltmaya zahmet etmemişti. Neil eşyalarını kontrol etmeyi unuttuğuna inanamıyordu. Bunu yorgunluğuna mı yoksa buraya gelmenin travmasına mı bağlayacağını bilemiyordu.

Temiz. Belki de suçu Renee ve Dan'e atabilirdi.

O acı dolu konuşmanın sonunda, başka bir şey için endişelenemeyecek kadar güvende hissetmişti.

Andrew yorum yapmadan arkasını döndü ve masasının çekmecesinden Matt'in anahtarlarını aldı. Neil ancak Neil'in yanına döndükten sonra Matt'in dün gece üstlerini değiştirdikten sonra onları oraya bıraktığını hatırladı. Neil bir an için Andrew'un mükemmel hatırlama yeteneğine imrendi; Andrew çocukluğuna dair anılarının çoğunun

tatsız. Neil'in de pek iyi anıları yoktu ama en azından ilk adaletsizliklerden bazılarını unuttuğunu biliyordu.

trajediler. Her darbeye ve yüksek sesli kelimeye tutunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Andrew'a hiç iyi anısı olup olmadığını sormayı düşündü ama o zaman da bu kadar neşesiz birinin neyi "iyi" olarak gördüğünü sorması gerekecekti. Bunun yerine, "Oyunumuz artık bitti, değil mi?" dedi.

Andrew, "Hâlâ benim sıram," diye işaret .

"Ama ondan sonra?" Neil sordu. "Takas edecek sırrım kalmadı."

"Başka bir şey bul."

"Sen ne alırdın?"

"Bana ne vereceksin?"

Neil, "zaten bildiğiniz soruları sormayın," dedi.

Andrew ona sıkılmış bir bakış fırlattı, kendi sözlerinin suratına çarpılmasından hiç etkilenmemişti. Neil omzunu Andrew'a yasladı. Andrew kapıyı açmadan kapıyı açtı ve "Tüm cevapları benden bedavaya aldığını düşünürsek, sanırım birkaç bonus tur almalıyım" dedi

"Bunları sen gönüllü olarak istedin," dedi

Andrew. "Koşullar beni zorladı."

Andrew sessizce ona baktı. Neil ipucunu almayı ya da hareket etmeyi , bekleme oyununu oynamaktan memnundu. Birkaç dakika sürdü ama sonunda Andrew parmağını kaldırdı ve "Bir soru serbest" dedi.

"Bir mi?" Neil . "Bana ne kadar az , istediğim şeyden o kadar nefret edeceksin."

"Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum zaten," dedi Andrew. "Fark etmeyeceğim."

Neil kapıdan uzaklaştı. "Bir şey bulduğumda sana haber veririm."

Andrew kapıyı açtı ve arkalarından kilitledi. Neil küçük parmağını kupasından kaldırdı ve Andrew'un anahtarlığı üzerine asmasına izin verdi. Neil yan odaya geçti ama Andrew koridorda kendi odasına doğru ilerledi. Neil'in kapıyı çalmak için boşta bir eli yoktu, bu yüzden kapıya hafif bir tekme attı. İçeriden birinin onu duyması için üç kez denemesi gerekti.

o sesin birinin içeri alınmak istediğini fark etti. Matt kapıyı açtığında Neil fincanlardan birini uzattı.

"Bunu unuttun."

"Ah, sağ ol." Matt aldı ve onu içeri almak için kenara çekildi.

Dan ve Renee çoktan duş almış ve giyinmişlerdi. Aralarındaki boş kanepede yattığı şüphesiz Matt'e aitti, ama Dan Neil'e almasını işaret etti. Matt, Dan'in solundaki kanepenin koluna tünedi ve kolunu Dan'in omzuna doladı. Parmaklarını Neil'in parmaklarının arasından geçirdi ve Neil'in bandajlarını inceledi. Neil onun gözlerini doldurmasına izin verdi ve yeni bir soruyla gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi

Bir gecede.

Yine de tek söyleyebildiği, "Nasıl hissediyorsun?" oldu.

"Bilmiyorum," dedi Neil. Biraz daha sakin olması gerektiğini düşündü.

Stuart'tan haber alamadığı için endişeliydi ama endişelenecek bir şey bulamıyordu. Tilkiler onun sırlarıyla yüzleşmiş ve onu daha da sıkı kavramışlardı. Onlar arkasındayken herhangi bir şeyden nasıl korkabilirdi ki? Andrew'un öpücüklerini hâlâ ağzında hissederken neyden pişmanlık duyabilirdi ki? "Şu anda iyiyim, sanırım."

Saç kurutma boğuk sesi Allison'ın duşunu bitirdiğini ve yavaş yavaş güne hazırlanma sürecine girdiğini söylüyordu. Rahat bir sessizlik içinde onu beklediler. Neil'in kahvesi çoktan gitmişti.

Allison gelene kadar da kupa soğumuştur. Bahar tatili olması ya da sadece yumurta yemek için dışarı çıkıyor olmaları önemli değildi; Allison her zamanki gibi şık giyinmişti.

banyodan çalışma odasına kadar parfüm sürdü. Kanepenin etrafından dolandı.

Elleri kalçalarında, topukları yere vurarak Neil'e baktı.

"Çıktı mı?" diye sordu.

"Henüz haberleri izlemedim," dedi Neil.

Dönmeyi düşünüyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

ama Dan ayağa kalktı ve "Açlıktan ölüyorum. Hadi gidelim." Andrew'un eşyalarını yan kapıdan aldılar. Neil, Andrew'un giydiği kıyafeti gören üst sınıf öğrencilerinin kendisine attığı bakışları kaçırmamıştı ama kuzenlerin tepkileriyle daha çok ilgileniyordu. Nicky'nin omuzlarında gergin bir duruş ve kuzenleriyle arasında gözle görülür bir boşluk vardı. O ve Andrew. Neil, Nicky'nin ağzından kaçırdığını ve Andrew'un Neil'in evinde duş alması hakkında bir şeyler söylediğini tahmin etti.

Oda. Bu beyin-ağız filtresi eksikliği bir gün onun ölümüne neden olacaktı. Aaron daha da geride duruyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini Neil'e dikmişti. Neil onun yüz ifadesinde bir kınama ya da tiksinti görmeyi bekliyordu.

Aaron Nicky'ye cinselliği için keder verdi, ama Aaron'un bakışları ağır ve okunamazdı.

Matt herkesi kamyonuna doldurmayı teklif etti, sonra geri çekti. Neil'in yatağa tırmanamayacağını hatırladığı anda. Neil onun yerine Andrew'un arabasında yolcu olarak oturdu, Kevin'i Nicky ve Aaron'la birlikte sessizce arka koltuğa gönderdi ve penceresinden boş kampüsün geçip gidişini izledi. Nicky yolculuğun büyük bölümünde sessizdi ama otoparka varmadan önce kendini toparladı. Neyse ki kişisel konulardan uzak duracak kadar akıllıydı ve bunun yerine saçmaladı

kişisel krep yeme rekoru hakkında.

Brunch coşkulu bir etkinlikti. Tilkiler bildikleri tek yolla toparlanıyorlardı: hafta sonu hiç geçmemiş gibi devam ederek oldu. Bir şeye ihtiyacı olursa Neil'in yanındaydılar ama artık burnunu sokmayacaklardı ve sokmayacaklardı da. ve çirkinliklerle oyalandık. Tek garip an, sohbet etmeye çalışan garsonun Neil'e bandajlarını sormasıydı.

Matt, Dan'in "Bir piranha tankına düştüm," dediği anda Kaykay yapıyorum," dedi.

Garson kız ikisinin arasında şaşkın bir bakış fırlattıktan sonra komplocu bir tavırla, "Kötü bir ayrılık," dediğinde Allison sıkılmış bir ifadeyle elini salladı.

Garson kız, "Zor bir hafta sonu," diye ve yoluna devam etti.

Dan kaldıkları yerden devam etti: bahar tatili planlarını nasıl yeniden düzenleyeceklerini düşünüyordu. Uçuşlarını yeniden planlamak biraz maliyetli olsa da mümkündü ama Dan geri dönmekle ilgilenmiyordu. Artık kuzeye. Neil'in kuzeyden çıkmasına izin vermek istemediğini söylemedi.

Ama bunu o kadar kibarca ima etti ki Neil ne demek istediğini anladı. Bu hafta kampüste yapmaya değer bir şey olduğunu düşünmüyordu, tatil nedeniyle her yer kapalıydı ve diğerlerinden fikir almaya çalışıyordu.

"Bir şey yapmak için planın var mıydı?" Matt sonunda Neil'e sormayı akıl etti. "Bariz olanın dışında yani."

Neil, Matt'in Exy'yi mi yoksa Andrew'u mu kastettiğinden emin değildi. Tahmin etmeye çalışmadı ama, "Bir yolculuğa çıkacaktım," dedi. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, bu ondan bekledikleri son şeydi. Neil rahatsız bir şekilde omuz silktili ve şöyle dedi: "Annem ve ben Hayatta kalmak. Sırf yapabildiğim için hiçbir yere gitmedim. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

"Hiç tatile çıkmadın mı?" Dan sordu, sonra yüzünü buruşturarak kendini tuttu ve "Unut gitsin. Unut bunu söylediğimi."

"Nereye gitmek istiyordun?" Renee sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Neil. "Henüz etrafa bakmadım."

Allison manikürlü tırnaklarını düşünceli düşünceli dudaklarına vurdu, sonra Matt'e işaret etti. "Tatil köyü mü?"

Matt, "Pek onun yapacağı bir Çeye benzemiyor," dedi, "ayrıca plaj için de çok erken. Kabin?"

Allison tartışmaya hazır görünüyordu ama vazgeçti. "Blue Ridge?"

"Henüz gitmedim," dedi Matt, "ama harika olduklarını duydum."

"Neil mi?" Allison sordu.

"Ne?" Neil şaşırılmış bir halde sordu.

"Evet mi hayır mı?" Allison, onun kendisini takip etmediğine gibi konuştu. "Bir haftalığına dağlara gidiyoruz."

Kevin, "Biz," diye . Matt parmağıyla işaret ettiğinde Kevin herkesi tersleyen bir hareket yaptı. "Hayır. Bu hafta sonu ne olursa olsun, hâlâ bahar şampiyonalarının ortasındayız. İhtiyacımız olan-"

Kevin aniden sözünü kesti ve yere baktı. Neil onun neye baktığını göremiyordu ama tahmin edebiliyordu. Andrew'un ellerinden biri masanın altında görünmüyordu ve bıçağı tabağının yanında yoktu. Andrew'un çenesi diğer elinin arasındaydı ve gözlerini Odanın öbür ucunda hiçbir şeye bakmıyordu. Kevin, Andrew'un blöfünü görmeyi düşünüyormuş gibi sertçe Andrew'un başının tepesine baktı. İçinde

Sonunda kaşlarını çattı ve bıraktı. Neil onu neyin ikna ettiğini bilmiyordu: Hâlâ boğazını kaplayan koyu morluklar mı yoksa Nicky'nin Neil'in diğer tarafında yaptığı çaresiz hareketler mi?

"Her neyse," dedi Allison dikkatle.

"Rezervasyon için biraz son dakika, değil mi?" Dan sordu.

"Mart ayındayız," dedi Allison, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. O da

çantasından ışıltılı telefonunu çıkardı ve Neil'e doğrulttu. Neil, bunun teklifi geri çevirmek için son bir şans olduğunu tahmin etti, çünkü Bir saniye sonra başını salladı ve birkaç tuşa bastı. "Sarah'ya bize bir şeyler bulmasını söyleyeceğim. Sarah?" dedi Neil sormadan önce telefonuna. "Blue Ridge'de dokuz kişinin uyuyabileceği bir yere ihtiyacım var.

Tercihen beş veya daha fazla yatak odası olan. Evet, bu gecedен pazar sabahına kadar en iyisi. Evet, bekleyeceğim."

Telefonu kapattı ve bir kenara koydu.

"Sarah?" Nicky sordu.

"Annemle babamın seyahat acentesi," dedi Allison. Nicky ona garip bir bakış attı.

baktı ve Allison neredeyse gücenmiş görünüyordu. "Kendi seyahatlerimi kendim ayarladığımı , değil mi? Buna kimin vakti var ki?"

Dan kuru bir sesle, "Gerçek dünyadaki diğer herkes," dedi.

"Babanın, sana yazdığında onu tutmana izin vermesine şaşırdım." Nicky söyledi. Bu, Allison'ın ailesinin onun için kurduğu hayalleri terk ederek mirasının çoğunu kaybettiğini kaba bir şekilde hatırlatıyordu. İrkilmesine bakılırsa Nicky bile bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordu. "Yanlış söyledim. Ben sadece-"

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Allison biraz soğuk bir

sesle. "O bilmiyor."

"Özür dilerim." Nicky, Neil'i düşüncesizliğinden kurtarmak için ona yalvaran bir bakış gönderdi.

Neil'in müdahale etmesine gerek kalmadı çünkü Allison, Nicky'nin telaşlı bakışlarını Neil'e doğru takip etti. "Dağları seviyorsun, değil mi?"

"Bir keresinde onları yarıp geçmiştim," dedi Neil. "Kalmadık. Bu gerçekten iyi mi?"

"Sorun olur mu," dedi Dan, "sanki hepimiz kendimizi onun tatiline davet etmemişiz gibi."

"Bize bir numara verir misin?" Renee Allison'a sordu. Allison elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenmeyin."

O sırada garson kız ve iki servis görevlisi tabaklarıyla birlikte geldi ve herkes siparişlerin düzenlenmesine yardım ederken sohbet geçici olarak rayından çıktı. Allison kahvaltının yarısında Smokies'de beş yatak odalı bir kulübe için onay telefonu aldı. Rezervasyonlarını sekizden önce herhangi bir saatte ana ofisten anahtarları alabiliyordu ve kampüsten arabayla iki saatten biraz fazla bir mesafedeydi. Allison saatini kontrol etti.

detayları ekip arkadaşlarına aktarırken telefonla konuşuyor ve başıyla onaylıyordu.

memnuniyet. Bir saat bile değildi; toparlanıp yola çıkmak için bolca zamanları vardı.

Kalkış saatini belirlemeye çalıştıklarında Neil, "Gitmeden önce Abby'yi görmeliyim" demek zorunda kaldı.

"Oh," dedi Dan, "o zaman acele etme, acele etme. O seni iyileştirirken biz de toparlanıyoruz."

Bir plan ve varış noktası olması, kimsenin yemekleriyle oyalanmakla anlamına geliyordu. Kahvaltılarında arta kalanları mideye indirdiler ve hesap için garsonu işaret ettiler. Neil, Dan'in ekibin satın alma kartını ne zaman

Wymack ama yemeklerini ve bahşişlerini ona yükledi. Neil'in telefonu hâlâ stadyumdaki çantasının yanındaydı, bu yüzden Nicky park alanını geçerken Abby'yi aradı.

"Hey," dedi Nicky. "Neil'i ne zaman görmek istiyorsun? Biz hepimiz bir haftalığına şehir dışına çıkmaya karar verdik. Sen Neil'e yeşil ışık yakar yakmaz gidebiliriz. Evet, tamam, birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattı ve arka koltuğa atladı. Onlar Yolda ön koltukların arasından öne eğilerek, "Sizinle stadyumda buluşacak, böylece tüm eşyalarını alabilecek. O

Koç'un şimdiden biletlerini yeniden ayırtmaya çalıştığını söylüyor. Umarım haber onları korkutup kaçırmadan önce ihtiyacımız olan herkesle sözleşme imzalar."

"Arabayı alabilir miyim?" Neil Andrew'a sordu.

Andrew cevap vermedi ama arabayı stadyum yerine yatakhaneye sürdü. Neil diğerleri çıktığında çıktı ve kaputun etrafında. Döndüğünde Kevin'in yolcu koltuğuna bindiğini gördü. Andrew, Kevin'in yanında olmadığını fark edince arkasına baktı ama yavaşlamadı ve sormadı.

Kevin yerleşir yerleşmez Neil onları tekrar yola çıkardı. Abby'nin ve Wymack'in arabaları kaldırımın kenarına yan yana park edilmişti.

Foxhole Court. Neil en yeni güvenlik kodunu girdi ve koridorda ilerlemeye başladı. Soyunma odasına yaklaştıklarında Kevin'e döndü ve "Önce onunla ben konuşayım. Onunla işiniz bittiğinde kimseyle konuşma havasında olmayacaktır."

Kevin gözlerini yere dikti ve hiçbir şey söylemedi.

Abby salonda oturmuş onları bekliyordu. Ayağa kalkmaya başladı ama Kevin ona doğru ilerledi ve Neil'e Wymack'in ofisine gitmesi için zaman kazandırdı. Wymack'in kapısı Neil'in masasını görebileceği kadar açıktı. Wymack her zamanki kâğıt kargaşasıyla çevriliydi ve telefonu kulağındaydı. Tek elle yazmaya çalışmadan önce seyahat programlarını klavyesinden kaldırmaya zahmet etmedi. Kapı aralığındaki harekete baktı ve Neil'e içeri girmesini işaret etti.

Neil kapıyı arkasından kapattı ve sandalyelerden birine oturdu. Wymack'in karşısında beklemek. Wymack'in uçuşunu ayarlaması sadece birkaç dakika daha sürdü. Neil "Columbus" sesini duydu ve Wymack'in Neil'in seçtiği forvete baktığını anladı. Sonunda Wymack telefonu kapattı ve standına geri koydu. Tuşlarına birkaç kez dokunarak monitörünü kilitledi ve Wymack arkasına yaslanarak Neil'e Dikkat.

Neil ona , aniden kaybolmuştu. İki dilde akıcı konuşuyordu dillerde, neredeyse üçüncü bir dilde ve yarım düzine daha dilde bazı yararlı hayatta kalma cümlelerini bir araya getirebilir. Ama bütün Aralarındaki gerçek ortaya çıktığında Neil'in söyleyecek doğru

kelimeleri yoktu. Neil sonunda, "Dosyamı çöpe atmalıydın," dedi.

"Sen

kontratını yüzüne fırlattığımda çekip gitmeliydin. Ama sen bana bir şans verdin ve beni buraya getirdin. Sen

Hayatımı kurtardın. Üç kez," dedi Neil, "hayatımı kurtardınız. Bunun için sadece 'teşekkür ederim' diyemem."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Wymack. "Seni buraya ben getirdim ama sen kendini kurtardın. Kalmaya karar veren sendin. Burada bir tutamak, orada bir dayanak bulabileceğini fark edecek kadar uzun süre korkmayı bırakan sensin. Kendi yolunu kendin buldun.

Neil itiraz etmeye çalıştığında Wymack, "Eğer bir şey varsa," diye devam etti, "size teşekkür etmem gerekir. Dün gece bize yılı ölü ya da federal gözaltında bitirmeyi planladığınızı söylediniz. Herkesi susturabilirdin.

ve bu yıl kendin için endişelendin. Bunun yerine Dan'ın bu takımı düzeltmesine yardım etmeyi kabul ettin. Ulaşamayacağımızı düşündüğüm ikisini kurtarıyorsun ve Kevin'in takip etmesi için canlı bir örneksin. O

Wymack, "Eskiden seni hiç izlemezdi," dedi, "ama Aralık ayından beri gözleri senin üzerinde, nasıl ayakta durduğunu anlamaya çalışıyor."

"Ona bir şey öğretilemez," dedi Neil.

"Öyle sanıyorsunuz," dedi Wymack. "Oturduğum yerden, gerçek bir ilerleme kaydediyorsun."

Bu bir hüsnükuruntu olabilirdi ama Wymack hepsinin iç yüzünü görebiliyordu. Neil ona inandı çünkü Kevin'in edilebileceğine inanmak istiyordu. Kevin'in o numarayı yüzünden silip atacağı ve Riko'yu kendi oyununda yeneceği günü görmeye ihtiyacı vardı. Kevin'in Riko'nun tahtını gasp edebileceğine ve hayatta kalabileceğine inanmasına ihtiyacı vardı.

Kevin buna inanana kadar, Foxes'un finallere ulaşabileceğine asla tam olarak inanmayacaktı.

"Neil," dedi Wymack bir dakika sonra, "bütün haberlerde var. Sen polislerle birlikteyken odalarımızda kalmaya ve gözden uzak olmaya çalıştık.

FBI, ama bizi dışarıda beklediler. Ellerin de otobüsün ve hepimizin ayrılmak için yüklenirken çekilmiş fotoğrafları var. Parçaları bir araya getirmeleri uzun sürmedi. Sabahtan beri telefonum çalıyor, ve Chuck. Okul yönetimi derslere dönmeden önce sizinle konuşmak isteyecektir."

Neil bunun olacağını biliyordu ama bir an için kahvaltısının geri geleceğini düşündü. "Tamam."

"Basına karşı 'yorum yok' oyununu oynamamı mı istiyorsun?"

"Eğer yapabilirsen. Ben-" Neil bocaladı, ama Allison'ın tavsiyesi ve Kevin'in fırtınanın üstesinden gelmesine yardım etme

konusundaki isteksiz sözü,

"-onlarla gelecek hafta konuş. Bunu onlara söyleyebilirsin."

"Salı mı?" Wymack önerdi. "Salı ya da Çarşamba, kampüsteki tepkilerle başa çıkmanız için size Pazartesi gününü verir. Ben de bir zaman ayarlayın ve onları oyalamak için ne yapabileceğime bakın. Bu arada. Belki onlara gelecek yıl için kaptan yardımcılığını kabul ettiğini söylerim."

Neil, "Ben bunu yapabilecek nitelikte değilim," dedi. Eliyle işaret etti Wymack'ın masasına yayılmış olan acemi dosyaları. "benden daha fazla deneyimi var ve bir gangsterin oğlunun peşinden gitmek istemeyeceklerdir."

"Andrew da seni takip etmek istemedi," dedi Wymack. "Bak nasıl sonuçlandı. Öyle ya da böyle bir yolunu bulacaksın."

Neil ellerine baktı. Daha birkaç hafta önce hayatını ve kayıplarını parmaklarıyla saymıştı. Şimdi her şey havada kalmıştı, Stuart'ın Moriyama'ları kendi tarafına çekme yeteneğine dayanıyordu. Wymack, Neil'den ikisinin de gerçekten sahip olacağından emin olmadığı bir geleceğe kendini adamasını istiyordu. Pratiklik, emin olana kadar beklemelerini söylüyordu. Yine de bir süre sonra Neil bir elini yumruk yaptı

ve istediği yola odaklandı. "Elimden

gelenin en iyisini yapacağım" dedi.

"Güzel," dedi Wymack. "Şimdi gidin. Dan beni arayıp hepinizin şehir dışına çıkacağını söyledi. Tüm bunlardan biraz uzaklaşın, biraz temiz hava alın ve imkansızı gerçekleştirmeye hazır olarak geri dönün."

"Evet, Koç," dedi Neil.

Neil salona döndüğünde Kevin ayağa kalktı. Neil, Kevin'in omuzlarındaki gerginliği ve ağzındaki sert çizgiyi gördü ve Kevin'in bunu onlar dönene kadar erteleyeceğini anladı. Kevin ona baktı, sonra Wymack'ın açık kapısının önünden geçti ve Neil'in duymak istemediği bir bahaneyle ağzını açtı.

Neil, "Bunu ona yapmayın," dedi.

Kevin tereddüt etti ve Neil onun kazandığını anladı. Abby ne yapacağını şaşırılmış bir halde ikisinin arasına baktı. Neil onun anlamasını beklemeden yan odadaki ofisine . Abby bir süre sonra ona katıldı, kafası hâlâ karışık. Neil açıklama yapmadı ama Wymack'ın kapısının boğuk sesini dinledi.

Kapanış. Ancak o zaman rahatlayabilir ve dikkatini tekrar Abby'ye verebilirdi.

Bugün yaralarıyla yüzleşmek hiç de kolay değildi. Abby sargılarını açarken Neil gözlerini hızla kollarındaki karmaşadan kaçırdı. Abby işe koyulmadan önce bir eliyle Neil'in yüzünü kavradı.

Daha sonra dağlara götürmesi için bir seyahat çantası hazırladı ve alnından öperek veda etti. Neil yataktan kalktı ve beklemek için arabaya gitti.

Yirmi dakika sonra Kevin boş gözlerle ve yenilmiş görünerek geldi. Yolcu kapısını açmaya başladı, sonra arkaya bindi. Neil ona bir şey söylemedi ama kontak anahtarını çevirdi. Fox Tower'a dönüş kısa bir yolculuktu ve Neil arabadan indiğinde Kevin inmedi.

Park edilmiş. Neil ipucunu anlamadan önce sadece bir dakika bekledi ve

kapıya yöneldi. Arabaya iki adım kala geri döndü ve kapıyı tekrar açtı. Kevin dirseğini pencere pervazına dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Neil söyleyeceklerini bir kez daha düşündü.

"Onlara ben söylerim, sen söylemek zorunda ."

Kevin boştaki eliyle işaret etti: "Defol" ya da "Uyumda değil" ama "Sakin ha" değil. Hiçbir şey söylemedi; Neil, Kevin'in olabilir. Neil kapıyı kapattı ve onu sefaletiyle baş başa bıraktı.

Neil, Nicky ve ikizleri odalarından aldı ve hepsini yan taraftaki Dan'in götürdü. Bir yığın sırt çantası ve seyahat Oturma odasının ortasındaki bavullar hepsinin gitmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Matt ve Allison kanepede otururken Renee odanın etrafındaki elektronik aletlerin fişlerini çekti. Renee, Neil'in isteği üzerine gidip Dan'i yatak odasından aldı. Dan, Matt ve Allison'ın arasındaki boş yere çöktü ve kahve fincanından bir fincan aldı. Masa. Neil odanın diğer ucundaki Dan'e bakmadan önce herkes yerleşene kadar bekledi.

"Koç, Kevin'in babası."

Dan kahvesini masanın ortasına tükürdü ve boğuldu. Ağzından çıkmayan azıcık bir şey. Matt, Dan'in öksürdüğünü fark edene kadar Neil'e sonsuz bir saniye boyunca boş gözlerle baktı ve sonra onun sırtına coşkuyla vurdu. Dan bir şeyler söylemeye çalıştı ama anlaşılmasız boğuk bir hırıltıydı. Allison ve Renee, Neil'e sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakarken Aaron

Andrew'a baktı, sanki Andrew onları bir noktada bu konuda uyarmış olmalıydı. Andrew ilgiyi fark ettiyse de karşılık vermedi; gözleri sadece Neil'i görüyordu.

"Asla olmaz!" Nicky patladı. "Asla olmaz! Ciddi misin sen? Ciddi olamazsın. Bu ne zaman oldu?"

Neil ona, "Koç Exy'nin öğretmeniydi," diye hatırlattı.

"Ne yani, onu hamile bıraktığını fark etmedi mi?" Aaron sordu.

"Kevin'in onun olmadığını söyledi," dedi Neil. "Koç'un bir gün bir NCAA takımına sahip olmak istediğini biliyordu. Kevin'i büyütmesine yardım etmek için hayallerinden vazgeçeceğini düşündü. Bunu istemedi ama

yaptığı işi bırakıp Amerika'ya taşınmak da istemedi. Bu yüzden yalan söyledi. Bunu söylediği tek kişi Koç Moriyama'ydı."

Dan sonunda sesini geri alabildi. "Kevin ne zamandır tanıyor?"

"Sadece birkaç yıldır," diye hatırlattı Neil ona.

"Birkaç yıl," diye Dan, sesi tehlikeliydi, "ve hiçbir şey söylemedi mi?"

"Onu korumaya çalışıyordu," dedi Neil. "Koç Kevin'in kendi oğlu olduğunu bilseydi, onu Edgar Allan'ın elinden almaya çalışırdı."

Nicky yüzünü buruşturdu. "Kevin'in gitmesine asla izin vermezlerdi."

"bir şeyler söylemeliydi," dedi Dan.

ısrar etti. "Bir buçuk yıldır burada. Böyle bir şeyi Koç'tan bu kadar uzun süre saklamaya hakkı yoktu. Tanrım, o yapmadı-" Dan'ın sesi biraz çatallaştı, öfkeden çok keder vardı ve Neil onun Wymack'in gerçekte yüz yüze geldiğinde vereceği tepkiyi hayal ettiğini düşündü. "Bu doğru değil. Bu hiç adil değil."

"Hayır," diye sessizce onayladı Neil, "ama en azından Koç artık biliyor." "Kahretsin," dedi Matt. "Nasıl karşıladı?"

"Konuşma sırasında orada değildim," dedi Neil, "ama iyi geçtiğini sanmıyorum."

Dan korkunç bir ses çıkardı ve koltuktan kalktı. Matt ona doğru uzandı ama eli tokatla uzaklaştırıldı. Dan yatak odasına kaçtı ve kapıyı arkasından çarptı. Matt bu şiddetli ret karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu ama Renee Dan'den boşalan yere geçti ve kolunu Dan'ın koluna doladı. Bu sessizliğe rağmen

Renee, Allison'a bakıyordu. Aralarında yorgun bir bakış vardı.

Allison, "Bunun için onu asla affetmeyecek," dedi.

Renee, "Koç bunu kabul ettiğinde o da kabul edecek," dedi.

Allison hiçbir şey söylemedi; şüpheli bakışı yeterince açıktı. Neil sessizce Allison'a hak verdi. Dan'ın Wymack'e ne kadar hayran olduğunu bilecek kadar üst sınıflarla vakit geçirmişti. O, Dan'ın şimdiye kadar sahip olduğu tek baba figürüydü ve hayatta olmak istediği her şeydi.

Dan, Tilkiler'le geçirdiği yıllar boyunca pek çok haksızlığı affetmişti ama bu hakaretlerin çoğu ona ve arkadaşlarına yönelikti.

Wymack'i incittiği için birini affetmek, kaldırabileceğinden daha fazla olabilirdi.

"Ona göz kulak olmak mı?" Neil

sordu. "Elbette," dedi Renee.

Neil toparlanmak için yan odaya gitti. Çok uzun sürmedi ama işi bitince onlara dönecekti. Onun yerine kanepeye oturdu ve takım arkadaşlarının kendilerini yeniden toparlamalarını bekledi. Matt on beş dakika sonra ortaya çıktı, ama Nicky'nin onları aramaya gelmesi için yirmi dakika daha geçmesi gerekti. Matt Neil'in çantasını bir omzuna, kendisinininkini de diğer omzuna attı ve Neil'in kilidi açmasına izin verdi. Kevin bir ara içeri girmişti ve Andrew'un yanında durduğu yerde son derece bitkin görünüyordu. Dan'ın herkesten ayrı durduğu yerde hâlâ çok kızgın olduğu . Yüzüne bile bakmamıştı.

Matt onun yaklaştığını görünce merdiven boşluğuna doğru tepindi.

Tilkiler dağınık bir sıra halinde aşağıya indiler ve çantalarını Matt'in kamyonetinin kasasına attılar. Kendininkini saklayan tek kişi Andrew'du ve Matt onu elinden almaya çalışmadı. Matt'in bir file örtüsü vardı.

Yolcu koltuğunun altına saklanmış, sadece bir dakika süren yerine oturdu. Çantaları emniyete alınan Tilkiler, Matt'in kamyoneti ve Andrew'un arabası arasında bölünerek yola koyuldular.

Andrew otoyola çıkarken ABC mağazasına uğradı.

Nicky tek başına içeri girdi, on beş dakika kadar dışarıda kaldı ve müstehcen miktarda şişeyle geri döndü. Bagajda çantaları olmadığı için yük için bolca yer vardı. Andrew çantasının fermuarını açtı ve yukarı kaldırdı. Kazaklarla doluydu, dağlar için garip bir seçimdi, ta ki Neil onların gömlekleri de aynı şekilde kullandıklarını fark edene kadar.

şişeleri paketliyordu. Neil, Andrew'un Nicky'nin ya da Kevin'in eşyalarının yanına daha pratik kıyafetler koymuş olmasını umuyordu.

Birkaç dakika sonra tekrar yola koyuldular. Kampüsten dağlara gitmek iki saatten biraz fazlaydı ama maçlar için seyahat etmeye alışkın olan sporculara kısa bir yolculuk gibi geliyordu. Neil düşündü Matt'in kamyonuna bir noktada yetişeceklerdi ama üst sınıflar alana önce ulaştılar. Matt, Neil'e bir mesaj göndererek ana ofisten kulübelerine kadar yol tarif etti ve Anahtarlar.

On dakika sonra Andrew evlerinden uzaktaki evlerinin önündeki toprak yola girdi. Devasa kulübe dışarıdan rustik görünüyordu.

dışı zarif, içi ise pürüzsüz kütük duvarları ve cilalı ahşap zeminler. Ana odada ağır halılar seriliydi.

Her yerde dekoratif kemikler ve duvarda sanat eserleri vardı. Mutfak yepyeni aletlerle doluydu ve buzdolabının üzerindeki büyük boy bir mıknaş, açık büfe yemeklerin saat kaçta servis edildiğini ilan ediyordu.

Ofis. Arka odada hem bir langırt masası hem de bir bilardo masası vardı. Ayrıca duvara monte edilmiş bir televizyon da vardı.

Bir yatak odası alt kattaydı. Diğer dört yatak odası üst kattaydı, her köşede birer tane vardı. İki yatak odasında zaten çantalar vardı. Bu da Andrew'un grubunun katlar arasında bölüneceği anlamına geliyordu. Nicky hemen Neil ve Andrew'un alt kattaki özel yatak odasına sahip olması için oy kullandı ve ne Aaron ne de Kevin buna itiraz etti. Neil neredeyse bir şeyler söyleyecekti çünkü alt kattaki yatak odasında sadece bir king yatak vardı ama Andrew itiraz etmediği için kendi ağzını kapalı tuttu.

Üst kattaki dört yatak odasının da balkona açılan kapıları vardı. tüm binayı çevreliyordu. Alt kattaki iki arka kapı, binanın iki yanını dolanan, dağın yamacına ve sonsuz gibi görünen ağaçlara bakan bir verandaya açılıyordu. Sallanan sandalyeler verandaya dizilmiş ve korkulukların üzerine aralıklarla küçük fenerler yerleştirilmişti. L şeklindeki güvertenin köşesine bir jakuzi yerleştirilmişti, Üst sınıfları da orada buldular. Mayolarını çoktan giymişlerdi ve küvetin içinde oturuyorlardı.

"Bu harika değil mi?" Matt sordu. "Buraya taşınmak istiyorum."

"Çok fazla... doğa var," dedi Nicky. "İçeride kalabilseydim burada yaşırdım."

Allison gözlerini devirdi ve küvetin duvarına doğru eğildi. "Eksik olan tek şey bir daiquiri."

Nicky, "Bunu söylemen komik," dedi ve dört üst sınıf öğrencisi de dönüp onlara baktı. Nicky önce şaşırmış, sonra da incinmiş gibi yaptı ve elini dramatik bir şekilde göğsüne götürdü. "Ciddi misiniz çocuklar? Sanki bizi tanımıyorsunuz."

"Yapmamaya çalışıyoruz," dedi Allison.

Aynı Matt, "Ne getirdin?" diye sordu.

"Ha." Nicky yüzünü Allison'a çevirdi. "Ne getirmediğim demek istiyorsun?"

"Bize bir kulübe ayarladım," dedi Allison. "İçecekleri sen hazırla. Mutfakta bir blender var."

"Aslında iki tane," dedi Renee. "Buzdolabının üzerindeki dolapta yedek bir tane gördüm."

Nicky kimin ne istediğine dair hızlı bir oylama yaptı ve Aaron ile Kevin'ı çantaları içeri taşımalarına yardım etmeleri için görevlendirdi. Neil ve Andrew araştırmak için mutfığa gittiler. Dondurucuda dahili bir buz makinesi vardı ve kova doluydu, bu yüzden Andrew onu tezgâhın üzerine kaydırıp ve ikinci blenderı aldı. Neil yoldan çekildi. Diğerleri içki yüklerini boşaltırken Andrew ve Nicky'nin karıştırıcılarla çalışmaya başlamalarını belli belirsiz bir ilgiyle izlediler. Kevin ve Aaron masaya oturdular ve bir şişe votka açtılar. "Renee's'i mi yapıyorsun?" Nicky ilk içkiyi doldururken sordu.

"Bakire daiquiri yapmak dinime aykırı."

Andrew cevap vermedi ama Neil onun bu işi halledeceğini biliyordu. Nicky, işleri bittiğinde içkileri dışarı taşıması için Kevin'ı görevlendirdi. Kevin ve Aaron shot içmekte sakınca görmüyorlardı ama Nicky herkesle ilgilenirken kendisi için renkli bir şeyler harmanladı. Aaron ve Kevin'i güverteye kadar takip etti, muhtemelen Neil ve Andrew'un da arkalarından geleceğini düşünüyordu.

Andrew karıştırıcıları temizlemek için kaldı, sonra dolaptan iki buzlu bardak aldı. İkisini de ağzına kadar viskiyle doldurdu ve birini Neil'e uzattı. Neil kadehten Andrew'a baktı.

"Ben içki içmem," diye hatırlattı Neil ona.

"İçmiyorsun çünkü kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun," dedi Andrew. "Şimdi saklayacak neyin var?"

Bu kolay suçlama Neil'i kısa bir süre için durdurdu. O baktı tekrar içti. Andrew bardağı yaklaştırdı ve Neil bardağı aldı. Andrew meydan okur ya da davet edercesine kendi bardağını biraz kaldırdı ve içkilerini birbirlerine vurdular. Viski Neil'in boğazından aşağıya doğru yanarak aktı. Neil yolda geçirdiği çok fazla geceyi düşündü.

birçok çürük. Wymack'in geçtiğimiz Aralık ayında onu dairesinde tekrar bir araya getirdiğini ve Neil'in

sırlar. Aşırı uçlar arasında bocaladı, midesinde biriken sıcaklığın mide bulantısı mı yoksa rahatlama mı olduğundan emin değildi.

Andrew arka cebinden bir paket sigara çıkardı ve Neil'e boş bardağını verdi. Neil paketi salladı, sigaranın Çakmağın ayırt edici ağırlığı değişti ve dışarı çıktı. Diğerleri sigara dumanını koklamak zorunda kalmasın diye verandanın yarısında durdu ve sigarasını yaktı. Sigarayı çevirdi

ellerinin arasında, diğerlerinin gülüşlerinin belli belirsiz farkındaydı. ağızındaki tadın daha çok farkına vararak konuşmaya başladı. Ne düşüneceğini merak ederek dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

Sonunda sigara dengeleri değiştirmeye yetti. Andrew, Neil'e anahtarı verdiği gece sigara ve viski kokuyordu. ve ona kalmasını söyledi. Neil geçmişini her zaman yanında taşıyacaktı, ama geçmişi ona yük olmak zorunda değildi. ile Yeterince zaman geçerse, berbat kenarları düzeltebilir ve tetikleyicilerini daha iyi anılarla değiştirebilirdi.

Andrew yanına geldi ve viski şişesini ayaklarının dibine koydu. Neil sigaralarını tahta parmaklıkların üzerinden ona. Karşılığında Andrew yeniden doldurulmuş bir bardağı ikisinin ortasına koydu. Neil güneş ışığının sallanan yüzeyde parıldamasını ve küllerin on beş metre aşağıdaki toprağa savrulmasını izledi. Bardağı eline aldığı anda sigarayı yolundan çekti ve viskiyi yavaşça bir dikişte içti. İlk kadehteki kadar sertti, ama tadı Bu sefer ölüm.

"Aman Tanrım," dedi Nicky, çok yüksek sesle. "Alkol müydü o? Az önce Neil'e alkol verdin ve o da gerçekten içti mi? Neil'in birdenbire bizimle birlikte içmeye başlayacağı haberini mi kaçırdım?"

Nicky'nin şaşkın onayına rağmen Andrew, Neil'e üçüncü bir shot servis etmedi. Sigaralarını diğerlerinden uzakta bitirdiler, sonra Neil'in sohbete katılabilmesi için yaklaştılar.

Ofis akşam yemeği için kapılarını sekizde açıyordu, bu yüzden ana binaya giden toprak yolda yarım mil yürüdüler. Orada daha fazlası vardı.

Aç sporcuları doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı ve mülk sahipleri gelen her grubu karşılamak için hazırды.

Misafirler. Siyah gözleri, morlukları ve Neil'in kapsamlı bandajları birkaç meraklı bakıştan fazlasını çekti, ancak personel kibardı çenelerini kapalı tutacak kadar.

Dan, Kevin'i çekerek kulübeye giden yolun yarısında durdurdu. Neil, Matt'in Kevin'e iz bırakacak şekilde vurmaması için alçak sesle uyardığını duydu ama Dan'in onu duyup duymadığı belli değildi. Kulübeye döndüklerinde Matt ana şöminede bir ateş yaktı ve Tilkiler alevlerin dansını izlemek için koltuklara ve sallanan sandalyelere kıvrıldılar. Allison ziyaret ettiği diğer tatil köyleriyle ilgili hikâyeler anlatırken, her yerin ailesinin mülkleriyle kıyaslandığında sönük kaldığını da söylemeyi ihmal etmedi. O ve Matt, Tilkiler şampiyonada birinci olduklarında bunu nasıl kutlamaları gerektiği konusunda tartışmaya başladılar. Neil bunun iyi bir eğlence mi olduğunu yoksa ciddi planlar mı yaptıklarını bilmiyordu.

Allison onlara bu kulübeyi ayarlamıştı.

Takım arkadaşları Hawaii ya da Vegas'a karşı gemi seyahatlerini tartışırken, o

Yurttaki kasasında sakladığı parayı düşündü. Neil'in işi bitmişti ve babası o parayı asla geri alamayacaktı. O

takım arkadaşlarının dostluğunu geri ödemekten daha iyi bir şey düşünemedi. Kan parasıyla satın alınan bir tatil hakkında ne düşüneceklerinden emin olmadığı için hiçbir şey söylemedi ama kazanan rüya tatilini dikkatle dinledi. Neil sabah hiçbirinin bu tartışmayı hatırlamayacağından emin olana kadar içtikçe planları daha da ayrıntılı hale geldi.

Sohbet daha normal konulara kayınca Neil bir bardak su daha içmek için ayağa kalktı. Lavaboyu kapatıp

Aaron'u mutfağın ortasında kendisini beklerken buldu. Aaron sessiz bir emirle çenesini salladı ve arka kapıdan balkona çıktı. Neil içkisini bir kenara bıraktı ve onu takip etti. O da

Kapıyı olabildiğince sessizce kapattı ve korkuluklara yaslandı. Aaron aralarındaki boşluğu kapatmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Nicky biraz aptal," dedi Aaron. "Andrew'a bir şey söylemek için beklemek yerine hata yaptı.

Seni yalnız bırakayım. İpucunu yeterince hızlı almadığında Andrew neredeyse onu kesiyordu." Neil'e dönmeden önce omzunun üzerinden arka kapıya baktı, belki mutfağın hâlâ boş olduğundan emin olmak istiyordu. "Andrew beni senden uzak durmam için uyarmayı uygun görmediğine göre, bu seni bana bırakıyor."

"Andrew en son ne zaman seninle konuşmayı uygun gördü?" Neil sordu.

"Geçen Çarşamba," diye hatırlattı Aaron ona.

Neil'in beklediği cevap bu değildi. Aaron ve Andrew'un terapisi için zemin hazırlamıştı ve Aaron'un ilk terapisinden bu yana haftalar geçmişti.

Andrew'un seanslarından birine zorla girmişti, ancak bu, o zamanla gerçek bir şeyler yaptıklarına dair ilk ipucuydu.

Aaron'ın o ilk Çarşamba günkü korkunç tavrı, kardeşlerden aldıkları tek tepkiydi. Neil ikilinin hâlâ hızlı bir şekilde bir yere varamadığını düşünmüştü. Zafer, midesindeki sessiz, için için yanan bir ateşti ve Aaron'ın bir sonraki sözleriyle çabucak söndü.

"Şimdi benimle konuşacaksın," dedi Aaron, "ve bana gerçeği söylemen için sana tam olarak tek bir şans vereceğim. Gerçekten kardeşimi mi beceriyorsun?" Aaron bir süre bekledi ama Neil sadece sessizlik içinde geri döndü ve sordu, "Ölü adamlardan mı ders alıyorsun?" "Ne?" Neil sordu.

"Randevulaşmam havalardan Andrew'un yatağına nasıl geçtiğini merak ediyorum," dedi Aaron. "Ya bize yalan söyleyerek bir flamer olduğunu saklıyordun ya da Drake'in Andrew'a tecavüz ettiğini gördün ve onun kolay bir av olduğunu fark ettin."

Neil ona yumruk - geriye dönüp baktığında korkunç bir hataydı, çünkü çığlık atan elinin yarısı buruşmuştu. Aaron Neil' ulaşamayacağı bir yerde sıkıntılı birkaç adım attı ve sakince başparmağıyla ağzının kenarını kontrol etti. Bir tarafa tükürdü ve çömelerek Neil'in yüzüne baktı. Acımasız sözlerine rağmen ifadesi sakın ve araştırmacıydı. Neil kandırıldığı hissine kapıldı ama bu öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

"Siktir git," dedi Neil çakıl taşı gibi bir sesle. "Hâlâ yapabiliyorken çek git."

Aaron, Neil hiç konuşmamış gibi, "Nicky bunun nefret seksinden başka bir şey olmadığını tahmin ediyor," dedi. "Ben bahislerimi bunun başka bir şey. Yakında öğreneceğiz, değil mi?"

"Sen karışma."

"Yapmayacağım," dedi Aaron. "Onun için savaştırmamı istedin. Sence o senin için savaşır mı?"

"Hayır," dedi Neil.

Aaron omuz silktili, ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden içeri girdi. Neil elindeki ateş donuk bir kükreme haline gelene kadar bekledi, sonra

ayağa kalktı ve bandajlarını kontrol etti. Yeterince ışık vardı. cam arka kapıdan süzülerek temiz gazlı bezi görmesini sağladı. Neil şeyin hem bu kadar acıyıp hem de iz bırakmamasına inanamıyordu.

Kalan öfkesini bastırmak için yavaş bir nefes çekti ve içeriye yöneldi. Fincanı bıraktığı yerdeydi ve Neil oturma odasına girdiğinde Aaron sandalyesine geri dönmüştü. Aaron o gece bir daha Neil'in yüzüne bakmadı ve Neil, Aaron'ın

Kevin ve Dan çok geçmeden ortaya çıktılar. Neil ikisinde de yeni bir çürük görmedi ama çoktan gitmiş gibi görünüyorlardı. duygusal bir sıkışma yaşadı. Nicky kendisine sorulmadan kalktı ve mutfaktan birkaç şişe aldı. Döndüğünde Kevin kenarda bir koltuk bulmuştu ve Dan neredeyse Matt'in kucağında oturuyordu. Dan ve Kevin sohbete katkıda bulunmaktan çok kafayı bulmakla ilgileniyorlardı, bu yüzden takım arkadaşları sessizliği ellerinden geldiğince doldurdular.

Tilkiler yatmak için ayrıldıklarında, çoğu ayaklarının üzerinde duramıyordu. Neyse ki Renee yardım edecek kadar ayıktı. en titiz olanları merdivenlerden yukarı çıkarırdı. Neil, odasının alt katta olduğunu hatırlamadan önce neredeyse onu takip ediyordu. Sanki Allison onun Zihninde, korkuluktan tehlikeli bir şekilde uzağa eğildi ve onu işaret etti.

"Bu kabin ses geçirmez değil. Beni uyanık tutmayın. Bu sizin için de geçerli," dedi ve suçlayıcı parmağını Dan ve Matt'e çevirdi. Dan masum görünmeye çalıştı ama bunu kadar sarhoştı.

Allison vurgulamak için parmağını salladı. "Benim duyabileceğim yerde olmaz. Hiç duyamayan bizler için bu hiç adil değil."

Nicky, "Kevin'e kibarca sorarsan belki," diye söze başladı.

Kevin'in sert bakışı neredeyse Allison'ın isyan dolu sesinden daha yüksekti. Neil başını salladı ve yatak odasına doğru yürümeye başladı. Andrew çok gerisinde değildi ve birlikte Neil'i yatak için giydirdiler. Neil yatağa biraz şaşkınlıkla baktı. Yatağını paylaştığı tek kişi annesiydi. Onları tika basa doldurmuştu.

Her zaman nerede olduğunu bilsin aynı dar şiltenin üzerinde yatıyordu; geceleri uyuyabilmesinin tek yolu buydu. Tereddüt

Neil bir taraf seçti ve battaniyeleri olabildiğince dikkatli bir şekilde geri çekti.

Çekincelerine rağmen, yatağındaki başka bir bedenin ağırlığında acı verici derecede tanıdık bir şeyler vardı. Yatağın derinliklerine doğru itilmenin, Andrew'un ellerinin omuzlarında ve dilinin ağzında olmasının verdiği his daha az tanıdıktı ama bu Neil'in kesinlikle alışabileceği bir şeydi.

Aaron'ın çirkin sözleri üzerinde durmasına izin vermeyecekti ama Nicky'nin bunun öfke dolu bir çekimden başka bir şey olmadığı varsayımından vazgeçmek daha zordu. Nicky, Neil'den daha haklıydı. olmasını istiyordu ama Neil'in buna içermek için bir nedeni yoktu. Andrew'un kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu -Andrew'un ilgisizliği tam da bu yüzden Neil'in Andrew'un teklifini kabul etmeye karar vermesine neden olmuştu.

Ama artık o kadar kolay değildi ve Neil bunun neden ya da ne zaman değiştiğini bilmiyordu. Bu konuda ne yapması gerektiğini pek bilmiyordu. Bir noktada Andrew'u uyarması gerekecekti ama şimdi sırası değildi.

zaman. Tedirginliğini ve kafa karışıklığını derinlere gömdü ve çalıştı Bandajlı parmaklarını Andrew'un saçlarına soktu. Andrew'u daha yakına çekebildiği sürece ne kadar acıdığını umursamadı ve artık düşünemez hale gelene kadar Andrew'un onu parçalamasına izin verdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tilkiler ertesi günün çoğunu dışarıda, yürüyüş yaparak ve öğleden sonra ata binmek için kayıt yaptırdı. Ata binmek, Neil'in kollarındaki her kesik ve yanığın acı içinde çığlık atmasına neden oldu, ancak Neil buna katlanamayacak kadar inatçıydı. O vardı Eyere çıktığında nefes almak için zaman bulamadı ve zonklayan acıya karşı dişlerini sıktı. İki saatlik yürüyüşü tamamladıklarında yaralarını neredeyse unutmuştu. Attan inmek ona mutsuz bir hatırlatma oldu ve kulübeye döndüklerinde çantasından bandajlarını ve antibiyotiklerini çıkardı. Andrew, Neil'in ne yaptığını görünce Renee'yi topladı.

Renee önündeki yatağa bağdaş kurup oturduğunda Neil, "Yapabilirim," dedi.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Renee. "Ama biri sana yardım ederse belki daha kolay olur."

Daha fazla tartışabilirdi, ama onunla kazanmanın bir yolu yoktu. Renee, bu yüzden onun bakımına boyun eğdi. Ortaya çıkardığı çirkin yaralara gözünü bile kırpmadı ya da özür dileyerek ve sorular sorarak onun zamanını boşa harcamadı. Sadece başını işe eğdi ve her bir yarayı temizledi.

mümkün olduğunca iyice ve dikkatlice kesin ve yakın.

Daha sonra "Onları havalandıracak mısın?" diye sordu.

"Yapmalıyım," dedi Neil, "ama bunların sergilenmesini istemiyorum."

"Onlardan hiçbir şey söylememelerini isteyeceğim," dedi Renee, doğru bir şekilde.

Neil'in endişesini tahmin ederek. Neil itiraz etmeyince yataktan kaydı ve odadan çıktı. Allison kulübedeki ses konusunda haklıydı; Neil, aralarında iki oda olan Renee'nin Tilkilere söylediği her kelimeyi duyuyordu.

Neil oyalanacaktı, ama Andrew beklemekten yoruldu. onu. Neil'e onu takip etmesini işaret etti ve Kevin'i aramaya koyuldu. Neil iç geçirdi ve onun peşinden gitti. Tüm yaralarıyla mutfağa girdiğinde takım arkadaşlarının tepkilerine hazırlandı. bared. Nicky ve kaçırdı, Aaron ise hasarı ilgiyle inceledi. Dan ağzını açtı ama tam zamanında. Matt bir anda şoktan öfkeye geçti.

Nanosaniye içinde Allison bakışlarını olabildiğince çabuk kaçırdı. Renee dudaklarında bir gülümseme ve sakin bir bakışla arkadaşlarını izledi, içlerinden biri sözünü tutmazsa müdahale etmeye hazırды.

Kevin bunu yapan ilk ve tek kişiydi ve tepkisi tahmin edilebilirdi. "Oynayabilir misin?"

"Evet," dedi Neil, kimse Kevin'e laf atamadan önce. "Acıyacak ve eğer Bearcats gelecek hafta çok sertleşirse bazı sorunlarım olacak, ama hala tutuşum var." Kanıt olarak Kevin'e bir yumruk attı ve parmak eklemlerindeki yırtılma hissinden dikkatle çekinmedi. "Sadece daha dikkatli olacağım."

"Kesinlikle olmaz," dedi Dan. "Oynamayacaksın. Bu haldeyken Koç'un seni sahaya alacağını mı sanıyorsun? Senin yerine ben oynayacağım Neil. Renee Allison'a bir kez daha yardım edebilir, değil mi?" Renee'nin başını salladığını görece kadar uzun süre 'ye baktı. "Çizgiyi korumak için bize güven. Sen iyileşmeye odaklan ki seni yarı finallerde kullanabilelim."

Neil'in ilk içgüdüğü tartışmak ve haksız olduğunu söylemekti. Babasının ve Lola'nın kötü muamelesinden, alabileceği her türlü yardıma ihtiyaçları olduğunu protesto etmek için kurtulmamıştı. Sonra kollarına baktı ve şansını gerçekçi bir şekilde değerlendirdi. Bu Haklı olduğunu bilmek hayal kırıklığı yaratıyordu ama bir şekilde yine de iyiydi. "Sana güveniyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

"Vay canına," dedi Nicky. "Bu ilişkide kim kimi insanlaştırıyor ki?"

Andrew gelişigüzel bir şekilde ahşap bıçak bloğuna uzandı. Renee gözünü bile kırpmadan bıçağı onun ulaşamayacağı bir yere götürdü ve Andrew ona müdahale ettiği için baktı. Nicky, Andrew'un dikkatinin dağılmasından yararlanarak Kevin'in uzun boylu bedeninin arkasına saklandı. Neil, Aaron'ın Andrew'a attığı bakışı kaçırmadı ve yeni bir öfkeyle elini tekrar sıktı. Parmak eklemlerindeki ağrı onu rahatlaması için uyardı ama Aaron kurnaz bakışlarını Neil'e çevirdi

Neil'in onu bayıltmak istemesine neden oldu. Acı buna değecekti. "

açılmışken," dedi Allison, "hâlâ bir açıklama bekliyorum, Neil. Bunu ne zaman konuşacağız?" Parmaklarını Neil ve Andrew'a doğru salladı.

Nicky biraz asık suratla, "Görünüşe göre hiç,"

dedi. "Saçmalama," dedi Allison.

Neil bakışlarını büyük bir çabayla Aaron'dan uzaklaştırdı. "Yakın zamanda değil," dedi ve Allison yüzünü buruşturduğunda, "Tüm hafta sonunu insanlara her sırrı anlatarak geçirdim ve kampüse döner dönmez hepsini yeniden yapmak zorunda kalacağım. Sanırım bu hafta yeterince pes ettim, sence de öyle değil mi?"

Allison tartışacakmış gibi ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Dan ve Renee'ye baktı. Dan çenesini hafifçe salladı; Renee sadece gülümsedi. Allison, Neil'e dönmeden önce ikisine de yüzünü buruşturdu.

"Peki. Şimdilik cimri ol. Eninde sonunda detayları öğreneceğiz."

Ofis akşam yemeği için açılmadan önce öldürecek zamanları vardı, bu yüzden arka odaya yöneldiler. Kevin televizyona yöneldi ve Bir spor kanalı bulana kadar kanal değiştirdi. Dan ve Allison langirt masasını aldı, böylece diğerleri bilardo için takımlara ayrıldı. Neil'in ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Renee ve Nicky ona yol gösterdiler. Neil başarısız oldu ama Andrew ve Renee, Matt ve kuzenlerine karşı kendilerini koruyabildiler.

Neil yemeğe gitmeden önce kollarını sardı. Dan ve Matt daha sonra ortadan kayboldu ve Nicky ile Aaron, Renee ve Allison'la birlikte jakuziye doluştu. Kevin şöminenin yanına yerleşti. Andrew ve Neil kendilerini mutfakta buldular. Andrew içkileri doldurdu ve Neil'in onları takım arkadaşlarına dağıtmasına izin verdi. Andrew son yolculuğunu tamamladığında onun için de bir shot hazırladı. Andrew sessizce kadeh kaldırdı ve birlikte içtiler. Andrew'un öpücüğü Viskiden daha sıcaktı ve dilini ısırmaya fazlasıyla yetiyordu.

Dan ve Matt döndüğünde ekip daha fazla içkiyle çalışma odasına göç etti. Geç saatlere kadar Exy dışında dünyadaki her şeyden konuşarak bir gece daha geçirdiler. Temiz hava ve alkol Neil'i istediğinden daha erken uyutmuştu, ama geceye hazır olan tek kişi o değildi.

Gecenin erken saatlerinde. Neil uyanık kalmaktan vazgeçtiğinde Renee ve Aaron üst kata çıktılar. Andrew Kevin'e göz kulak olmak için geride kalınca Neil tek başına yatak odasına gitti ve yatağın kendi tarafına uzandı. Andrew içeri girdiğinde uyandı ama uyuyakaldı. Andrew sakinleşmez tekrar yola koyuldu.

Kapıya vuran tırnaklar ikisini de biraz uyandırdı belirsiz bir süre sonra. Neil bir silaha uzandı ve onun yerine Andrew'un koluna vurdu. Andrew yataktan yuvarlanmadan önce ona baktı. Kulübe gecenin bu geç saatinde neredeyse zifiri karanlıktı ama Andrew'un yattığı taraftan kapıya kadar düz bir atış mesafesi vardı. Neil dışarıda kimin durduğunu göremiyordu ama Renee'nin sakin sesi açık.

"Özür dilerim," dedi. "Arabanızı ödünç almam gerekiyor. Çıkış yapmadan önce geri getireceğim."

"Işık," dedi Andrew.

Neil yatağının başucundaki lambaya körlemesine uzandı. Beşinci denemede buldu ve gözlerini ani sert parıltıya karşı korudu. Andrew hoşnutsuzlukla gözlerini kısarak lambaya baktı.

Çanta. Renee giyinik bir halde kapının girişinde durmuş, uyanık ve suratsız görünüyordu.

"Renee?" Neil sordu, çünkü Andrew'un ona açıklama yaptırmayacağı belliydi.

Renee'nin sözleri vücudunda soğuk bir şok etkisi yarattı: "Kengo öldü."

Neil ona boş boş baktı ama gerisini anlaması uzun sürmedi.

"Jean?"

"Riko onu yaraladı," dedi Renee. "Onu yakalayacağım." "Evermore'a girmene izin vermeyecekler," dedi Neil.

Renee'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Evet, öyle olacak."

Andrew anahtarları Renee'nin bekleyen avucuna bastırdı. Renee minnettarlıkla başını salladı ve arkasını döndü. Andrew, muhtemelen ön kapıyı arkasından kilitlemek için onun peşinden dışarı çıktı. Neil motorun mırıltısını duydu

Dışarıda, çakıl taşlı yoldan çıkarken farlar yatak odasının penceresinden içeri keskin bir ışın sıçratıyordu. Andrew geri geldi ve yatağa giderken kapıyı kapattı. Neil ışıkları tekrar söndürmeden önce çarşafların altına girene kadar bekledi. Andrew'un nefes alışını dinledi ama daha fazla uyuyamadı.

O gece. Riko ve Jean'i düşünmeden edemiyordu.

Tetsuji ve Evermore ve Kengo'nun ölümünün amcasıyla olan ateşkes için ne anlama geldiği.

Ertesi gün Renee'nin yokluğunu açıklamak bir şekilde Neil'e düştü. Kevin bu haberi Neil'in düşündüğü kadar iyi karşıladı ve

panik atak geçirmek için üst kattaki yatak odasına gitti. Sabah herkes için İrlanda kahvesi ile başladı. Öğleden sonra biraz Renee'nin telefonunu kapattığını fark edene kadar daha iyiydi. Tilkiler onun kararlarına güveniyorlardı ama onsuz tatilleri aynı değildi.

Güney Carolina'ya dönmek için iki arabaya da ihtiyaçları olduğundan Renee Pazar günü sabahın erken saatlerinde geri döndü. Neil arka verandada Andrew'la birlikte sigarasının yanışını izliyordu ki, tekerlek duydu. Nicky sallanan sandalyelerden birinde uyukluyordu, bir fincan kahve gevşekçe sarılmış bir elin içinde unutulmuştu. Neil onu kaldırdı ve

İçeride. Diğerleri arabanın sesini duymuş ve çalışma odasına doğru gidiyorlardı. Renee kapıdan içeri girdiğinde hepsi onu bekliyordu.

"Oh," dedi. "Günaydın." "O nasıl?"

Kevin sordu.

"Durumu iyi değil," dedi Renee, "ama Abby onun için elinden geleni yapıyor."

Dan, "Jean'i cidden kaçırmadın," dedi.

"Gerek yoktu." Renee ceketini silkti ve bir sandalyenin arkasına düzgünce örttü. "Edgar Allan'ın başkanı Bu yüzden evine uğradım ve ondan müdahale etmesini istedim."

Allison ona bakarak, "Gerçekten yapmadın," dedi.

"Onu Stephanie'yle telefonda görüştüm," dedi Renee, koruyucu annesini kastederek. "Stephanie ona iki seçeneği olduğunu açıkça belirtti: Ya bu işi aramızda sessizce halledecekti ya da tüm sektör arkadaşlarını Evermore'un şiddet içeren taciz haberleriyle koşturacaktı. O da okuluna en az zarar verecek olanı seçti ya da en azından denedi. Koç Moriyama, Bay Andritch istediğinde Jean'i getiremedi, biz de stadyuma habersiz bir ziyaret yaptık. Biliyor muydunuz?"

Başkanın mahkemeye erişimi var mı? Kodlarının güncel olmadığını bildiğini sanmıyorum. Güvenlikten yenilerini almak zorunda kaldı. Her iki durumda da Kuzgunlar bizi beklemiyordu."

Matt kuru bir sesle, "Bu çok hafif bir ifade," dedi.

"Efendi izlerini kapatırdı," dedi Kevin. "Andritch'in bir nedenle Jean'i aradığını , onu gözden saklamanın bir yolunu bulurdu."

"Koç Moriyama orada değildi. New York'taydı." Renee dedi. Kevin şaşkınlıkla boş gözlerle ona baktı. Renee başını salladı ve "O cenazeye davetliydi. Riko davet edilmedi."

Kevin'in irkilmesi tüm vücudunu sarmıştı. "Hayır."

Riko babasının sadece ismen oğluydu; hayatı boyunca babasından ve erkek kardeşinden uzak kalmıştı. Bu soğuk tavra rağmen Riko her zaman sahadaki başarılarıyla babasının ilgisini ve onayını kazanabileceğine inanmıştı. Kengo'nun ölümü Riko'nun hayalleri için feci bir darbe oldu ve Kevin, Neil Riko'nun tepkisi konusunda onu uyarmıştı

çirkin olurdu. Ichirou'nun amcasına elini uzatması ama kardeşini tamamen es geçmesi açık bir yaranın üzerine asit dökmek gibiydi. Riko'nun elini tutacak ya da onu öfkeli kederinden uzaklaştıracak kimse olmadığı için Jean'ın hiç şansı yoktu.

Renee, "Bay Andritch, Jean'in o halini görünce onu götürmeme izin verdi," dedi. "Ona numaramı bıraktım ve okul soruşturmayı sürdürürken irtibatta kalacağıma söz verdim. Abby ayrıca iyileşme sürecinden onları haberdar söz verdi. Ne yazık ki -ya da değil- Jean İsim vermek ya da suçlamada bulunmak istemiyor. Güney Carolina'da olmaktan mutlu değil. Şimdiden iki kez ayrılmayı denedi."

"Nereye gitmek için?" Nicky sordu. "Evermore'a geri dönmeye değil. Deli mi bu?"

Neil, "Bu kendini koruma meselesi," dedi. "Riko ve Tetsuji arkalarından iş çevirdiğini düşünürlerse onu öldürürler. gereken yerde olmadığı için bu bile meydan okuma sayılabilir."

"Ne kadar kötü?" Matt sordu. "Kevin sakatlanınca okulla olan sözleşmesini feshetti."

"Başka seçenekleri yoktu. Ben oynayamazdım," dedi Kevin. "Jean iyileşirse, onu hala kendilerininmiş gibi sahiplenebilirler ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ama başkan da işin içinde, değil mi?" Nicky söyledi. "Yani okul yönetimi de yakında bu işin içine girecek ve bunu saklamak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Bu ortaya çıkarsa değerli itibarları yerle bir olacak."

Renee, "Jean kimseyi bu işe bulaştırmazsa ve annem de sessiz kalmayı kabul ederse, başka bir okula geçmesine izin verebilirler," dedi. "Zaten en iyi senaryo da bu."

Kevin sessizce, "Jean bunu kabul etmeyecektir," dedi.

"Belki onu ikna edebilirsiniz," dedi Renee. "Yardımanız için minnettar olurum."

"Bizimle güvende değil," dedi Kevin. "Ona boş yere umut vermeyeceğim." Renee, "Biraz umut hiç umut olmamasından iyidir," dedi. "Bu

Sana da aynı anlaşılmayı teklif ettik ve sen hâlâ buradasın." Kevin, "Andrew yüzünden kaldım," dedi.

Andrew, "Ve daha fazla mülteci kabul etmeyeceğim," dedi.

"Biliyorum," dedi Renee. "Jean benim sorunum, senin değil. Sonuçlarıyla ve ben ilgileneceğim, söz veriyorum."

"Yanında kalabileceği bir ailesi yok mu?" Dan sordu.

"Ailesi borcunu ödemek için onu Moriyama'lara sattı," dedi Kevin. "Kuzgunlar onun sahip olduğu tek şey."

Neil başını salladı. "Döndüğümüzde Kevin onunla konuşacak."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Kevin.

"Ama yapacaksın," dedi Neil. "Riko'nun senin yokluğunda ona ne yapacağını bile bile bir kez ondan uzaklaştın zaten. Bunu bir daha yapma. Eğer onu şimdi korumazsan, ölümü senin yüzünden olur."

"Kahretsin Neil," dedi Nicky. "Biraz sert mi oldu?"

Neil onu görmezden geldi. "Renee zaten işin zor kısmını halletti. Onu oradan çıkardı. Sen sadece ayağını yere basmalı ve onu burada tutmalısın. Riko'nun hayali hiyerarşisinde ondan üstünsün. Seni dinleyecektir."

"Evet," dedi Matt. "Siz ikiniz bir zamanlar arkadaş değil miydiniz?"

Kevin ağzını açtı, tekrar kapattı ve başka tarafa baktı. "Bu uzun zaman önceydi."

"Kevin," dedi Renee. "Lütfen."

Kevin o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki Neil onun reddedeceğini düşündü. Sonunda Kevin, "Elimden geleni yapacağım ama hiçbir şey için söz vermiyorum," dedi.

"Teşekkür ," dedi Renee ve Neil'i de buna dahil etmek için ona baktı.

Kevin elini keser gibi salladı ve arkasını döndü. "Toplanmaya gidiyorum."

Neil, Dan ve Allison'ın Renee'yi daha fazla soruyla sıkıştırdıklarını belli belirsiz fark ederek onun merdivenlerden çıkmasını izledi. Kevin dışarı çıktığında

ve ayak sesleri yatak odasında kesilince Neil onun peşinden gitti. Merdivenleri olabildiğince sessizce çıktı ama kulübe sinsilik düşünülerek tasarlanmamıştı ve Kevin'in onu duyduğunu biliyordu Geliyorum. Yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı ama Neil kapıyı arkasından iterek kapattı. Kevin yatağında oturuyordu, bir dizini göğsünde, uzaklara dalgın dalgın bakıyordu. Neil yatağın ucuna bağdaş kurup ve bekledi.

Çok uzun sürmedi. Kevin çenesini dizine dayadı ve "Nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Kevin hayal kırıklığına uğramış gibi parmaklarını şıklattı.

"Bu yıl olan onca şeyden sonra, Riko, baban ve FBI'dan sonra ve Lord Ichirou'nun seni öğrendiğini bildiğin halde neden korkmuyorsun?"

"Öyleyim," dedi Neil. "Ama bırakmaktan, tutunmaktan korktuğumdan daha çok korkuyorum."

"Anlamıyorum."

"Biliyorsun, yoksa en başta Andrew ve Koç'a güvenmezdin. Sorun şu ki kendini onların ellerine bıraktın ve bundan daha ileri gitmeyi reddettin. Riko'nun meydan okuduğun için sana zarar vereceğini düşünüyorsun, bu yüzden çizginin çok dışına çıkmaktan korkuyorsun. Ama bu orta yol seni sonsuza dek kurtarmayacak.

"Kevin," dedi Neil ve Kevin'in nihayet ona bakmasını bekledi. "Neyi her şeyden çok istediğini, neyi kaybetmenin seni öldüreceğini bul. Riko'nun kazanmasına izin verirsen tehlikede olan şey bu. Korkunun bedelini hesapla. Eğer çok fazlaysa, savaşmalısın. Hiç denememektense denerken ölmeyi tercih etmez misin?"

"Her ölüm," diye Kevin.

"Ya özgür ölün ya da başarısız olarak ölün," dedi Neil. "Seçim senin, ama

Jean'i tekrar görmeden önce tarafını seç. Blöf yaptığınızı düşünürse onu asla kazanamazsınız."

Kevin hiçbir şey söylemeyince Neil yataktan kaydı ve onu orada bıraktı.

O geri dönerken diğerleri kahvaltı hakkında konuşuyordu.

Alt katta. Renee yukarı çıkarken arabaya servis yapan bir yere uğramıştı ama diğerleri anahtarlarını merkez ofise teslim edene kadar kahvaltı etmeyi ertelemişlerdi. Yapılacak tek şey toparlanmaktı, bu yüzden odalarına dağıldılar ve dolaplarından çantalarını çıkardılar.

Arabaları topladılar ve son kez ofis binasına doğru yürüdüler. Diğerleri yumurta ve pastırma yerken Renee ay içti. Birinin onları duyabileceği bir yerde kimse Jean hakkında tek kelime etmedi. kahvaltı salonu kim olduklarını biliyordu ve hepsini bir araya getirebiliyordu.

Çıkarken anahtarlarını geri verdiler ve arabalara dağıldılar. Andrew önce arabadan indi ve kampüse doğru yola koyuldular.

Kevin'in görebilmesi için Abby'nin evinin yanında kısa bir durak yaptılar.

Jean. Abby her zamanki gibi ön kapıyı açık bırakmıştı, bu yüzden ekip kapıyı almadan içeri girdi. Dan içeri girerken Abby'nin misafirleri olduğunu anlaması için seslendi ve Abby koridorun ilerisinden cevap verdi.

Abby ve Wymack'i mutfak masasında otururken buldular. Tezgâhın üzerindeki tabaklar ve masanın üzerindeki buruşuk peçeteler öğle yemeğini yeni bitirdiklerini gösteriyordu. Abby dağınıklığı topladı ve Kevin'i alıp

koridorda Jean'in dinlendiği yere doğru ilerledi. Neil Wymack'e bakarak Kevin'in itirafının yarattığı travmanın izlerini aradı. Wymack'in sakın maskesi kusursuzdu. Bu Dan'in sanki onun içini görebiliyormuş gibi bakmasını engellemedi.

"Fikir birliği mi?" Wymack bir kapının kapandığını duyduklarında sordu.

"İyileşene kadar bizimle saklanabilir," dedi Dan. "Ondan sonra ne yapacağı kendisine kalmış."

Wymack başıyla onayladı. "Neil, kurul bugün geri döneceğini biliyor."

"Konuşmak istiyorlar," dedi Neil, aslında bir soru değildi.

"Döner dönmez onları aramamı söylediler," dedi Wymack.

"Döndünüz mü?"

Bu ince teklifi kabul edip biraz daha saklanmak cazip geliyordu ama Neil'in zamanı kalmamıştı. Bahar tatili sona ermişti. Dersler yarın yeniden ve sınıf arkadaşları haberi bir hafta önce duymuş olacaktı. Bir ya da iki gün içinde Neil basının karşısına çıkacak ve zaten anladıkları her şeyi doğrulayacaktı. Açıklanamaz bir şekilde Neil

Koç Hernandez'in bu habere nasıl tepki verdiğini merak etti. Gazetecilerin kendisini arayıp bilgi almak isteyip istemediklerini merak etti. Eski takım arkadaşlarının söyleyecek çok şeyi olduğuna şüphe yoktu. Küçük kasabalar dedikoduyla büyür.

"Evet," dedi Neil. "Geri döndüm."

Wymack arama yapmak için dışarı çıktı.

Abby tek başına geri döndü ve ekibe baktı. "Jean bu kadar misafirle başa çıkamaz."

Matt, "Biz de tam Renee ve Kevin'i ," dedi.

Abby sandalyesine geri oturdu ve Tilkilere baktı. "Renee kulübenin çok güzel olduğunu söyledi."

Kulübenin öne çıkan özelliklerini ona anlatmak için birbirleriyle yarıştılar. Aaron'un katkıda bulunacak pek bir şeyi yoktu ama en azından konuşmaya dikkat ediyor gibi görünüyordu. Wymack geri döndüğünde ona ata binme konusunu anlatmaya yeni başlamışlardı. Aaron

sandalyesine yönelmek yerine kapı aralığında durdu. Neil ipucunu aldı ve ona doğru yöneldi. Andrew, Neil'in bildiği gibi geride kaldı. Kevin'in Andrew'a bugün Neil'den daha çok ihtiyacı vardı.

Palmetto Eyalet Üniversitesi'nin başkanı Charles Whittier, kampüsün ön kapısına yakın büyükçe bir evde yaşıyordu. Wymack ve Neil binanın etrafındaki taş kaldırımı takip ederek kapıya ulaştılar ve Wymack zili çalarken Neil geride durdu. Wymack kapıyı Whittier hemen cevap verdi. Wymack merhaba yerine "Chuck," dedi.

"Koç," dedi Whittier ama Wymack'in arkasından Neil'e bakıyordu. "İçeri gel."

Wymack'in bütün ailesinin sığabileceği bir oturma odasının önünden geçtiler.

ve Neil'in yurt odasından daha büyük bir konferans odası vardı.

Whittier'in ofisi evin arka tarafında, mutfağın yanındaydı. Onlara yerlerine oturmalarını işaret etti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Onlar. Masasında bilgisayar ve telefon dışında hiçbir şey yoktu ama yakındaki bir dosya dolabının üzerindeki tepside buzlu çay bardakları duruyordu. İki tanesini Wymack'e uzattı, o da bir tanesini Neil'e verdi ve kendi içkisini sandalyesine götürdü. Neil içkisini sanki ona bir şey verecekmiş gibi tutuyordu.

Bunun için cesarete ihtiyacı vardı.

Whittier hâlâ Neil bir dakika sonra patlayacakmış gibi ona bakıyordu ama sonunda, "Başlayalım," dedi.

Faresinin düğmesine dokundu ve bir saniye sonra telefonu çaldı. Otomatik bir ses onları konferans sisteminde karşıladı. Whittier erişim kodunu girdikten sonra ses şöyle dedi

Siz de dahil olmak üzere yirmi arayan bağlandı" dedi ve herkes bağlandığında bir dizi yüksek sesli bip sesi duyuldu.

"Ben Whittier," dedi Whittier. "Koç David Wymack ve Neil Josten yanımda," dedi kısa bir tereddütten ve Wymack'e bir bakıştan sonra, "yanımda. Şimdiden kimlerle anlaştık?"

İsim ve unvanlarını söyleyerek listeyi gözden geçirdiler. Neil tüm yönetim departmanının bu görüşme için geldiğini hissetti; giriş yapan kişiler Öğrenci İşleri'nden Mezunlarla İlişkiler'e ve Mütevelli Heyeti'nin on bir üyesine kadar uzanıyordu. Herkes tanıştırılıp hesaba katıldıktan sonra Whittier onları başlattı.

Sonrası Neil'in hayatının en uzun saatlerinden biriydi. Neil'in gerçeğinin ortaya çıkmasından bu yana yaptıkları ilk görüşme olmadığı hemen anlaşıldı; bu konuşmayı en son konuştukları zamandan devam ettiriyorlardı ve Wymack'in son argümanlarına atıfta bulunuyorlardı. Neil'e davasını sunması için zaman tanındı ve Wymack, Kurul onu soru ve taleplerle sıkıştırdığında ona sadık bir şekilde kefil oldu.

Onunla işleri bitince dövüşmeye başladılar. kendi aralarında. Neil'i etrafta tutmanın risklerini tartıştılar ama aynı derecede kamuoyuyla da ilgilendiler: yıl sonunda onu serbest bıraktıklarında nasıl görünecekleri ve onunla birlikte kaldıklarında nasıl görünecekleri. Neil onlara hâlâ görüşmeyi dinlediğini hatırlatmak istedi. Bunun yerine ona kadar saydı ve çayını içti. Wymack onların duygusuz hesaplarından hiç memnun değildi ve buna sadece birkaç dakika daha tahammül etti.

"Bak," diye araya girdi, Whittier'ın bu işe karışmaması için yaptığı işareti görmezden gelerek. "Bakın" dedi tekrar, daha yüksek sesle, diğerleri onun üzerinden konuşmaya devam edince. Wymack onlara birkaç saniye verdikten sonra yüksek sesle konuşmaya başladı

Her neyse. "İlk günden bu yana verdiğim her kararı sorguladınız. Bu takım için her zaman en iyisinin ne olduğunu bildiğimi defalarca kanıtladım - hem oyuncular hem de okul için ilgi alanları. değil mi?

Wymack onların anlaşmasını beklemeden, "Bu, Andrew'a imza atmaktan daha kolay bir karar ," diye devam etti. "Andrew ile sizden inançlı ve sabırlı olmanızı istemiştim çünkü cironuzun görmenizin zaman alacağını biliyordum. Bu sefer

Sonuçlar çoktan geldi. Ağustos ayından bu yana Neil'in varlığının faydalarını gördünüz.

"Neil ekibimin kritik bir üyesi," diyen Wymack parmağını masaya vurarak vurgu yaptı. "Kadromdaki herhangi bir kişiye sorabilirsiniz ve hepsi aynı fikirde olacaktır: O burada bizimle olmasaydı bugün bulunduğumuz yerde olamazdık. Ve bugün bulunduğumuz yer finallerin eşiğindeyiz. NCAA şampiyonu olmamıza dört maç kaldı! Şampiyonlar. Ülkede Edgar Allan Ravens'ı yenen ilk takım olmanın eşiğindeyiz. Profesyonellere ve Court'a mezun olacak bir kadromuz var. Herkesin Palmetto State'in Exy programı hakkındaki düşüncelerini yeniden şekillendiriyoruz. Neil'i takımdan çıkarmak ve bu kesinlikle akıllıca bir karar değil. Öyle bir geri tepecek ki bir daha asla muhabir görmek istemeyeceksiniz."

Bir dakika sessiz kaldılar, sonra aralarında tartışmaya başladılar. Kendilerini tekrar. Sonunda konuyu oylamaya sundular ve Neil lehine oy kullandılar.

"Teşekkür ," dedi Wymack, onların inatçılığına minnettar olmaktan çok sinirlendiğini belli eden bir ses tonuyla destek. "Bu konu nihayet çözüldüğüne göre, başka bir şey daha var. siz yanımda olduğunuz sürece söylememe gerek yok. Bunu haberlerde görmeden önce benden duymalısınız."

Mütevellilerden biri "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Wymack, "Yakın zamanda bir oğlum olduğunu öğrendim," dedi. Ses tonunu ve ifadesini eşit tuttu ama sandalyesinde gergin görünüyordu. "Kampüse döndüğümüze göre babalık testi yaptıracağım çünkü evrakların dosyada olmasını istiyorum."

"Tebrikler," dedi biri, her şeyden çok zorunlu olarak.

Wymack ağzını açtı, kapattı ve tekrar denedi. "Ben Kevin Day."

Bunu derin bir sessizlik izledi. Sonunda birisi "Ne?" diye sormayı başardı.

"Bana geçen hafta söyledi. Kısa bir kelime arayışından sonra," dedi Wymack, "Neil'in durumundan etkilenerек bana içini döktü. Size şimdi söylüyorum çünkü bu hafta bunu kamuoyuna açıklamayı planlıyor. Bunu, Neil'i çevreleyen olumsuz basınla mücadele etmek için kullanacağız."

Neil. Kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki bu keşfin koçluğum üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır."

Bir başka tartışma patlak vermeden hemen önce bir kadın kararsız bir sesle "Not edildi," dedi. Bu seferki daha kısaydı ve çoğunlukla okul bu habere kamuoyu önünde tepki gösterecekti. Sonunda her şey tamamlandı ve konferans sona erdi. Her biri kişi telefonu , hattan ayrılanları belirtmek için bip sesi duyuldu. Whittier konferansı serbest bırakmadan önce on dokuz kişinin tamamını dinlemeyi bekledi.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Whittier, uzun bir bakışla Wymack. Neil, Wymack'in bu sırrı bir hafta yerine yıllardır sakladığına dair bir işaret düşündü.

Wymack'in bu bakışı yorumlamakta hiçbir sorunu yoktu, ancak Wymack masum olduğunu ilan etmek yerine basitçe "Ben önce onun koçuyum" dedi.

Whittier başını salladı. "Başkan'dan Koç'a konuşuyorum, duymak istediğim tam olarak bu ve sizden sözünüzü tutmanızı bekliyorum. Chuck'tan David'e, özür dilerim. Bu kolay bir keşif olamazdı."

Wymack bir süre sonra, "Teşekkür ," dedi.

Whittier ayağa kalktı ve onları kapıya kadar geçirdi. Wymack Neil'i yurda geri bıraktı. Neil bu süreyi pencereden dışarı bakarak ve bir şey söyleyip söylememeyi düşünerek geçirdi. Sonunda Wymack'e göz kulak olmaları için Abby ve Dobson'a güvenmeye karar verdi. Wymack onu arka kaldırıma bıraktığında içi boş bir "Teşekkürler" demekle yetindi ve içeri girmeden önce arkasına bakmadı.

-

Pazartesi dersler demekti, ancak Neil yurttan mutlu bir şekilde yatakta kalabilirdi. Yaraları, Neil'in gözünden daha fazla dikkat çekiyordu.

ve birkaç sınıf arkadaşı ona dedikodu yapması için baskı yapacak kadar cesurdu. Bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu ama kimse Neil'in doğruyu söylemek zorunda olduğunu da söylemedi. Tüm soruları ısrarlı bir şekilde, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyerek savuşturdu.

birileri bu uyarıyı her görmezden geldiğinde.

Son dersinin sonunda zil çaldığında, Neil'in hissettiği rahatlama neredeyse felç ediciydi. Sınıftan fırladı ve binanın dışına çıkıp aşağıya inen gürültücü öğrencileri takip etti.

merdivenlerden. Binadan on adım uzaklaşmadan önce Biri yolunu kesti. Neil kampüste cesetlerden kaçmaya , bu yüzden düzgünce yanından geçip yoluna devam etti. Adam Neil geçerken konuştu.

"Duracaksın."

Neil aslında kendisine hitap edildiğini düşünmüyordu ama içgüdüsel olarak arkasına baktı. Hemen pişman oldu ve irkilerek durdu. Konuşan adam Japon'du, yanlarından akıp giden ilgisiz öğrencilerden daha yaşlıydı ama dikkat çekmemek için rahat giyinmişti.

çarparıyordu. Neil'e varlığının baş belasıymış gibi baktı ve eliyle bir davet değil, bir emir işareti yaptı.

"Biz gidiyoruz."

Neil neredeyse nereye gittiklerini soracaktı ama son anda vazgeçti. Yabancıyı kütüphane parkına kadar takip etti.

çok. Kaldırımında bir araba durdu ve Neil arka koltuğa bindi.

İçeriden biri ona kapıyı açtı. Refakatçisi kapıyı arkasından çarptı ve yolcu koltuğuna oturdu.

Kimse tek kelime etmedi. Neil pencereden dışarı baktı, geri dönüş yolunu bulması gerekebilir diye nereye gittiklerini takip ediyordu ama merak etmesi için fazla zamanı yoktu. Onu kampüsün uzak tarafındaki inşaat alanına götürdüler. Neil park etmiş arabalar ve boşta duran ekipmanlar gördü ama hiç işçi yoktu. Yeni yatakhane'nin dış cephesi yeterince yükselmişti, muhtemelen içeride meşguldüler ama Neil biraz daha çalışmayı tercih ederdi.

Tanıklar.

Arka tarafta park etmiş sadece bir araba daha vardı. Şoför arabayı yanına çekti ve motoru durdurdu ama kimse kıpırdamadı. Neil bir dakikalık gergin sessizlikten sonra ipucunu anladı ve arabadan indi. Karşısındaki kapı kilitli değildi. Kapıyı açtı ama arabanın içine girerken tereddüt etti.

onu kimin beklediğini görünce.

İlk bakışta, Ichirou Moriyama pek bir şeye benzemiyordu. Siyah ipek takım elbisesi aşırı zenginlikten bahsediyordu ama genç yüz hatları bu gösterişi baltaladı. Sadece birkaç yılı vardı.

Başlangıçta Neil'di ve genetiği onu daha da genç gösteriyordu. O sadece umutlu bir iş adamıydı, belki de zengin bir çocuk CEO hayatı dikey hızlı şeritte yaşamak. Neil sadece bir kez kandırıldı.

İkincisi: Arka koltukta Ichirou'nun gözleriyle karşılaştığı an.

Bu adam Neil'in babası gibi değildi, öfkesi ve haydutlarıyla ve çirkin bir ünü vardı. Bencil zalimliği ve çocuksu öfke nöbetleriyle Riko gibi değildi. Bu adam her ikisini de elinde tutabilecek bir adamdı. hükmetmek için yetiştirilmiş bir adamı bakışta kontrol etti. Moriyamalar'ın yaşayan, nefes alan gücüydü ve babasının ölümüyle tahtında tek başına ve dokunulmaz bir şekilde oturdu.

Neil arkasını dönüp gitmeyi düşündü ama bunun sırtından vurulmak için iyi bir yol olduğundan şüphelendi. Riko bile kardeşiyle yüz yüze tanışmadığı için neden burada olduğunu bilmiyordu ama atacağı tek bir yanlış adımın amcasının umut dolu ateşkesini geçersiz kılacağını biliyordu. Neil umutsuzca hafızasını yokladı ve bu karşılaşmayla nasıl başa çıkacağına dair bir tavsiye aradı. Neil, Ichirou'nun karşısına Neil olarak çıkamazdı.

Josten; Ichirou ile bir Wesninski gibi yüzleşmek zorundaydı. Bu da demek oluyordu ki

Her kelimesi doğru olmalıydı ve bu Neil'in şimdiye kadar söylediği en büyük yalan olmalıydı.

Şüphelerini ve ilk panik titreşimini bastırdı ve çok dikkatli bir şekilde "İçeri girebilir miyim?" dedi.

Ichirou sessiz bir komutla iki parmağını şıklattı ve Neil arabaya bindi. Kapıyı sertçe ama yüksek sesle değil, arkasından kapattı ve bakışlarını Ichirou'nun omzuna sabitledi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Ichirou sordu.

"Evet," dedi Neil ve uygun bir unvan bulmaya çalışırken yarım saniye bocaladı. "Efendim" gerekli saygıyı göstermiyordu ama Kevin Kengo'ya birden fazla kez "lord" diye hitap etmişti. Modası geçmiş ve beceriksiz bir terimdi ama Neil'in şu anda sahip olduğu tek şey buydu.

"Siz Lord'sunuz

Moriyama."

"Evet," dedi Ichirou, Neil'in bir an bile güvenmediği ölçülü bir sakinlikle.

İkincisi. "Babamın öldüğünün farkında mısınız? Taziyelerinizi henüz duymadım."

"Onları teklif etmek küstahça görünüyor," dedi Neil. "Sözlerime değer verdiğinizizi varsayıyor ama ben sadece bir hiçim."

"Sen hiç kimse değilsin," dedi Ichirou. "İşte bu yüzden buradayım. Anlıyorsun."

Bu bir soru değildi ama Neil başını eğdi ve şöyle dedi: "Babam amcamın ellerinde öldü ve FBI yüzüğünden geriye kalanları araştırıyor. Ben öyle ya da böyle halledilmesi gereken bir yarım kalmış işim."

"Bunu durdurabilirim," dedi Ichirou ve Neil ona inandı. FBI'ın elinde Neil'in hikâyeleriyle dolu kutular olması önemli değildi. isimler. Eğer Ichirou hikayenin ve söylentilerin durulmasını istiyorsa. birkaç telefon görüşmesi ve yeterli parayla yapabileceğini söyledi. "Onun yerine buradayım. Eşyalarımı atmadan önce değerlerini bilmek isterim, böylece kayıplarını nasıl telafi edeceğimi bilirim."

"Şu anda bir değerim yok," dedi Neil, "ama eğer zaman verilirse ve

Bunu yapma şansım olsaydı, ailenize verdiğiniz rahatsızlığın karşılığını öderdim.

Ben sebep oldum. Ortalama bir profesyonel Exy oyuncusu yılda üç milyon dolar kazanıyor. Kendim için o kadar paraya ihtiyacım yok. Bırakın da

onun yerine ailene bağışla. Size miras kalan holdingler ve hayır kurumları aracılığıyla yönlendirebilirim."

"Güvenliğinizi satın almak için kurnazca bir girişim."

"Lordum," dedi Neil, "bir yanlış düzeltmeye ve tutulmayan bir sözü yerine getirmeye çalışıyorum. Amcanıza ait olmam gerekiyordu. Evermore'da bir Kuzgun olmak ve Saray için oynamak üzere yetiştirilmeliydim. Potansiyel gelirim her zaman sana aitti. Annem ölür ölmez Exy'ye döndüm çünkü amacımı biliyorum."

"Ama yine de amcama dönmedin," dedi Ichirou.

Başarısızlığın ölüm anlamına geldiği bir sınav gibi hissediyordu. Neil güvenli cevabın muhtemelen ne olduğunu biliyordu ama tehlikeli bir düşünce içini yaktı

Dil. Babası Kengo'ya hizmet etmişti ama bu kadar büyük bir toprak ve güce sahip olmak için Kengo'nun ona güvenmesi gerekirdi. Nathan'ın tehditleri ve olası komplikasyonları Kengo'nun dikkatine sunma hakkı vardı. Neil'in böyle bir yetkisi yoktu ama denemek zorundaydı.

"Sözüme güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum," dedi Neil, çok dikkatli bir şekilde, "ve kulağınızı ya da saygınızı kazanmadığımı biliyorum. Ama ben bir Wesninski'yim. Benim ailem sizin ailenizdir. İmparatorluğunuzun güvenliğini asla riske atmayacağımı söylediğimde lütfen bana inanın. Benim için oynamak Edgar Allan ailemin temsil etmesi gereken her şeye ihanet eder."

Sanki devam etmekten ve hassas bir çizgiyi aşmaktan korkuyormuş gibi tereddüt etti.

Ichirou onun karar vermesini bekledi. Neil, Ichirou'nun yüzünde bir şey, herhangi bir şey okuyabilmeyi diledi, ancak ifadesi sakindi ve ses tonu bu korkunç konuşmadan beri değişmemişti başladı. Neil, Ichirou'yu kandırıp kandıramadığını bilmiyordu ve kandırabilse bile bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyordu.

Neil sonunda sakin bir nefes aldı ve "Biri onu yakalamazsa kardeşin her şeyinizi yok edecek" dedi.

Ichirou'dan ince bir gülümseme almaya yetti. Ichirou "Bu çok cesurca" dediğinde Neil'in tek yapabildiği irkilmemektir.

"Evet," dedi Neil, "ama gerçek bu."

Ichirou o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki Neil arabadan inip uzaklaşması gerekip gerekmediğini merak etti. Sonunda Ichirou devam etmesini işaret etti.

"Riko tüm hayatını sahadaki en iyi oyuncu olmayı hedefleyerek geçirdi," diyor Neil. "Üstünlüğünün tehdit edildiğini hissettiğinde, ikincil zararı umursamadan saldırıyor. Geçtiğimiz yıl tek başına artan istikrarsızlığının kanıtıdır.

"Kevin Day amcanın en büyük ikinci yatırımındı ama Riko incinen gururu yüzünden onu mahvetti. İkinci sınıfın başında Kevin'in profesyonel sözleşmesi, milli takımdaki yeri ve arasında yedi haneli bir net değeri vardı. Mezun olduktan sonra ailenize yılda on beş, yirmi milyon kazandırabilirdi.

Şimdi Kevin sıfırdan başlıyor.

Neil, "Riko Ağustos ayında takım arkadaşlarımdan birini öldürdü ve bunu halka açık bir yerde itiraf etti," dedi. "Kasım'da takım arkadaşımın Oakland adalet sistemi ve Kaliforniya'dan South Carolina'ya başka bir takım arkadaşını incitmek için gitti ve Aralık ayında bu işkenceye devam etmek için Columbia'daki Easthaven'da bir psikiyatrist satın aldı. Noel tatilinde bana doğal görünümümü geri verdi, böylece babamın adamları beni bulup öldürebilecekti. Babam beni bulup öldürsün diye

Maryland'de babamın ölümüyle sonuçlanan çatışmanın ve tüm bu federal soruşturmanın temelini oluşturdu.

"Geçen hafta babanızın ölümüne takım arkadaşlarından birini öldüresiye döverek tepki gösterdi. O kişi Jean Moreau olduğu için şanslı; Jean ailenin kim olduğunu biliyor ve asla sesini çıkarmazdı.

Riko'ya karşı. Ancak Jean iyileşene kadar bizim gözetimimizde ve Edgar Allan Üniversitesi Kuzgunlar hakkında sessiz bir soruşturma başlattı. Amcanızın göz yumduğu taciz ve istismarı öğrenecekler ve birileri bunun hesabını vermek zorunda kalacak. Araştırmaları sırasında Riko'nun manipölasyonlarına dair kanıtlara rastlarsa ne olacak?

"Kardeşinin haddini aştığını söylemiyorum," diye yalan söyledi Neil, "ama dikkatli davranmıyor. Kendini tehdit altında hissettiği için gerginliği tırmandırıyor ama şu anda bizi izleyen çok fazla insan var. Onu yakalayacaklar yakında, ve sana geri dönecek şeylerden korkuyorum. Böyle bir riske girmeyeceğim, bu yüzden Edgar Allan'da amcan için oynayamam. Özür dilerim."

Bunu bir başka sonsuz sessizlik izledi. Bir gün, bir hafta ya da bir yıl geçtikten sonra Ichirou, "Gözlerimin içine bak ve çok dikkatli dinle," dedi. Neil bakışlarını Ichirou'nun yüzüne doğru sürükledi. Ichirou'nun gülümsemesi çoktan kaybolmuştu ve kömür gözleri Neil'i delip geçecek gibiydi. "Benim geldiğim yerde, bir adamın sözü sadece adı kadar iyidir ve adı, ailem için döktüğü kanla ağırlık kazanır. Sen denenmemiş ve doğru olmayan. Soluduğun havaya değmezsin. Defterimdeki kırmızıları senin ölümünle dengeler ve bunu adil bir geri ödeme olarak görürdüm."

"Ancak," dedi Ichirou, "sen babanın oğlusun ve baban benim için önemli biriydi. Buraya gelmemin sebebi o. Seninle konuşması için birini gönderebilirdim. Vaktimi boşa harcadığını düşünürsem sana ne yapacağımı biliyor musun? ya da konuştuğunuz herkese ne yapacağımı biliyor musunuz? I senin yanında duran herkesi öldüreceğim ve her ölümün bir ömür boyu sürmesini sağlayacağım."

Kulağa tehdit gibi gelmiyordu; bir söz gibi geliyordu.

"Doğruyu söylediğime sizi ikna etmek için ne yapabilirim?" Neil dedi ki. "Hiçbir şey," dedi Ichirou ve Japonca birkaç kelime söyleyerek

Önde oturan iki adam.

Öndeki yolcu cebinden bir cep telefonu çıkardı. Neil adamın söylediği tek kelimeyi bile anlayamadı ama öfkeli ses tonunu gayet iyi anladı. Vahşi bir an için adamın tüm Tilkiler için karışık ölümler ayarladığını düşündü. Dişlerini sıktı

paniğe kapıldı ve Ichirou ile arasındaki boş mindere baktı. Yolcu birkaç dakika ileri geri konuştuktan sonra telefonu kapatıp yerine koydu. Ses tonu şöyleydi
Ichirou'ya bir şey söylerken saygılıydı.

Haberler ne olsun, Ichirou'nun ifadesi değişmedi.
Ichirou düşünürken başparmağını boş boş bileğine vurdu. Neil orada sessizce ne kadar oturduklarını bilmiyordu, on dakika ya da on
Ama Ichirou kararını verene kadar öleceğinden emindi.

"Belki de hayatınızın bir bedeli vardır," dedi Ichirou. "Tüm kariyeriniz boyunca kazancınızın yüzde sekseni
Yeterli. Day ve Moreau'dan da benzer ondallıklar bekliyorum.
Ailemin eğitimlerini finanse ettiği düşünülürse makul. Ayarlamaları yapmak için biri sizinle temasa geçecek. Mezun olduktan sonra bu işi başaramazsanız, anlaşmayı kaybedersiniz ve idam edilirsiniz. Anladın mı?"

İnançsızlık ciğerlerindeki havayı boşalttı; rahatlama o kadar yoğundu ki
Neil bir an için şiddetli bir şekilde hastalanacağını düşündü. Her nasılsa ses tonunu bozmadan, "Anlıyorum. Kevin ve Jean ile konuşacağım. hemen. Sizi hayal kırıklığına uğr."

Ichirou ona kapüşonlu bir bakış fırlattı. "O halde şimdilik gidebilirsiniz."

O kadar ani oldu ki Neil neredeyse "Teşekkür " demeyi unutuyordu.
Arabadan deli gibi koşuyormuş gibi görünmeden çıkmaya çalıştı ve bunu başardığından tam olarak emin değildi. Kapıyı kapattı. arkasındaki kapıyı açtı ve her iki sürücü de motorları çalıştırdı. Arabalar uzaklaşırken Neil kıpırdamadan durdu ve görüş alanından çıkmalarını uyuşuk bir şekilde izledi. Gittiklerini bilmek ona hiçbir şey hissettirmedi. daha güvenliydi ve Neil asfaltın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını dizlerinin üzerindeki gergin kot pantolonun içine soktu ve hızla atan kalbini kontrol altına almak için mücadele etti.

Düşmeden ayakta durabileceğini düşündüğünde
Perimeter Yolu'nu takip ederek kampüsün etrafından dolaştı ve Kevin'in tarih dersini aldığı binaya vardı. Neil'in telefonundaki saat dersin bitmesine on beş dakika kaldığını gösteriyordu.

kapının dışındaki duvara yaslandı ve bekledi. Kevin en son çıkanlardan biriydi ve Neil'i görünce hemen geri çekildi.

"Seni Abby'ye götürüyorum," dedi Neil Fransızca. "Jean'le konuşmamız gerek."

"Şu anda değil," dedi Kevin.

"Evet, şimdi." Kevin uzaklaşmaya hazır görüldüğünde Neil kolunu uzattı. "Ichirou az önce bizi görmeye geldi."

Kevin ilk inkârında boğuldu. İkinci denemesinde ise güvensizlikten sesi kısılmıştı. "Böyle şeyler hakkında şaka yapma." Neil, Kevin irkilip yarım adım geri çekilene kadar sessizce ona baktı. "Hayır. Riko'yla tanışmayacak bile. Buraya gelmez."

"," dedi Neil.

Fox Tower'a giderken Andrew'a mesaj atmıştı, bu yüzden Andrew onları arabasının bagajında bekliyordu. Bir elinde küçük bir paket, diğerinde de bir sigara vardı. Yaklaştıklarında sigarayı bir kenara attı ve ayağa kalkarken kilitleri çözdü. Yurttan Abby'nin evine kısa bir yol vardı. Kapısı kilitli olmadığı halde Neil kapıyı çaldı ve Abby birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Onları kapısının eşiğinde görünce kaşlarını çattı ama hareket etti

onları içeri almak için bir kenara.

"Şu anda dersin yok mu?" "Hayır,"

dedi Neil. "Jean nerede?"

"Onu son kontrol ettiğimde uyuyordu." "Bu önemli,"

dedi Neil. "Onu uyandıracağım."

Abby kenara çekilmeden önce bir süre Kevin'in kasvetli yüz ifadesini inceledi. Neil, Kevin ve Andrew'u koridorun sonuna götürdü ve Abby'yi

arkalarından baktı ve içeri girerken yatak odasının kapısına üstünkörü bir vuruş yaptı. Jean sesle irkilerek uyandı ve doğrulmaya başladı.

Yatağa çıkardığı sese bakılırsa, hareket etmek bir hataydı. Neil onun dikkatinin dağılmasından faydalandı ve

yatağın yanına giderken Riko'nun yaptığı işi inceledi. Jean'in yüzü şişmiş bir çürükten ibaretti. Her iki gözü de kararmıştı.

burnu kırılmış ve çenesine dikiş atılmıştı.

yanaklarını tekrar birleştirdi. Kafatasından saç parçaları kopmuş, geriye kel ve kabuk bağlamış yamalar kalmıştı. Neil beklenmedik bir öfke patlaması yaşadı ve yatağın kenarına oturdu.

"Merhaba Jean," dedi Neil.

"Git buradan," dedi Jean, sesi tiksintiyle titriyordu. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Ama dinleyeceksin," dedi Neil, "çünkü az önce Ichirou'ya nerede olduğunu söyledim."

Jean'in tüm dikkatini çekmeye yetmişti. Kevin Jean'in diğer tarafına oturdu, Ichirou'nun adını duyunca yüzü bembeyaz kesildi. Neil, Andrew'un dinlediğinden emin olmak için arkasına baktı, sonra onlara Ichirou'nun ziyaretini anlattı: neden geldiğini, nasıl hayatlarını bağışlamayı seçmişti ve bu iyiliğinin karşılığını ödemek onlara neye mal olacaktı. Kevin ve Jean tek kelime etmeden hepsini dinlediler.

"Bu bir af değil ve gerçekten özgürlük de değil, ama koruma." Neil şoka girmiş bir yüzden diğerine baktı. "Şu anda ana aile için varlığımız var. Kral tüm adamlarını kaybetti ve Kardeşini karşısına almadan bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Güvendeyiz, sonsuza dek."

Jean korkunç bir ses çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kevin ağzını açtı, tekrar kapattı ve Jean'e perili bir bakış fırlattı. Neil bekledi ama iki adam da tepki veremedi. Bunun ötesinde. Sonunda yataktan kaydı ve onları birbirlerinin kuşkulu rahatlığıyla baş başa bıraktı. Andrew ondan önce odadan çıktı ama Neil kapıyı çekerek kapatırken Andrew'un kolunu yakaladı. Andrew itaatkâr bir şekilde yüzünü ona döndü.

"Kendini nasıl bir duygu?" Andrew sordu.

"Her kuruşuna değer," dedi Neil. "Bırak ne kadar istiyorsa alsın. Benim paraya ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey bana verdiği şey: bir geleceğim olduğuna dair bir söz. Hayatımı istediğim gibi yaşamak için iznim, hayır, emrim var. Palmetto State'ten mezun olacağım. dört yıl daha ve beni emekli olmaya zorlayana kadar Exy oynayacağım. Belki yaşlılıktan bile ölebilirim."

"Her geçen gün onlara daha çok benziyorsun," dedi Andrew.

Neil onun daha iyimser takım arkadaşlarını kastettiğini tahmin etti. "Tutunmak için kendinize ait bir şeyler bulmanız gerekecek. Ben güvendeyim, Kevin'in artık senin korumana ihtiyacı yok, Nicky eninde sonunda Erik'e dönecek ve Aaron da Katelyn'i aldı. Bizim için çoban köpeği rolü oynamayacaksan ne için yaşayacaksın?"

"Aaron'ın Katelyn'i yok."

"İnkâr etmek sana yakışmıyor. Bunun hakkında konuştuk." "Konuştunuz," dedi Andrew. "Ben dinlemedim."

"Bizi seç," dedi Neil. Bu Andrew'u susturmaya yetti - belki sadece bir saniyeliğine, ama Neil bulabildiği her fırsatı değerlendirecekti. "Kevin mezun olmadan önce Court'taki yerini geri alacak. Yeterince pratik yapıp zaman ayırırsam benim de seçilebileceğimi düşünüyor. Bizimle gel. Bir gün hep birlikte olimpiyatlarda oynayalım. Biz oluruz. durdurulamaz."

"Bu senin takıntın, benim değil."

"Kendine ait bir şeyin olana kadar ödünç al." Andrew kurtulmaya başladığında Neil, Andrew'un kolunu daha sıkı tuttu. "Öyle değil mi? Bunların herhangi biri eğlenceli mi? Bir yere sahip olmak, bir takıma sahip olmak, her hafta farklı bir şehir ve arada sigara ve içki? Bunu istemiyorum.

Son."

Andrew gevşedi. "Her şey biter."

Paketini Neil'in göğsüne ve koridora yöneldi. Andrew bandı çoktan uçlarından kesmişti, bu yüzden Neil Kapağı fazla zorlanmadan ve acı çekmeden açtı. Kutuyu bekleyen avucunun üzerinde salladı ama içinden bir şey çıkmadı. İçindekileri parmaklarıyla kazıyarak çıkarmak zorunda kaldı ve biraz da şaşkınlıkla sarılmış beze baktı. Tutuşunu değiştirip uçlarının çözülmesine izin verene kadar anlamadı. Elinde Andrew'unkinin aynısı olan bir dizi kol bandı tutuyordu. Bandajları gizleyecek kadar uzundu ve yeni

Neil'in kollarında yara izleri var.

Abby'nin yaklaştığını görünce başını kaldırdı. Ondan kapalı yatak odasının kapısına ve Neil'in elindeki hediyeye baktı. "Her şey değil mi?"

Neil bunu düşündü ama uzun süre düşünmedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tilkiler Neil'in haberine neredeyse oybirliği ile tepki gösterdi sevinç. Aaron bile tebrik edecek kadar canlanmıştı. Kevin dünyası altüst olduktan sonra bu kadar çabuk toparlanamazdı, Yine de tüm öğleden sonra dikkati dağınıktı. Gözleri kapalı atması gereken şutları kaçırdı ve molalarını tribünde tek başına oturarak geçirdi. Wymack ona kötü oyunu hakkında hiçbir şey söylemedi. performans gösterdi ve Dan bir şey söylemeye çalıştığında onu susturdu.

Dan, kutlama yemeği için herkesi şehir merkezine toplamayı başardı. Ichirou'nun anlaşması hakkında herkesin içinde konuşamazlardı ama akla gelen diğer her şey hakkında gevezelik edebilirdi ve etti de. Kimse Neil'in yeni gruplarını özlemedi, ama birkaç iyi huylu sataşmadan sonra Neil ve Andrew'un yeni gruplarından uzak duracaklarına dair verdikleri sözü tuttular. ilişki.

Neil yemeğin büyük bölümünü Kevin ve Andrew'u izleyerek geçirdi. Kevin kimseye bir şey söylemedi ama yemeğiyle oynarken tabağına baktı. Andrew iki forvetin arasındaki koltuğunda öne doğru oturdu, parmaklarını birleştirdi ve ağzını gizlemek için yüzüne dayadı. Kapüşonlu bakışlarla herkesi izliyordu ve ekleyecek bir şeyi yoktu. Biri ona laf atmaya çalışma hatasına düştüğünde, onlar yollarına devam edene kadar onlara dik dik baktı. Neil, Matt'in yorgun bakışını gördü ve

Dan kaşlarını çatıp dudaklarını çekiştirerek hayal kırıklığını belli etti. Dağlarda gerçek bir ilerleme kaydetmişlerdi ya da onlar öyle düşünüyordu.

düşündü, ama Andrew hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar kapandı. Neil Andrew'un tüm enerjisini Kevin'ın sessiz çöküşü için sakladığını söylemek istiyordu ama bunu Andrew'un öfkesini çekmeden nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

Sonunda yatakhaneye geri döndüler. Neil, Nicky'yi kuzenlerin odasına kadar takip etti. Kevin banyoya doğru ilerledi ama kapıyı arkasından açtı. Neil lavabonun kenarını sıkıca kavradığı yerden Kevin'in yansımasına baktı. Kevin yanağındaki numaraya bakmıyorsa, onun yüzündeki bu gergin ifadeyi neyin yarattığını bilmiyordu. Kevin tüm hayatı boyunca ikinci en iyi ve ikinci sınıf olmuştu.

hayat. Artık her zaman hak ettiği ve istemekten korktuğu rütbeye ulaşma özgürlüğüne sahipti. Neil korkusu için Kevin'i suçlamıyordu ama Kevin'in korkusunun üstesinden geldiğini görmeye ihtiyacı vardı.

Kevin yakın zamanda hareket edeceğine dair hiçbir işaret vermeyince Neil vazgeçmek zorunda kaldı. Andrew masasında oturuyordu, bu yüzden Neil onun yanında. Nicky ve Aaron puf koltukları kaptılar ve televizyona bir oyun yüklediler. Kevin yeniden ortaya çıkmadan önce üç seviyeyi geçtiler.

Kevin Neil'den Andrew'a baktı ve "Beni sahaya götür" dedi.

Hangisinin uyduğunu umursamadığı belliydi ama Neil Andrew'a baktı. Andrew pencereyi a mıştı, böylece sigara dumanını perdeden içeri  fleyebiliyordu. Sigarasını henüz yarılamıştı ama hiç tereddüt etmeden camın üzerinde söndürdü.

pencere pervazı.  zmariti daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu ve masadan kaydı. Odanın yarısına geldiğinde Neil ayağa kalktı ve kendisini de davet etti. Kevin fark etmemiş gibiydi ve Andrew

kısa bir bakışla varlığını kabul etti. Nicky onları neşeli bir vedayla  gurladı ve canavarları biçmeye geri döndü.

Kevin'i soyunma odasında bırakıp sahaya doğru ilerlediler. Neil cilalı zemini incelemek için duvarın yanında durdu ve pırıl pırıl tilki pençeleri. Andrew evdeki bankta oturdu ve şöyle dedi Hiçbir şey. Kevin onları fazla bekletmedi ve bir elinde bir kova top, diğerinde raketiyle ortaya  ıktı. Neil boş sahada ilk dört çizgisine doğru adım atışını izledi. Kevin kovayı yere bıraktı, eldivenlerini sıktı ve boş kaleye ateş etmeye başladı.

Andrew bu manzaraya sadece kova boşalana kadar tahammül etti, sonra sıkılarak ayağa kalktı, "Gerçekten acınacak halde."

"Hepimiz  yle değil miyiz?" Neil gözlerini Kevin'den ayırmadan sordu.

Kevin etrafındaki karmaşayı inceledi ve raketini sağa sola salladı. Birkaç başıboş topu yaklaştırmak için raketinin ucunu kullandı, ardından raketini sağ elinden sol eline geçirdi. Bir. Neil ikinci tura başlamadan önce sağ elini sallamasını bekledi. Bunun yerine Kevin sağ eliyle en yakındaki topa uzandı.

Neil uyarı amacıyla ellerini mahkeme duvarına vurdu. Ve Yankılar kollarındaki iyileşmekte olan tüm kesik ve yanıklara ısı yaydı ve acı dolu bir sesle "Andrew" dedi.

Kevin gümbürtüyü duymazdan geldi ve topu raketinin ağına soktu. Raketini deneysel bir şekilde döndürdü, sonra kaleye doğru ateş etti. Neil onun daha önce hedef aldığı noktaya nişan aldığını düşündü. son beş dakikadır yumrukluyordu ama top yarım ayak uzağa düşmüştü. Kevin bariz bir kızgınlıkla raketini salladı ve başka bir top aldı. Bir atış daha yaptı ama top yine hedefin uzağına düştü. Kevin sistematik bir şekilde kolaylıkla ulaşabileceği diğer topların üzerinden geçti. Beşinci denemesinde hedefi buldu ve sonraki dört topu da aynı noktaya attı.

Neil omzunun üzerinden baktı. Andrew arkasını dönüp onun adını izlemeye başlamıştı ve yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Ağzının kenarındaki seğirme küçümseme olabilirdi, ama Neil bunu anlamamıştı.

ikna oldu. Sonunda Andrew hızla topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Neil

Kevin topları yuvarlarken sahaya baktı. Dişlerini sıktı, kendini acıya hazırladı ve tekrar duvara vurdu.

Kevin elindeki sopayı Neil'e doğrultarak kesmesini söyledi. Neil elinin bir sıcak bir soğuk titremesini görmezden geldi ve sol elini Kevin'a doğru salladı. Kevin umursamaz bir hareket yaptı ve işine geri döndü. Neil sahaya girip Kevin'i pervasızlığı yüzünden boğma isteğine direndi ama bu çok yakındı. Bunun yerine Kevin'in yavaş yavaş hızlanmasını, durağan gollerden koşarak şut atmaya başlamasını izledi. Kevin seken toplara doğru koşuyor ve onları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri göndermeye çalışıyordu. Kaleye iki haç çizdi, önce ana yönler ardından dört köşe ve bundan sonraki her topta kalenin ortasına vurdu.

Neil onu izlerken her tarafının üşüdüğünü hissetti ama bunun Kevin'in kendini tekrar sakatlamasından duyduğu korkudan mı yoksa dehşetten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Kevin'in her zaman en iyisi olduğunu biliyordu ama zirvede olduğu zamanlarda nasıl olduğunu neredeyse unutmuştu.

Çevresel görüşünde beliren turuncu bir ışık sonunda dikkatini Kevin'den uzaklaştırmaya yetti ve Neil, Andrew kaskını evdeki bankın üzerine koyarken ona baktı. Andrew bu ilgiyi fark etmek zorundaydı ama dikkatini

eldivenlerini sıkıyordu. Gönüllü olmayacaktı.

açıklama yapınca Neil, "Onunla oynayacak mısın?" diye sordu.

Andrew, "Birinin bu aptala göz olması ," dedi.

Son kayışı da yerine taktı, kaskını taktı ve kapıya yöneldi. Avlu kapısını açmadan önce kapıyı çalma zahmetine girmedi ama Kevin kapıya bakıyordu ve

onu görünce tökezleyerek durdu. Neil'e doğru hızlı bir bakış fırlattı.

Yüzündeki koruma ve aralarındaki mesafe

Yüz ifadesini görmek imkânsızdı ama Neil yüz ifadesinde suçlayıcı bir şeyler olduğunu tahmin edebiliyordu. Başını iki yana salladı ve

Masum olduğunu anlatmaya çalışarak abartılı bir şekilde omuz silkti.

Andrew kapıyı arkasından çarptı ve kaleye yöneldi.

Kevin topları ilk dört sıraya doğru yönlendirdi. Andrew, Kevin ona ne derse desin geniş bir hareket yaptı ve raketini dikkatsizce omzuna attı. Kevin hazır olduğunu işaret ettiğinde bile yerinden kıpırdamayı reddetti. Kevin birkaç saniye daha raketinin arkasında durdu, sonra pes etti ve bir atış yaptı. Andrew hiç kıpırdamadı ve top kaskının hemen yanından geçti. Kale kırmızıya . Kevin bir atış daha yaptı, bir atış daha, sonra sabırsızlandı ve Andrew'un kendisine nişan aldı. Andrew'un kaskını parçaladı ve Andrew sonunda hazır pozisyona geçti.

Kevin kaleye bir sonraki atışında, Andrew topu doğrudan ona geri gönderdi. Kevin topu yakaladı ama tutmak için geri çekilmek zorunda kaldı. Ayağa kalkar kalkmaz kaleye nişan aldı. Andrew bunu tam Kevin'in dizlerine doğru fırlattı ve Kevin tam zamanında yan adımlarla yoldan çekildi. Kevin tekrar gol atmadan önce bir süre ileri geri gittiler. Kevin arka arkaya iki sayı daha attı, ancak Andrew raketini imkansız bir şekilde döndürerek şutun yönünü değiştirdi. Bu oradan da hızlandı.

Bu artık bir antrenman değil, bir kavgaydı. Andrew Kevin'in önünü kesmeye çalışıyordu ve Kevin da Andrew'a bir şekilde ayak uydurması için meydan okuyordu. Exy o zamandan beri aralarında bir kırılma noktası olmuştu.

tanışmışlardı. Bu, arkadaşlıklarının Andrew'un kabul etmeyi reddettiği ve Kevin'in düzeltemediği kritik bir parçasıydı.

ve Kevin'in bir şeydi. Bu yıllar süren bir çatışmaydı ve Neil onları izlerken zorlukla nefes alabiliyordu

m¼cadele ediyorlardı. Neil, Kevin'in raketini Őuraya buraya savurması ve Andrew'un saptırmalarının giderek Őiddetlenmesi gibi ufak tefek Şeylerden ¼fkelerinin alevlenmeye başladığını g¼rebiliyordu.

Kevin'in kazanması kaœınılmazdı. Solak bile olsa, Kevin burada Andrew'a kaybetmek iœin antrenmanlarına œok fazla Şey kattı. Andrew Şampiyon olmak iœin gereken t¼m ham yeteneğe sahipti ama Kevin'i sadece g¼c¼yle yenemezdi. Kevin arka arkaya beş atış yaptığında raketini bıraktı ve kaleye doğru tepindi. Andrew raketini omzuna koydu ve onun gelişini izledi.

Neil, Kevin'in bağırmaya başlamasını bekliyordu. Bunun yerine Kevin, Andrew'un kaskının ızgarasını ve onu kaleye geri œarptı Duvar. Neil irkildi ve kapıya doğru y¼neldi, Andrew'un Kevin'in karnını deŐmesini engellemek iœin œok geœ kalacağını biliyordu ama denemek zorundaydı. Yarı yolda durdu, œ¼nk¼ Andrew kıpırdamamıŐtı. Yumruğu yanındaydı.

Kevin'i ¼zerinden atmamıŐtı bile. Orada ¼ylece durdu ve Kevin'in y¼z¼ne karşı hırıldayarak s¼yledięi her neyse onu dinledi. Sonunda Kevin bıraktı ve arkasını d¼nd¼. Andrew raketinin ucuyla Kevin'in t¼kezlemesine neden olacak kadar sert bir Şekilde sırtına vurdu. ve tekrar kale œizgisine doğru adım attı.

Birkaœ saniye sonra hiœbir Şey olmamış gibi tekrar oynamaya başladılar ve Kevin sonunda oturmak zorunda kalana kadar devam ettiler. Onlar duœ alırken Neil sahadan topları topladı ve akıllıca davranarak ikisine de bir Şey s¼ylemedi. Fox Tower'a d¼n¼Ő yolculuğu sessiz geœti ve Kevin doğruca yatağına gitti. Andrew pencereden sigara izmaritini aldı, ve karanlığa baktı

Kamp¼s. Neil kendi odasına d¼nmeden ¼nce birkaœ dakika onu izledi.

Kevin ertesini g¼n her zamanki gibiydi, her zamanki gibi otoriter ve yakıcıydı. O da sağ eline geri d¼nm¼Őt¼ ve d¼n geceki antrenman hakkında hiœbir Şey s¼ylemedi. Neil belki de sağ elini zorladığını d¼Ő¼nd¼.

Andrew'a karşı œok sert bir Şekilde iterek elini tuttu, ama o gece mahkemede yalnız kalır kalmaz sol eline geri d¼nd¼. Andrew teredd¼t etmeden onu takip etti ve ikisi d¼nk¼ sonuœları œoktan unutmuş gibi m¼cadele ettiler. Neil h¼l¼ kenarda duruyordu ama bu gece pek de umurunda değildi. Onun

Atılan ve savuşturulan her şutta, çalınan ve engellenen her noktada gelecek ve heyecandan zar zor nefes alabiliyordu.

-

Çarşamba öğleden sonra basın röportaj ve görüntü almak için geldi. Neil, Allison'ın dürüst olma tavsiyesini hatırladı ve hazmedebildiği kadar cevap vermeye çalıştı. Kaçındı babasının işleriyle ilgili hala devam eden bir soruşturma olduğunu hatırlatarak daha korkunç sorulardan bazılarını geçiştirdi. O yapmadı Geri adım atmalarını bekledik ama birkaç denemeden sonra ipucunu aldılar ve başka şeylere geçtiler. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sakatlığının boyutunu sordular. Neil, Cuma günkü maça çıkamayacağını doğruladı.

ama yarı finaller için sahaya geri dönecekti. Onun bitmek tükenmek bilmeyen

Foxes'un ilerleme yeteneğine olan güveni ona burada bir sırtıma ve orada bir baş sallama kazandırdı ve Nathaniel ya da Neil ya da her kimse Foxes'un geveze çaylak oyuncusunun her zaman olduğu gibi aynı kişi olduğunu ortaya koydu.

Onunla işleri bittiğinde Tilki hattının geri kalanına da girdiler, hatta Abby ve Wymack'i bile köşeye sıkıştırdılar. Sonunda gittiler ve Tilkilerin hücumlarına odaklanmalarına izin verdiler.

Perşembe günü Neil, Andrew'u sınıf kapısının önünde buldu.

Andrew, Neil'in de onu takip edeceğini bildiği için tek kelime etmeden yola koyuldu. Neil kütüphaneye gittiklerini fark edene kadar peşinden gitmekten memnundu.

Nicky geçen sonbaharda Andrew'un ne pahasına olursa olsun kütüphaneden uzak durduğunu söyledi. Neil'in

Andrew'u sadece bir kez, geçtiğimiz Ocak ayında Andrew onu antrenman için aldığı anda görmüştü. Ne yaptıklarını sorabilirdi ama önce Andrew konuştu. Merdivenlerden sadece dört basamak yukarı çıkmıştı. Neil'e yaklaştığında ikinci kattaydı.

Ellerini uzatarak, "al yoksa ben kullanırım," dedi.

Neil şaşkınlıkla boş avuçlarına baktı, sonra Andrew'un uzun kollarının eteklerinin altına uzandı ve Andrew'un kayışlarının kenarlarını yakaladı. Andrew'un kılıflar olduğunu biliyordu ve onları daha önce de kullanmıştı ama ağırlığı onu yine de hazırlıksız yakalamıştı. Kuşakları ve gizli silahlarını Sırt çantası. Andrew, Neil'in çantasının fermuarını kapatıp tekrar omzuna asmasını izledikten sonra arkasını döndü.

Andrew'un bıçaklarını burada bırakmasının tek bir nedeni vardı ama

Neil buna inanamıyordu. Merak etmesi uzun sürmedi. Andrew'un

Sağ duvar bilgisayarlarla kaplıydı ve bilgisayar istasyonlarının yanında ders çalışmak için büyük boy masalar vardı. Katelyn arka tarafın yarısında, tanımadığı üç öğrenciyle birlikte oturuyordu. Sağındaki çocuk konuşurken eliyle açık ders kitabını işaret ediyordu. Katelyn dinlerken bir yandan da kalemmini saçlarında gezdiriyordu. Andrew onu fark etmeden önce sadece iki masa ötedeydi ve o kadar sert sıçradı ki kalemmini düşürdü. Andrew ona soğuk bir bakış fırlattı ve devam etti. Neil onun çağırışı anladığından emin olmak için durakladı.

Sınıf arkadaşları ona garip bakışlar fırlattı, onun sessizliğinden ürktüler.

şiddetli tepki. Katelyn sandalyesinde dönerek Andrew'un gidişini izledi ve Neil'e gergin bir bakış fırlattı. Neil sadece başını salladı ve Andrew'un arkasından işaret etti.

Katelyn ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Andrew gelmeden önce kütüphane düzenini kontrol etmiş olmalı, çünkü eskimiş referans ciltlerinin arasından geçerek O kadar karanlık bir bölümdü ki göz gezdiren öğrenci yoktu. Neil bu izolasyonu hemen fark etti ve Andrew'un elindekileri teslim etmesine sevindi.

Bıçaklar. Andrew sıranın sonunda döndü, birkaç adım ötedeki boş köşeye baktı ve Neil ile Katelyn'in yetişmesini bekledi.

Katelyn ona çok yakın durmak gibi bir hata yaptı. Andrew omzundan yakalayıp onu duvara fırlatmadan önce haykıracak zamanı bile olmamıştı. Neil, kızın çıkardığı sestten irkildi. çarptı. Tökezledi ama düşmedi ve dönüp gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, ben-"

"Kapa çeneni," dedi Andrew. Kolunu bir el gibi uzattı. barikat ve elinin başının yanındaki duvara çarpması onu korkuttu. "Konuşma. Seni görmek dayanılmaz bir şey. Sesini duymak bile teraziye senin lehine çeviriyor."

Neil onlara doğru dikkatli bir adım atarak sessiz bir şekilde ama Katelyn Neil'e bakamayacak kadar Andrew'dan korkuyordu. Andrew öne doğru eğilerek Katelyn'in yüzüne baktı ve parmağını şakağına soktu.

"Sen bir tümörsün," dedi. "Hâlâ iyi huyluyken seni kesip atmalıydım. Artık çok geç, o yüzden

İşte buradayız. Sakın konuşayım deme," dedi Andrew, Katelyn ağzını açtığı anda sesi vahşiydi. Katelyn dudaklarını kenetledi ve sonunda Neil'e dehşet içinde bir bakış fırlattı. Andrew onun çenesini yakaladı ve dikkatini tekrar kendisine çekmeye zorladı. "Beni görmezden gelme. Hayatın ne kadar iyi dinleyebildiğine bağlı. Dinleyebilir misin?"

Çılgınca başını salladı ama Andrew gitmesine izin vermedi. "Hayatta kalmanın koşulları basit: Bunu asla kabullenme olarak algılama ve benimle asla ama asla konuşma. Sen onun hayatının bir parçasısın ama asla benim bir parçam olmayacak. Eğer bunu unutursan sana hatırlatırım ve bu dersten sağ çıkamazsın. Anladın mı?"

Andrew elini bırakmadan önce tekrar başını sallamasını bekledi. Bir an elini düşündü, sonra teninin hissini silebilecekmiş gibi parmaklarını kot pantolonuna sildi. Katelyn'e uzun uzun baktı, sonra duvarı itti ve onun alanından geri çekildi. "Umarım ikiniz birlikte mutsuz olursunuz."

Bununla birlikte, döndü ve uzaklaştı. Neil arkasından döndü ama Katelyn sessiz bir hıçkırık attı. Neil duraksadı ve ona baktı. Sesini bastırmak için iki eliyle ağzını kapattı ama Neil onun omuzlarının titrediğini görebiliyordu. Neil bu konuda iyi değildi. İnsanları rahatlatmak ve Katelyn'i aşırı derecede sevmemekle birlikte, bunun nasıl olduğunu görmek için kaba bir girişimde bulunmak zorunda hissetti. yüzleşme kısmen onun hatasıydı.

"Sen kazandın," dedi Neil. Kız gözleri yaşlı bir şekilde ona baktı. "Aaron şu anda sınıfta değil, eğer onu aramak istersen."

Arkasını döndü ve onu şoku ve korkusuyla orada bıraktı. Andrew Neil'in onu takip edip etmediğini görmek için yavaşlamamıştı. Neil peşinden koştu ve merdivenlerde ona yetişti. Andrew ön kapıdan dışarı çıktı.

güneşli bir öğleden sonra. Neil, Andrew'un dirseğini tutmadan önce kampüs göletine bakan korkuluklara ulaşmasına izin verdi. Andrew onun elinden kurtuldu ama hareket etmeyi bıraktı.

Neil, Andrew'un yüzünü görebileceği bir yerde durdu. "Fikrini ne değiştirdi?"

Andrew onu görmezden geldi. Neil sırtını korkuluklara dayadı ve Andrew'un yanından kütüphaneye baktı. Gecikmiş karşılaşmayı kafasında evirip çevirdi ve Aaron'ın nasıl tepki vereceğini hayal etti Katelyn onu ağlayarak aradığında. Pratik yapma potansiyeli vardı

Ama Neil, Aaron'un kızgınlığını uzun süre saklayabileceğinden şüpheliydi. Aaron, Andrew'un yöntemlerinin ne kadar duygusuz olduğunu ilk elden biliyordu ve sonunda istediğini elde etmişti. Eğer amaçlar onun için araçları haklı çıkarıyorsa, Katelyn'i uygun bir şekilde rahatlatacak ama bu tehditleri asla kardeşine karşı kullanmayacaktı.

"Aklıma gelmişken, şimdi ikramiye sıramı almak için kötü bir zaman mı?" Neil, Andrew'un sessizliğini istediği gibi yorumladı ve "Kim 'lütfen' dedi de bu kelimeden bu kadar nefret ettin?" dedi.

Andrew bir dakika boyunca sessizce ona baktı. "Ben yaptım."

Neil nasıl bir cevap beklediğini bilmiyordu ama bu o cevap değildi. Bunu göğsünde bir patlama gibi hissetti, keskin ve ürkütücüydü. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı ama böyle bir şeye ne söyleyebilirdi ki?

Andrew onun boş bakışlarına sadece birkaç saniye tahammül etti. Tüm bunları önemsiz ve ilgisiz olarak geçiştirmeden önce. "Eğer söylersem duracağını söyledi."

Neil, "Ona inandın," diye tahmin etti.

"Yedi yaşındaydım," dedi Andrew. "Ona inanmıştım." "Yedi," diye yineledi Neil aptalca.

Andrew on iki yaşına kadar Spears'ların yanına taşınmamıştı. Drake Andrew'un hayatını cehenneme çevirmeden önce Andrew on iki ev daha değiştirmişti ve Andrew daha geçen hafta Neil'e hiçbirinin iyi olmadığını söylemişti. Neil ne kadar kötü olduklarını sormamıştı; Drake'in açık ara en kötüsü olduğunu varsaymıştı.

Neil sorduğuna pişman olmuştu ama artık geri almak için çok geçti. "Sen-" Neil söyledi ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Andrew'un sakın bakışlarında bir yalan aradı ama bulamadı. Andrew, Nicky'ye saldırdığı için neredeyse dört adamı öldürüyordu ve Aaron'a vurduğu için Allison'ın boynunu kırabilirdi ama iş kendi şahsına karşı işlenen suçlara gelince Andrew

daha az umursayamazdı. Hayatına diğer her şeyden daha az değer veriyordu. Neil bundan mide bulandırıcı bir şiddetle nefret ediyordu.

"Sana yaptıkları onca şeyden sonra, bana nasıl katlanabiliyorsun?" Neil sordu. Etrafta bu kadar insan varken ayrıntıları kelimelere dökmek istemiyordu. Kimsenin onlara dikkat ettiğinden şüpheleniyordu ama riske de girmeyecekti. Andrew'un anlayacağını bildiği için aralarında eliyle işaret etti. "Bu nasıl iyi olabilir?"

"Bu bir 'bu' değil," dedi Andrew.

"Sorduğum şey bu değil. Öyle olmadığını biliyorsun. Andrew, bekle," diye ısrar etti, çünkü Andrew artık Neil'i duyamıyormuş gibi arkasını dönüyordu. Neil ona doğru uzandı, gerçek bir cevap almadan gitmesine izin vermek istemiyordu.

"Hayır," dedi Andrew ve Neil'in eli Andrew'un kolundan bir nefes uzakta dondu kaldı. Andrew da hareketsiz kaldı ve bir dakika boyunca korkunç bir sessizlik içinde durdular. Sonunda Andrew ona baktı, ama bir an için Neil

kime baktığını bilmiyordu. Andrew'un ifadesi bir nefes içinde öylesine karanlık ve mesafeli bir hal almıştı ki Neil neredeyse geri çekilecekti. Sonra Andrew geri döndü, her zamanki gibi sakin ve umursamazdı. Neil'in bileğini yakalayarak elini kendi tarafına doğru itti. Bırakmadan önce parmaklarını içeri soktu, acıtacak kadar sert değildi ve "Bu Neden?"

Neil, Andrew ona durmasını söylediğinde durdu. Fazla değildi ama fazlasıyla yeterliydi. Neil konuşamayacak kadar uyuşmuş bir halde başını salladı ve Andrew'un ondan uzaklaşmasını izledi.

-

Kevin Cuma gecesi sahaya sağ elle çıktı. Neil bu konuda bir şeyler söylemeye başladı ama Kevin'in ona gönderdiği sakinleştirici bakış sorularını bastırdı. Dan, Neil'in yüz ifadesini endişe algıladı ve onu rahatlatmak için saha kapısında durakladı.

"Bunu halledeceğiz," diye söz verdi.

"Biliyorum," dedi Neil ve Dan'ın sırtışı kulaktan kulağa yayıldı.

Dan, Tilkilerin ikinci forveti olarak yarı saha çizgisine yöneldi ve Tilkilerin geri kalanı isimleri okunduğunda onun arkasında sıralandı. Renee ve Nicky, Neil ile birlikte kenarda kaldılar.

gecenin yedekleri. Bearcats savunmayı yerle bir ettiği için Renee geri hatlara girip çıkacak ve Andrew tüm maç boyunca kaleyi .

Binghamton Bearcats sahaya hissedilir bir kibirle çıktı. Neil, Foxes'un bu geceki üzücü durumunu göz önünde bulundurarak onların aşırı güvenini suçlamadı ama affetmesi de gerekmiyordu. Son on saniye geri sayarken stadyum heyecanla kükredi. Ayı Kedileri ilk servisi kullandı ve oyun ilk bölümde şiddetlendi. dakika. Neil'in Ayı Kedileri'nin

başka bir oyuncuyu elemeye çalışıyordu. Tilkiler bu haliyle iskelet bir ekipti. Bir kişi daha eksildiklerinde hiç şansları yoktu.

Wymack'ın kendi tarafına ettiği ağır küfürler, sarı kartların neden her yerde çıktığını anladığını gösteriyordu. Abby acımasızca ilk yardım çantasını açtı ve ilk yaralanmayı bekledi. Nicky sinirli sinirli volta atıyor ve duvarların arkasından Ayı Kedilerine renkli hakaretler yağıdırıyordu. Renee sesi çok yükseldiğinde onu susturmaya çalıştı ama başka bir şey söylemedi. Neil, Renee'nin sakinliğinden faydalanmaya çalıştı ama Allison'ın bir kez daha dökülmesini izlerken kanının kaynamaya başladığını hissedebiliyordu. Bu büyüyen öfkenin ardında

Kaçınılmazlık. Tilkiler bu tür bir oyuna ancak bu kadar tahammül edebilirdi. Hayatları boyunca bir kenara itilmiş ve ezilmişlerdi; saha, bu tür bir oyuna katlanacakları son yerdi.

Hakaret. Seth sekiz dakika önce bir yumruk atmış olurdu. Diğerleri de çok geçmeden patlayacaktı.

Dakikalar ilerledikçe iki Bearcat kırmızı kartla oyundan atıldı ve Tilkiler soğukkanlılıklarını korudu. Vuruşların inmesine ve raketlerin düşmesine izin verdiler ve itildiklerinde yer verdiler. Matt, forvet oyuncusu ona yumruk attığında karşılık bile vermedi. Kollarını iki yanına indirdi ve hakemler onları ayırana kadar yumrukların inmesine izin verdi.

Dan faul atışını sayıya çevirdi ve dönüş yolunda Matt'e sarıldı. yarı sahada. Neil kısa değiş tokuşu izledi ve sonunda rahatladı. Tilkiler bu gece gurur yerine zaferi seçmişti.

Bu gerekli bir fedakarlıktı, ancak duygusal ve hepsine fiziksel olarak zarar verdi. Devre arasının çoğunu, ne kadar iyi oynadıklarını takdir edemeyecek kadar rakiplerine kızgın bir şekilde geçirdiler.

Wymack, her zamanki sert yaklaşımıyla kimsenin sinirlerini bozmak istemediği için devre arası özetini yumuşattı. Eğer biri duyarsa ama hiçbir işaret .

Wymack işini bitirdiğinde etrafına bakındı ve "Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?" diye sordu.

Dan raketinin ucunu yere vurdu. "Biz Yolu yarılalık. Hadi bu pisliklerle yerleri silelim ve sonra da kafayı bulalım. Bana yurttaki alkol olduğunu söyle. Maç bittiğinde ABC kapanmış olacak ve benim yarım kasa biram kaldı."

Nicky, kızın ona gönderdiği beklenti dolu bakış karşısında yüzünü buruşturdu. "Bunu telafi etmek için yeterli değil. Çoğunu Pazartesi günü atlattık."

Matt biraz kederli bir ifadeyle, "Bir Gey hiç yoktan iyidir, sanırım," dedi.

Aaron ağını sıkıdığı yerden başını kaldırmadan, "Katelyn'de biraz var," dedi. "O ve Vixen'larla birlikte iyi bir av elde edebiliriz."

Şaşkınlık takım arkadaşlarının yüzündeki hayal kırıklığını sildi; Tilkiler bir tepki beklerken Aaron ve Andrew arasında hızlı bakışlar fırlattılar. Andrew her zamanki gibi odanın uzak tarafında tek başına duruyordu. Hiçbir şey söylemedi ve sıkılmış ifadesi Katelyn'in adı duyulduğunda bile kıpırdamadı.

Aaron sonunda başını kaldırdı ama Andrew'a değil Dan'e baktı. "İstemiyorsan başka tabii?"

Dan, Andrew'a temkinli bir bakış gönderdi. "Ah, evet. Elbette. Eğer paylaşacak bir şeyleri varsa, ne kadar çok o kadar iyi. Değil mi?"

Sonuncusu Andrew'a yöneltilmişti, dikkatli bir dürtmeyle şiddetli tepki gösterdi. Andrew boşluğa baktı ve hepsini görmezden gelmeye devam etti.

Aaron sanki bu hiç de garip bir durum değilmiş gibi başını salladı ve raketini bir kenara bıraktı. "Oraya döndüğümüzde sayım yapacağım. Bodrum katındaki çalışma odasını tekrar ödünç alabiliriz."

"Ah," dedi Matt.

"Yapma," dedi Neil, o bariz soruyu soramadan sözünü keserek.

Nicky'yi susturmak daha zordu ve Aaron'a dürttü. Aaron sıkılmış bir şekilde parmaklarını sallayarak onu başından savdı. Nicky, Andrew'un karşılık vermediği geniş gözlerle Andrew'a baktı. Neyse ki Nicky'nin ağzından çıkanlar başını belaya sokmadan önce bir uyarı zili çaldı.

Wymack Tilkilerini ayağa kaldırdı. "Kalkın ve çıkın. Eve ağlayarak göndermemiz gereken bir takım var. Siz kendi zamanınızda dedikodu yapabilirsiniz."

İkinci yarı da en az ilk yarı kadar zorlu ancak devre arası Foxes'un moralini yerine getirmişti. Aaron ve Nicky'yi ilk yarıya birlikte göndermek Wymack'in bütün gece verdiği en iyi karardı. Aaron, Neil'in ondan hiç görmediği bir enerji ve odaklanmayla oynadı ve Nicky'nin heyecanı ona çok ihtiyaç duyduğu bir avantaj sağladı. Andrew onun

arkalarındaki zemini ve kör noktalarını izlediler. Kusursuz takım oyunları sayesinde hücumcular son çeyrekteki sert hücum için kendilerini hazırladılar. Matt ve Renee bitime yirmi beş dakika kala sahaya çıktıklarında Dan ve Kevin tüm güçlerini ortaya koydular.

Son zil 7-5'lik Fox galibiyetini müjdeliyordu. Hakemler kapıyı açar açmaz Neil ve yedek oyuncular sahadaydı. Tilkiler kutlama yapmak için sadece birkaç saniye ayırdı; Bearcats'le iki ömür boyu yetecek kadar uğraşmışlardı ve başarılarının tadını ellerinde içkilerle çıkarmayı tercih ettiler. Geçtiler olabildiğince hızlı .

Aaron korttan ilk çıkanlardan biriydi. Raketini Nicky'ye doğru itti ve kaskıyla eldivenlerini yere düşürdü.

Amigo kızlar. Katelyn onun yaklaşmasıyla ponponlarını bir kenara fırlattı ve onu öpmek için bekleyen kollarına atladı. Vixen'lar etraflarında zıplıyor, tezahürat yapıyor ve kalabalığa el sallıyorlardı.

"Vay anasını," dedi Nicky, onlardan Andrew'un etkilenmemiş yüzüne bakarak. "Lanet olsun, rüya mı görüyorum?"

Basınla ilgilenme sırası Kevin'daydı ama onlara doğru giderken Neil'e anlamlı bir bakış gönderdi. Neil'in bütün gece kenara çekildiği için ekleyecek bir şeyi yoktu ama her ihtimale karşı yaklaştı

Kevin'ın herhangi bir şeyi ona yönlendirmesi gerekiyordu. Kevin, Andrew'a işaret etmeden önce kameraya en iyi basına hazır gülümsemesini verdi. Andrew

Neil'in yanında yerini aldı ama muhabirlere bakmadı. Röportaj tahmin edilebileceği gibi maç ve Kevin'in attığı imkansız sayılarla ilgili yorumlarla başladı.

Neil, Kevin yarı finaller hakkında soru sorana kadar yarım yamalak dinledi. Bearcats bu turnuvanın en düşük skorlu takımı olarak evine dönüyordu.

eleme turu. Tilkiler iki hafta içinde Üç Büyükler'den ikisiyle karşılaşacaktı.

Kevin, "USC ile tekrar oynamak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Transfer olduğumdan beri Jeremy ya da Koç Rhemann ile konuşmadım ama takımları her zaman harikadır. Bu yıl neredeyse kusursuz bir sezon geçirdiler. Onlardan öğrenebileceğimiz çok şey var."

"Hâlâ en büyük hayranları," diye şaka yaptı röportajcı. "Yılın en büyük rövanş maçında yine Edgar Allan'la karşılaşacaksınız. Düşünceleriniz?"

"Artık Kuzgunlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Kevin. "Annem öldüğünden beri Kuzgunlar şöyle, Kuzgunlar böyle. Ben artık bir Kuzgun değilim. Bir daha asla olmayacağım. Dürüst olmak gerekirse, ben

hiç olmamalıydı. Babam olduğunu öğrendiğim gün Koç Wymack'e gitmeli ve Palmetto State'teki ilk yılıma başlamak istediğimi ."

"O gün-" Bocaladı, sonra "Koç Wymack'in baban olduğunu mu söyledin?" dedi.

"Evet, öğrendim. öğrendim," dedi Kevin, "ama ona söylemedim çünkü Edgar'da kalmak istediğimi düşündüm.

Allan. O zamanlar şampiyon olmanın tek yolunun Kuzgun olmak olduğunu düşünüyordum. Beni sahadaki en iyi oyuncu yapacaklarına dair yalanlarına inandım. Buna ; benim için istediklerinin bu olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu numarayı giyiyorum.

"Kuzgunların en iyi olmak için var olduğunu herkes bilir. En iyi çift, en iyi diziliş, en iyi takım. Bunu size her gün aşıyorlar, sizi buna inandırır, sonunda 'en iyi'nin 'bir' demek olduğunu unutturur. Diğer insanlar buna inanıncaya kadar size unuttururlar, hayranları olun Yanlış yöne çok fazla sapmaları ya da ERC'nin onları planları konusunda uyarması. O zaman artık bu oyunu oynamak istemezler ve doğrudan eleme turuna geçiyorlar. Hiç kayak yapmadığımı biliyor muydun? Yine de bir gün denemek isterim."

Son sözün anlamını kavraması bir anda çok zor oldu ama sadece birkaç dakika sürecekti. Neil hemen anladı ve damarlarına dolan adrenalin ayaklarının üzerinde biraz sallanmasına neden oldu. Andrew'a hızlıca bir bakış attı. Andrew karşılık vermedi ama kesinlikle dikkatle dinliyordu. Kevin'in başının arkasına diktiği bakışlar çok yoğundu.

Kevin onun ikiyle ikiyi bir araya getirmesini beklemedi. "Kuzgunlara bizim için hazır olmalarını söyle, olur mu? Biz zaten hazırız. onları."

Kevin döndü ve uzaklaştı. Röportajı yapan kişi sonsuz bir süre arkasından baktı, sonra kameraya doğru döndü ve Kevin'in az önce söylediği her şey hakkında saçmalamaya başladı. Neil ve

Andrew özete ya da şaşkın spekülasyonlara takılmadı ama Kevin'in peşinden gitti.

Kevin soyunma odasına giderken yavaşlamadı ya da etrafına bakmadı ve fuayede kutlama yapan takım arkadaşlarının yanından geçip gitti. Soyunma odasına giderken kaskını ve eldivenlerini düşürdü ve lavabonun kenarına tutundu. Bacakları altından çıkacakmış gibi sallanıyordu ve elleri o kadar şiddetli titriyordu ki Neil bunu kapı aralığından görebiliyordu. Düşmek yerine öne doğru eğildi ve alnını aynaya bastırdı. Kevin sonunda,

"Hepimiz öleceğiz," dedi.

"Hayır, değiliz," dedi Neil.

Kevin bunu bir dakika düşündü, sonra doğruldu. Bir süre yansımasına baktıktan sonra elini kaldırdı ve camdaki dövmesini kapattı. Sonuç Kevin'in vücudunda garip bir titreme yarattı. omuzlar. Neil bunun onay mı yoksa korku mu olduğunu bilmiyordu. Önemli olan tek şey Kevin'in başını sallayıp onlara dönmesiydi. Önce Neil'e, sonra Andrew'a baktı.

"Yapacak çok işimiz var."

"Yarın," dedi Andrew ve Neil'in ona bakışını görmezden geldi.

Kevin başını sallayarak bu sözü kabul etti ve Andrew'la birlikte duşlara yöneldiler. Neil temizdi, o yüzden diğer takım arkadaşlarıyla tanışmak için fuayeye gitti. Onun gelişiyile biraz sessizleştiler.

Dan, Neil'e soyunma odasını işaret etti. "Ne oldu?"

Neil parmaklarıyla saydı. "Kevin onlara Koç'un babası olduğunu söyledi, Edgar Allan'a asla geri dönmeyeceğini söyledi ve Kuzgunlar'ı iki yüzlü pislikler olarak nitelendirdi. Oh," dedi elini kaldırarak, "ve sakatlığının bir kaza olmadığını söyledi. Çok fazla kelime kullanmadı ama ne demek istediğini anlamaları uzun sürmeyecektir."

Dan ağzı açık kaldı. "O ne?"

"Harika," dedi Wymack. "Başka bir sana dönüşüyor. Tam da ihtiyacım olan şey buydu."

Nicky, "En azından onlardan birine yasal olarak hayat sigortası yaptırabilirsin," dedi.

"Dışarı," dedi Wymack. "Herkes dışarı. Pis kokunuz beni öldürmeden önce yıkanın."

Tilkiler duş alıp giyinirken Neil, Wymack ve Abby ile birlikte salonda bekledi. Wymack televizyonu açtı ve Kevin'in röportajından kesitlerle maç sonrası özeti izledim. Bir spor spikeri bunu ekşi üzüm ve sansasyonel olarak nitelendirdi; bir diğeri Edgar Allan'ın Kevin'i ne kadar kolay bıraktığına ve Hem Kevin hem de Riko o sözde kazadan sonra ortalıkta görünmediler. Üçüncüsü daha tarafsızdı ama konuyu Kathy Ferdinand'ın Ağustos ayındaki gösterisine getirdi. Kevin, Riko ortaya çıkar çıkmaz ketum ve sessiz davranmaya başlamıştı ve belki de sonunda Neil'in beklenmedik karşıtlığı ve Kevin'in sadık savunması.

Tilkiler içeri doluşmaya başladığında Wymack televizyonu kapattı. Hepsi oturduktan sonra kısa bir bakışla onları süzdü. "Gidiyoruz

Bunu çabuk yap. Gitmeniz gereken hak edilmiş bir parti var. Pazartesi sabahı her zamanki gibi ince ve çirkin ayrıntıların üzerinden geçeceğiz. Bu oynadığınız en temiz oyun değildi ama açık ara en olgun olanıydı. Yapmanız gerekeni yaptınız ve zirveye çıktınız.

"Ayrıca: yarı finallere hoş geldiniz. Sen, USC ve Edgar Allan. Üç Büyükler'den geriye kalanlarla başa baş gidiyorsun. Hayır, suratını öyle yapma," dedi Wymack, çünkü Dan'in yüzü biraz kızarmıştı. Hatırlatma. "Korkmayın. Gürültücü olun. Gururlu olun. Kimse bu kadar ileri gidebileceğinizi düşünmüyordu - bu odada oturanlar dışında kimse. Bunu hak ettiniz. Bunu hak ettiniz," diye vurguladı, etrafına bir kez daha bakarak. "Şimdi dışarı çıkın ve ortalığı dağıtın."

"Dikkatli ol," dedi Abby. "Yolun dışında, gözden uzakta, beladan uzakta.

Tamam mı?"

"Evet anne," diye takıldı Nicky.

Dan, "Yataktaneden ayrılmayacağız," diye söz verdi.

Trafik, Fox Tower'a dönüş yolculuğunu sonsuz hale getirdi. Ölüler Andrew'un arabasındaki sessizlik yardımcı olmadı. Aaron cama yaslandığı yerden memnun görünüyordu ve Nicky neredeyse heyecandan titriyordu ama kimse konuşmadı.

Arabadan tekrar inmek neredeyse bir rahatlamaydı ve Neil takım arkadaşlarının alkolden arta kalanları bodrumdaki odalardan birine taşımalarına yardım etti. Matt ve Nicky masaları temizlediğinde

Vixen'lar ortaya çıkmaya başlamıştı. Andrew gelişlerini bir kadeh votka içerek kutladılar ve tekrar ayrıldılar.

Nicky dirseğinin dibinde, "Öhöm," dedi. Neil tarafsız bir bakış denedi. Bu Nicky'yi hiç de şaşırtmamıştı. "Birkaç saat boyunca odanın dışında olacağımızın farkındasın, değil mi? Kaybol."

"Ben burada iyiyim," dedi Neil.

"Hoşça kal," dedi Dan, birdenbire Neil'in diğer tarafında belirerek. "Üniversite randevularının ilk kuralı: asla boş bir yatakhaneyi boşa harcama oda."

Neil ona çıkmadıklarını söylemek istedi ve Andrew herhangi bir noktada onun varlığını kabul etmek ya da terk etmek. Kalmak ve takım arkadaşlarının parlak başarısını kutlamak istiyordu. Aaron'ın Katelyn'in yanındayken nasıl bambaşka bir insana dönüştüğünü izlemek istiyordu. Ama Vixen ekibinin yarısı çoktan buradaydı, parlak kahkahaları ve yoğun parfümleriyle odayı kaplamışlardı ve salondaki gürültü daha fazlasının yolda olduğunu söyledi. Neil'in, bu tür şeylere karşı Ama yarı yabancılarla saatlerce iyi geçinmek ya da Andrew'u özel olarak rahatsız etmek arasında bir seçim yapacak olsa, ikincisini tercih ederdi. bariz bir seçim.

"Bu gece harikaydınız," dedi Neil, çünkü ortadan kaybolmadan önce en azından bu kadarını hak ediyorlardı. "Hepiniz."

"Yok öyle bir şey," dedi Dan , ama sırtışından anlaşılıyordu ki yine de iltifatını takdir etti. "Pazartesi günü maç hakkında konuşacağız, unuttun mu? Bu gece içmek ve genel çılgınlık için. Şimdi buradan çıkın ve biraz alın."

Nicky Almanca, "Biraz almaktan bahsetmişken," dedi. Aaron'ın üzerine yürüdü ve ona saldırdı. "Nasıl oldu da birdenbire bunu sorun etmedi? Ne halt sen?"

Aaron, Neil'e doğru havalı bir bakış atarak, "İyiliğinin karşılığını verdim," dedi. "Neil Katelyn'i bana karşı kullandı, ben de Neil'i Andrew. Nereden bağlı olarak, Neil de Katelyn kadar ihlal etmiş sayılır. Andrew bozup gitmeme izin verebilir ya da Neil ile ilişkisini kesebilir."

Neil Almanca'yı akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ama Aaron'un sözleri anlam veremediği karmakarışık bir karmaşaydı. Aaron Neil'i uyarmıştı.

Katelyn için savaşmaya hazırđı ama kullandığı cephane Neil ise Aaron'ın kaybetmesi gerekirdi. Bu bir yanlış anlaşılma ya da Aaron'ın Andrew'un niyetini çarpıtması olmalıydı.

Nicky önce dilini buldu. "Bekle, senin yerine Neil'i mi seçti? Bir kaçamak için kulağa biraz ciddi geliyor, değil mi-" Nicky, Neil'in boş yüzüne baktı ve duraksadı. "Senin için de yeni bir haber, ha?"

Aaron Nicky'yi görmezden geldi ve Neil'e bir anahtar fırlattı. "Yarın benimle oda değiştiriyorsun. Artık Katelyn'i yurda getirme iznim var ama mümkünse onu Andrew ile aynı odaya koymayacağım. yardım . Geri çekilmeyi kabul etmiş olabilir ama ben ona hâlâ güveniyorum."

"Sabah toplanırım," dedi Neil.

Aaron tekrar Katelyn'e döndü. Nicky hâlâ Neil'e dünyanın en büyük gizemiymiş gibi bakıyordu. Neil, Nicky'den önce dışarı çıktı. başka bir şey söylemedi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Andrew'un kapısı kilitliydi ama Aaron'un anahtarı Neil'i içeri aldı. Andrew'u yarı gömülü bir halde buldu.

Elinde açık votka şişesiyle puf koltukta oturuyordu. Televizyon kapalıydı ama Andrew karanlık yüzeyinde bir şeyler görebiliyormuş gibi ekranı inceledi. Neil'in içeri nasıl girdiğini sormadı. Belki de Aaron'la yaklaşan değişim hakkında çoktan konuşmuşlardı.

Neil kapıyı arkasından kilitledi ve odayı geçip Andrew'un yanına gitti. Andrew tartışmadan ya da direnmeden votkayı almasına izin verdi. Neil kapağını sıkıca kapattı ve ikisinin de devirbir yere koydu. Neil ona döndüğünde Andrew hazırđı ve onu çekmek için Neil'in yakasına yapıştı.

Aşağı. Neil kendini Andrew'un bedeninden uzak tutmak için bir elini sert halıya dayadı. Diğer elini de Andrew'un Andrew'un başının yanındaki fasulye torbası. Andrew bir elini Neil'in kolunda omzundan bileğine doğru sürükledi.

"Son baktığımda benden nefret ediyordun," dedi Neil, Andrew'un ağzına karşı.

"Seninle ilgili her şey," dedi Andrew.

Neil kendini biraz yukarı itti. "Sandığın kadar aptal değilim."

"Ve ben kadar zeki değilmişim," dedi Andrew. "Bunu bir yapmamam gerektiğini biliyorum. Belki de kendime zarar verme eğilimim

içimde?"

Eğer o "yine" kelimesi olmasaydı Neil bunun Çarşamba günkü korkunç konuşmayla ilgili olduğunu düşünecekti. Neil her şeyi işaretledi Roland'ın reddedilen tekliflerinden Andrew'un karmaşık aile meselelerine, Tilkiler'e ve Drake. Bileğine yapılan baskı sonunda düşüncelerini gitmeleri gereken yere çevirdi. Neil bir keresinde Andrew'a bir şeyi içeri almanın onu öldürüp öldürmeyeceğini sormuştu. Andrew'un yara izlerini gördükten sonra böyle bir şey söylememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Andrew, Cass Spear'a tutunmaya çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu ama sonunda yine de onu kaybetmişti.

"Ben boş bir hayal değilim," dedi Neil. "Hiçbir yere gitmiyorum." "Sana sormadım."

"Bana sorun," diye ısrar etti Neil, "ya da kendi başınıza anlayacak kadar uzun süre burada kalın."

"Eninde sonunda senden sıkılacağım."

"Emin misin?" Neil sordu. "Söylentilere göre oldukça ilginç biriymişim." "Her duyduğuna inanma."

Neil bu reddedişi görmezden geldi çünkü Andrew onu tekrar aşağı çekmeye başlamıştı bile. Neil'in başı dönene kadar, artık kendini tutamayacağından emin olana kadar öpüştiler ve sonra Andrew Neil'in elini çekti

elini sandalyeden çekti. Sonsuza kadar onlardan uzakta tuttu, sonra yavaşça göğsüne bastırdı ve bıraktı. Andrew Neil'in elinin altında gerildi ama Neil elini çekmeden gevşedi.

Neil kanmamıştı. Andrew, Neil'i ilk öptüğünde gerçek bir "evet" in ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmişti. Bu sıradan teslimiyet gerçek bir rıza değildi. Andrew bunu yapıyordu çünkü Ama Neil, Andrew'un ikna etmeye çalıştığından emin değildi. Sadece üç ay olmuştu.

Proust'un tacizinden ve Drake'in saldırısından bu yana dört ay geçti. Neil

Andrew'un bunu ne zaman kabul edeceğini bilmiyordu ama bugün olmadığını biliyordu. Neil elini Andrew'un üzerinde bıraktı ama o noktadan çekmeyi reddetti.

"Ben onlar gibi olmayacağım," dedi Neil. "Senin beni izin vermeyeceğim."

"Yüz bir," dedi Andrew, "ikiye doğru gidiyor."

"Berbat bir yalancısın," dedi Neil ve Andrew onu öperek susturdu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cumartesi sabahı Wymack bir misafirle Fox Tower'a uğradı. Neil ve Aaron odalarını değiştirdikleri için Andrew'un yatak odasının kapısı açıktı, bu yüzden Wymack vurmakla yetindi. Neil kapıdaki ilk hareket işaretiyle başını kaldırdı ama Wymack'in yanında duran kadını görünce ne söyleyeceğini unuttu.

Theodora Muldani, eski bir Raven backliner'dı ve şimdi Houston Sirens ve US Court'ta oynadı. Kalın siyah saçları karmaşık örgülerle geriye doğru toplanmıştı ve pastel makyajı Koyu teninde şok edici bir parlaklık vardı. Yüzündeki sert ifade, kameralara yakalandığında takındığı ifadeyle aynıydı onu izliyordu. Kısa elbisesi uzun, kalın bacaklarını ve biçimli kollarını gizlemek için hiçbir Gey yapmıyordu. Bir kavgada Matt'e karşı koyabilecekmiş gibi görünüyordu. Neil onun kortta tam bir cehennem olduğuna, kendisine karşı çıkacak kadar aptal olan vurucuları etkilemeyen, kırıltısız bir tank olduğuna bahse girerdi.

"Kevin," dedi Neil.

Kevin televizyonun karşısına dikilmiş, dizüstü bilgisayarını kucağında açmış, dün geceki kışkırtıcı sözlerin yankılarını izliyordu. Hiçbiri fazla bir şey beklemiyordu. Kuzgunlar Elbette her şeye inanıyorlardı ama neye gerçekten inandıkları konusunda kararsızlardı. Ekip şiddetli bir hiyerarşiye ve sert cezalandırmak, ama kendilerinden birini kasten engellemek- Kevin Day'e handicap yaratmak onlara bile zorlama gelebilir. Kuzgunların hiçbiri Riko'nun Kevin'in eli. Jean tek tanıktı ve basının yorum yapmak için henüz bulamadığı tek kişi de oydu.

"Kevin," dedi Neil tekrar, ama Thea daha fazla beklemedi.

Wymack'in yanından geçip odanın öbür ucundaki Kevin'e doğru yürüdü. Kevin kimin ona yaklaştığını umursamayacak kadar dalgındı, bu yüzden Thea dizüstü bilgisayarını kaptı ve bir kenara fırlattı. Kevin Başını kaldırıp baktı, ağzı öfkeli bir karşılık vermek için açıktı. misafirini tanıdığı anda terk etti. Thea onu yakaladı sol bileğini tuttu ve elinin arkasındaki yara izlerini görebileceği şekilde kolunu çekti. Kevin onu hareket ettirmesine izin verdi, çok sersemlemişti.

karşılık verdi. Thea onun açık tenindeki beyaz çizgileri inceledi ve Neil'e kapüşonlu bir bakış fırlattı.

"Çık dışarı."

Neil, Andrew'un dikkatini neyin çektiğini bilmiyordu, Kevin'in dizüstü bilgisayarının halıda çıkardığı takırtı mı yoksa tanımadığı bir kadının sesi mi, ama bir saniye sonra kapı aralığında belirdi. Thea'dan Kevin'a ve tekrar geriye baktı ve müdahale etmedi. Neil'in bunu yapmaması gerekirdi.

Renee sadece Thea ve Kevin'in

Çünkü Andrew bunu biliyordu. Andrew, Thea'nın buradaki kimse için gerçek bir tehdit olmadığını biliyordu.

Thea daha az kabulleniciydi ve bakışlarını Andrew'a çevirdi. "Sen de dışarı çık."

Andrew sanki o hiç konuşmamış gibi ona baktı.

"Thea," dedi Kevin sonunda ve ayağa fırladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Thea, Kevin'den televizyona doğru sert bir bakış attı ama tek , "Ya onlar gider ya da ben . Seninle karışık bir ortamda konuşmayacağım."

Kevin, "Ne olursa olsun biz karışık bir şirketiz," dedi. "Ben artık bir Kuzgun değilim."

"Sen de öyle" demedi. Thea, Edgar Allan'dan neredeyse üç yıl önce mezun olmasına rağmen hâlâ Kuzgun'unu takıyordu. Boğazındaki kolyede forma numarası yazıyordu. Neil, Kuzgunların Yuva'nın kovan zihnini terk ettikten sonra ne durumda olduklarını merak ediyordu. Belki de toparlanmaları yıllar aldı. Belki de hiç . Belki de kırıldılar ve hayatlarının geri kalanında Evermore'un parçalarını yanlarında taşıdılar.

Thea'nın yüzündeki ifadeden Kevin'in mantığından hiç etkilenmediği . "Üç kadar sayacağım. Bir."

"Kes şunu," dedi Kevin. "Sadece konuş benimle."

Thea biraz alaycı bir tavırla, "Şimdi konuşmak istiyorsun," dedi. "İki." "Her zaman konuşmak istemiştin ama bu biraz karmaşıktı."

"'Karmaşık'," diye yineledi Thea. Ona attığı hava tırnakları kızgın ve alaycıydı. "'Karmaşık' bir basın toplantısında elini kıldığını ve sıralamayı terk ettiğini öğrenmek zorunda kalmaktır.

'Karmaşık', eski numaranızın bağlantısını kestiğinizi zor yoldan öğrenmek ve Jean'dan hiçbir şey istemediğinizi duymak zorunda

kalmaktır

herhangi birimiz için derhal geçerli olmak üzere. Sakın bana "karmaşık" demeye kalkma. Bundan daha iyisini hak ediyorum. Üç."

Gitmek için döndü ama Kevin bileğini yakaladı. "Jean," dedi Kevin, sanki bu onun tüm suçlamalarını bir şekilde yanıtlıyormuş gibi. Thea'nın ağzının seğirmesi anlayışsızlık olduğu kadar öfkeyle de ilgiliydi. Kevin başını salladı ve ısrar etti: "Eğer bana inanacaksan önce Jean'i görmeliyim."

"Ondan geriye ne kaldıysa artık," dedi Wymack. O görmezden geldi Thea ona delici bir bakış attı ve onun yanından geçerek Kevin'e baktı. "Onu yurda yerleştirmek için geldim, ama kiralık bir araba aldı. Havaalanına. Onunla Abby'nin yanına git ki ben de burada neler döndüğünü anlayabileyim."

Thea bir süre daha tereddüt ettikten sonra Kevin'in çekerek onu takip etmesini işaret etti. Wymack onların gidebilmesi için kenara çekildi ve koridorda gözden kaybolmalarını izledi. Wymack tekrar odaya döndüğünde Neil görüş alanından çıktıklarını anlamıştı. Wymack, Neil ve Aaron'ın oturma odasının dört bir yanında yarı düzenli yığınlar halinde duran eşyalarını gözden geçirdi ve Andrew'a kaşlarını kaldırarak baktı.

"Gelmeden önce burada olduğundan emin için Nicky' aradım." Wymack dedi ki. "Bana Neil ve Aaron'ın ne yaptığını benimle dalga geçtiğini düşündüm."

Bu bir soru değildi, bu yüzden Andrew sadece sakın bir sessizlikle ona baktı. Wymack bir süre sonra devam etti. "Yurt odası başvurular birkaç hafta içinde sona erecek. Sırada dokuz erkek ve altı kadın olduğu üç kişilik beş oda bulmak bizim için en kolayı. Sizi etmek için bir konuşma hazırlamıştım ama sanırım zamanımı boşa harcadım. Sanırım Nicky senden alabileceğin bir sonraki en iyi kişi?"

Andrew, "Yaza kadar hayatta kalacağını varsayıyorsun," dedi.

Wymack, "Onu bozarsan bana yeni bir defans oyuncusu borçlu olursun," dedi. "Abby'nin evinde bir tane var."

Wymack başını salladı. "Jean gelecek yıl kalmayacak. Bunu zaten önerdim ama o ve Kevin asla birlikte oynayamayacaklarını biliyorlar. Tekrar. Aralarında iyi, kötü ve çirkin o kadar çok şey var ki, işleri yoluna koymaları mümkün değil. Eninde sonunda onunla ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Neil bunu düşündü, sonra Wymack'ın yanından geçip kapıya baktı. "Kevin'in Thea'ya tüm gerçeği anlatacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Pek olası değil," dedi Wymack. "Şu anda üzerimizde çok fazla göz var ve bunların çoğu dostça değil. Onu şekilde riske atacağını sanmıyorum.

Bu."

Wymack, Neil'in başka bir şey söyleyip söylemediğini anlamak için bir dakika bekledikten sonra arkasını dönmeye başladı. Onlara geri dönmeden önce sadece bir adım atmıştı. "Oh, bu bana hatırlattı." Çantasından bir şey çıkardı

cebindeydi. Belki de Andrew'un onu yakalamak için çaba harcamayacağını biliyordu, çünkü Andrew'un ayaklarının dibinde yere fırlattı. Anahtarlar halıya çarparken şingirdadı ve Neil inanamayarak baktı. Haklı olamazdı, ama geçen yaz Wymack Neil'e üç yeni anahtar daha vermişti: bir

Foxhole Court'taki tüm önemli kapılar için ayarlanmıştı. Wymack, "Kevin bunları sana vermemi söyledi," dediğinde Neil'in şüpheleri doğrulanmıştı.

Yanıt beklemeden oradan ayrıldı. Andrew anahtarları bir dakika daha düşündü ve sonunda alıp cebine koydu. Neil yorum yapmaması gerektiğini biliyordu ama kalbi

masasına geri dönerken çarpıyordu. Andrew'un oyunu gerçekten önemseydiği bir dünya hayal etti. Foxes'la dört yıl daha geçirmeyi ve ondan sonra profesyonel bir sözleşme yapmayı düşündü. ABD Sahası'nda yer almak için savaşmayı ve Kevin yanında, Andrew da arkasında dünyanın en iyileriyle karşılaşmayı düşündü.

Hayal kurmak neredeyse çok dikkat dağıtıcıydı ama sonunda Neil her şeyi yeni odasına yerleştirdi. Kevin'in dönmesine daha saatler vardı ve o sırada Neil ders kitabının üzerinde uyukluyordu.

masa. Kapının açılma sesi onu uyandırdı ve Neil doğrulup Kevin'in rahatlamış ifadesini inceledi. Neil bunun, Kevin'in Thea'yı Riko'nun Kevin'in kazasındaki rolü konusunda ikna etti.

Kevin odaya fazla yaklaşmadı ama Neil'den Andrew'un bir puf sandalyeye yarı gömülü olduğu yere baktı. "Hadi gidelim."

Neil Andrew'a baktı ama endişelenmesine gerek yoktu. Andrew tartışmadan ya da yorum yapmadan ayağa kalktı ve Kevin'i Foxhole Court'a kadar takip ettiler.

Trojans ve Foxes'un stadyumları aynı büyüklükteydi, ancak USC'nin daha koyu kırmızı ve altın rengi teması Trojan Sahası'nın önemli ölçüde daha küçüktü. Nedense bu yanılsama Tilkiler'in iç ringde durma konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamadı. Kapılar açılmadan yarım saat önce buraya gelmeye göstermişlerdi. yaklaşan oyun için zihinsel olarak kendilerini çelikleştirdiler. Şimdilik yalnızdılar. Doksan dakika içinde ülkenin iki numaralı takımıyla karşılaşacaklardı.

Güvenlik onları içeri aldıktan sonra ilk konuşan Matt, "Evet," dedi sonunda. "Sorun değil."

Kevin'in bile buna söyleyecek bir şeyi yoktu ama bunun nedeni Kevin'in Truva topraklarına geri dönmenin keyfini çıkarmakla meşgul olması olabilirdi. Yüzündeki memnun ifade, takım arkadaşlarının yüzlerindeki sinir ve korkuyla tamamen zıttı. Neil ona sesini alçaltmasını söylemek istedi ama Kevin'i en son ne zaman iyi bir ruh halinde gördüğünü hatırlayamıyordu.

Kapılar açıldı ve kalabalığın bitmek bilmeyen bir dalga halinde içeri girmesine izin verdi. Wymack Fox'ları soyunma odasına geri götürdü. USC'nin çalışanlarından biri kısa bir süre sonra yanlarına uğrayarak gecenin gidişatı hakkında bilgi verdi. Maçın biletleri tamamen tükenmişti, altı haber kanalı maça katılacaktı ve yazın büyük liglerden ve profesyonellerden on iki işe alım görevlisi maçı izleyecekti. Hiçbirinin

Bu temsilcilerden hiçbiri Foxes'a bakmayacaktı ama o yine de şehirlerini ve takımlarını listeledi.

Wymack, "USC'nin kadrosu elimizde yok," dedi. "Ne zaman alacağımıza dair bir fikriniz var mı?"

"Bir kopyasını alıp alamayacağıma bakacağım," diye söz verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hepsi bu kadar," dedi Wymack ve gitti. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Wymack Dan'e baktı. "Sen ve Kevin oyun öncesi ne söyleyeceğini düşünmek."

Dan kollarını sertçe ovuşturdu, kendini bir arada tutmaya ve takımına bir kaptanın sarsılmaz güvenini vermeye çabaladı. "'Burada olduğumuz için heyecanlıyız' ve 'Elimizden gelenin en iyisini yapacağız' ifadeleri

her şeyi mi?"

"Bu eziklere sahip olacağız'a ne dersiniz?" Nicky önerdi.

Matt kuru bir sesle, "İşte bu yüzden basınla konuşmana izin verilmiyor," dedi.

Soyunma odası çok daha büyük takımları barındıracak şekilde inşa edildi, bu nedenle Tilkilerin dağılması kolay oldu. Nefes alacak yer buldular.

Bu akşamki maçtan önce kafalarını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyaçları vardı. Neil bunun ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyordu ama muhabirler geldiğinde hepsi

Zaman. Kevin ve Dan USC'yi kibarca övdüler ve ilginç bir maç olacağını sözünü verdiler. Wymack basını mümkün olan en kısa sürede dışarı çıkardı ve Tilkilerini üstlerini değiştirmeleri için gönderdi.

Servise otuz dakika kala iç sahaya yeniden girdiler.

Tribünler tıklım tıklım doluydu ve taraftarların çıkardığı gürültü Neil'in tenini ezen fiziksel bir ağırlık gibiydi.

Kemikler. Foxes'un gelişi taraftarları çılgına çevirmeye yetmediyse, Trojans'ın kaptanının küçük takıma doğru ilerleyişini görmek de işe yaradı.

Jeremy Knox eldivenleri ve kaskı dışında her şeyiyle hazırды. Trojans'ın dümenine ilk yılında geçmiş ve iyi iş çıkarmıştı. bu yılki pozisyonunu korumak için yeterli. Neil onları stadyumuna ayak basmış en öngörülemez ve değersiz yarışmacılar olarak değerlendirmeye geldiğini düşünüyordu ama Jeremy'nin ciddi ifadesi Kevin'ı görür görmez dişlek bir sırıtışa dönüştü. Kevin, Allison ve Renee'nin yanından geçerek onu karşıladı.

Jeremy'nin Tilkilere ulaşmak için Wymack'i geçmesi gerekiyordu, bu yüzden Wymack'in elini sıkıca sıktı. "Koç Wymack, SoCal'a hoş geldiniz. Bu gece sizi ağırlamaktan heyecan duyuyoruz. Kevin, seni çılgın aptal," dedi daha az resmi bir şekilde ve Kevin'in omzunu alkışlayarak neşeli bir şekilde selamladı. "Şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Sanırım tartışmalı takımlara karşı bir ilgin var ama ben bunu öncekinden çok daha fazla sevdim."

Kevin, "En iyi ihtimalle vasattırlar ama geçinmesi daha kolaydır," dedi.

"Aynı eski Kevin, her zamanki gibi acımasız ve iğrenç," dedi Jeremy, ama ses tonu sevecendi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi? Bazı şeyler değişir." Sırıtışı soldu ve Kevin'e araştıran bir bakış attı. "Son takımından bahsetmişken, sen, uh, sen yarattın

İki hafta önce söylediğin şeyle ortalığı epey karıştırdın. Yani elin hakkında ve belki de kaza değildi."

İki hafta sonra insanlar, hemen sonrasına göre biraz daha sessiz de olsa, hâlâ bu olay hakkında konuşuyorlardı. Kevin'in Kuzgunlar ise masumiyetlerini ve iddialar karşısındaki öfkelerini korudular. Bu bir çıkmazdı.

kimseyi memnun etmedi, ama herkesin alabileceği tek şey buydu.

Kevin bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki ne kadar Jeremy'ye güvendi ve sonra sadece "Senin için bir backliner'ım var. Gelecek yılın kadrosunda yer var mı?"

Jeremy'nin beklediği cevap bu değildi. Kevin açıklamadan önce Jeremy'yi Tilkilerin duyamayacağı bir yere götürdü. Kevin konuşmasını bitirdiğinde Jeremy'nin gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. Jeremy eliyle aralarındaki mesafeyi, sahadaki Kevin'yanından geçip tribünlere doğru başını kaldırarak genişçe işaret etti. Neil'in aklına gelen ilk şey, Jeremy'nin

Kevin'in ona verdiği gerçekler her neyse. Sonra Kevin nadiren görülen gerçek gülümsemelerinden birini yaptı ve Jeremy onun omzunu sertçe sıktı.

Jeremy katlanmış bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. Kevin kağıdı almak yerine onu Tilkiler'in yanına götürdü. Jeremy kâğıdı Wymack'e verdi, o da kâğıdı açıp basılı listeye göz gezdirdi.

"Sıralamamız," diye açıkladı Jeremy. "Size ulaştırmak için geç oldu, Biliyorum, ancak mümkün olduğunca fazla tepkiden kaçınmaya çalışıyorduk."

"Tepki mi?" Dan sordu.

Wymack ona çarşafı uzattı ve yüzünün bembeyaz olmasını izledi. Kız tekrar ona baktığında Wymack başını salladı ve Jeremy'ye döndü. "Merhametin biraz . Koç Rhemann'a sadaka istemediğimizi söyle."

"Bu acıma değil," dedi Jeremy. "Bunu kendimiz için yapıyoruz, sizin için değil. Bu yılki başarınız, nasıl oynadığımızla ilgili her şeyi yeniden düşünmemize neden oldu. Yetenekli olduğumuz için mi ikinciyiz yoksa yirmi sekiz kişi ? Birey olarak size karşı durabilecek kadar iyi miyiz? Bunu bilmek zorundayız."

Kevin, Dan'in elinden kâğıdı kaptı ve ona baktı. Matt görmek için omzunun üzerinden eğildi ve, "Şaka yapıyorsun. Şaka yapıyorsun. Yapmıyor musun?" diye sordu Jeremy'ye inanmaz bir bakışla.

Allison bir açıklama isteyerek kolunu sertçe çekince Matt, "Üzerinde sadece dokuz isim var," dedi.

Jeremy, "İki kaleci, üç stoper, iki dağıtıcı, iki forvet," dedi. "Bu sayılarla buraya kadar gelebildiniz. Bu durumda ne yapacağımızı görmenin zamanı geldi. Heyecanlıyım," dedi bir başka dişlek gülümsemeyle. "Hiçbirimiz daha önce tam bir oyun oynamadık. Daha önce. Artık çoğumuz tam devre bile oynamıyoruz. Oynamak zorunda değiliz çünkü sayılar her zaman bizim lehimize."

"Ve sen bana deli aptal dedin," dedi Kevin. "Böyle oynarsan bu gece kaybedersin."

Jeremy umursamaz bir tavırla, "Belki," diye onayladı. "Belki de değil. Her eğlenceli olacak, değil mi? En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

bir maç için heyecanlıyım. Şuna bir bakın." Ellerini onlara doğru uzattı ve güldü. "Getirin Tilkiler, biz de getirelim."

Başı dik ve gülümseyerek onları peşinden bakakaldı. Dürüst olmak gerekirse. Neil sonunda USC Trojans'ın sekiz yıl üst üste Günün Ruhu Ödülünü nasıl kazandığını düşündü. Bu kupa oyundaki en iyi spor dalları için tasarlanmıştı ve ERC'nin oybirliğini gerektiriyordu. Trojanlar hiç kırmızı kart görmemişti ve bir rakibi hakkında kaba bir şey söylerken kameralara yakalanmamıştı. Neil bunun insanların yaptığı gibi bir hareket olduğunu düşünmüştü. Wymack'in işe alım standartlarının karmaşık bir tanıtım gösterisi olduğunu varsaydı.

Nicky zayıf bir sesle, "Depremler hakkında söylediklerimi geri alıyorum," dedi. "Yeni bir favori takımım var."

"USC ile Edgar Allan arasındaki en önemli fark her zaman buydu," dedi Kevin, listeyi tekrar Dan'e verirken. "İşte bu yüzden Kuzgunlardan çok Truva atı Court'a giriyor. Her iki takım da en iyi olmayı takıntı haline getirmiş durumda, ancak sadece Trojans sıralamadaki yerini yükseltmek için riske girebilir. Bu gece her şeyleriyle oynayacaklar ve bunun için daha iyi olacaklar. Gelecek yıl ilginç olacak."

"İlginç" Kevin'in gözlerindeki bakış için çok hafif bir kelimeydi. Sonunda serbest kalıp dudaklarını kıvrıran gülümseme açlık hissiydi.

Wymack başıyla onayladı ve takımına döndü. "USC bize finaller için açık bir kapı verdi. Aldanmayın ve boşa harcamayın. Onlar hâlâ müthiş bir mücadele sergileyecekler ve ilk yarıyı

Bize. Puan farkını kontrol etmelisiniz ki ikinci sırada geri dönüş yapabilesiniz. Anladınız mı?"

"USC'yi gerçekten yenecek miyiz?" Dan, Matt'e bakarak sordu. "Ve birkaç hafta içinde Edgar Allan'ı yenmeye devam mı edeceğiz? Kesinlikle evet.

vardır."

"Hasta olabilirim."

"Sonra kusarsın," dedi Wymack. "Şimdi bu tembel melezleri biraz tura çıkar."

Güzel ve yavaş bir şekilde ısındılar, ancak Tilkilerin kalpleri bir mil hızla çarparken Dan tempoyu nasıl bu kadar muhafazakar tuttu? Neil'in bilmediği bir dakika. Neil koşarken sahaya baktı ve bunun acımasız bir rüya olmamasını umdu. Her tur onu daha da hızlandırdı. Neil beklentinin onu öldüreceğini düşünene kadar evde kaldı. Trojanlar, Tilkilerin dördüncü turunda iç çembere girdiler; Neil ilk Sıralarının yanından geçerken kırmızı ve altın parladı ama Tilkiler tekrar gelene kadar dizilişin tamamını göremedi. Trojans'ın Maskot diğer yöne doğru koşarak onları geçti ve tribünlerin tezahüratları da bunu izledi.

Soyunma odasında gerindiler ve saha kıyafetlerini giydiler. Neil, Dan'in Matt'i öptüğü için kusmadığını düşündü. Takımını antrenman için sahaya çıkarmadan önce. Bu gece sadece dokuz Truva atı oynayacaktı ama yirmi sekizinin tamamı pas ve şut için sahaya çıktı. Sonunda hakemler kaptanlar hariç herkesi sahadan kovdu. Neil yedek kulübesinde su yudumlarırken spiker sonunda USC'nin meydan okumasını açıkladı. Kalabalığın tepkisi sağır edici ve öfkeliydi: taraftarlar bu numaradan en az Trojans'ın kendisi kadar memnun değildi.

"Duydun mu?" Wymack söyledi. "Kendi okulları öldüğünü biliyor. Hadi sıraya girelim ve bu işi kazanalım."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. İlk kırk beş dakika, ülkenin en iyi ikinci takımı ile küçük güney takımının kafa kafaya geldiği kıyasıya bir mücadeleye sahne oldu. Tilkiler ne kadar savaşırsa savaşınsın, USC onlardan birkaç adım önde kalmıştı. Hayal kırıklığı ve çaresizlik Neil'in damarlarında hastalıklı bir sıcaklık yaratıyor, onu Trojan savunma hattına karşı daha sert ve daha hızlı itiyordu, ancak yaptığı hiçbir şey

bir fark yaratmak. Onlar büyük çocukların parkında oynayan küçük çocuklardı ve kendi liglerinin dışında oldukları acı bir şekilde ortadaydı.

Allison ve Dan defalarca geriye düştüler, Renee'yi korumaya ve topu temizlemeye yardım etmekle, ileri pas atmaktan daha çok ilgilendiler.

Goller. Tüm çabalarına rağmen Trojans, Foxes'un dört golüne karşılık yedi gol yedi. Savunma hattı devre arasına o kadar bitkin girmişti ki nefes almakta zorlanıyorlardı. Neil ne zaman

Matt son kez bu kadar bitkin görünüyordu.

Matt zayıf bir sesle, "Kahretsin," dedi. "Az önce ne oldu?" "Özür dilerim," dedi Renee.

Nicky hemen, "Hayır, hayır," dedi. "Bu bizim suçumuz, senin değil. Çok iyiler."

"Çok zekiler," dedi Wymack, "ama mahkumlar. Tüm maç boyunca nasıl tempo tutacaklarını bilmiyorlar. Bilmiyorlar ki Bunu orada görebiliyordunuz ama otuzuncu dakikadan itibaren yavaşlamaya başladılar. İkinci yarı onları öldürecek."

Dan, Kevin ve Neil'e sert bir bakış atarak, "Umarım öyledir," dedi. "İstedüğimizden daha büyük bir puan farkı var. Kapatabilir misiniz?"

Kevin, "Burada sorun biz değiliz," dedi ve eliyle Neil ve kendisi. Nicky bu suçlamaya karşı çıkamayacak kadar yorgundu ama Aaron Kevin'a suratını ekşiterek baktı, Matt de kaşlarını çattı. Kevin kimi gücendirdiğini umursamadı ve gözlerini Dan'den ayırmadı. "Eğer topu gerçekten bize getirirsen, onunla bir şeyler yapabiliriz."

Matt Andrew'a baktı. "Bir gün ona vurmama izin vermelisin."

Andrew etkilenmemiş bir sessizlikle ona baktı.

Bir zil onları iç sahaya geri çağırdı ve takımlar ikinci yarı için çağrıldı. Neil bunun olacağını biliyordu ama yine de aynı yüzlerin kendisine baktığını görmek sarsıcıydı. Sahadaki tek yeni oyuncular kalecilerdi: Tilkiler adına Andrew ve Truva atları adına Laila Dermott. Bu şaşkınlığın ardında ani bir heyecan vardı çünkü Trojans yorgun görünüyordu.

Nefes almak için on beş dakikaları vardı, bu yüzden yarı eşit bir şekilde başladı. Orada uzun süre kalmadı. Tilkiler ikinci rüzgarlarında en iyi şekilde çalıştılar. İlk yarıda ne kadar sert mücadele ederlerse etsinler, bilinçaltındaki içgüdüleri güçlerini saklamaktı

son bir hamle için. Artık geri çekilmeleri için hiçbir neden yoktu ve birbirini izleyen her dakika çaresizliklerini ve cesaretlerini daha da derinleştiriyordu.

Yirmi beşinci dakikada Tilkiler nihayet farkı kapattı. Laila kalede bir kâbustu ama Kevin ve Neil, Trojanlarla karşılaşan çok az takımın sahip olduğu bir avantaja sahipti: kendi kalelerinde her gün antrenman yapmak zorunda oldukları bir kâbusları vardı. Bütün yılı Güney'in en iyi kalecisini alt etmeye çalışıyorlardı. Laila'yı çözmek için o kadar zamanları yoktu ama buna ihtiyaçları da yoktu. Laila'nın savunması önünde hızla dağılıyordu ve o kalesini tek başına koruyamadı. Kevin ve Neil, Fox ve Raven'ın ayak hareketlerini birleştirerek tökezleyen backliner'ları geçti ve gollerini birbiri ardına sıraladı.

USC, stratejilerini yeniden düşünseydi oyunun kontrolünü bir anda ele geçirebilirdi. Eğer üç yedek oyuncusunu da kenara çekerlerse Foxes'un gecesi sona erecekti. Ama Trojans'ın kararlarını vermişlerdi ve geri atmıyorlardı. Bunun yerine Müdahale eden sıranın geri kalanı duvarda omuz omuza durdu ve takım arkadaşlarının yavaşça çöküşünü izledi. Dört koçları arkalarında durmuş, notlar alıyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Neil kalabalığın aklını kaçırdığını avlu duvarlarından duyabiliyordu ama Truvalılar bu ihanet korosundan habersiz görünüyorlardı.

Son zil Tilkiler'in lehine on üç-dokuz galibiyet için çaldı. Neil tökezleyerek durdu ve vizörü olmadan skor tablosunu görebilmek için kaskını çıkardı. Gözlerini kaç kez kırparsa kırpsın skor aynı kalmıştı.

"Bitti mi?" Neil'in arka çizgisi soluk soluğa haykırdı. "Oh, Tanrı'ya şükür." Neil Alvarez'e baktı ve onun gülümsediğini görünce şaşkına döndü.

Bacakları sallanıp gevşerken bile eldivenli elini ona doğru . Neil onu bir şekilde yakaladı ve ayağa yardım etti. Kendini ona yasladı ve etkisiz bir şekilde kaskının kayışlarıyla uğraştı. Parmaklarının bunu başaramayacak kadar uyuşmuş olduğunu fark etmesi birkaç denemesini aldı. Vazgeçti ve kaskını onunkine vurdu.

"Ölmek böyle bir şey mi?" diye sordu ve omzunun üzerinden seslendi, "Bebeğim, sanırım ölüyorum. Hâlâ bacaklarım var mı? Aşağı bakamıyorum. Bacaklarım olduğunu sanmıyorum. Bir daha yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Uh-huh," dedi Laila onlara doğru koşarak. "Bir yolunu bulsanız iyi olur, çünkü bu sahada taşıyamayacağım kadar ağırsınız."

"Kaba."

Alvarez, Laila bir kolunu beline dolayıp onu Neil'in üzerinden çekene kadar körlemesine Laila'nın omzunu yokladı. Alvarez hâlâ Gülümsüyordu, Neil'e biraz Lola'yı biraz da Nicky'yi hatırlatan o yarı çılgın, fazla geniş bakış. Neil bu gece herhangi bir noktada kafasına darbe alıp almadığını hatırlamaya çalıştı ama Tilkiler şiddeti mazur görülebilir sınırlar içinde tutmuştu. Truvalıların ne kadar iyi sporcular olduğu düşünüldüğünde bu adil görünüyordu.

Alvarez, "Bu harikaydı," dedi. "Bunu tekrar yapmak istiyorum. Belki gelecek yıl, bacaklarım tekrar uzadığında."

"Bebek gibi davranmayı bırak," dedi Laila.

Alvarez Neil'e, "Boş ver onu," dedi. "Kırk beş dakikada dokuz gol yediği suratı asık. Nedenini bilmiyorum. yeni kişisel rekor ya da-ohhh, öyle. Ah, bu biraz acıtmış olmalı. İlk taslak olmak buraya kadarmış."

"Orospu," dedi Laila hiç .

Alvarez, "Bana şişman dersin böyle olur," dedi. Tekrar Neil'e baktı ve onun yanından geçmesini işaret etti. "Oops, görünüşe göre parti sensiz başladı. Hadi, hadi, !"

Neil omzunun üzerinden bakınca Tilkilerin yarı saha çizgisinde kutlama yaptıklarını gördü. Onlara doğru dönmeye başladı, sonra tekrar Alvarez ve Laila'ya baktı. "Takımınız dehşet verici," dedi. Alvarez'in coşkusu dürüst olmak gerekirse. "Gelecek hafta senin için tezahürat yapıyor olacağız."

Alvarez başıyla onaylayınca Neil takımıyla buluşmak için koşmaya başladı.

Alvarez'in, "dünyanın en büyük şampiyonu" olduktan sonra nasıl hala koşabildiğini sorduğunu duydu.

En uzun oyun" dedi ama bunun Laila'ya yönelik olduğunu anladı ve cevabı duymak için yavaşlamadı. Dan, Neil'in geldiğini gördü ve Tilkilerden kurtulup ona doğru fırladı. Neil'in neredeyse tüm omurlarını kırdı.

Ona ne kadar sıkı sarıldıysa da bir daha bırakacak gibi görünmüyordu. Bir saniye sonra geri kalanlar tarafından Tilkiler, gürültülü partilerini itaatkâr bir şekilde Neil ve Dan'e devretmişlerdi.

Maç sonrası için yeterince sakinleşmek büyük çaba gerektirdi. el sıkışma. Trojan kadrosunun tamamı bu maç için sahaya çıktı, ancak bu gece oynayan dokuz oyuncu ancak bir sıra oluşturabildi. Tilkiler onlara gitti. Jeremy'nin yüzünde bitkin bir gülümseme ve onlar için iltifattan başka bir şey yoktu. Alvarez'in gecenin büyük bir bölümünü Kevin'ı izleyerek geçiren suç ortağı onları görünce oturdu geliyordu ama elini kaldırıp onları bekledi. Neil son Truva atını da geçer geçmez takım arkadaşlarını saha dışına kadar takip etti. Tribünlerin üçte biri şimdiden boşalmıştı ama Neil öğrencilerin ne zaman dışarı çıkmaya başladığını bilmiyordu.

Neil o gece kaç kalp kırdıklarını umursamadı. USC'yi yenmişlerdi. Trojans gelecek hafta Ravens'a yenildiğinde şampiyonluktan eleneceklerdi. Foxes finallere gidiyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

-
Fox'lar Cuma gecesi izinli olduğundan ve Andrew ile Aaron'un soğuk savaşı sona erdiğinden, Andrew'un grubu aylar sonra ilk kez Columbia'ya dönmekte özgürdü. Yine de oraya geç gittiler, Neil ve Kevin USC-Edgar Allan maçını izlemek istediler. Trojans, Kuzgunlara karşı her şeyini ortaya koydu ama ellerinden gelenin en iyisini yapmaları yeterli olmadı. Şimdiye kadarki en küçük farkla da olsa kaybettiler.

yönetildi.
Jeremy maç sonrası röportajında mağlubiyeti iyi karşıladı ve olayların gidişatından pişmanlık duymadığını ifade etti. Kuzgunlar'ı çirkin oyun tarzlarından dolayı eleştirmek için her fırsattan kaçındı ancak galibiyete ne kadar yakın olduklarına dikkat çekildiğinde canlandı.

"Neredeyse , değil mi?" Jeremy dedi ki. "Kimsenin bu kadar yaklaşmamızı beklediğini sanmıyorum. Kevin ve Jean olmadan sahada olmak gerçekten farklı hissettiriyor."

Muhabir, "Birinin sakatlanması için yılın en kötü zamanı," diye onayladı. Tetsuji hafta başında Jean'in kötü bir burkulma nedeniyle sahalardan uzak kaldığını duyurmuştu. "Söylentilere göre Jean finallere yetişemeyecekmiş."

"Evet, bu hafta başında Jean ile konuştum. Bu yıl için kesinlikle işi bitmiş ama sonbaharda geri dönecek. Sadece siyahlar içinde dönmeyecek."

Jeremy dişlek sırtışıyla göz kırptı ve açıklama yapmasını beklemedi. "Dün bize bu işi resmileştirmek için gereken son evrakları faksladı, bu yüzden size söylememe izin var: son senesi için USC'ye transfer oluyor."

"Sizi doğru duyduğumdan emin olayım," dedi muhabir. "Jean Moreau USC için Edgar Allan'dan ayrılıyor mu?"

"Bu sabah teçizatını sipariş ettik," dedi Jeremy. "Yine de bu yaz ona biraz güneş aldirmamız gerekecek! Şu anda kırmızı ve altın rengi giymek için biraz solgun." Sanki bu haber Edgar Allan'ın kuduz hayranları arasında bir kargaşaya neden olmayacakmış gibi güldü. "Ne yazık ki numarası çoktan alındı, ama Jean onu başka bir yere atayabileceğimizi söyledi.

Açık olan ne varsa. Yeni evinin ne olacağını size söylemesine izin vereceğim."

"Bize neden transfer olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Tüm ayrıntılara giremem çünkü onun kişisel meselelerini anlatmak bana düşmez ama onu aramızda görmekten heyecan duyduğumuzu söyleyebilirim. I

Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum. Gelecek yıl harika olacak. Bence yönetim kurulu genelinde pek çok değişiklik göreceksiniz. Hepimiz sahaya ne getirdiğimize bir kez daha bakmalıyız. mahkeme."

Nicky uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı. "Benim bir Renee ve Jeremy'nin uzun zamandır kayıp kardeşler olduğu teorisi. Güçlerini birleştirirlerse ne olacağını düşünüyorsun?"

Aaron diğer puf koltuktan kalkarak, "Öldürülürler," dedi. "Savaş kârlıdır; kimse onların dünya barışı saçmalıklarını istemiyor."

Nicky yüzünü ona çevirdi. "Bu neşeli gerçeklik dozu için teşekkürler."

Beşi birlikte arabaya gittiler ve Neil arkada Aaron ve Nicky'nin arasına bindi. Andrew onları önce dondurma yemeleri için Sweetie's'e götürdü. Nicky ve Aaron gelecek yılki oda atamaları hakkında konuşurken dikkatleri dağılmıştı ve Andrew'un salata barını ve kraker kasesini atladığını fark etmemiş gibiydiler. Bu değildi Ta ki yemeğin sonunda Aaron hesabı öderken ikisi de farkına varana kadar. Aaron masadaki bütün peçeteleri tek tek toplayıp kraker tozu aradı ve kaşlarını çatarak Andrew'a baktı.

"Kaç tane?"

Andrew bütün akşam hiçbiriyle tek kelime etmemişti ama sonunda bakışlarını uzak duvardan çekip kardeşine baktı. "Sıfır."

"Sıfır," diye Aaron, sanki bilmediği bir sayıymış gibi. "Ne demek sıfır?"

"Hiç alamayacak mıyız?" Nicky şaşkınlıkla sordu.

Andrew onu görmezden geldi, kendini tekrarlamakla ilgilenmiyordu. Nicky ve Aaron birbirlerine uzun uzun baktılar, bir yüzlerinde şaşkınlık, diğer yüzlerinde diğerinde inançsızlık. Andrew onların anlamasını beklemeden banktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Neil hemen arkasından Kevin ile birlikte onu takip etti ve kuzenler arabada onlara yetişti. Sweetie's'den Eden's Twilight'a kadar sessiz bir yolculuk oldu ve Andrew onları her zamanki gibi kaldırıma bıraktı. Kevin arabadan bir Fedailer Nicky ve Aaron'a coşkulu bir hoş geldin karşılaması yaparken onun için park ücreti aldılar. Andrew uzaklaşırken bir masa bulmak için içeri girdiler.

Henüz açık masa yoktu ama barda bir kişi için yeterince yer vardı. Nicky tabureyi çaldı ve Roland'la göz göze gelince el salladı. Roland siparişlerini yetiştirir yetiştirmez yanlarına geldi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Roland ve işaret ederek ekledi, "Yine.

Sizler de irtibatı kesmeyi bırakmalısınız." "Çılgın bir yıl oldu," dedi Nicky.

"Ben de öyle duydum," dedi Roland ve Nicky'nin yanından Neil'e baktı. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi Neil.

Roland başka bir şey söylemeye hazır görünüyordu ama bir bakıştan sonra

Nicky ve Aaron arasında gidip gelirken başını salladı. Onun yerine içkilerini karıştırmaya koyuldu ve Nicky ona bahar tatilleriyle ilgili hikâyeler anlattı. Kulübün gürültüsü Neil'in Andrew'un konuşmasını duyamayacağı kadar fazlaydı.

Ama aniden Andrew kalabalık tarafından onun yanına sıkıştırıldı Roland, Andrew'dan Neil'e ve tekrar Neil'e baktı.

kötü gizlenmiş bir endişeyle biraz kaşlarını çatı. Neil onun Ocak ayında ağzından kaçırdıklarından sonra iyi olduklarına dair bir işaret aradığını fark etti.

Nicky ne zaman görmezden gelindiğini biliyordu ve Roland'ın araştıran bakışlarını yorumlamakta hiç zorlanmadı. Kendi hikâyesini yarıda keserek, "Sakin bana onları önce bildiğini söylemeye cüret etme! Aman ," dedi Roland'ın şaşkın ve suçlu bakışları karşısında. "Aman Tanrım,

Yaptın. Nasıl oldu bu? Daha birkaç hafta önce anladık. Andrew'un eşcinsel olduğunu ne zamandır biliyordunuz?"

"Şimdi de 'onlar' mı oldular?" Roland cevap vermek yerine sordu. Gülümsemesi geri gelmişti, geniş ve memnun bir şekilde ve tepsilerini bırakıp onlara birer shot doldurdu. Her zamanki iyimserliğiyle Neil için de bir tane koydu.

Nicky bardakları uzattı ve Neil hafif bir bakıştan sonra kendi bardağını kabul etti.

Tereddüt. Roland kendi kadehini kaldırdı ve şerefe kaldırdı. "Buna içerim. Tam zamanı."

Aaron, "gurur duyulacak bir şey değil," dedi.

"Nefret dolu," dedi Nicky ve Neil'in içkisini Andrew'a rehin vermediğinden emin olmak için yarım döndü. İçkilerini hep birlikte geri devirirken Roland boş bardakları topladı. Nicky içkileri karıştırmaya devam ederken Roland'ı işaret etti. "Bu arada sorularımdan kaçtığını fark ettim. Sinsi değilsin. Ve 'hakkında' derken ne demek istiyorsun? lanet olası zaman' mı?"

"Bu hikâyeyi Andrew'dan zorla alabilirsin," dedi Roland.

Nicky, "Bu ikisinden cevap almak, bir taşın kanamasını sağlamaya çalışmak gibi," dedi. "Bu imkânsız ve denediğim için parmaklarım kırılmak üzere. Nereden biliyorsun? Senin gaydarın benimkinden daha mı gelişmiş yoksa-" Nicky'nin ağzı açık kaldı. "Bir dakika. Olamaz. Olamaz! Sen iki mi yaptın?"

"Yapma," diye araya girdi Aaron. "Sadece yapma. Bunu duymak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. İçmek ve hiçbirinizi tanıımıyormuş gibi davranmak istiyorum."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Nicky Roland'a. "Bunu benden nasıl saklarsın?"

"Ben bir barmenim," dedi Roland. "İçkileri ya da başkalarının sırlarını dökmem. Kötü zamanlanmış bir istisna dışında," diye düzeltti. yüzünü buruşturarak vurdumduymaz Andrew'a baktı. "Bunun için üzgünüm bu arada. Aceleci davranmak istememiştim."

"Roland, derhal geçerli olmak üzere kavga ediyoruz," dedi Nicky hışımla. "Belki yeterince içki içersen arkadaşılığımı geri kazanabilirsin.

Bu gece. Haydi Aaron, bir masa mı bakalım."

Kevin onlarla birlikte gitti, muhtemelen bu dönüşten uzaklaşmak için sohbet başlamıştı. Andrew içkileriyle arasına kimsenin girmemesi için tabureye oturdu, Neil de olabildiğince arkasına yakın durdu. Roland bir shaker'ın içindekileri iki uzun bardağa paylaştırdı, Neil için de birkaç gazoz doldurdu ve işini bitirdi. Çalkalayıcıyı bel hizasındaki lavaboda çalkaladı ve inanılmaz derecede dolu tepsiyi Andrew'a yaklaştırdı.

"Peki ya şu dolgulu kelepçeler?" dedi Roland ve Andrew'un ona attığı bakışa güldü.

Roland diğer müşterilerini kontrol etmek için uzaklaşır uzaklaşmaz Andrew içkilerini yeniden düzenlemeye koyuldu.

belirsiz yeni bir düzen. Andrew işini bitirdiğinde Nicky hâlâ dönmemişti, bu yüzden Andrew en yakın içkiye başladı. Orada duruyordu Neil onu izlerken, bütün gece bir koltuk için beklemeyi umursamayacağını düşündü. Saati hâlâ ilerliyordu ama sayılı günleri kalmıştı.

artık farklı bir program izliyordu. Neil'in dünya kadar vakti vardı ve bu, midesinde herhangi bir viskinin yapabileceğinden daha güçlü bir sıcaklık bıraktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

USC her iki yarı final maçını da arka arkaya kaybettiği için ERC üçüncü yarı final maçını iptal etti. Her ikisi de finallere katılmaya hak kazanmışken Foxes ve Ravens'ı karşı karşıya getirmenin bir anlamı yoktu. Bunun yerine iki okula da dinlenmeleri, enerji toplamaları ve habere aç basını savuşturmaları için bir hafta izin verildi.

Foxes, yüzlerine mikrofon ya da kamera tuttukları her an kendinden emin bir ses çıkarıyordu ve bu her zaman bir rol değildi. Onların tüm-

Riko'ya duydukları nefreti tüketmek sinirlerinin gerginliğini yatıştırmaya yardımcı oldu. Kuzgunların Tilkiler hakkında söyleyecek çok az şeyi vardı ama bunun nedeni muhtemelen Jean'in Ani transfer. Jean bugünlerde NCAA haberlerinde en çok aranan sporcuydu, ancak şu anda nerede olduğunu açıklamayı veya basına konuşmayı reddetti. Kevin'in cesur röportajından bu kadar kısa bir süre sonra sessiz kalması Kuzgunlara hiç yaramadı ve spekülasyonlar ve söylentiler biraz çılgınlaşmaya başladı.

Pazartesi öğleden sonra Wymack ekibine final maçının Evermore Kalesi'nde ağırlanacaktı. Hoş bir haber değildi ama sürpriz de değildi. Milli takımın sahası olarak da kullanıldığı için Edgar Allan'ın stadyumu Palmetto'nun yarısı kadar büyüktü.

Eyaletin. Bulabildikleri her koltuğa ihtiyaçları vardı. Wymack hala Böyle bir karşılaşma için yeterince büyük olacağını düşünmüştüm ama Güney Carolina'da bir şampiyona finali kalabalığını barındıracak yer olmadığı kesin.

Bu duyurunun ardından Wymack bir pano uzattı. Edgar Allan "arkadaşlar ve aile" için bir yer ayıracaktı.

Deplasman tribününün hemen arkasındaki bölüm. Dokuz kişi arasında paylaşmak üzere kendilerine on sekiz koltuk verilmişti ve Wymack'in bu koltukları bir an önce rezerve edebilmek için bir isim listesine ihtiyacı vardı.

ve havaalanından Edgar Allan'a seyahat düzenlemeleri üzerinde çalışmaya başlayın.

On sekiz kişi kulağa çok fazla gelmiyordu ama Tilkiler onları dolduramıyordu. Andrew'un grubunda kimsenin ihtiyacı yoktu ve Allison hiç tereddüt etmeden panoyu verdi. Renee'nin koruyucu ailesi için bir taneye ihtiyacı vardı.

ve ikincisini Matt'e bağışladı, böylece babası şimdiki metresini getirebilecekti. Dan en son gitmişti, böylece kaç tane boş koltuk çalabileceğini biliyordu. Sahne birkaçı eski kulüplerinden daha sakın işlere geçmişti ama hâlâ orada olan birkaç kişi Cuma gecesi için izin almak pek mümkün değil.

O gece Nicky ve Aaron akşam antrenmanına geldiler. davet edilmeden. Neil, Kevin'in onları "çok az, çok geç" bir konuşmayla göndermesini bekliyordu ama o hemen işe koyuldu. Çarşamba günü üst sınıflar da peşlerine takıldı. Bir buçuk hafta kimseyi Raven antrenmanları ve hücumları konusunda uzman yapmak için yeterli bir süre değildi ama Kevin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Yakıcı tavrı ve kabalığı

Takım arkadaşlarının yeteneklerini göz ardı etmesi ona gündüzleri hiçbir iyilik kazandırmadı ama geceleri Tilkiler sessiz ve acımasız bir şekilde boyun eğdiler.

Kararlılık. Matt, Kevin'in geceleri sol elle oynadığını ilk fark eden kişiydi, çünkü Kevin'in yüzüne onu engellemek. Kuzgunlara karşı gizli bir silahlarının olması morallerini yükseltti.

Tüm Tilkiler'i yanında getirmek, Neil'in Andrew'u daha sonra yalnız bırakmasını zorlaştırdı, çünkü doğrudan yatağa gitmedikleri daha açıktı. Aynı odada yaşamak sadece Andrew'u ders aralarında yalnız yakalamak biraz daha kolaydı. Tilkiler'in antrenmanları o kadar uzun sürüyordu ki, derslerinin çoğu aynı zaman bloklarına sıkıştırılmıştı. Nicky'nin müdahalesi olmasaydı bu tamamen imkansız olurdu. Nicky boş zamanlarının çoğunu Tilkilerin geri kalanıyla odalarında takılıyor ve fırsat buldukça Kevin'i de yanında götürüyordu. Andrew'u Neil ve onun kontrolcü doğası arasında seçim yapmaya zorladı. Bazen Neil kazandı; diğer günlerde Andrew'un kini, neler olduğunu fark eder etmez asi çifti avlamasına neden oldu.

Bir sonraki haftayı atlatmak, kısmen derslerin son haftası olması nedeniyle çok daha zordu. Cuma gecesi Foxes, NCAA Exy finallerinde Ravens ile karşılaşacaktı; Pazartesi günü ise akademik finallere başlayacaklardı. Neil'in üç öğretmeni dersleri seçmeli yaptı, öğrencilerinin incelemeler ve deneme sınavları için gelmelerine veya başka bir yerde kendi kendilerine çalışmayı tercih etmelerine izin veriyor. Neil ilk dersine girmeyi denedi ancak

Yarı yolda. Kütüphanede boş bir yer bulmaya niyetlenmişti ama bir şekilde kendini Foxhole Court'ta buldu.

Wymack onu gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu ama Neil'e oyunlarını ödünç vermeden önce hiçbir dersten kalmayacağına dair yemin .

İzle. Ertesi sabah Neil derse gitmeye bile çalışmadı. Maç aralarında Neil turlar atar ve intihar talimleri yapardı. Stadyum merdivenlerini koştu. Öğleden sonraki antrenmandan önce bacaklarının toparlanabilmesi için günün erken saatlerinde. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı gitmek için kendini zorladı ve bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Kuzgunlar sahada şimşek gibiydiler; topu nadiren birkaç adımdan fazla taşıdılar çünkü imkansız paslar. Geçen Ekim ayında yaptıkları numaralarla Foxes'u mahvetmişlerdi. Kevin aylarca Neil'e oynamayı öğretmişti ama artık bunun hiçbir anlamı yoktu. Savunmaları çizgiyi tutup o noktayı kontrol edemedikten sonra Neil ve Kevin'in sayı atmasının bir önemi yoktu. boşluk. Neil'in izlediği her maç, hasta olacağını düşünene kadar bunu daha da artırdı.

Aaron ve Andrew Çarşamba günkü seanslarını iptal ettiler. Dobson'ın antrenmanlara zamanında gelmesi gerekiyordu ama Kevin Perşembe gecesi antrenmana gelmedi. Gerçek bir açıklaması yoktu. Bir şeyle ilgilen" dedi ve sorumluluğu Neil'e bıraktı. Diğerlerine ne yapmaları gerektiğini söylemek Neil'in beklediği kadar korkunçtu ama Neil'in tereddüt edecek zamanı yoktu. İki gün sonra maçları vardı ve Neil Kuzgunlar'ın tüm antrenmanlarını bilen tek kişiydi. Takım arkadaşlarına bu kadar kısa sürede ustalaşamayacaklarını bilerek ama Cuma günü neyle karşı karşıya olduklarını bilmelerini isteyerek onları yönlendirdi. Çok soru sordular ama zorlamadılar. Dan daha sonra onun kulağına, "İyi iş çıkardın kaptan," diye mırıldandı.

Saat biri geçene kadar sahadan ayrılmadılar ama yatakhaneye döndüklerinde Neil'in sinirleri yorgunluğunun önüne geçmişti. Diğerleri yatmak için üzerlerini değiştirirken o masasında durmuş, ders kitaplarına bakıyor ama onları gerçekten görmüyordu. Gönülsüzce çevirdi

defterlerinden birini karıştırdı, sonra her şeyi bir kenara itti. Koşuya çıkmak istiyordu ama vücudunun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu da biliyordu

Bugünkü uzun antrenmanlardan sonra. Volta atmaya razı olurdu ama

Diğerleri onun endişelendiğini biliyorlardı. Şüphe, uğruna çalıştıkları her şeyi geri alabilirmiş gibi hissediyordu.

Nicky oturma odasına geri geldi. "Hey. İyi misin?" "İyiyim," dedi Neil. "Sadece düşünüyordum."

Nicky hiçbir şey söylemedi ama arkasını dönmesi bir dakika sürdü. Neil oturma odasının ışığını yakmıştı, bu yüzden Nicky yatak odasının kapısını kapattı. Yatak odası sessizliğe gömülene kadar Neil sessiz ve hareketsiz durdu,

Sonra masasına oturdu ve gözlerini duvara dikti. Düşünceleri arasında o kadar uzun süre kaldı ki gökyüzünün

gün doğumuyla birlikte aydınlanıyordu. Sonunda Neil'in düşünceleri yavaşladı ve uyumak için ayağa kalktı. Süitin kapısı açılıp Kevin içeri girmeden önce masasından sadece birkaç adım uzaklaşabilmişti.

Kevin o kadar ağır alkol kokuyordu ki Neil onun kokusunu odanın öbür ucundan bile alabiliyordu ama Neil, Kevin'in yüzündeki bandajı görür görmez kokuyu unuttu. Umut etmek için çok fazlaydı ve imkânsızdı ama Neil olduğu yerde donup kaldı ve bakakaldı. Kevin kapıyı iterek kapattı ve geriye doğru tökezleyerek içeri girdi. Neredeyse düştü, son anda kendini toparladı ve gözlerini kırıştıtararak Neil'e baktı. Görünüşe göre Kevin'in yapabildiği tek şey buydu, bu yüzden Neil onun yanına gitti. Kevin yan tarafına doğru gevşek bir hareket yaptı. Neil bandın bir köşesini kaldırdı ve gazlı bezi Kevin'in yüzünden çekti.

Biraz düşer gibi, biraz da uçar gibi hissettim; Neil'in midesi Adrenalinin damarlarına dolmasından bir saniye önce dibe vurdu.

Kevin

Moriyama'ların zalim bakımındaki ilk günlerinden beri "2" takıyordu. Riko ve Kevin yıllarca keçeli kalem kullanmış, numaralarının üzerine Zamanla solma tehlikesi geçirdiler. Yeterince büyüdüklerinde daha kalıcı bir mürekkebe geçmişlerdi. Şimdi o sayı gitmiş, bir satranç taşının simsiyah görüntüsüyle örtülmüştü. Neil'in satranç bilgisi en iyi ihtimalle bulanıktı ama bunun bir şah olmadığından emindi.

",," dedi Neil, başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş bir halde.

"Bırakın Riko Kral olsun," dedi Kevin, iyice sarhoş olmuş birinin abartılı telaffuzuyla. "En çok imrenilen, en çok korunan. O tahtını korumak için sahip olduğu her parçayı feda edebilir. Her neyse. Ben mi?" Kevin tekrar eliyle işaret etti, kendini göstermek istiyordu ama bunu yapamayacak kadar sarhoştı.

elini belinden yukarı kaldırır. "Tahtadaki en ölümcül taş ben olacağım."

"Kraliçe," dedi Andrew, Neil'in arkasında bir yerden. Neil onun yataktan kalktığını duymamıştı ama tabii ki kapının çarpması onu uyandıracaktı. Ayık bir Andrew da en az Neil kadar hafif uyurdu, Belki de Andrew dost canlısı olmayan insanlara alışkın olduğu için odasına gizlice giriyordu. Neil ona baktı, ama Andrew Kevin'i inceliyordu. Andrew odayı geçerek Neil'in yanında durdu ve Kevin'in çenesini avucunun içine aldı. Kevin'in başını çevirerek yeni mürekkep. "Çok öfkelenecek."

"Siktir et onu," dedi Kevin, kapıdan biraz daha aşağı kayarak. "Hepsinin canı cehenneme. Kızgın olmak zaman kaybı. Korkmalılar."

"Cehennemde öfke yoktur," dedi Andrew.

Kevin Neil'e güçsüzce bir işaret yaptı, Neil de bandajı şişmiş ve kızarmış derinin üzerine bastırdı. Neil elini tekrar yanına bıraktı ve heyecanlı titremesini gizlemek için parmaklarını yumruk yaptı. Kevin ya da Andrew'un fark ettiğinden şüpheliydi; birbirlerine bakmakla meşguldüler. Sonunda Andrew gülümsedi, yavaşça ve Soğuk. Uyuşturucuyu bıraktığından beri ilk kez gülümsüyordu ve Neil bakmaktan kendini alamadı.

"İşte şimdi eğlenceli olmaya başladı," dedi Andrew.

"Sonunda," dedi Kevin, yorgunluk ve eşit parçalardaydı.

Kevin'i yatak odasına götürmek için ikisi de uğraştı. Neil, Kevin'in merdivenden çatı katına nasıl çıkacağını bilmiyordu ama bir şekilde . Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı. Neil yukarıya bakarken kendini tamamen şarj olmuş hissediyordu.

Kevin'in ranzası. Ayaklarının üzerinde duramıyordu, ayakta duramayacak kadar sersemlemişti. Karanlık onun ne kadar gergin bir enkaza dönüştüğünü gizlemeliydi ama Andrew buna kanmadı. Odadan çıkarken Neil'in omzuna hafifçe vurdu. Neil bakışlarını Kevin'in baygın halinden ayırdı ve onu takip etti.

Andrew ağır elleri ve sert öpücükleriyle onu duvara doğru itti. "Keş."

"Haziran'dan beri bunu bekliyorum," dedi Neil. "Sen daha uzun süredir bekliyorsun."

Andrew bunu inkâr etme zahmetine girmedi. Nihayet yattıklarında neredeyse şafak sökmek üzereydi ama Neil kuzeye giden otobüs yolculuğunda saatleri telafi edebilirdi. Battaniyesinin altına gömüldü ve rüyasında Evermore kafasına iniyor.

-
Servise bir saat kala Edgar Allan'ın kampüsündeki tüm otoparklar dolmuştu. Stadyum sahası siyah giyimli taraftarlarla dolup taşıyordu. Kesik kesik patlayan kamera flaşları ve takım elbiseli iri bedenler büyük ünlülerin gelişini işaret ediyordu. Neil nereye baksa polisleri görüyordu ve bütün bir bölüm haber minibüsleri için kordon altına alınmıştı.

Neil takım arkadaşlarına baktı. Nicky parmaklarıyla davul çaldı. Her şeyi içine çekerken kalçalarına yaslanmıştı. Aaron, Katelyn'le omuz omuza durmuş, elini sıkıca tuttuğu için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Andrew içine girdikleri tımarhaneden etkilenmemiş görünüyordu ama sakın bakışları kalabalığı tehditlere karşı izliyordu. Renee haç kolyesiyle oynuyordu, dua ederken bakışları uzaklara dalmıştı. Dan ve Matt onun arkasında kol kola duruyordu, ikiz güç sütunları bir saldırıya hazırды.

kavga. Allison'ın topuğunun asfalta hızlı hızlı vurması tedirginliğini belli ediyordu ama yüzünde küçümseyen bir ifade vardı.

Neil'in yanında Kevin dokunulmazdı. Kevin otobüse biner binmez yeni dövmesini göstermişti. Ekibin kutlamaları Neil'in uyumasını zorlaştırıyordu ama heyecanlarını da görmezden gelemezdi. Wymack'in tepkisi ise

hızlı, sıkı bir gülümseme, bu da onun bunu herkesten önce bildiği anlamına geliyordu. Neil, Wymack'in kollarındaki kabile alev dövmelelerini düşündü ve Wymack'in bu iş için kendi sanatçısını işe alıp almadığını merak etti. Bu

en azından Kevin'in dün gece zar zor yürürken yurda nasıl geri döndüğünü açıklardı.

Neil, Kevin'in zincirlerini kıran son damlanın ne olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre dün geceki gösteri sarhoşluktan doğan bir ihtişam değildi. Kevin kendini adamıştı; artık geri dönüşü yoktu. Artık Evermore Kalesi'yle, zafere giden yolda değersiz bir durakmış gibi yüzleşiyordu. Neil bu kararlılığın gerçek mi yoksa saf bir irade gücü mü olduğunu bilmiyordu, tıpkı bu küçümsemenin ne kadarının basının fark etmesi için bir paravan olduğunu bilmediği gibi. Neil'in

içinde Kevin'in

meydan okumanın en azından onda dokuzu doğrudu ve bu Neil'in sinirlerini yatıştırmaya yetti.

Vixen takımını iki kadın topladı. Dört güvenlik görevlisi Tilkilere otobüsten stadyuma kadar eşlik ederken, diğer altı güvenlik görevlisi de

kısa yol boyunca nöbet tuttu. Belki biraz ama Edgar Allan'ın yönetim kurulu işi şansa bırakmıyordu. Tilkiler geçerken kameralar yanıp sönüyordu ve bu sadece an meselesiydi.

Birisi Kevin'in mürekkebinin değiştiğini fark etti. İnanılmaz bir haykırış tüm dikkatleri Kevin'in yüzüne çekti ve birden on muhafız tamamen yetersiz göründü. Haber kalabalığının içinde yankılanırken her taraftan bir yuhalama korusu yükseliyordu ama bu şiddetli onaylamama duygusunu kıran birkaç "Kraliçe!" haykırışı oldu. Kevin tüm bunlara mağrur bir ifadeyle katlandı.

Neil'in Evermore'un Deplasman soyunma odasına ilk geliyordu. Kevin onları buraya gelirken uyarmıştı ama kelimeler Neil kendini bir mezara girmiş gibi hissetmekten kurtuldu. Foxes'un soyunma odasından iki kat daha büyüktü ama yüz kat daha küçük görünüyordu.

Duvarlarda herhangi bir dekorasyon yoktu ve her şey zift gibiydi. Yerden tavana kadar simsiyahtı. Bu durum Tilkileri hemen etkiledi ve olabildiğince hızlı bir şekilde dağılıp odanın her köşesine turuncu torbalar fırlatarak ezici illüzyonu kırmaya çalıştılar.

Takım hareket etmeyi bıraktığında korumalardan biri "Edgar Allan bu geceki rakiplerine hoş geldiniz diyor," dedi. "Stadyum Kuleler de satıldı. Eyalet ve okul yetkilileri Kuzey'de, Mahkeme Güney'de ve ERC Batı'da. Büyük liglerden on iki ve profesyonel liglerden altı temsilciye ev sahipliği yapıyoruz. takımlar. Personelimden biri tarafından davet edilmediğiniz sürece hiçbirine yaklaşmayacaksınız."

Anladıklarından emin olmak için bir süre bekledi. "Önümüzdeki yarım saat boyunca iç çemberi serbestçe kullanabilirsiniz, bu noktada Kuzgunlar Ev sahibi tarafa gelecek ve stadyumun kendi yarı alanınızla sınırlandırılacaksınız. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Nicky elini kaldırdı. "Evet. Doğu kulesinde kim var?" "Doğu, Moriyama misafirleri ve iş müşterileri için ayrılmıştır." Kevin söyledi.

Muhafız başıyla onayladı, başka soru var mı diye etrafına bakındı ve gitti.

"Evet," dedi Dan kapı arkasından kapandığında, "işte beklediğimiz şey buydu."

Matt, "Hadi ," dedi.

Eşyalarını bıraktılar ve iç ringe girdiler. Dışarıda kimse Tilkilerin tarafında değilmiş gibi görünüyordu ama tribünler turuncunun her tonuna küçük öğrenci ve taraftar gruplarıyla doluydu. Tilkiler görebildikleri her dost yüze el salladı, düzensiz tezahüratlar ve coşkulu yumruk vuruşları kazandı. Kuzgun taraftarları da hemen karşılık vererek ayağa fırladılar ve avazları çıktığı kadar yuhaladılar.

Her bölümün yarısında kırmızı ve siyah giyinmiş bir taraftar vardı Çizgiler ve birbiri ardına ellerini havaya kaldırdılar. En yakın olanı, Neil'in onun ne olduğunu açıkça görebilmesi için hâlâ çok uzaktaydı. ama bisiklet ziline benzediğini düşündü. Beş saniye sonra tüm bölüm, zeminden kırıslara kadar hep birlikte atladılar. Yere indiklerinde bir sonraki bölüm atladı ve gürleyen dalga stadyumu çembere aldı. Sağır edici bir kakofoniydi ve Neil'in olmasını istediğinden daha tedirgin ediciydi. Çizgili taraftarlar, dalga kendilerine geri döndüğünde kollarını tekrar havaya kaldırdı ve ikinci bir turun sinyalinin verdi.

"," dedi Nicky, Neil'in tam arkasında durmasına rağmen zar zor duyulabiliyordu. "Yapabileceğimi sanmıyorum-Erik!"

Nicky, Neil'in etrafından dolandı ve tribünlere doğru koşmaya başladı. İlk sıra boştu, iki ucunda birer güvenlik görevlisi duruyordu ama az önce bir adam biletini göstermek için gelmişti. Erik Klose tribünlerden gelen gürültüden Nicky'yi nasıl duydu, Neil bilmiyordu ama hemen güvenlik görevlisinden uzaklaştı ve güvenlik korkuluklarının üzerinden eğilerek

Nicky'ye sertçe sarıldı. Nicky, sanki en son aynı odada bulunduklarından bu yana yıllar geçmiş gibi ona sarıldı. Kendisine yönelen bakışları umursamıyordu.

Foxes'un diğer konukları sadece birkaç saniye sonra ortaya çıktılar, çünkü Wymack havaalanında. Wymack, ekibinin ne kadar kötü durumda olduğunu bildiği için Şu anda dost yüzlere ihtiyaçları vardı. Allison kimseyi getirmemişti,

Ama üst sınıfları tribünlere kadar takip etti. Aaron Katelyn'le konuşmak için Vixens'a yöneldi. Neil, Andrew ve Kevin ile birlikte geride kaldı ve sadece izledi.

Dan'in dört kız kardeşi gelmişti. Üçünün üzerinde FOX yazacak şekilde değiştirdikleri beyaz elbiseler giymişlerdi. Dördüncüsünde ise ayak parmaklarından birini kaybetmeye başlamış bir tilki pençesi vardı. Neredeyse

Dan'i ezdi, ona yaltaklanmadan önce bir grup kucaklaşmasıyla onu boğdu. Allison'a sarılmakta da aynı derecede hızlı davrandılar ve rahat gülümsemelerindeki aşinalık, onunla daha önce en az bir kez karşılaşmalarını gösteriyordu.

Stephanie Walker yan koltuğa oturdu ve Renee'ye sonsuza dek tutundu. Matt'in anne ve babası da onun yanındaki koltuklarda oturuyordu. Annesinin saç örgüsü turuncuya boyanmıştı ve aynı derecede parlak bir tulum giymişti. Matt annesinden o kadar sık söz etmişti ki, Neil Matt'in ona ne kadar hayran olduğunu biliyordu. Nedense bu sevginin bu kadar açık bir şekilde karşılık bulmasına hâlâ şaşırıyordu. Randy Boyd'un sırtışında şiddetli bir gurur vardı. Neil'e Dan'i anımsattı ve onun saçlarını jölelediği sivri uçlarla oynadı. Matt'in babası biraz daha çekingendi ama gülümsedi. Matt'in omzuna vurarak onu selamladı. Misafir olarak getirdiği kadın Matt'ten biraz daha yaşlı görünüyordu ve ne o ne de Matt birbirini onayladı.

Betsy Dobson içeri giren son kişiydi. Andrew onun için bir bilet ayırmamıştı, bu yüzden Neil onu Wymack ve Abby'nin davet ettiğini varsaydı. Andrew onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi görünüyordu ama yerleşir yerleşmez yanına gitti. Andrew'un yaklaşmasına gülümsedi ve eliyle

. Neil kalabalığın arasından onu duyamadı ama zamanki gereksiz gözlemlerini yaptığını varsaydı. Neil başka tarafa baktı gözüne takıldı ve dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi.

"Siz ikiniz en azından bir merhaba diyebilirdiniz," dedi Wymack, biraz kırgın bir ifadeyle.

"Bir anlamı yok," dedi Kevin. "Tek yaptıkları dikkat dağıtmak."

"Buna destek ağı deniyor. Araştırın."

"Thea bu gece güneyden izliyor," dedi Kevin, yüksek VIP locasına bakarak. Neil'in izleyemeyeceği kadar uzakta ve yüksekteydi. herhangi bir yüz seçilemiyordu, ancak küçük bir kalabalık toplanmıştı. pencereci duvarlar zaten. Mahkemenin onları izlemek için burada olduğunu bilmek

Oyun Neil'in damarlarında bir ürperti yarattı. Kevin bakışlarını tekrar Wymack'in yüzüne çevirdi ve "Babam da bütün maçlarıma geliyor. Bu kadarı yeterli."

Wymack'in diğer tarafında Abby'nin bakışları yumuşadı. Wymack'in çenesi bir an için gerildi, sonra düzgün bir ses tonuyla, "Annen seninle gurur duyardı," diyebildi.

"Sadece benim için değil," dedi Kevin nadir görülen bir insanlık nöbetiyle.

Çok kişisel olmaya başlamıştı, ya da belki o keskin Neil'in göğsündeki rahatsızlık yalnızlık ve kayıp duygusuydu. Neil onları kendi hallerine bıraktı ve takım arkadaşlarının yanına gitti. Erik'in

Tokalaşması sıkı ve gülümsemesi genişti. Neil, neşeli tanışma faslından hemen sonra kız kardeşleri karıştırdı. Stephanie'nin Hasta gülümsemesi, Renee'nin bir zamanlarki huzurlu tavrı kadar sinir bozucuydu ve Neil, Randy'nin ona sarılırken birkaç hayati organını patlattığından emindi. Matt'in babası basit bir Neil'e tanıdığı bir estetik cerrahı bahsetmek için "merhaba" dedi, eğer Neil yüzünü biraz temizleyecek birini isterse.

Matt dehşete kapılarak, "Baba," dedi. "Ne oluyor ?"

"Neil Josten," dedi bir güvenlik görevlisi, "Stuart Hatford adında biri sizi görmek istiyor."

Neil muhafızı iç ringin yarısına kadar takip etti. İç ringi tribünlerden ayıran bir duvar vardı ve Stuart duvarın diğer tarafında kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Muhafızı başıyla selamlayarak gönderdi ve uzun süredir kayıp olan yeğenine düşünceli bir bakış attı.

"Şimdiye kadar İngiltere'ye dönmüş olacağını sanıyordum," dedi

Neil. Stuart, "Bir ileri bir geri gidip geliyorum," dedi. "Ben olsam ama o bir karar verene kadar müdahale etmememizi söyledi." Neil'in Stuart'ın "o" derken kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Stuart devam etmeden önce Neil'in başını sallamasını bekledi. "Babanın ölümü, doldurulması kolay olmayan bir boşluk bıraktı. Küçük patron evi temizliyor ve

Kaliforniya'dan Güney Carolina'ya kadar her yerde insanları öldürüyor. Polisler, doktorlar, köstebekler, fark etmez. Eğer bir tane bile Yeni yönetimine yük olma ihtimalleri varsa giderler. İlginç şeyler, bir imparatorluğun yeniden şekillenmesi. Kanlı da."

"Güney Carolina'da insanlar var mıydı?" Neil sordu. Bunu söyler söylemez kalbi küt atmaya başladı. "Bekle, doktorlar mı? Tıp doktorları mı yoksa psikiyatristler mi? İsimleri var mı?"

Stuart, "Benimle ilgili olmadıkça ayrıntılardan uzak dururum," dedi. "Özellikle aradığınız biri var mı?"

"Columbia'da bir psikiyatrist, Proust. Easthaven'da çalışıyordu, yanlış kardeş tarafından satın alınmasına ve kullanılmasına izin verdi. Küçük patrona söyledim," dedi Neil bir anlık tereddütten sonra, "ondan bahsettim."

Stuart, "Bununla ilgileneceğim," dedi. Etrafına rahat bir bakış fırlattı ve "Hâlâ seni izlediklerini biliyorsun, değil mi? Hata yapmanı bekliyorlar, birilerinin bir ısırik alacak kadar aptal olup olmadığını görmek için bekliyorlar. Yem ve köstebek bir arada. Akıllı ol, olur mu? Bu işe girdin, yani işler yine ters giderse seni koruyamam."

"Dikkatli olacağım," dedi Neil. "Teşekkür ."

Stuart doğrulurken, "Çenenı kaldır," dedi. "Gözler ileri. Küçük patron bu gece burada. Sana yatırım yaptığına pişman etme onu."

Neil doğu kulesine bakacak kadar aptal değildi. Sadece başını salladı ve Stuart'ın kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. Koşarak Wymack'ın yanına döndü ve Kevin'e içeride kimin olduğunu söylememenin en iyisi olacağına karar verdi.

bu akşamki katılım. Wymack takımına bir dakika daha verdi. sosyalleştiler, sonra da onları soyunma odasına götürdüler. Olabildiğince hızlı bir şekilde üstlerini değiştirdiler, ruh halleri misafirlerinin ve Kuzgunlar gelene kadar iç ringde tur attılar.

Neil kalabalığın daha önce de gürültülü olduğunu düşünüyordu ama ev sahibi takıma yaptıkları karşılama kulaklarını çınlatmıştı. Tilkiler esnemek ve kulak zarlarını kurtarmak için soyunma odasına geri çekildi. Geri kalan eşyalarını giymek için acele etmediler ve ana salonda tekrar buluştular.

oda. Wymack onları bir kez daha iç ringe göndermeden önce nefes almaları için bir dakika verdi. Bu gecenin hakemleri ayrılmıştı ve takımları içeri almak için saha kapısında bekliyorlardı. Kuzgunlar uzak taraftan girdiklerinde sonsuz bir siyah akıntısıydılar ve Neil bakmamaya çalıştı. Isınma hareketleri hiç bu kadar kısa sürmemişti; bir dakika sonra Neil yerini alıyordu ve daha sonra oyun öncesi tanıtımlar için geri çağrıldılar.

Palmetto State'in gezici grubu Orange Notes bir noktada yerini bulmuştı ve spiker Foxes'un kadrosunu okumayı bitirir bitirmez savaş şarkısını arsız bir gururla çaldılar. Spiker, Kuzgunlar'ın kadrosuna geçmeden önce son notanın kaybolmasını bekledi. Edgar Allan'ın dövüş şarkısı her zamanki gibi kötücüldü ve davullar grubun geri kalanı sustuktan çok sonra bile ağır bir tempoda çalmaya devam etti.

Kalabalık şarkı bitene kadar

Tüm stadyum kıvranan, öfkeli bir kütle gibi görünüyordu. Neil onların çılgınlığının yankılarının mı yoksa kaotik nabzının mı onu boğduğunu bilmiyordu.

Dan yazı tura için sahada Riko ile karşılaştı ve Tilkiler kazandı. İlk servis. Kalabalık hâlâ bütün gece devam edecekmiş gibi devam ediyordu. Wymack'in sahada ilk dizilişlerin yapılmasına birkaç dakika vardı, bu yüzden küçük ekibini kendisini duyabilecekleri kadar yaklaştırdı.

"Bu moral konuşması olayında berbatım ama Abby beni korkunç bir şekilde öleceğim. Bir saatlik beyin fırtınasından sonra aklıma bu geldi. Henüz prova yapmadım, bu yüzden bir şeymiş gibi davranmanız gerekecek. cılalı ve cesaret verici. Anlaştık mı?"

Etrafına bakındı, her oyuncunun gözlerini bir an için yakaladı ve tuttu. "Gözlerinizi kapatmanızı ve bu gece neden burada olduğunuzu düşünmenizi istiyorum. Bana 'intikam' demeyin çünkü sadece bu gece burada olmakla bile onu zaten aldınız.

"Bu artık Riko'yla ilgili değil," dedi Wymack. "Bu Kuzgunlarla ilgili değil. Bu sizinle ilgili. Bu, bu noktaya gelmeniz için gereken her şeyle, size mal olan her şeyle ve büyük ve parlak bir şey hayal etmeye cesaret ettiğinizde size gülen herkesle ilgili. Sen buradasın. Bu gece çünkü pes etmeyi ve teslim olmayı reddettiniz. Herkesin asla olamayacağınızı söylediği yerdesiniz ve kimse bu oyunu oynama hakkını kazanmadığınızı söyleyemez.

"Tüm gözler senin üzerinde. Onlara nasıl biri olduğunu göstermenin zamanı geldi.

.. Şüpheye yer yok, ikinci tahminlere yer yok, hataya yer yok. Bu sizin geceniz. Bu sizin oyununuz. Bu sizin anınız. Sahip olduğunuz her şeyle bunu yakalayın. Her şeyinizi ortaya koyun ve her şeyinizi ortaya koyun. Savaşın çünkü nasıl sessizce öleceğinizi bilmiyorsunuz. Kazan

Çünkü nasıl kaybedeceğini bilmiyorsun. Bu kral yeterince uzun süre hüküm sürdü.

-Kalesini zamanı geldi."

Tepelerinde bir uyarı zili çaldı. Wymack ellerini ırttı ve "Gidelim!" dedi.

"Tilkiler!" diye kkrediler ve başlangıç sırası kapıya yöneldi.

İlk olarak Kuzgunlar sahaya çıktı ve yerlerine yerleşti. İlk Riko'ydu, bu yüzden Neil onun bu maçta da geçen mataki gibi oynayacağını düşündü: maçın ilk ve dördüncü çeyreklerinde sahada olacaktı. Tilkiler adına ilk çağrılan Kevin'di ama Neil onun hemen arkasındaydı. Forvetlerin yarı saha çizgisindeki başlangıç noktalarına doğru ilerlediler. Neil gözlerini Riko'dan ayırmıyordu, Riko'nun Kevin'in dövmesini şimdiye kadar duymuş olması gerektiğini biliyordu. Haklıydı; Neil hâlâ

Riko'nun yüzündeki buz gibi öfkeyi gördüğünde yirmi adım uzaklaşmıştı.

Riko, Kevin ve Neil kıpırdamadan durana kadar konuşmadı, sonra da Japonca bir şeyler söyledi. Kevin, Riko başka bir şey söyleyene kadar onu görmezden geldi, sonra Riko'ya soğuk bir bakış attı ve cevap verdi. Neil ne dediğini bilmiyordu ama Riko eldivenli ellerini Kevin'in boynunu kırmayı hayal ediyormuş gibi sopasının etrafında döndürdü. Böylesine önemli bir maçtan hemen önce Riko'yu aptalca olduğu kadar

heyecan verici. Neil kulaklarına hücum eden kan yüzünden artık kalabalığı duyamıyordu.

Son Tilki de hareketsiz kalınca saate baktı ve on saniyeyi geçene kadar izledi. Diğer tilkilerin yanından geçti.

Forvet oyuncusu, kafasında geriye doğru sayarak ilk hedefini belirledi. İkiye kaleciyi gördü ve goln iek açtığını hayal etti

Fox sayısı ile kırmızı. Birde zil çaldı ve Dan gecenin ilk servisini attı.

Tilkiler ve Kuzgunlar sahada en son karşılaştıklarından bu yana neredeyse yedi ay geçmişti ve Kuzgunların tamamen farklı bir takımla karşı karşıya olduklarını anlamaları uzun sürmedi. Geçen sonbahar Tilkiler daha sahaya adım atmadan maçı kesin bir mağlubiyet olarak yazdılar. Kuzgunlarla oynamak zorunda oldukları için oynamışlardı ama

bahar şampiyonluğu umuduyla geçmişe baktılar. Bu gece, kararlılık ve yarı yarıya çaresizlik sarhoşluğuyla, Tilkiler tüm yıl boyunca yaptıkları en güçlü başlangıcı yaptılar.

Tilkiler vahşiydi ama Kuzgunlar öfkeliydi. Neil bunu sahadaki zehir gibi hissedebiliyordu; tüm hayatta kalma içgüdülerini harekete geçiren kötü bir his. NCAA'in alay konusu olan ya da onlara bu kadar pahalıya mal olmuştu. Jean'i kaybetmişler, kapsamlı bir iç soruşturma geçirmişler ve babasının ölümünün ardından Riko'nun şiddetli katlanmışlardı. Hayranlarının Palmetto'ya saldırısı

State ve Kevin'in üstü kapalı suçlamaları üzerlerine çok fazla kötü baskı getirmişti. Edgar Allan'ın kendi psikolojik güvenlikleri için Yuva'yı kapatmak ve takımı kampüsün geri kalanıyla yeniden bütünleştirmek istediğine dair söylentiler vardı. Şimdi Kevin sahaya alaycı bir tavır ve yeni bir dövmeyle çıkmıştı ve Tilkiler kazanacaklarından hiç şüpheleri yokmuş gibi onlara saldırdı.

Tilkiler aynı takım değildi ama Kuzgunlar da öyle. Geçen sonbahar Tilkileri ciddiye almamışlardı. Şimdi ciddiye almak zorundaydılar ve hiç istiflerini bozmadılar.

Oyun şiddetle başlamadı ama o noktaya gelmesi de hiç zaman almadı. Vücutlar saha duvarlarına ve zemine çarptı; sopalar birbirine çarptı ve formalardan ve kasklar. Eldivenli ellerden zorla çıkarılan raketlerin yere çarpıp kayma sesleri, kendini daha da hızlandıran Neil'in kulaklarında yankılanıyordu. Foxes'un savunması ve dağıtıcıları kalelerini korumak ve topu temizlemek için canla başla mücadele etti, ancak iyi niyet ve cesaret uzun süre dayanamadı. Backliner'lar hızlı değildi. rekabet edecek kadar. Renee varını yoğunu ortaya koydu ama Riko ve Engle art arda topları onun önünden geçirdi. Kuzgunlar için kale her kırmızı yandığında Neil irkildi.

O sırada yorgun ve endişeli bir haldeydiler. devre arası için dağıldı. Nicky kuru kusmaya başlamadan önce soyunma odasına ancak varabilmişti. Abby onu bir kenara çekti ve ona içki ismarlamaya başladı. Renee bembeyaz dudaklarıyla odanın ortasında gergindi. Yediye üç oturuyorlardı ve zil çaldığında Kuzgunlar yeni bir dizilişle dışarıda olacaklardı. ses geldi. Trojans' karşı olduğu gibi kesin geri dönüş yoktu. Gidecekleri tek yol düşüştü.

Renee ağzını açtı ama konuşamadı. Neil onun gözlerindeki suçluluk duygusundan özür dilemeye çalıştığını düşündü. O asla

Onu hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış görmemişti ama tek bir hiç bu kadar bağlı olmamışlardı. Renee ağzını kapattı, boğazını temizledi ve tekrar denedi. Ağzından çıkan "Üzgünüm" değil, sessiz bir "Emin misin?" oldu.

Neil anlamadı ama Andrew "Evet" dedi.

"Tamam," dedi Renee. "İzninizle."

Odanın ve arkasından bir kapı kapandı.

Kadınların soyunma odasında gözden kayboldu. Dan onun peşinden gitmeye hazır görünüyordu ama Wymack başını salladı ve esnemeye devam etmesini işaret etti.

"Onu rahat bırakın," dedi Wymack sakın bir sesle. "USC maçının gidişatından sonra bu gece kalede oynamak istemedi. Onu ikna ettik." "Biz" dedi ama bunun üzerine Andrew'a baktı. "Andrew, ona nasıl oynadıklarını gösterirse skoru kontrol edebileceğini söyledi."

"Onun geri çekilmesine izin vermeliydin," dedi Aaron. "Dördüncü defans oyuncusu olarak daha faydalı olabilirdi. Bu iyi bir boşluk değil."

"Kimin suçu bu?" Kevin sordu.

Aaron ve Matt sinirlendiler ama sessiz kaldılar. Nicky bir şey başardı titrek bir nefes aldı ve "Topu taşımazlarsa onları nasıl durduracağız?" dedi.

"Onları geri götürmelisin," diye ısrar etti Kevin. "Onları geçmişte tut böylece hızlı şut atamazlar. Onları daha uzağa şut atmaya zorlayın ve Andrew'un onları saptırmak."

"Harika bir plan," dedi Aaron ağır bir alaycılıkla, "ama onlar neredeyse senin miniğin kadar hızlı. Onlara yetişemezsek onları zorlayamayız."

Kevin, "Bir yolunu bulun," diye ısrar etti ve hepsi bu kadar.

On beş dakikalık mola çok erken bitmişti. Sahaya geri dönerlerken Renee de onlara katıldı. Dan ona çabucak sarıldı ama hiçbir şey söylemedi, şu anda cesaretlendirme ve teselli etmenin bile uygun olmayacağını biliyordu. Kameralar sahanın kapısında Foxes'ın başlangıç dizilişini bekliyordu, bu yüzden Neil Kevin'i takip etti. Kevin, bir hakem onlara kapıyı açana kadar sakın ve sessiz durdu. Kevin adımını atmadan önce raketinin ucunu

ve sopasını diğer eline geçirdi. Başı yukarıda ve sol eliyle yarı sahaya doğru yürüdü ve kalabalık çığına döndü.

Kevin'in zirvedeyken nasıl biri olduğunu unutan tek kişi Neil değildi. Kuzgunlar, Kevin elini kıldığında onu gözden çıkarmışlar, sonra da sağ elini kullanmayı öğrenmişlerdi.

tekrar onunla yüzleşmek. Bunun olacağını bilseler bile hazır olmayacaktı, çünkü Kevin artık Riko'ya gününü göstermekten korkmuyordu. Eski takım arkadaşlarının zayıflıklarını ve Jean'in duyamayacağı bir şekilde Fransızca Neil'e sahanın öbür ucundan uyarılarda bulundu. Kevin ikinci yarının sadece üç dakikasında gol attı ve beş dakika sonra bunu tekrarladı.

Kuzgunlar, Kevin ve Neil'in bildiği gibi toparlandı ve oyun kısır bir mücadeleye dönüştü. Matt'i tekrar tekrar yere serdiler.

ve Aaron kaleye şut çekmek için kenara çekildiler; Andrew tekrar tekrar onların şutlarını engelledi. Andrew nadiren savunmaya sesleniyordu, belki de

yarı yolda olduklarını anlıyordu, belki de Kuzgun grevcilerine kendi dikkatini dağıtamayacak kadar odaklanmıştı.

backliners. Neil onu hiç böyle oynarken görmemişti, bu kadar yoğun, hızlı ve kararlıydı ama Andrew'un tutması gereken sözler ve atması gereken bir hedef vardı.

Savun.

On yedi dakika geride kaldığında skor sekiz-altıya gelmişti ve Kuzgunlar sonunda sinirlerine hakim olamadı. Reacher, Kevin'in üçüncü golüne tepki gösterdi.

onu yumruklayarak hedefe ulaştı. Tek bir darbeye durmadı ama ona vurmaya devam etti. Hakemler kapıları açtı, ancak takımlar mücadeleye daha hızlı yaklaştı. Mücadeleye katılmayanlar sadece kaleciler, her biri kendi sınırlarını belirleyen çizgilerde durup izlediler. Altı hakemin birden oyunu bozması gerekti.

Kavga. Reacher kırmızı kartla oyun alanından atılırken, Kevin ve Matt sarı kart gördü.

Kevin faul atışını sayıya çevirdi ve bu da havayı düzeltmeye yetmedi. Kuzgunlar tekrar Kevin'in peşine düşmek yerine, gözlerini backliner'lara ve Andrew'a çevirdi. Matt ve Aaron İşaretleri her fırsatta onlara çelme taktığı için her zamankinden daha fazla tökezliyorlardı. Kızgınlık Matt ve Aaron'ın kendilerini biraz daha zorlamalarına neden oldu ve Neil içlerinden birinin patlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Şimdilik

Allison onların öfkesinin sesi oldu, sahadaki her Kuzgun'a çirkin tehditler ve hakaretler yağdırdı.

Jenkins bir sonraki sefer Aaron'ın etrafından dolaştığında topu kalenin hemen yanından sektirdi. Andrew'un önce davranacağı belliydi ama Williams yine de topun peşinden gitti. Andrew topu uzaklaştırdığında, Williams'ın yoldan sapması ve yeniden toparlanmak için geri dönmesi gerekirdi. Bunun yerine Williams tam hız Andrew'a çarptı ve

onu duvara yapıştırdı. Gol kırmızıya döndü.

Yerleşik sensörler onun ağırlığını bir puan olarak algıladı. Dışarıdaki kalabalık geçici bir sessizliğe büründü; bir kaleciye faul yapmak Oyunun en kötü hücumları. Kükreyecek kadar kendilerini toparladıklarında Andrew çoktan Williams'ı üzerinden itmişti. Duvardan tökezleyerek bir adım uzaklaştı ve sarsılarak durdu. Kalecilerin zırhı onları yüksek hızlı toplardan korumak içindi, raketlerden ve vücutlardan değil. Andrew nefes almıştı onu nakavt etti.

Neil aralarındaki boşluğu hiçbir şey yokmuş gibi kapattı. Raketini düşürdüğünü hatırlamıyordu ama birdenbire her ikisi de Ellerini serbest bıraktı. Ellerini Williams'ın kürek kemiklerine dayadı ve onu ayağından fırlatmak için olabildiğince sert bir şekilde itti. Jenkins takım arkadaşına sert bir hamle yaptı ama düşüşünü durduramadı ve Williams dizlerini sertçe yere vurdu. Matt, Neil'in peşinden gitmesine fırsat vermeden onu geri çekti.

Tekrar.

"Sakin ol!" Matt dedi ki, çünkü öfkeli hakemler çoktan yarı yolda. "Kart alamazsın, tamam mı? Senin yerini dolduramayız. Ben defans oyuncusuyum," diye ısrar etti Neil ağzını açtığı anda. "Benim işim kaleyi savunmak, tamam mı?"

Neil sportmenlik dışı itişinden dolayı kart görmedi ama hakemlerden biri ona sert bir uyarıda bulundu. Neil gözlerini dikmiş Sessizlik. Matt, Neil'i arkasından itti, Neil kart görmeden önce ve onun yerine özür diledi. Neil Andrew'u kontrol etmek için arkasını döndü. Andrew, Neil'in niyetli bakışına sıkılmış bir ifadeyle karşılık verdi, sonra Neil'in yanından geçip Williams'ın etrafındaki şamataya baktı. Kuzgunlar bir kırmızı kart daha görüyordu ama bu bir zafer gibi gelmiyordu. Tetsuji oyuncularını değiştirmek için bu karttan yararlanıyordu.

Sahaya ikinci kez çıkan tek Kuzgun

Bu gece Riko vardı. Oyuna giren diğer iki oyuncu yepyenydi; Riko'yu dengeleyecek bir başka forvet ve Neil'in geçen Ekim'deki maçtan hatırladığı bir hücum dağıtıcısı. Kuzgunlar, Tilkiler'in ve bu noktada çok fazla çaba gerekmeyecekti. İkinci yarıyı neredeyse yarılamlışlardı. Tilkiler uzun süre dayanacak şekilde inşa edilmiş olsalar da

buhar. Böyle bir takımla karşılaşmak onlara çok pahalıya mal oldu.

"Yeterince hızlı değiller," dedi Andrew.

Savunma hattını kastediyor olmalıydı, bu yüzden Neil

"Biliyorum" dedi. "Yorgun musun?" Andrew sordu.

Neil bunun endişe verici olmadığını biliyordu, ama bu onu daha az endişe verici yapmıyordu.

kafa karıştırıcı bir soruydu. Bu gece yorulacak kadar sık topa buluŞamamıŞtı ama Matt iki adım ötesinde dururken bunu söyleyemezdi. "Henüz değil."

"O zaman ben de sıramı alıyorum. Matt," dedi Andrew ve Matt hemen onlara doğru döndü. Andrew raketinden bir parmağını kaldırarak Neil'i gösterdi. "Dan'i Neil'in yerine, Neil'i de senin yerine oynatıyoruz."

Matt bakakaldı. "Biz neyiz?"

"Topallıyorsun," diye karşılık verdi Andrew. Neil topa ve Kuzgunlar'a odaklandığı için bunu fark etmemişti bile. Matt'in ayaklarına ürkek bir bakış attı, sanki Matt'in acısının kaynağını bir Şekilde görebiliyordu.

"Şu anda işime yaramazsın. Abby'ye söyle, ona bir destek taksın. Neil bu arada onları tutabilir."

Bütün gece savunma hatlarındaki ölümcül zayıflığın hız olduğunu söylemişlerdi. Neil 1. Sınıf Exy'deki en hızlı oyuncuydu ama Andrew'un bunun uygun bir çözüm olduğunu nasıl düşündüğünü Neil bilmiyordu. Neil bunun kötü bir fikir olduğunu her fırsatta dile getirmek istiyordu ama Andrew'u geri çevirmeye hakkı yoktu.

"Bu oyuna bir backliner olarak başladım, hatırladın mı?" Neil dedi ki Matt. "Aralık ayında onlarla kaldığımda Kuzgunlar beni Riko'nun karşısına çıkardı. Nasıl hareket ettiğini biliyorum."

"İki haftalık antrenman sizi oyundaki en iyi forvetle karşılaşmaya hazır hale getirmez."

"Kevin en iyi forvet," diye düzeltti Neil onu, "ve Riko'ya karşı koymak için en iyi backliner olmak zorunda değilim. Sadece Riko'dan daha hızlı olmalıyım."

Öyle. İkimiz de öyle olduğumu biliyoruz. Güven bana. Sen dinlenirken onu Andrew'dan uzak tutabilirim."

Matt, "Koç bunu asla kabul etmez," dedi.

Andrew, sanki o kadar basitmiş gibi, "Ona yapmak zorunda olduğunu söyle," dedi.

Belki de Matt'in aklını çelen Andrew'un inancıydı. Andrew daha önce bu oyunu hiç umursamamıştı ve sadece dürüstçe dağınık patlamalar halinde denedi. Onun Şimdi tartışacak kadar önemsemesi beklenmedik ve görülmemiŞ bir Şeydi. Matt'in sıkıntılı ifadesinde hâlâ kuŞkular ve tartışmalar vardı, ama Matt baŞını çevirdi başka bir şey söylemeden. Kapıya doğru yöneldiğinde Neil sonunda onun adımlarındaki gevşekliğı gördü. Matt'in artık yenilmez bir görüntü vermesine gerek yoktu, bu yüzden ne kadar acı çektiğini saklamaya çalışmaktan vazgeçti.

Matt, Wymack ve Abby'yle tartışmak için kapı aralığında durdu. Belki Andrew'un adını anmak işe , belki de Wymack bu noktada her şeyi deneyecek kadar çaresizdi. Her iki durumda da Dan birkaç saniye sonra sahaya çıktı. Allison takas edildiğini düşünerek ona doğru yürümeye başladı. Dan ona yerini korumasını söyledi ve bir faul golü için forvetin başlangıç pozisyonunu aldı.

"Sen delisin," dedi Neil Andrew'a alt tonda. "Bu kimse için yeni bir haber değil," dedi Andrew.

Neil başını salladı ve Riko'nun yanındaki yeni yerine geçti. Riko ondan Dan'e, Dan'den Andrew'e baktı ve tekrar geri döndü. Her şeyi bir araya getirmesi sadece bir saniyesini aldı ve Riko'nun gülümsemesi soğuktu.

Belki de kendini beğenmiş hissetmeye hakkı vardı. Neil'in bu maça bir backliner olarak başlamış olması önemli değildi. Hayatının yarısını sahalardan uzakta geçirmiş ve son iki yılını da yeteneklerini geliştirerek geçirmişti.

Forvet. Riko, Noel tatilinde Neil'in savunmada ne kadar ve zavallı olduğunu bizzat görmüştü.

Riko'nun unuttuğu şey, Neil'in Tetsuji onu bayıltana kadar Raven sahasına adım atmamış olmasıydı. Neil'in sağlığı Riko'nun sürekli tacizleri sayesinde giderek daha da kötüleşti. Bu gece Neil mükemmel bir formdaydı ve Tilkilerine zarar verdikleri için Kuzgunlara çok kızgındı.

Andrew topu sahaya vurdu ve son zile kadar mücadele başladı. Neil, Riko'nun atışlarını bozmak ve onu Andrew'den uzaklaştırmak için sopasını ve vücudunu kullanarak her adımda Riko'nun peşini bırakmadı.

Onlar

birbirleriyle kort boyunca ileri geri dövüştüler, eğildiler ve Darting, sidestepping ve lunging, neredeyse her fırsatta birbirlerine çelme takıyorlardı. Riko, Neil'in etrafından dolaşmak için her numarayı denedi ama Neil'den uzun süre kaçamadı.

Kaleye net bir şut atılmadan dakikalar geçti. Riko hırladı. Andrew son vuruşunu savuştururken Neil'e nefret dolu bir şeyler söyledi. Neil, bunun onu daha da kızdıracağını bildiği için ona güldü. Riko'nun Sabırsızlık ve öfke Neil'e hız kazandırıyor, kalçalarında ve baldırlarında giderek artan yanmayı unutturuyordu.

Riko'yla birlikte n'inci kez yere çarptıklarında omzunda bir şey patladı ve biraz uyuştı. Acımadığı için, Neil endişelenmek için durmadı. Riko'dan önce ayağa kalkıp topun peşine düştü ve Allison'a pas verdi. Allison topu Kevin'a, Kevin Dan'e, Dan Kevin'a verdi ve Kevin sayı yaptı. Böylece 8-8 berabere kaldılar.

On dakika boyunca kimse gol atamadı ve bu çabasızlıktan değildi. Sonunda Berger Aaron'un etrafından dolanıp kaleye hızlı bir şut attı. Andrew yeterince hızlı değildi ve kale kırmızıya dönerken raketini duvara . Andrew'un sinirlenmesi

Riko'nunki öyleydi ama Neil savunmayı tek başına yapamazdı ve Aaron da yapabileceği kadar ileri gitmişti. Kuzgunlar bir dahaki sefere Tilkilere faul yaptı ve

Foxes topa sahip oldu, Wymack Nicky ve Matt'i oyuna aldı.

Neil çekilmeyi bekliyordu, ama Nicky bir adamla yer değiştirdi. Allison ve Matt bitkin bir halde Aaron'ın yerini aldılar. Matt'in Neil'e attığı sırtış hem cesaretlendirici hem de özür dileyiciydi. Neil sıkı bir yüz ifadesiyle

ona gülümsedi ve hep birlikte ilerlediler. Sahadaki üç backliner ile savunma hattı nihayet bir şans elde etti

Toparlandılar ve maçın son beş dakikasına kadar Raven hücumunu durdurdular. Riko ve Berger şutlarını daha uzaktan atıyorlardı çünkü başka seçenekleri yoktu ve Andrew her denemeyi boşa çıkardı.

Sahanın diğer tarafında Kevin bir ribauntla sayı buldu ve bir kez daha eşitliği sağladı.

Neil penaltı atışlarına gideceklerini fark etti ve bu kadar yıpranmışken Kuzgunlar'ın kalecisiyle karşı karşıya gelme düşüncesi korkunç bir ihtimaldi. Neil tüm enerjisini tüketmiş, tüm gazını çıkarmıştı ve şimdi akılsızca bir hisle hareket etmeye devam ediyordu

kendini korumaya çalışıyordu. Bacakları ve ciğerleri yanıyordu ve omzundaki uyuşukluk yerini sıcaklığa bırakmıştı. Bilekleri ve kolları ağrıyordu ve Riko'ya ve yere vurmaktan canı yanıyordu. sık sık. Dirsekleri sürekli sopa kontrolleri yüzünden ağrıyordu, ayaklarını artık hissedemiyordu ve Riko'nun Neil'in ayağına son basışında bir ya da iki parmağını kırmış olma ihtimali vardı.

Neil maçın son dakikasına girdiklerini son düdük çalana kadar fark etmemişti. Vücudu bu sesin ne anlama geldiğini biliyordu ve sonunda pes etti. Dizlerinin üzerine düştü ve elleriyle kendini zorlukla tutmayı başardı. Midesi içinde burkuldu ama kusacak gücü yoktu. Oksijensiz kalan kasları parçalanıyormuş gibi hissediyordu ama nefes almak çok acıtıyordu. Neil'in ağzından çıkan kısa nefesler hiçbir işe yaramıyordu.

Zil tekrar çaldı ve Neil'in kalbi durdu.

Kulaklarındaki cınlama sadece ona ait değildi. Takım arkadaşları çığlık atıyordu, inançsızlık ve zaferin sözsüz savaş çığlıkları. Neil'in parmakları o kadar kötü titriyordu ki, kayışlarını tutturmak neredeyse imkânsızdı.

kaskını çıkardı, ama sonunda kaskını bir tarafa atmayı başardı. Gözlerindeki teri kırıştırdı ve skor tabelasına baktı.

On-dokuz, Foxes'ın lehine-Kevin maçın son iki saniyesinde sayı attı.

Neil gülümseyebilmeyi diledi ama Riko'ya bakmak için bile tüm gücünü harcadı. Kuzgun kaptan ve Exy King, Riko'ya bakıyordu. skorbordun değişmesini bekliyordu. Tilkiler birbirlerine doğru koşuyor, hâlâ avazları çıktığı kadar bağıriyorlardı ama Kuzgunlar taş gibi hareketsiz duruyordu. Bu Edgar Allan'ın tarihindeki ilk mağlubiyetti ve en beklenmedik rakiplerine yenilmişlerdi.

Neil derin bir nefes çekti ve bu nefes aşağı inerken içini parçaladı. "Sana nasıl bir his olduğunu sorardım ama sanırım ikinci olmanın nasıl bir şey olduğunu hep biliyorsun, seni değersiz bok parçası."

Riko sonunda bakışlarını tahtadan ayırdı. Neil'e , boş yüzlü ve sersemlemişti ve sonra tiksinti onun yüzünü buruşturdu korkunç bir şeye dönüştü. Raketini onun üzerine kaldırdı. ama Neil'in Riko'nun gerçekten ona yumruk atmaya niyetli olduğunu anlaması bir anını aldı. Dan onun adını çığlık çığlığa bağırdı.

Ama Neil'in, Riko'yu izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Raket yere düşmeye başladı. Nefes alacak gücü bile yoktu. Kaçmak söz konusu bile olamazdı.

Riko'nun raketi Neil'in tellerin arasından rüzgârın ısıklık sesini duyacağı kadar yaklaştı ve sonra ikinci bir raket aniden ortaya çıktı, büyük, parlak ve turuncu. Andrew elindeki her şeyi savurdu ve Riko'yu ön kolundan yakaladı. Kemikler paramparça olurken mide bulandırıcı bir çığır çıkardı. Riko'nun raketi zararsızca bir tarafa çarptı ve sonra Riko tek başına kaldı.

Çığlık atıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp kolunu karnına bastırmadan önce onlardan birkaç adım uzaklaştı. Andrew raketini bir kalkan gibi Neil'in önüne koydu ve Riko'nun çöküşünü izledi sıkılmış bir bakışla.

Tilkiler etrafını sardığında Neil Riko'yu gözden kaybetti. Eldivenli parmaklar başını ve omuzlarını okşayarak yaralandığına dair herhangi bir işaret aradı. Neil onların çılgınca taleplerini duymazdan geldi, daha çok

Riko'nun bitmek bilmeyen, acı dolu çığlıklarını dinliyordu. Sonra Dan onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sarstı.

"Neil," dedi kadın, o kadar çaresiz ve korkmuştu ki Neil ona bakmak zorunda kaldı. "Hey," dedi Neil, yorgunluktan ve zafer sarhoşluğundan boğuk bir sesle. "Biz kazandı."

Dan kollarını ona doladı ve boğuk bir onun yastıklı omzuna gömdü. "Evet, Neil. Biz kazandık!"

EPİLOG

Edgar Allan'ın geçişi sırasında bir tören olmalıydı. şampiyonluk kupasını haleflerine verdiler. Bunun yerine kutlama sabaha ertelendi. Onun yerine polisler ve acil yardım ekipleri, ifadeler ve röportajlar vardı. Neil neden bu kadar çok şey beklediğini bilmiyordu. Foxes'un dahil olduğu başka bir şey.

Riko acilen bir ambulansla dışarı çıkarıldı, ancak Kuzgunlar ve sabah iki buçuğa kadar stadyumda tutuldu. Kuzgunlar ve Tilkiler Kalabalık ancak polis onları gitmeye zorladığında ayrıldı ve Evermore'un kapılarından çıkarken ölüm sessizliğı içindeydiler. Tilkiler'in konukları ve Vixens kalma hakkı için tartışılar ama kaybettiler. Ayrılırken Tilkilerle otellerinde buluşacaklarına söz verdiler.

Sonunda duş almalarına ve üstlerini değıştirmelerine izin verildiğinde Tilkiler sessizdi. Son zilden bu yana geçen uzun saatler, hak ettikleri heyecanı geçici olarak yok etmişti. Her tarafları ağrıyordu ve hareket etmek korkunç bir angarya olacak kadar bitkin düşmüşlerdi. Neil eğildi

Duş duvarına yaslanmıştı çünkü oturmaması gerektiğini biliyordu. İstemedi uykuya daldı ama su soğuduğunda tekrar uyandı. Giyinirken esnedi ve takım arkadaşlarını aramaya koyuldu.

Bir güvenlik görevlisi onu durdurmak için soyunma odasının kapısında bekliyordu. "Neil Josten, size son birkaç soruları var."

Neil sessizce arkasını döndü ve onu iç ringe kadar takip etti. Stadyum tamamen boştu ve polis çoktan gitmişti. Neil neler olup bittiğini soramayacak kadar yorgundu, bu yüzden nöbetçinin arkasında sessizce ilerledi. Yolun üçte birinde bir güvenlik görevlilerinin iç halka ile tribünler arasında geçiş için kullandığı kapı. Görevli kilidi açtı ve Neil'e içeri girmesini işaret etti. Dökülen soda Neil'in ayakka bılarının yere yapışmasına neden oldu ve her yer yağlı yemek ve bira kokuyordu.

Bir sonraki merdiveni geçince taraftarların stadyuma dış çemberden girmesini sağlayan tünel girişlerinden biri vardı. Neil, Tilkiler'in dış çemberinde sadece bir kez bulunmuştu, çünkü Tilkilerin kilitli girişi sayesinde yiyecek stantlarını ve gereç dükkanlarını atlayabiliyordu. Kuzgunlar'ın dış

yüzük, Foxes'un ki ile aynı görünüyordu.

şampiyonluk pankartları asılmıştı. Bir zamanlar gurur kaynağı olan bu pankartlar artık bu geceki başarısızlığın görünür bir hatırlatıcısı olarak hizmet edecekti.

Bir asansörün üzerinde koyu kırmızı harflerle EAST yazıyordu ve Neil afişleri unutmuştu. Görevlinin asansöre binmek için rozetini okutması ve altı haneli bir kod girmesi gerekiyordu. İçeride sadece iki düğme vardı, "Kat" ve "Kule". Neil en tepeye çıkarken gözlerini kapattı.

Neil dışarı çıktığında muhafız geride kaldı, bu yüzden Neil tek başına devam etti. Kısa bir koridor Neil'in tanıdığı geniş bir odaya açılıyordu.

Dokuz yıl önce, babası bir adamı yüz parçaya bölerken Riko ve Kevin ile birlikte buradaydı.

Stuart Hatford ve Neil'in tanımadığı bir adam uzak köşelerde duruyordu. Tetsuji ve Riko koltuklardan birine oturdular, Tetsuji dik sırtlı ve taş yüzlüydü, Riko ise suskun ve içi boştu. Neil'in gördüğü Doktorların Riko'nun koluna taktığı askıdan beyaz bir alçı çıkmıştı. Neil ona sonsuza dek bakabilirdi ama Ichirou avluya bakan pencerelerin yanında duruyordu ve Neil onu görmezden gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Neil kardeşlerin ortasında durdu ve gözleri Ichirou'nun yakasında.

O kadar sessizdi ki Neil birinin saatinin tik taklarını duydu. Neil bir dakika saydı, sonra iki, ama hâlâ kimse tek kelime etmemişti. Sonunda Ichirou cebinden eldivenli bir el çıkardı ve eliyle işaret etti. Yabancı ona bir tabanca getirdi. Neil sessiz ve nefessiz bir şekilde Ichirou'nun silahı kendisine doğrultmasını bekledi. İkinci bir şans isteyebilirdi ama bunu denemenin bir anlamı yoktu. Sözleri olanları değiştirmeyecekti. Bu gece Neil bile Ichirou'yu üzgün olduğuna ikna edecek kadar iyi yalan söyleyemedi.

Ichirou ilerlemeye başladı ama Neil'e gitmedi. Amcasının önünde durdu ve sessiz bir Japonca ile konuştu. Tetsuji bütün bunları dinledi. sessizlik, değişmeyen bir ifade. Ichirou , Tetsuji dizlerinin üzerine çökmüştü. Ichirou ağır bakışlarını Riko'ya çevirdiğinde bile tekrar doğrulmadı. Riko sonunda bakacak kadar kıpırdandı. kalktı ve kardeşler ilk kez karşı karşıya geldi. Ichirou onun önünde çömeldi, sözsüz ve yavaştı.

"Ichirou," dedi Riko, duygudan öylesine boğulmuştu ki Neil neredeyse onu anlayamayacaktı. Ichirou'nun adını lanetliyor olabilirdi.

hayatına girmek için bu kadar uzun süre beklemişti. Adalet ya da intikam için yalvarıyor olabilirdi. Riko başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ichirou boştaki eliyle Riko'nun yanağını okşayınca tekrar kapattı.

Bu rahatlık değildi ama Neil bunu çok geç olana kadar anlamadı. Ichirou silahı Riko'nun şakağına dayadı ve tetiği çekti. tereddüt etmeden. Silah sesi o kadar beklenmedik, o kadar gürültülüydü ki Neil sıçradı. Riko'nun vücudu çarpmanın şiddetiyle sarsıldı. Kan

Tetsuji'nin sırtına ve paylaştıkları deri koltuğa sıçradı. Ichirou ellerini geri çekti ve Riko'nun düşmesine izin verdi.

Ichirou doğrulurken yabancı bir adım öne çıktı. Ichirou silahı geri verdi ve yabancı silahı Riko'nun göğsüne bastırmak için diz çöktü.

cansız eli. Neil, onun Riko'nun parmaklarını kavramanın etrafında kıvrımını izledi. Neil zihninin uzak bir köşesinde neler olup bittiğini biliyordu ama şu anda tam olarak anlamlandıramayacak kadar şoktaydı.

Ichirou Neil'in önünde durdu. "Kuzgunlar'a koçlarını ve kaptanlarını kaybettirdin. Memnun musun?"

İlk başta bir anlam ifade etmedi çünkü Tetsuji hâlâ hayattaydı. Neil bunu anladığında nefesi kesildi. Tetsuji Moriyama istifa ediyordu - Neil istediği için değil, ama

Ichirou, Kuzgunların Tetsuji'nin rehberliğinde ne hale geldiğini ilk elden görmek için buradaydı. Stuart, Ichirou'nun kayıplar. Kuzgunlar'ın pervasız şiddeti ve yıpranan akıl sağlığı onları göze batan bir sorumluluk haline getiriyordu. Ichirou, Edgar Allan'ın zedelenmiş itibar.

Neil aniden uyandı. "Halkınız güvende, benimkiler de . Evet, memnunum."

Ichirou'nun gülümsemesi soğuk ve geçiciydi. "Bırak seni şöyle çağırırsınlar hangi ismi severlerse sevsinler. Sen her zaman kalbinde bir Wesninski olarak kalacaksın." Ichirou, önemsiz bir sineği kovar gibi Neil'e eliyle işaret etti. "Gidebilirsin."

Güvenlik görevlisi Neil'i soyunma odasına geri götürdü ve kapıda bıraktı. Neil içeri tek başına girdi ve tüm Tilkileri onu beklerken buldu. Neil bir yorgun yüzden diğerine baktı, onları içine çekti, bu gece başardıkları her şeyin tadını çıkardı ve Yarın haberi duyduklarında nasıl tepki vereceklerini hayal ederek.

"Bu kadar komik olan ne?" Nicky, Neil'i kapı aralığında gördüğünde sordu.

Neil gülümsediğini fark etmemişti. "Hayat mı?"

Onun iyi hali odaya biraz canlılık getirmiş gibiydi. Dan biraz daha dik oturdu ve Matt de sırtıtmayı başardı. Kevin parmaklarını yeni dövmesine sertçe bastırdı. Aaron ve Nicky birbirlerine muzaffer bakışlar attılar ve Allison uzanıp Renee'nin elini sıktı. Wymack başıyla onayladı; Abby'nin gülümsemesi gurur vericiydi.

Wymack, "Hadi burayı havaya uçuralım," dedi. "Gitmemiz gereken bir parti var. İki dakika içinde otobüse binmeyenler geceyi burada geçirecek."

Hiçbir dünyada Wymack ekibini gerçekten geride bırakmaz, Ama Tilkiler ona inanmış gibi aceleyle dışarı çıktılar. Diğerleri dışarı çıkarken Neil bir kenarda bekledi, en son Andrew'un ayrılacağını biliyordu. Wymack etrafta takılıp kalmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tilkilerini koridorda takip etti. Andrew, Neil'in çantasını Onu. Neil çantayı aldı ama bir kenara bıraktı. Andrew bir süre inceledi, sonra kendi çantasından silkindi ve bir elini Neil'in başının yanındaki duvara koydu.

"Ucuz atlattığın kazalar artık eskidi," dedi Andrew. "Nasıl kaçılacağını bildiğini sanıyordum."

Neil şaşkınlığını belli etti. "Bana kaçmayı bırakmamı söylediğini sanıyordum." "Hayatta kalma tüyosu: Kimse ukalalardan hoşlanmaz."

"Sen hariç," diye hatırlattı Neil ona.

Bir yıl önce Neil korkak bir hiçti, kendisinden nefret ediyordu. Foxes'la sözleşme imzaladı ve Wymack'in yanına taşınmak için gün saymaya başladı. Bu gece Foxes'un ilk forvetiydi. NCAA'de birinci sıradaki takım. İki yıl içinde kaptan olacak ve dört yıl içinde Palmetto State'ten mezun olacaktı. Neil önce profesyonel bir takım bulacak, sonra da Court'a girebilmek için dişiyle tırnağıyla mücadele edecekti.

Neil boynundaki Olimpiyat madalyasının ağırlığını şimdiden hayal edebiliyordu. Onun olduğu sürece ne renk olduğu umurunda bile değildi.

Bu parlak gelecekte daha iyisi, zaten sahip olduğu şeydi: her zaman evi olacak bir saray, ondan asla vazgeçmeyecek bir aile, ve Andrew, bir kez olsun aralarındaki bu şeyin her ikisi için de gerçekten bir anlam ifade edebileceğini inkar ederek zamanlarını boşa harcamamışlardı.

Onlar. Neil ilk başta sessizliğin farkına bile varmamıştı, baş d6ndürücü düşünceleri yüzünden dikkati çok dağılmıştı. şimdi gülümsemekten ve Andrew'u kendine çekmekten kendini alamıyordu.

Bu onun istediği, ihtiyaç duyduğu her şeydi ve Neil asla bırakmıyordu.

Teşekkür

Dünyadaki en sevdiğim insanlardan bazılarına sonsuz minnettarlığımı sunuyorum:

KM, Amy, Z, Jamie C, ve Miika. İmkansızı başardınız.

Bu seri enkazını temizlemek için. Tam vazgeçmek üzereyken bu kapağı benim için bir araya getiren kız kardeşlerime teşekkür ederim.

Tüm sevgim size: Neil, Foxes ve Exy'ye bir şans veren bu kitabı elinde tutan kişiye. Bu hikaye hiçbir şey olmazdı sensiz. Benimle birlikte çılgınca bir şeye inandığın için teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.